J. D. ROBB

CUPA CU VENIN

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(Nora Roberts)

CUPA CU VENIN

[In the Death #33]

Traducerea de
PETRUȚA IONESCU

Editura LIDER
2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBB, J.D.
Cupa cu venin / J.D. Robb; trad.: Petruța Ionescu. -
București: Lider, 2011
ISBN 978-973-629-266-8

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Redactare: Gina Copel

Salvation In Death
Copyright © 2008 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER,

Editor **Casandra Enescu**

O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, București
Tel./Fax.- 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Luați seama la falșii profeți,
fiindcă vin la voi sub chipul unei mioare,
dar, pe neașteptate, se preschimbă în lupi.

Matei 7:15

Credința merge dincolo de moarte.

William Wordsworth

1

În timpul slujbei de înmormântare, preotul așeză anafura și vinul roșu ieftin pe acoperământul de pânză care drapa altarul. Atât farfurioara, cât și cupa erau din argint. Ambele fuseseră dăruite de bărbatul din coșciugul acoperit cu flori, depus la baza celor două trepte uzate care-l separau pe preotul paroh de adunare.

Bărbatul decedase la o sută șaisprezece ani. Și în fiecare zi a vieții sale trăise ca un bun catolic. Soția sa murise cu aproximativ zece luni în urmă, iar el suferise enorm în urma pierderii sale.

În clipa de față, copiii, nepoții, strănepoții și stră-strănepoții lui umpluseră până la refuz băncile vechii biserici din Harlemul Spaniol. Mulți locuiau chiar în această parohie, dar și mai mulți reveniseră aici doar pentru a-și exprima suferința într-un asemenea moment și pentru a prezenta condoleanțele cuvenite. Cei doi frați ai săi, care-i supraviețuiseră, participau de asemenea la ceremonie, laolaltă cu verișoarele, nepoatele, nepoții, prietenii și vecinii săi, astfel că toți aceștia se îngrămădiseră pe rândurile de bănci, pe culoarul dintre ele sau în vestibul pentru a-l comemora pe cel decedat prin acel ritual vechi.

Hector Ortiz fusese un om cumsecade, care avusese parte de o viață bună. Murise liniștit în patul său, înconjurat de o mulțime de fotografii ce-i înfățișau pe membrii familiei sau imagini ale lui Iisus, ale Fecioarei Maria și ale sfântului său preferat, Laurențiu. Sf. Laurențiu murise ars pe rug pentru credința sa și, ca o ironie, devenise patronul celor care dețineau restaurante.

Lui Hector Ortiz i s-ar fi dus dorul; probabil că lumea l-ar fi jelit. Dar vârsta înaintată, viața bună pe care o dusese și moartea ușoară de care avusese parte lăsaseră o urmă de pace și de resemnare asupra slujbei de înmormântare, - și a celor care asistau, ștergându-și discret lacrimile vărsate mai mult pentru ei decât pentru cel decedat. Credința lor, își zise preotul, le întărea convingerea că Hector Ortiz va fi mântuit. Preotul continuă să oficieze slujba, urmând ritualul acela atât de familiar, în timp ce analiza chipurile celor prezenți. Ei îl priveau pentru ca el să-i călăuzească cu ocazia acestui tribut de rămas-bun.

Parfumul florilor, al tămâii, la care se adăuga mirosul de ceară topită al lumânărilor se amestecau și apoi se înălțau în aer. O aromă mistică. Mirosul puterii și al întrupării.

Preotul se înclină în fața acelor simboluri ale trupului și sângelui divin, după care își spălă mâinile.

El îl cunoscuse pe Hector, de fapt, îi ascultase spovedania - ultima - chiar cu o săptămână în urmă. Așa că penitența, cugetă părintele Flores în timp ce enoriașii se ridicară, fusese ultima pe care Hector o primise.

Flores vorbi celor adunați acolo, iar ei i se adresară lui, folosind bine cunoscutele cuvinte ale Rugăciunii Euharistice, mijlocind astfel legătura cu Cel Divin.

„Sfinte, Sfinte, Sfinte Doamne, tu, Atotputernicul a tot ceea ce poate exista".

Aceste cuvinte, precum și cele care urmară, fură, în realitate, cântate, pentru că lui Hector îi plăcuse mult muzica liturgică. Vocile tuturor se înălțară, rezonând în aerul acela ce avea o mireasmă magică. Adunarea îngenunche - scâncetul speriat al unui bebeluș, o tuse uscată, șoapte - pregătită pentru Consacrare.

Preotul așteptă ca ei să tacă, să se așternă liniștea. Cel puțin o vreme.

Flores imploră ca puterea Sfântului Duh să transforme darurile, anafura și vinul în trupul și sângele lui Hristos. Apoi se mișcă, așa cum o cerea ritualul, spre Cel care-l reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu.

Putere. Întrupare.

Și în vreme ce Iisus cel răstignit pe cruce se uita în jos, la ei, din spatele altarului, Flores realiză că în secunda aceea el reprezenta puterea. Că el devenise întruparea.

— Luați-le și mâncați-le, voi, cei prezenți aici. Fiindcă acesta e trupul meu, zise preotul Flores, ținând în mână o bucată de anafură, care vă va fi dăruit vouă.

Clopotele bătură; capetele se lăsară în pământ.

— Luați și beți. În cupa asta e sângele meu. El ridică cupa. Sângele acesta e simbolul unei conviețuiri veșnice. O să-l împărțiți între voi ca semn al iertării păcatelor. Faceți asta în amintirea mea.

— Hristos a murit, Hristos s-a înălțat, Hristos va reveni pe pământ.

Ei se rugară, iar preotul le ură să viețuiască în pace. La rândul lor, își urară unii altora același lucru. După care, înălțându-și glasurile, cântară - *Mielul Domnului, cel care ia asupra lui păcatele lumii, ai milă de noi* - în timp ce părintele rupse o bucățică de azimă, pe care o înmuie în cupă. Preoții făcură un pas mai în față, oprindu-se brusc în fața altarului în secunda în care preotul duse cupa la buze.

Muri imediat ce sorbi din ea.

Biserica St. Cristóbal din Harlemul Spaniol îngenunchease tăcută între un magazin de vinuri și o casă de amanet. Mândria sa era o mică clopotniță gri și era lipsită de graffiti ca mai toate clădirile din împrejurimi. Înăuntru mirosea a lumânări, a flori și a mobilier lăcuit. Așa cum ar fi mirosit orice casă decentă de provincie.

Cel puțin asta fusese impresia locotenentului Eve Dallas în momentul în care străbătu culoarul format de rândurile de bănci, în fața ei, un bărbat îmbrăcat cu cămașă neagră, pantaloni de aceeași culoare și având la gât gulerul alb specific preoților stătea cu capul plecat și cu mâinile împreunate.

Ea nu știa sigur dacă se ruga sau aștepta, dar nu el reprezenta prioritatea ei. Eve ocoli sicriul strălucitor, acoperit complet de garoafe albe și roșii. Nici mortul dinăuntru nu o interesa.

Porni recorderul de la rever, dar în secunda în care se pregăti să urce cele două trepte care duceau spre platforma pe care era amenajat altarul - și unde se afla ținta sa - partenera ei o trase ușor de braț.

— Cred că ar trebui să… să îngenunchem.

— Eu nu fac așa ceva în public niciodată.

— Hei, vorbesc serios. Ochii negri ai lui Peabody cercetară altarul, statuile. Acolo e un spațiu sfanț sau ceva de genul ăsta.

— Ce ciudat, mie mi se pare că acolo e un om mort.

Eve urcă treptele. În spatele ei, Peabody se lăsă mai întâi într-un genunchi, după care o urmă.

— Victima a fost identificată ca fiind Miguel Flores, vârsta treizeci și cinci de ani, preot catolic, începu Eve relatarea. Cadavrul a fost luat de la locul unde a fost găsit. Aruncă o privire spre unul dintre polițiștii care păzeau scena.

— Da, șefa. Victima s-a prăbușit în timpul slujbei și cineva a încercat s-o resusciteze în vreme ce s-a apelat la 911. Doi polițiști asistau la slujbă. La funeraliile domnului aceluia, arătă el mișcând bărbia în direcția coșciugului. Au reușit să-i scoată din incintă pe cei aflați aici, au securizat zona. Ei așteaptă să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Din moment ce se pregătise pentru ceea ce avea să urmeze, Eve se lăsă pe vine.

— Luați amprente, să vină cei de la laborator etc. etc… totul ca la carte, Peabody. Și să se consemneze că obrajii victimei au o nuanță de un roz-aprins. Răni faciale, la tâmpla stângă și la obraz, probabil survenite în urma căzăturii.

Se uită ceva mai sus, observând potirul așezat pe materialul acela de pânză albă, acum pătat. Se ridică, merse lângă altar, adulmecând conținutul cupei.

— A băut din acest vas? Ce făcea când s-a prăbușit?

— Se împărtășea, răspunse bărbatul care ședea în primul rând de bănci înainte ca polițistul să apuce să răspundă.

Eve păși dincolo de altar.

— Dumneavoastră lucrați aici?

— Da. Aceasta e biserica mea.

— A dumneavoastră?

— Eu sunt preotul paroh. Se ridică - un bărbat bine legat și musculos, a cărui privire era tristă și întunecată. Părintele López. Miguel era cel care oficia slujba, iar în clipa aceea se împărtășea. El tocmai bea din cupă când, deodată, fu cuprins de panică. A început să tremure din tot trupul și nu a mai avut aer. După care s-a prăbușit, declară López, vorbind cu un accent abia simțit, asemeni unei strălucriri exotice care învăluie o pădure cioturoasă. Aici erau prezenți doctori și alte cadre medicale, așa că au încercat să-l reanimeze, dar era prea târziu. După câte se pare, așa, la prima vedere, a fost vorba de otravă. Dar eu nu pot să cred așa ceva.

— De ce?

López aproape că ridică brațele în aer.

— Cine ar otrăvi un preot în felul acesta și într-un asemenea moment?

— De unde provenea vinul? Cel din cupă?

— Îl păstrăm încuiat în chivot, în anticameră.

— Cine are acces acolo?

— Eu. Miguel, Martin - părintele Freeman -, preoții euharistiei care participă la slujbă.

Cam multe mâini, gândi Eve. De ce și-au mai bătut capul să-l încuie?

— Și ei unde sunt?

— Părintele Freeman e plecat la familia lui la Chicago și sperăm că va reveni mâine. Azi avem - am avut - trei preoți care au participat la slujbă, oficiind în fața unei asistențe numeroase.

— Am nevoie de numele lor.

— Doar nu credeți că…

— Și cu asta ce e?

El păli pur și simplu când ea ridică farfurioara de argint, pe care se aflau bucățile de azimă.

— Vă rog. Vă rog. A fost sfințită.

— Regret, dar acum a devenit probă. Lipsește o bucată. El a mâncat-o?

— Se rupe o bucățică, se înmoaie în vinul pregătit pentru ritual, după care se consumă. Probabil că a mâncat-o în timp ce a sorbit din vin.

— Cine a turnat vinul în cupă și cine a așezat… Cum să-i zică, la naiba? Prăjiturică? Biscuitul?

— Azimă, o ajută López. El s-a ocupat de asta. Dar eu am turnat vinul în recipient și am pus azima pe farfurioară pentru Miguel înainte de împărtășanie. Am făcut-o cu mâna mea, în semn de respect pentru domnul Ortiz. Miguel a oficiat slujba la cererea familiei decedatului.

Eve lăsă capul într-o parte.

— Adică nu-l voiau pe șef? Nu ziceați că dumneavoastră sunteți șeful?

— Da, dar sunt nou. Sunt preot abia de opt luni, de când s-a pensionat monseniorul Cruz. Miguel lucra aici de mai bine de cinci

ani și el este cel care le-a cununat pe două dintre strănepoatele domnului Ortiz, a oficiat slujba în memoria doamnei Ortiz acum un an. A botezat…

— O clipă, vă rog.

Eve reveni lângă Peabody.

— Mă scuzați, părinte. Identitatea se potrivește, îi spuse Peabody lui Eve. Cercetarea de la laborator corespunde și ea. Bea, amețește, se prăbușește, obrajii sunt roșii. Cianură?

— Se vede că ești informată. Dar să-l lăsăm pe Morris să confirme. Sigilează cupa, prăjiturică. Du-te și ia-i o declarație unuia dintre polițiștii prezenți la adunare. De celălalt mă ocup eu, după ce domnul López o să-mi arate unde păstra vinul și celelalte lucruri.

— Oare ar trebui să permitem ca celălalt mort să fie luat de aici?

Eve se încruntă spre coșciug.

— A așteptat ceva timp. Așa că nu se întâmplă nimic dacă mai așteaptă puțin. Reveni apoi lângă López. Trebuie să văd unde păstrați… Răcoritoarele? Vinul și azima.

Aprobând cu o mișcare a capului, López îi făcu semn cu mâna. El urcă treptele, se îndepărtă de altar și o conduse pe Eve dincolo de una dintre uși. Pătrunseră într-o incintă cu dulapuri înșirate de-a lungul unuia dintre pereți, iar pe o masă se afla o cutie mare cu o cruce cioplită adânc. López scoase un mănunchi de chei din buzunarul pantalonilor, după care descuie ușița acelei cutii.

— Acesta e chivotul, explică el. Aici se păstrează vinul și anafura nesfințite. În prima încăpere de acolo avem și alte provizii care, de asemenea, se țin sub cheie.

Lemnul lăcuit strălucea, după cum observă Eve, astfel că amprentele ar fi putut fi identificate. Încuietoarea era de fapt o simplă cheie vârâtă în broasca cu pricina.

— Din recipientul acesta gradat luați vinul cu care umpleți cupa?

— Da. De aici l-am turnat în cupă și pe urmă am luat și azima. I le-am dat lui Miguel la începutul liturghiei.

Lichidul purpuriu umplea recipientul acela curat cam până la jumătate.

— Substanțele astea sunt înmânate înainte altcuiva sau rămân neatinse?

— Nu. Eu le prepar și nu mă despart de ele. Dacă s-ar proceda altfel, ar fi o lipsă de respect.

— Va trebui să le folosesc ca probă, pentru verificare.

— Înțeleg. Dar chivotul nu poate fi scos din biserică. Vă rog, dacă tot trebuie să-l examinați, ați putea s-o faceți chiar aici? Vă rog să mă iertați, adăugă el, dar nu v-am întrebat cum vă numiți.

— Locotenent Dallas.

— Nu sunteți catolică.

— Cum de v-ați dat seama, așa, la prima vedere?

El zâmbi o clipă, dar tristețea din ochii lui nu dispăru.

— Mi-am dat seama că nu cunoașteți tradițiile și ritualurile bisericești și poate că unele dintre ele vi se par stranii. Credeți că cineva a umblat la vin și la azimă și le-a otrăvit.

Eve își menținu deopotrivă chipul și vocea neutre.

— Momentan nu cred absolut nimic.

— Dacă e așa, atunci înseamnă că cineva s-a folosit de sângele și de trupul lui Hristos ca să ucidă. În afară de asta, eu i le-am dat lui Miguel. Eu le-am pus în mâinile lui. Dincolo de tristețe, Eve zări furia care-i mocnea în privire. Dumnezeu o să-i judece, doamnă locotenent. Dar eu cred atât în legea divină, cât și în cea pământeană. Așa că voi face orice ca să vă fiu de folos în efortul dumneavoastră.

— Ce fel de preot era Flores?

— Unul foarte bun. Plin de compasiune, devotat, ah, chiar unul plin de energie aș putea spune. Îi plăcea să lucreze cu tinerii, și chiar avea un talent special în privința asta.

— A avut probleme în ultima vreme? Depresie, stres?

— Nu. Nu. Mi-aș fi dat seama, aș fi observat. Noi locuim împreună în casa parohială din spatele bisericii. El gesticulă vag, ca și cum mintea lui s-ar fi concentrat la o mulțime de alte lucruri. Mâncăm împreună, aproape în fiecare zi, discutăm, ne contrazicem, ne rugăm. Aș fi observat dacă ar fi avut probleme. Dacă dumneavoastră credeți că s-a sinucis, să știți că n-ar fi făcut una ca asta. Și nu ar fi făcut-o în maniera asta.

— Vreo problemă cu altcineva? Cineva care-l pizmuia sau care avea ceva de împărțit cu el - din punct de vedere profesional sau altfel?

— Nu mi-a pomenit nimic despre așa ceva. Și după cum v-am spus, discutam zilnic.

— Cine știa că el va oficia astăzi slujba?

— Toată lumea. Hector Ortiz era un om de bază al comunității, al acestei parohii. Era foarte iubit și respectat. Toată lumea aflase despre slujbă și despre faptul că Miguel va fi cel care va oficia.

În timp ce vorbea, Eve se îndreptă spre o ușă și o deschise. Soarele de mai pătrundea prin ușa de la ieșire. Ușa avea o încuietoare, după cum observă ea, aproape la fel de simplă ca și cea a cutiei de lemn.

Ușor de intrat, simplu de ieșit.

— Au mai avut loc și alte slujbe astăzi? îl întrebă ea pe López.

— Slujba de la ora șase, care se ține săptămânal. Eu am oficiat-o.

— Și vinul și azima au fost luate din același loc, la fel ca pentru această slujbă?

— Da.

— Și cine vi le-a dat?

— Miguel. E o slujbă restrânsă, la care participă, de obicei, douăsprezece persoane, sau douăzeci și patru, cu alte ocazii. Azi, la

slujba de înmormântare, ne așteptam la mult mai puțină lume, dar au participat destul de mulți.

Intrat, cugetă Eve, asistat la slujbă. Întors, pus otravă în vin. Plecat.

— Câți au participat în dimineața asta?

— La slujba de dimineață? Ah… Opt sau nouă. El se opri o secundă, iar Eve își închipui că se întoarce cu câteva ceasuri în urmă, numărând capetele celor prezenți. Da, nouă.

— O să am nevoie și de o listă a acestora. Ați remarcat pe cineva care nu vă era cunoscut?

— Nu. Îi cunosc pe toți cei care au asistat. Un grup restrâns, v-am mai spus.

— Și erați doar dumneavoastră și Flores. Nimeni altcineva.

— La ora șase dimineața, nu. De obicei, nu folosim un preot la slujba care are loc în fiecare zi, dimineața, cu excepția Postului Mare.

— Bine. Aș vrea să notați, încercând să vă amintiți cât mai bine posibil, activitățile victimei unde a fost… tot ce a făcut părintele Flores în această dimineață și la ce oră.

— Imediat.

— Va trebui să sigilez această încăpere, fiindcă și ea face parte din scena crimei.

— Ah. Nemulțumirea își făcu apariția pe chipul lui. Știți cumva pentru câtă vreme?

— Nu. Știa că era brutală, dar ceva anume din atmosfera aceea sfântă din jur o nemulțumea. Ar fi mai simplu dacă mi-ați oferi cheile dumneavoastră. Câte seturi există?

— Acesta, plus încă unul la casa parohială. O să am nevoie de cheia mea de la casa parohială. El își luă cheia de pe breloc, după care i-l înmână lui Eve.

— Mulțumesc. Cine era Ortiz și cum a murit?

— Domnul Ortiz?

Zâmbetul, de data asta mult mai cald, i se reflectă brusc în priviri.

— Un stâlp al acestei comunități și parohii, cum vă spuneam. A fost patronul unui restaurant familial, Abuelo's, situat la câteva clădiri distanță. L-a condus, așa cum am menționat deja, alături de soția sa până acum zece ani, când a fost preluat de către unul dintre fiii săi și de către una dintre nepoatele sale. El avea o sută șaisprezece ani și a murit liniștit - sper că fără dureri - în somn. A fost un om cumsecade și foarte iubit. Cred că deja se află în grija bunului Dumnezeu.

El atinse crucea pe care o purta, mângâind-o ușor cu vârful degetelor.

— Familia, bineînțeles, e tulburată din pricina celor întâmplate aici de dimineață. Aș vrea să iau legătura cu ei, să terminăm slujba de înmormântare și să respectăm angajamentul. Nu aici, zise López înainte ca Eve să adauge ceva. O să fac ce mi-ați cerut, dar ei trebuie să-și îngroape tatăl, bunicul, prietenul. Trebuie să continue ritualul. Iar domnului Ortiz trebuie să i se arate respectul cuvenit.

Ea înțelegea care era îndatorirea față de o persoană decedată.

— Acum trebuie să stau de vorbă cu altcineva. O să încerc să grăbesc lucrurile. Aș vrea să mă așteptați la casa parohială.

— Sunt suspect. Nu părea tulburat sau surprins. Eu i-am dat lui Miguel „arma" care, probabil, l-a ucis.

— Așa este. Și în acest moment, aproape fiecare persoană care a pășit în biserică și a intrat în încăperea aceasta este suspectă. Singurul care are alibi era Hector Ortiz, dar lucrul acesta trebuie să fie și el verificat.

El surâse din nou, dar scurt.

— Probabil că-i puteți tăia de pe listă pe bebelușii și pe copiii care au învățat deja să meargă, fiindcă au fost și ei prezenți.

— Nu știu. Cei care merg sunt și ei suspecți. Va trebui să cercetăm și camera lui Flores de la casa parohială. O să încercăm să-l scoatem cât mai curând de aici pe domnul Ortiz.

— Mulțumesc. Voi aștepta acasă.

Eve îl conduse afară, încuie ușa, după care îi ceru celui mai apropiat polițist să aducă acolo martorul polițist.

În timp ce aștepta, ea se mai învârti o dată în jurul cadavrului lui Flores. Un bărbat chipeș, cugetă ea. Aproape 1,90 metri înălțime - era greu de presupus ce fel de constituție fizică avea din cauza acelor veșminte stranii, dar ea îi cercetă cartea de identitate. Aceasta preciza că avea în jur de optzeci de kilograme.

Avea trăsături bine definite, un păr negru, bogat, brăzdat de câteva șuvițe argintii. Mai robust decât López, gândi ea. Mai slab, mai tânăr.

Presupuse că preoții aveau înălțimi și greutăți diferite, ca toți oamenii.

Preoții nu făceau sex. Va trebui să întrebe pe cineva care este originea acestei reguli, dacă va descoperi că aceasta se aplica cu adevărat. Existau și preoți care o ignorau, distrându-se fiecare după putință, exact ca și ceilalți pământeni. Poate că lui Flores nu-i păsa de celibat.

În fond, cui i-ar păsa?

Poate că avusese de-a face cu cine nu trebuia. O iubită furioasă sau soțul furios al iubitei lui. Colabora deosebit de bine cu tinerii, cugetă ea. Poate că-i plăcuseră cumva și minorele. Poate că fusese gestul răzbunător al unui părinte.

Sau…

— Doamna locotenent Dallas?

Eve se întoarse și dădu cu ochii de o ființă atrăgătoare care purta ceva negru-șters. Micuță, ăsta ar fi fost cuvântul potrivit, își zise Eve, din moment ce femeia aceea, cu tocuri cu tot, avea 1,55 metri. Părul

era și el negru ca pana corbului, strâns la spate într-un coc cuminte. Avea ochi mari și migdalați, în nuanțe de verde-aprins.

— Graciela Ortiz. Ofițer Ortiz, adăugă ea ca pe o apoziție.

— Ofițer. Eve coborî din zona altarului. Sunteți rudă cu domnul Ortiz.

— Da, cu Poppy. Era străbunicul meu.

— Condoleanțe pentru pierderea suferită.

— Vă mulțumesc. A avut o viață grozavă și lungă. Acum e deja în compania îngerilor. Dar părintele Flores…

— Credeți că el nu e tot în compania lor?

— Sper că este. Dar el nici nu a trăit mult și nici nu a murit liniștit în patul lui. Nu am mai văzut niciodată o asemenea moarte. Ea inspiră adânc, parcă înfiorându-se. Trebuia să acționez mult mai rapid, să apăr zona. Vărul meu și cu mine - Matthew lucrează la Departamentul Ilegalități - trebuia să fi acționat cu mai multă promptitudine. Dar eu am fost mai aproape. Matt era undeva în partea din spate. M-am gândit - cu toții ne-am gândit că părintele a suferit un atac de cord. Doctorul Pasquale și cu unchiul meu, care e și el medic, au încercat să-i acorde primul ajutor. Dar totul s-a petrecut foarte repede. În câteva minute. Trei, patru, nu mai mult. Astfel încât cadavrul a fost mutat și scena morții compromisă. Regret.

— Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

Graciela povesti cele petrecute, relatând totul asemeni lui López.

— Îl cunoșteați pe părintele Flores?

— Da, oarecum. El l-a cununat pe fratele meu. Adică a oficiat slujba de căsătorie. Părintele Flores își petrecea timpul și la centrul pentru tineri. Și eu fac la fel când pot, prin urmare, acolo ne-am cunoscut.

— Impresii?

— Deschis, implicat. Părea să aibă o legătură specială cu copiii străzii. M-am gândit că vreodată o fi fost și el în aceeași situație.

— Arăta vreun interes aparte față de un copil anume sau față de un anumit grup?

— Din câte am observat eu, nu. Dar nu am fost prea atentă la acest aspect.

— S-a dat vreodată la dumneavoastră?

— Să se dea… nu. Graciela fu mai întâi șocată, după care căzu pe gânduri. Nu, nu, nicio intenție, nimic de genul acesta. Și nu am auzit să fi încălcat vreodată jurământul.

— Dumneata l-ai fi încălcat?

— Nu știu. Dar familia mea - și noi suntem mulți, nu glumă - e extrem de implicată în viața bisericii, iar aceasta e parohia noastră. Dacă s-ar fi dat la cineva, ar fi fost straniu ca această persoană să nu aibă legătură sau să nu fie înrudită cu familia Ortiz. Iar bârfa în legătură cu familia circulă al naibii de repede. Mătușa mea Rosa e menajeră la casa parohială și nu am auzit nimic de la ea.

— Rosa Ortiz.

— O'Donnell. Graciela zâmbi. Mai variem. E vorba de o crimă, doamnă locotenent?

— Momentan e tratată ca o moarte suspectă. S-ar putea să vorbim și cu membrii familiei, să vedem care sunt și părerile lor.

— Zile în șir se va vorbi doar despre asta, comentă Graciela. Să văd ce pot afla de la cei care l-au cunoscut mai bine decât mine.

— Perfect. O să mă ocup ca străbunicul dumneavoastră să poată fi luat de aici. Împreună cu vărul dumneavoastră va trebui să obțineți acele informații, imediat ce noi vom elibera zona.

— Vă mulțumim.

— Unde e casa dumneavoastră?

— Locuiesc aici, în Harlemul de Est, la nr. 223.

— De cât timp lucrați în poliție?

— De aproape doi ani. Inițial am vrut să devin avocat, dar m-am răzgândit.

Și probabil te vei răzgândi din nou, își zise Eve. Nu mai văzuse până acum un polițist cu niște ochi verzi atât de scăpărători.

— Mă duc după colega mea și ne vom ocupa de eliberarea coșciugului. Dacă vă mai amintiți și alte amănunte legate de Flores, mă găsiți la…

— Sediul Central, încheie fraza Graciela. Știu.

În timp ce Graciela se îndrepta spre ieșire pe tocurile înalte pe care le alesese pentru funeralii, Eve mai cercetă o dată scena crimei. Cam mulți morți pentru o biserică atât de mică, își zise ea. Unul în coșciug, celălalt în altar, iar cel de-al treilea privindu-i pe toți de pe crucea Lui mare.

Unul moare în somn după o viață lungă, unul moare fulgerător - iar celălalt are cuie bătute în mâini și în picioare, ca să poată fi pironit pe crucea de lemn.

Fiul lui Dumnezeu, preotul și credinciosul, cugetă ea. După părerea ei, cel mai mult avusese de suferit Fiul lui Dumnezeu.

— Nu mă pot hotărî, zise Peabody în timp ce se plimbau în jurul casei parohiale, dacă statuile și lumânările și vitraliile sunt cu adevărat frumoase sau cu adevărat înfricoșătoare.

— Statuile seamănă mult prea mult cu niște păpuși, iar păpușile sunt înfricoșătoare. Te aștepți să clipească. Și de cele care zâmbesc așa, ce zici? Eve zâmbi larg, dar cu buzele lipite. Știi bine că în spatele lor se află dinții. Mari, ascuțiți, strălucitori.

— Nu știam. Dar acum încep deja să-mi fac griji.

Clădirea mică și neimpozantă care găzduia casa parohială avea pervazuri pline de flori - și, după cum observă Eve, un minimum de securitate. O încuietoare standard, ferestre decorate cu flori, care în momentul acela erau deschise, primind cu bucurie aerul primăverii,

fără a dispune de dispozitiv de amprentare digitală sau de camere video.

Ea ciocăni, proțăpindu-se pe picioarele lungi îmbrăcate într-o pereche de pantaloni simpli, și încălțate cu o pereche de ghete uzate. Blazerul gri-pal pe care-l alesese în dimineața aceea acoperea și teaca armei din dotare. Briza răcoroasă de mai îi răvășea părul scurt și șaten. Ca și membrele inferioare, ochii săi aveau formă alungită și nuanța whisky-ului. Nu erau la fel de arzători ca ai Gracielei - dar trădau întru totul că aparțineau unui polițist.

Femeia care răspunse avea o podoabă de păr negru și cârlionțat, prin care se zăreau și câteva șuvițe blond-aurii, care-i încadra fața frumușică. Ochii ei înroșiți pe margini o cercetară atent pe Eve, apoi pe Peabody.

— Regret, dar părintele López nu poate primi oaspeți astăzi.

— Locotenent Dallas de la NYPSD. Eve arătă legitimația. Colega mea, detectiv Peabody.

— Da, desigur. Vă rog să mă iertați. Părintele spunea că vă așteaptă. Intrați, vă rog.

Femeia se dădu într-o parte. La reverul costumului negru, specific doliului, purta o garoafa roșie - atât garoafa, cât și costumul potrivindu-se perfect cu trupul frumos conturat.

Pentru parohie, pentru familia mea, e o zi teribilă. Eu sunt Rosa O'Donnell. Bunicul meu… Slujba funerară era organizată pentru el. Părintele e la el în birou. M-a rugat să vă dau asta. Ea le întinse un plic. L-ați rugat să scrie ce activități a avut părintele Flores astăzi.

— Da, mulțumesc.

— Mă duc să-l anunț pe părintele López că ați venit.

— Nu acum. Puteți să-i spuneți că am autorizat ca trupul domnului Ortiz să fie ridicat de acolo. Am vrea să vedem mai întâi camera părintelui Flores.

— Vă conduc la etaj.

— Dumneavoastră gătiți pentru casa parohială, vorbi Eve în timp ce se îndreptau spre scară dinspre micul hol.

— Da, în plus, mă ocup de curățenie. Fac și eu una, alta. Trei bărbați, chiar preoți fiind, tot au nevoie de menaj.

La etaj, scara dădea într-un coridor îngust. Pereții zugrăviți în alb erau ornați din loc în loc cu crucifixe sau cu fotografii ale oamenilor purtând robe, având fie o înfățișare binevoitoare, fie - potrivit percepției lui Eve una îndurerată. Ba chiar și tulburată în anumite cazuri.

— L-ați cunoscut pe părintele Flores, punctă Eve.

— L-am cunoscut foarte bine. Dacă gătești și faci curat pentru cineva, cred că ajungi să-l cunoști cu adevărat.

— Ce fel de om era?

Rosa se opri în fața unei uși, oftând lung.

— Un om credincios și cu simțul umorului. Îi plăcea sportul - să joace sau să fie spectator. Avea… multă energie, decise ea. Și mare parte din ea o consuma la centrul pentru tineri.

— Cum se înțelegea cu colocatarii săi? Cu ceilalți preoți, explică Eve văzând că Rosa o privește nedumerită.

— Foarte bine. El și părintele López se respectau și aș spune că între ei exista o relație de prietenie. Înțelegători unul cu celălalt, dacă pricepeți ce vreau să spun.

— Mda.

— O prietenie mai strânsă, mai trainică avea cu părintele Freeman - aveau mai multe în comun. Adică în afara bisericii. Sportul. El și părintele Freeman se mai certau pe teme legate de sport, așa cum fac bărbații. Mergeau împreună la meciuri. Alergau aproape în fiecare dimineață și de multe ori jucau baseball la centru] pentru tineri.

Rosa oftă din nou.

— În clipa asta părintele López stă de vorbă la telefon cu părintele Freeman, ca să-i dea trista veste. E un moment foarte greu.

— Și familia părintelui Flores?

— Nu avea familie. El obișnuia să spună că biserica era familia lui. Cred că părinții lui au murit când era mic. Ea deschise ușa. Nu primea niciodată vizite, telefoane sau scrisori de la rude, așa cum primesc adesea părintele López și părintele Freeman.

— Dar celelalte telefoane, scrisori?

— Poftim?

— Cu cine ținea legătura? Cu prieteni, cu foștii săi profesori, vechii colegi de clasă.

— Nu… nu știu. Ea se încruntă. Desigur, avea mulți prieteni în parohie, dar dacă vă referiți la cei din afară sau la cei dinainte, nu cunosc.

— Ați observat în ultimul timp ceva deosebit în activitatea sa zilnică?

— Nu, nimic. Rosa clătină din cap. Am venit să le pregătesc micul dejun, lui și părintelui López, în această dimineață, înainte de înmormântare. Era un om cumsecade.

— La ce oră ați ajuns aici?

— Ah… cred că în jur de șase și jumătate sau poate câteva minute mai târziu.

— Mai era cineva înăuntru?

— Nu. Eu mi-am descuiat singură, fiindcă am cheie. Dar, ca de obicei, părintele López uitase să încuie. La scurt timp, cei doi preoți s-au întors de la slujbă și le-am servit micul dejun. Am stat de vorbă despre slujbă, după care părintele Flores s-a retras la el în birou ca să-și pregătească predica.

Ea își apăsă degetele pe buze.

— Cum de s-a putut întâmpla una ca asta?

— O să aflăm. Vă mulțumim, răspunse Eve, dând de înțeles că dialogul se încheiase, după care păși în încăpere.

În cameră se aflau un pat îngust, o masă mică de toaletă și o oglindă, o noptieră, un birou. Nu exista un link de cameră, notă ea, și nici un computer. Patul părea aranjat cu grijă, iar deasupra lui era agățată, pe perete, chiar lângă un crucifix, o pictură cu Iisus. Lui Eve i se păru mai mult decât ucigător.

Nu se vedea pe nicăieri vreo fotografie de familie, vreun cont de credit aruncat neglijent pe măsuța de toaletă. Zări o Biblie, mătănii negre-argintii și o veioză, toate așezate pe noptieră, iar pe măsuța de toaletă se aflau un pieptene și un link de buzunar.

— Așa se explică de ce nu avea linkul la el, comentă Peabody. Îmi închipui că atunci când oficiază slujba nu le iau cu ei. Când se răsuci brusc, vârfurile șuvițelor ei rebele fluturară. Ei, cred că nu va dura mult, din moment ce nu avea foarte multe lucruri.

— Aruncă o privire și în celelalte încăperi. Doar așa, din pragul ușii. Vezi dacă arată aproximativ la fel cu asta.

În vreme ce Peabody ieși pe ușă, Eve deschise unul dintre sertarele dulapului cu haine, folosindu-se de mâna înmănușată. Boxeri albi, maiouri albe, șosete albe, șosete negre. Le răscoli, dar nu mai descoperi nimic altceva. În alt sertar erau așezate tricourile. Albe, negre, gri unele aveau imprimate pe partea din față sigla unor firme.

— Sunt ceva mai dotate, anunță Peabody. Fotografii, nimicuri bărbătești.

— Definește aceste nimicuri bărbătești, zise Eve în timp ce deschidea sertarul de sus.

— O minge de golf așezată pe un suport, câteva CD-uri, o pereche de mănuși de box, chestii de genul ăsta.

— Verifică dulapul. Eve trase mult în afară sertarul de sus, verificând partea din față și partea din spate ale acestuia.

— Costume preoțești, două seturi cu pantaloni și o sutană. O pereche de pantofi negri, cam uzați, două perechi cu tocuri mai înalte, dintre care o pereche pare veche. Un… Peabody făcu o pauză, gândindu-se. Ceva care se îmbracă atunci când e vreme rece. Două pulovere, două cămăși flanelate și o geacă cu glugă - marca Knicks.

După ce verifică fiecare sertar în parte - și în față, și în spate, și în laterale -, Eve trase de lângă perete măsuța de toaletă, apoi verifică spatele oglinzii.

Împreună cu Peabody trecu la cercetarea biroului. Acesta conținea o agendă, câteva memo-cuburi, niște broșuri care conțineau date referitoare la activitatea centrului pentru tineri, programul celor de la Yankees și al celor de la Knicks.

Eve verifică ultimele date trecute în agendă.

— Priveghiul lui Ortiz, la capelă, aseară. Miercuri, meciul celor de la Yankees. Să vedem dacă-l însoțește cineva. Are programare la PI - trebuie să aflu ce înseamnă asta - de duminica asta într-o săptămână, la ora 2:00. A participat la câteva ședințe și meciuri organizate la centrul pentru tineri. Consiliere Pre-C. Trebuie să văd ce înseamnă asta. Două dintre ele - lunea și marțea trecută. Numele celor pe care i-a consiliat aici. Trebuie să le aflăm. Funeraliile aici. Un curs la St. Cristóbal, vineri, și un botez sâmbăta viitoare. Toate, chestiuni preoțești, în afara meciului celor de la Yankees.

Ea împachetă agenda.

Verifică linkul, o rugă ea pe Peabody după care se ocupă de lucrurile de pe noptieră.

Răsfoi Biblia, descoperi câteva fotografii micuțe cu sfinți, în capitolul *Evrei,* citi o frază subliniată: Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința. Iar în *Proverbe*: Cu mine sunt prosperitatea, bogăția și slava, avuțiile trainice si dreptatea.

Interesant. Sigilă și Biblia, ca probă. În sertar se mai aflau câteva pliante care conțineau date legate de comunitate și un joc în miniatură. În spatele sertarului era lipită o medalie de argint.

— Ia te uită, ia te uită! De ce ar lipi un preot o medalie cu caracter religios pe spatele unui sertar?

Peabody se opri din propriile căutări.

— Ce fel de medalie?

— E o femeie care poartă robă, ține brațele încrucișate la piept și pare că stă pe o pernă sau ceva de genul acesta, ținând un bebeluș în brațe.

— Probabil că sunt Fecioara Maria și Pruncul Iisus. Da, așa e, ce loc straniu pentru o medalie.

Eve desprinse cu grijă medalia, răsucind-o cu fața în jos. *„Lino, fie ca Fecioara din Guadalupe să te protejeze. Mama."* Data: 12 mai 2031.

— Parcă Rosa credea că părinții lui muriseră când el era mic - iar el avea aproape șase ani în anul respectiv, comentă Peabody. Poate că în limba spaniolă „Lino" e o poreclă ori un alint?

— Poate. Dar de ce să o lipești în spatele unui sertar în loc să o porți sau să o păstrezi *în* sertar? Oare preoții au voie să poarte bijuterii? se întrebă Eve cu voce tare.

— Probabil că nu au voie să poarte inele sau lanțuri zornăitoare, dar am văzut că poartă cruci, medalioane sau alte chestii de genul acesta. Ca să se uite mai atent, Peabody se aplecă. Da, asemănătoare cu aceasta.

— Da. Da. Atunci de ce era ascunsă? O ascunzi, de obicei, când nu vrei să o vadă nimeni, ori când vrei să te uiți la ea din când în când fără să te observe cineva. Era ceva important pentru el, fie că era a lui, a unui prieten sau a unei rude, fie că o luase de la un magazin second hand, dar ținea la ea. Pare din argint, murmură ea, însă nu e marcată. Ca să-i păstrezi strălucirea, argintul trebuie lustruit.

După ce o mai studie puțin, o sigilă.

— Poate găsim niște amprente. Tu ce-ai făcut în privința link-ului?

— Transmisii înregistrate către și de la Roberto Ortiz - care ar putea fi fiul cel mare al domnului Ortiz. Două către și de la centrul pentru tineret, cea mai veche fiind săptămâna trecută către părintele Freeman.

— OK, va trebui să le verificăm și să le ascultăm. Haide să-i sunăm pe cei de la echipa de amprentare ca să vină până aici, după care vreau ca această încăpere să fie sigilată.

Ea se gândi la cele două pasaje subliniate, întrebându-se ce bogății și onoruri aștepta părintele Flores.

2

Era o distanță considerabilă între Harlemul Spaniol și Lower West Side și, respectiv, Sediul Central al Poliției. Una suficient de mare încât Peabody să înceapă cercetările în cazul Miguel Flores și să evidențieze aspectele cele mai importante, în timp ce Eve se strecura în trafic, străbătând o mare parte din Manhattanul lung și lat.

— Miguel Ernesto Flores, citi Peabody de pe PC-ul ei portabil, născut pe 6 februarie 2025 în Taos, New Mexico. Părinții: Anna Santiago Flores și Constantine Flores, ambii uciși în momentul în care restaurantul pe care îl dețineau a fost jefuit, în vara lui 2027. Mama lui era însărcinată în șapte luni.

— Au fost arestați infractorii?

— Da. Doi tipi, de abia optsprezece ani, care au fost condamnați pe viață. Fără posibilitatea eliberării condiționate. Flores a fost introdus în sistem.

— Inscripția era datată 2031 iar mama lui era moartă deja de patru ani. Deci cine e Mama?

— Poate e vorba de o mamă adoptivă.

— E posibil.

— A început studiile la o vârstă fragedă, la stat, dar a urmat cursurile unui liceu catolic privat și colegiul.

— Privat? o întrerupse Eve, strâmbându-se cu furie în momentul în care un taxi rapid îi tăie calea. Ai nevoie de parale.

— Mda. Poate că a fost vorba de o bursă? O să verific. S-a înscris la seminar imediat ce a terminat colegiul, astfel încât câțiva ani a locuit și a lucrat în Mexic. A avut dublă cetățenie. În noiembrie 2054 s-a transferat la St. Cristóbal. Hm, aici e o lacună. Ultimul lucru menționat era participarea la o misiune în Jarez, până în iunie 2053.

— Deci unde a fost Flores vreme de un an și ceva și cu ce s-a ocupat în tot acest timp? Precis a avut un superior - așa cum e López. Un pastor sau ceva asemănător. Trebuie să aflăm. A avut cumva cazier când era tânăr?

— Aici nu este menționat nimic de genul acesta, și niciun însemn care să indice vreun cazier confirmat.

— O școală catolică privată trebuie să coste mult. Dacă nu a beneficiat de o bursă care să acopere aproape toate cheltuielile, cum și-a permis aceste studii? De unde a avut bani? Va trebui să facem cercetări din aproape în aproape.

Eve se încruntă, depășind un maxitaxi.

— Victima avea la încheietura mâinii un PC - unul ieftin, iar în portofel avea mai puțin de patruzeci de dolari. Cine îi plătește pe preoți? Primesc și ei salariu? Avea o carte de identitate standard, nu

deținea un card de credit sau de debit, nici permis auto. Purta o cruce de argint.

— Poate că sunt plătiți de Papă. Fața colțuroasă a lui Peabody deveni gânditoare. Nu în mod direct, dar el e șeful cel mare, probabil că de la el provin banii. Adică, bănuiesc că se aleg și ei cu ceva. Trebuie să trăiască - să-și cumpere de mâncare, haine, să-și plătească transportul.

— La el avea mai puțin de patruzeci de dolari, iar în cameră nu am găsit nici măcar un cent. Trebuie să vedem dacă avea conturi bancare. Eve bătu cu degetele în volan. Acum facem un drum la morgă, să vedem dacă Morris a stabilit cauza decesului.

— Dacă a fost vorba de otravă, atunci nu prea cred că e vorba de o sinucidere. În plus, adăugă Peabody, catolicii sunt împotriva unui asemenea gest după câte știu eu, așa că e cam aiurea ca un preot să aleagă o astfel de moarte.

— Și e cam greu să comiți un asemenea gest în fața atâtor oameni adunați în biserică, pentru o slujbă de înmormântare, comentă Eve. Sau… e vorba de o ironie. Dar nu, nu se potrivește. Martorii spun că el tocmai se pregătea să înceapă slujba, la fel de calm ca de obicei. Dacă te gândești să dai pe gât o dușcă de vin otrăvit, chiar dacă ești întru totul hotărât, tot ai o mică nervozitate, o mică ezitare. Ai o clipă în care rostești în mintea ta: *Bun, mă îndrept spre neant.* Orice.

— Poate că nu el era ținta. Poate că cineva, cel care a otrăvit vinul, a vrut să ucidă un preot. Genul de răzbunare religioasă.

— Vinul de la slujba de dimineață a fost curat; otrava era - dacă de otravă e vorba - în vinul folosit la slujba de înmormântare. Poate că cineva s-a furișat înăuntru, a descuiat cutia de lemn și a otrăvit vinul, fără a avea habar cine va fi prima persoană care va bea din el. Dar eu înclin să cred că părintele Flores a fost ținta.

Nu avea de gând să scrie raportul până nu stătea de vorbă cu Morris.

În aerul acela rece și artificial, moartea se infiltra și se furișa ca un zeu al tuturor hoților. Oricât ai fi încercat să-l filtrezi, să-l purifici și să-l cureți, nu puteai să înlături acel miros insidios și dulceag de came umană. Obișnuită cu el, Eve se strecură pe coridoarele vopsite în alb, puternic luminate, ale morgii - gândindu-se o clipă că ar fi vrut să dea peste un automat de la care să-și poată cumpăra o doză de pepsi, care să-i ridice nivelul cofeinei -, după care deschise ușa unei încăperi unde se efectuau autopsii.

Fu surprinsă în momentul în care se simți asaltată de parfumul romantic al trandafirilor. Roșii ca sângele proaspăt, se aflau pe una dintre mesele cu rotile pe care, de obicei, se păstrau acele ustensile urâcioase cu care se opera în încăperea cu pricina. Eve se uită la frunzele lor, întrebându-se dacă acele trupuri despuiate din spatele lor le mai puteau aprecia eleganța.

Elegant era și bărbatul care își făcea de lucru, ascultând muzică corală ale cărei acorduri se strecurau printre petalele trandafirilor, străpungând aerul acela ce duhnea a moarte. Medicul-șef examinator Morris era astăzi îmbrăcat în negru, dar costumul lui aranjat la dungă nu avea nimic fantomatic sau funerar. Cămașa bleu-închis - probabil din mătase - neutraliza puțin tonurile negre, după cum presupunea Eve. Doctorul purta unul dintre trandafirii aceia roșii la rever, iar părul lui negru era prins la spate cu ajutorul unor elastice roșii și albastre.

Halatul curat de protecție nu-i diminua cu nimic eleganța, iar în secunda în care întoarse privirea exotică spre ea și îi zâmbi, Eve fu nevoită să admită că efectul fu unul și mai bun.

— Frumoase flori, comentă ea.

— Nu-i așa? Din partea unei prietene. A decis să mi le aducă aici. Dau clasă încăperii acesteia, nu credeți?

— Sunt magice. Peabody se apropie și le mirosi. Doamne, cred că sunt două duzini. Ce mai cadou!

Era clar un apropo prin care încerca să-l tragă de limbă, dar Morris continuă să zâmbească.

— Suntem foarte buni prieteni. S-a întâmplat să am aici flori și altădată. În fond, e o tradiție să aduci flori celui mort.

— De ce? întrebă Eve.

— Cred că sunt simbolul reînvierii, al renașterii, într-un fel. Ceea ce, continuă Morris, interesul tău cel nou ar trebui să aprecieze. Sper că apreciezi și muzica. Recviemul de Mozart.

— Bun. Eve privi spre părintele Flores, îndoindu-se că acesta ar mai fi apreciat ceva vreodată, mort cum era, întins pe o masă, în clipa aceasta fiind tăiat de unul dintre bisturiele delicate și foarte ascuțite ale doctorului Morris. Cum a ajuns în starea asta?

— Drumul e lung și sinuos. Dar s-a finalizat cu vinul și azima otrăvite.

— Cianură.

Morris lăsă capul într-o parte.

— Cianură de potasiu, ca să fim mai exacți. Se dizolvă foarte ușor în lichid, iar doza a fost una letală. De fapt, era suficientă să răpună și un rinocer. Nu am terminat analiza, dar în afara faptului că e mort, pare sănătos tun. Măcar bine înfipt pe cele două picioare, dacă nu pregătit pentru dragoste.

— Poftim?

— Un vers dintr-un cântec vechi. Rănile au survenit imediat după cădere. Cu vreo trei ceasuri înainte de a muri, consumase cereale, banane rehidratate, iaurt și cafea din soia. În adolescență, a suferit o fractură la brațul stâng - dar s-a vindecat excelent. Bănuiesc că se antrena - hai să spunem, cu credință, fiindcă putem să spunem astfel - și practica diverse sporturi.

— Da, se potrivește.

— Și asta explică uzarea articulațiilor, dar tot nu mă convinge în privința cicatricelor.

— Care cicatrice?

Morris le făcu semn cu degetul, după care-i oferi lui Eve o pereche de ochelari cu microscop.

— Hai să ne uităm mai întâi aici. El își ajusta aparatul astfel încât Peabody să poată urmări imaginile pe monitorul computerului, după care se aplecă alături de Eve deasupra cadavrului lui Flores. Uite aici, între coastele patru și cinci. Se vede foarte șters, așa încât cred că cineva a încercat să reducă vizibilitatea cicatricei folosind Nu Skin sau ceva similar. Dar Nu Skin nu acționează și asupra coastei, care păstrează propria ei cicatrice. Ia uite.

Peabody scoase un sunet înfundat în spatele lor în moment în care Morris dădu la iveală cutia toracică.

Eve studie coasta cu ajutorul ochelarilor speciali.

— O rană de cuțit.

— Da, așa e. Și încă una aici. Arătă o cicatrice abia vizibilă în zona pectorală dreaptă, în partea superioară. O să-i fac niște teste, dar în opinia mea de expert, prima nu are mai mult de cinci ani, maximum zece, iar a doua datează de acum zece-cincisprezece ani. Ia privește și pe antebrațul drept. Cu ochiul liber abia dacă o vezi. O treabă de nota zece.

— Dar asta nu e rană, murmură Eve, examinând pata aceea ce abia se zărea pe piele. E un tatuaj care a fost înlăturat.

— Ești cea mai bună studentă pe care am avut-o. Morris o lovi repede cu palma pe spate. O să trimit imaginile astea la laborator. Or să poată recrea imaginea pe care preotul o avea tatuată pe braț. Acum, încă o veste interesantă. Fața lui a fost reconstruită plastic.

Eve înălță capul, iar ochii ei cu pupilele mărite îi întâlniră pe ai lui Morris.

— Ce fel de operație?

— Remodelare totală, bănuiesc. Dar nici în cazul acesta nu mi-am încheiat cercetările. Însă pot să-ți spun că a fost opera unui maestru,

și chestiile astea sunt al dracului de scumpe. Nu te-ai gândi că un servitor al Domnului ar recurge la așa ceva.

— Da, ai dreptate. Ea își scoase încet ochelarii. Cam cu câți ani în urmă a suferit această schimbare?

— Ca să aflu, trebuie să-mi pun la lucru „magia", dar cred că tot atunci când și-a șters tatuajul.

— Un preot tatuat care primește lovituri de cuțit într-o încăierare. Eve așeză ochelarii lângă buchetul acela mare de trandafiri. Care vine în orașul acesta cu șase ani în urmă. Daaa, e foarte interesant.

— Dar cine mai are o meserie ca a noastră, Dallas? Morris rânji. Nu suntem niște norocoși?

— Ei, da, de o mie de ori mai norocoși decât părintelul acesta mort.

— Te întrebi cine a făcut-o, zise Peabody în clipa în care ieșiră din nou pe coridor.

Sigur că mă întreb cine a făcut-o. De aceea primesc salariu.

Ei, nu… adică da. Eu mă referem la trandafiri. Cine i-a trimis lui Morris atâția trandafiri și de ce?

— O, Doamne, Peabody, e evident de ce. Nu-mi vine să cred că te-am făcut detectiv. Motivul este: Mulțumesc că fac parte și altfel din viața ta.

— Dar nu e obligatoriu ca motivul să fie acesta, socoti Peabody, părând puțin supărată. Poate că i-a mulțumit pentru că a ajutat-o să se mute într-un apartament nou.

— Dacă e vorba să ți se mulțumească pentru faptul că ai cărat mobilă, atunci primești niște doze de bere. Un buchet uriaș de trandafiri roșii are de-a face cu o partidă de sex. O partidă lungă și grozavă de amor.

— Eu îi ofer lui McNab niște partide de sex grozave și multe, și *nu* primesc un buchet uriaș de trandafiri roșii.

— Voi locuiți împreună. Sexul e pe lista voastră în mod regulat

— Pariez că Roarke îți cumpără flori, mormăi Peabody.

Oare? Florile inundau fiecare colțișor al casei. Dar erau oare pentru ea? Trebuia să ia seama la ele? Să facă și ea asemenea gesturi? Iisuse, cum de se gândea la așa ceva?

— Și probabil că „cine" se referă la sudista aceea drăgălașă cu care a umblat în ultima vreme. Acum că am rezolvat acest mister, poate că vom reuși să ne concentrăm câteva minute și asupra mortului pe care l-am părăsit în urmă cu câteva clipe.

— Detectiv Coltraine? Dar ea nici n-a mai fost în New York de un an de zile. Cum de a pus laba pe Morris?

— Peabody.

— Voiam să spun că, în caz că s-ar da careva la Morris, aceea ar trebui să fie una dintre noi. Adică nu noi, *noi două*, că suntem luate. Ochii lui Peabody sclipiră din pricina insultei. Dar una dintre noi a stat mai mult de cinci minute prin preajmă.

— Dacă nu poți să faci sex cu el, ce-ți pasă cu cine o face?

— Și ție îți pasă, mormăi Peabody, sărind pe scaunul pasagerului. Știi bine că-ți pasă.

Da, poate puțin de tot, dar nu era obligată să o recunoască.

— Ce zici, aș putea să te fac să discuți cu mine despre preotul care tocmai a murit?

— Bine, bine. Peobody scoase un oftat lung și trist. Bine. Tatuajul ăla poate că nici nu e atât de important. Oamenii se tatuează și apoi se răzgândesc, și asta de foarte multă vreme. De aceea, cele care durează doar o anumită perioadă sunt o alegere cu mult mai inteligentă. Poate că a ales să-și facă un tatuaj când era mai tânăr, după aceea a decis, ce știu eu, că nu se potrivește cu profesia sa.

— Rănile de cuțit.

— Uneori preoții și oamenii care au legătură cu religia ajung în zone riscante și în situații dificile. Poate a fost înjunghiat când a sărit

să ia apărarea cuiva. Cealaltă cicatrice poate că o are din adolescență, înainte să se dedice profesiei, înainte să depună jurământul.

— De asta te vei ocupa personal, zise Eve, parcând în fața Sediului Central al Poliției. Operațiile estetice.

— Asta-i mai greu. Dar e posibil să fi fost rănit. Să zicem că a avut un accident de mașină și fața lui a fost făcută praf. Poate că biserica sau un membru al ei a plătit costurile acestor intervenții.

— Verificăm registrele medicale și vom vedea.

— Dar nu înclini să crezi în varianta asta.

— Peabody, eu nu cred nimic fără dovezi.

Ajunsă în biroul ei de la Sediul Central, Eve redactă raportul preliminar al cazului, care avea să deschidă ancheta. Amenajă apoi panoul, fixând în centrul acestuia o fotografie a lui Flores, copiată de pe cartea de identitate. Următoarele minute și le petrecu cercetând-o cu mare atenție.

Nu avea familie. Nu avea cazier. Nu deținea lucruri de valoare.

Fusese otrăvit în public, cugetă ea. Adică un soi de execuție. Simbolismul religios nu putea fi trecut cu vederea. Fusese un gest atât de evident deliberat. Fusese oare o execuție cu conotații religioase?

Se așeză din nou la birou, încercând să alcătuiască cronologia evenimentelor pe baza declarațiilor martorilor și a listei întocmite de părintele López.

Ora 5:00 - trezirea. Rugăciunea de dimineață și meditația (în cameră).

Ora 5:15- dușul și echiparea.

Ora 5:40 (cu aproximație) - părăsește casa parohială alături de părintele López pentru a merge la biserică.

Între 6:00 și 6:35 - participă la slujba de dimineață alături de părintele López. Are acces la vinul pentru împărtășanie și la azimă.

Ora 6:30 (cu aproximație) - sosește Rosa O'Donnell și descuie casa parohială.

Ora 6:45 (cu aproximație) - părăsește biserica pentru a meige la casa parohială cu López.

Între 7:00 și 8:00 - ia micul dejun cu părintele López, acesta fiind pregătit de Rosa O' Donnell.

Între 8:00 și 8:30 - se retrage în biroul comun pentru a-și verifica predica și tot ceea ce pregătise pentru slujba de înmormântare.

Ora 8:30 - Roberto și Madda Ortiz sosesc la biserică împreună cu alaiul îndoliat, aducând și trupul neînsuflețit al lui Ortiz.

Ora 8:40 - revine în biserică alături de părintele López pentru a-i întâmpina pe membrii familiei și pentru a da o mână de ajutor la aranjarea jerbelor.

Ora 9:00 - se retrage în anticameră, unde se află chivotul care trebuie pregătit pentru slujbă.

Ora 9:30 - începe slujba.

Ora 10:15 - bea vinul otrăvit.

Astfel că ucigașul avusese timp, între 5:40 și 6:30, să se strecoare în casa parohială, să ia cheia de la cutie, iar de la ora 7:00 până la ora 9:00 să umble la vin și să toarne otrava. De la ora 7:00 și până la ora 9:00, a avut timp să se întoarcă la casa parohială și să pună la loc cheile.

A avut destul timp, cugetă Eve, mai ales dacă ucigașul era un membru al bisericii și ceilalți erau obișnuiți să-l vadă venind și plecând nestingherit.

Chiar dacă nu ar fi avut cheie, pentru criminal fusese o treabă ridicol de simplă să ajungă la ele, mai ales dacă el cunoștea unde

erau păstrate, precum și rutina treburilor bisericești și a casei parohiale.

Problema nu era cum, cu toate că acest cum ar fi dus cu siguranță la prinderea ucigașului. Problema era de ce. Iar motivul are legătură cu părintele Miguel Flores.

Ea alese fotografii care înfățișau fața și reversul medalionului.

Era un obiect important pentru el. Suficient de important ca să-l ascundă, dar, în același timp, să-l păstreze aproape, ca să-l scoată din ascunzătoare, să-l atingă și să-l privească. Bandă adezivă proaspătă, cugetă Eve, dar pe spatele sertarului se zăreau urmele benzilor adezive mai vechi. Medalionul fusese dezlipit de la locul său de curând.

Citi din nou inscripția.

Cine era Lino?

Era un nume spaniol, după cum descoperi ea căutând rapid pe Internet, care provenea de la Linus. Numele se mai traducea prin „pânză" sau „fuior", dar se îndoia că asta ar fi fost semnificația lui.

Conform datelor biografice, mama lui Flores decedase în 2027, deci *mama* menționată pe medalion nu putea fi Anna Flores. Un nume spaniol, o frază spaniolă ca imagine, dar restul era în engleză. Un amestec de culturi, în opinia lui Eve. Rădăcini latine, pământ american? I se potrivea de minune părintelui Flores.

Lino fusese un amic, un alt preot, un iubit? Flores avea șase ani în momentul în care medalionul acela fusese inscripționat. Un orfan care încerca să-și facă loc în sistem.

Eve cunoștea foarte bine acest aspect.

Poate că nu știuse cum era să te apropii și să încerci să ai legături strânse în timp ce te învârți în acel sistem, dar alții știau. Poate că așa i se întâmplase și lui Flores, iar el păstrase medalionul fiindcă acesta îl lega de un prieten drag.

Atunci ce rost avea să-l ascundă?

Nu fusese adoptat, dar primise educație din partea bisericii. Lino fusese cel care se interesase de soarta lui, ajutând la instruirea lui?

Reveni lângă computer, începând să caute datele referitoare la părintele Miguel Flores.

Peabody intră în încăpere, vrând să spună ceva.

— O, ai veni la țanc, remarcă Eve fără a ridica privirea. Văd că nu mai am cafea în cană.

Dându-și ochii peste cap, Peabody luă cana, se duse la AutoChef și programă o altă cafea.

— E o adevărată provocare să faci rost de dosarele medicale din Mexic. Nu există nicio dovadă că a fost tratat în urma unei răni provocate de cuțit sau că și-ar fi făcut vreun tratament cosmetic. După multe și eroice insistențe - tocmai de aceea o să-mi comand și eu o cafea -, am reușit să accesez datele din fișa lui medicală din perioada cât a locuit în Mexic. Nici acolo nu există dovezi că ar fi urmat vreun tratament.

Eve se rezemă de spătarul scaunului, luându-și cana cu cafea.

— Ce date ai găsit în Mexic?

— Tratamente standard, în mare parte. Controale anuale, corecții de vedere, controlul stomatologic efectuat de două ori pe an, un tratament pentru un virus intestinal și pentru o tăietură la braț. Nimic grav.

— Ah-ah-ah. Și pentru cei cinci ani petrecuți în New York?

— Diferența e una nesemnificativă. Controale anuale, bla, bla, bla, tratamente pentru entorse, unul pentru dislocarea degetului arătător și unul pentru o rană la genunchi.

— Par niște răni pe care le-a căpătat în timpul orelor de sport. Bătând cu degetele în birou, Eve analiză informațiile. Ciudat, cât a stat în Mexic nu a avut parte de asemenea accidente. Trimite-mi datele care fac referire la tratamentul stomatologic efectuat în Mexic.

— Iisuse! Știi câte benzi roșii trebuie să rup pentru a ajunge la ele? în afară de asta, el s-a tot mutat în diverse locuri, așa că precis nu a apelat la un singur dentist, și e vorba de centre care aparțin Bisericii Catolice, și chestiile astea au greutate, crede-mă. Dar de ce…

Îi lua ceva, își zise Eve, dar Peabody reușea de cele mai multe ori.

— Tu crezi că cel care a murit nu era Miguel Flores.

— Cred că cel care a decedat se numea Lino.

— Păi… asta înseamnă că e posibil ca el să nu fi fost nici măcar preot, dar i se dădea voie să oficieze slujbe, să cunune pe unii și pe alții, să-i îngroape…

— Poate că Dumnezeu e cel care l-a ucis drept pedeapsă. Caz rezolvat. Până diseară îl arestăm pe Dumnezeu. Vreau fișele acelea stomatologice, inclusiv pe cele din New York.

— Eu sunt convinsă că arestarea lui Dumnezeu ar fi o blasfemie. Căzând pe gânduri, Peabody mai sorbi o gură de cafea. De ce s-ar preface cineva că e preot? Ți se interzic multe *chestii*, printre care și să faci sex. Și trebuie să cunoști absolut toate regulile. Cred că sunt foarte multe.

— Poate că a fost genul de om care învăța rapid. Poate că i s-a părut că merită. Poate că el *este* Miguel Flores. Haide să găsim fișele stomatologice, și atunci vom afla.

În momentul în care Peabody se grăbi să iasă pe ușă, Eve se răsuci cu scaunul, pentru a studia din nou fotografia afișată pe panou.

— Dar nu ești tu, nu-i așa, Lino?

Pomi linkul, începând să caute singură câteva contacte aflate în Mexic.

Îi luă douăzeci de minute și se alese cu o durere de cap incipientă și enervantă - dar până la urmă găsi pe cineva care nu numai că

vorbea o engleză excelentă, ba chiar îl și cunoscuse personal pe Miguel Flores.

Domnul respectiv avea o vârstă înaintată. Două șuvițe albe și subțiri de păr îi încadrau capul atins de calviție și plin de pistrui în centru, din cauza soarelui. Ochii lui căprui și tulburi o priveau cu mare atenție. Gulerul alb atârna într-o parte pe gâtul lui subțire și ridat.

— Părinte Rodriguez, începu Eve.

— Poftim? Poftim?

— Părinte Rodriguez, repetă, mărind puțin volumul sonorului.

— Da, da, vă aud. Nu-i nevoie să țipați!

— Scuze. Sunt locotenent Dallas. De la NYPSD.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă locotenent Ballast?

— Dallas. Ea repetă cu claritate fiecare silabă. Cunoașteți un preot pe nume Miguel Flores?

— Cine? Vorbește mai tare!

Iisuse, Iisuse, Bunule.

— Miguel Flores? L-ați cunoscut?

— Da, îl cunosc pe Miguel. A lucrat aici, la Misiunea San Sabastian pe vremea când eu eram pastor. Asta înainte să mă scoată la pensie. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare, soră Ballast, cum să pensionezi un preot? Se spune că noi îl servim pe Dumnezeu. Eu nu mai sunt capabil să-l slujesc pe Dumnezeu?

Eve simți cum i se zbate un mușchi de sub ochi.

— Locotenent. Sunt ofițer de poliție în orașul New York. Puteți să-mi spuneți când l-ați văzut ultima dată pe Miguel Flores?

— Când i-a intrat în cap că are nevoie de un an sau de mai mulți ca să călătorească, să-și analizeze credința, să vadă dacă vocația lui era una reală. Ce tâmpenie! Rodriguez își lovi mâna ciolănoasă de ceea ce părea a fi brațul unui scaun pe rotile. Băiatul acesta s-a

născut pentru a deveni pastor. Dar episcopul i-a dat voie să plece, și el nu a mai stat pe gânduri.

— Asta s-a petrecut acum vreo șapte ani?

Rodriguez privi undeva în depărtare.

— Anii vin și se duc.

Îmi pierd vremea, își zise Eve, dar nu se dădu bătută.

— O să vă trimit o fotografie.

— De ce să vreau o fotografie a ta?

— Nu, nu-i fotografia *mea.* Ea se întrebă la care sfânt ar fi putut apela pentru ca acesta să-i ofere destulă răbdare, astfel încât să termine interogatoriul fără să țipe. Vă trimit o fotografie. O să apară pe ecran. Puteți să-mi spuneți dacă persoana din fotografie e Miguel Flores?

Ea comandă expedierea fotografiei, urmărind cum Rodriguez se uita cruciș prin lentilele înguste, aplecându-se până ce aproape își lipi nasul de ecranul linkului său.

— S-ar putea. Fotografia nu e clară.

E limpede ca sticla, gândi Eve.

— Mai există cineva în preajma dumneavoastră care îl cunoaște pe părintele Flores și are câteva minute libere?

— Dar nu v-am spus deja că eu îl cunosc?

— Ba da, mi-ați spus. Eve opri afișarea fotografiei, trăgând cu nesaț aer în piept. Ați mai luat legătura cu el, cu părintele Flores, după ce a plecat în acele călătorii?

— Cu prilejul anului sabatic. Rodriguez fornăi aceste cuvinte, în locul lui mi l-au trimis pe părintele Albano. Omul ăsta întârzia mereu. Punctualitatea e un semn de respect, nu?

— Flores. Ați mai auzit ceva despre părintele Flores de când a plecat?

— Nu s-a mai întors, așa e? Rodriguez rosti întrebarea cu o amărăciune evidentă. Mi-a scris o dată sau de două ori. Ba poate de

mai multe ori. Din New Mexico - că el era originar de acolo. Din Texas sau Nevada, așa cred. Și din alte orașe. Ba am primit și o scrisoare din partea episcopului. Miguel a cerut un transfer și acesta i-a fost acordat la o parohie din New York.

— Puteți să-mi spuneți numele episcopului care i-a acordat transferul?

— Al cui?

Eve repetă, mărind puțin volumul sonorului.

— Episcopul Sanchez. Sau poate că a fost vorba de episcopul Valdez.

— Mai aveți scrisorile? Cele pe care vi le-a scris Flores?

— Nu. Rodriguez se încruntă, ori așa i se păru lui Eve. Era greu de spus. Era o carte poștală. Oare am păstrat-o? Era de la Alamo. Ori… poate că era de la părintele Silvia.

Într-o zi, își reaminti Eve, într-o bună zi, avea să fie la fel de enervantă ca Rodriguez. În momentul acela avea de gând să-și mănânce arma și să termine cu lumea asta.

— Dacă veți găsi cărțile poștale expediate de părintele Flores, aș aprecia dacă mi le trimiteți și mie. O să vă scriu datele mele de contact.

— Dar de ce să vă trimit o carte poștală?

— Eu anchetez moartea unui preot pe care l-am identificat ca fiind Miguel Flores.

Ceața din ochii lui negri păru să dispară, măcar parțial.

— Miguel? Miguel e mort?

— Un bărbat pe care l-am identificat drept Miguel Flores a murit în dimineața aceasta.

Bătrânul își lăsă bărbia în piept, murmurând ceea ce Eve luă drept o rugăciune rostită în limba spaniolă.

— Condoleanțele mele.

— Era tânăr, îndrăzneț. Un om inteligent care-și punea adesea tot felul de întrebări. Poate că mult prea des. Dar cum a murit?

— A fost ucis.

Rodriguez se îndoi de spate, după care strânse în palmă crucea care-i atârna la gât.

— Deci acum e în împărăția lui Dumnezeu.

— Părinte Rodriguez, părintele Flores avea un medalion de argint, care o înfățișa pe Fecioara din Guadalupe?

— Nu-mi amintesc. Dar știu că păstra întotdeauna la el un medalion mic cu Sf. Anna, în onoarea mamei lui care a fost ucisă când el era copil.

— Știți cumva dacă Flores a avut de-a face sau a făcut afaceri cu un anume Lino?

— Lino? Aici e un nume destul de comun. Poate că da.

— Vă mulțumesc, părinte. Hai, ia-ți tălpășița, se admonestă Eve. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Tânărul Miguel a plecat la Domnul, murmură el. O să trebuiască să-i scriu monseniorului Quilby.

— Cine e domnul acesta?

— Sponsorul lui Miguel. Mentorul lui, dacă vreți. El ar vrea să fie informat că… Oh, dar a murit. Da, a murit acum mulți ani. Deci nu mai am pe cine să anunț.

— Unde l-a cunoscut Miguel pe monseniorul Quilby?

— În New Mexico, în copilărie. Monseniorul a avut grijă ca Miguel să aibă parte de o educație aleasă și i-a fost mentor în privința carierei preoțești. A fost părintele spiritual al lui Miguel.

Miguel vorbea adesea despre el, sperând să-l poată vizita în timpul călătoriilor sale.

— Mai era în viață în perioada sabatică a părintelui Flores?

— Da, dar era pe moarte. În parte, acesta era motivul pentru care Miguel a vrut să plece, punându-și la îndoială credința. Trebuie să mă rog pentru sufletele lor.

Rodriguez întrerupse pe neașteptate transmisia. Eve nu avu vreme decât să clipească.

Scrisori din New Mexico, un părinte spiritual muribund în New Mexico. Putea să parieze că părintele Flores îl vizitase pe Quilby în timpul anului sabatic.

Prin urmare, se întrebă Eve, unde se retrag preoții când le sosește ceasul pentru a muri?

3

Eve a mai avut o discuție sinceră cu sora Patricia, asistenta medicală a lui Alexander Quilby pe vremea când acesta fusese internat la azilul Good Shepherd.

În timp ce ea reflecta la cele aflate, adăugându-le în notițele sale, Peabody intră repede în biroul ei, ridicând brațele spre tavan.

— M-a făcut praf banda roșie. Mă simt slăbită de cât sânge am pierdut.

— Revino-ți, soldat. Unde e fișa de la stomatologie?

— Înfășurată cu bandă roșie. Am dat de doctor, dar e diacon și un mare afurisit. Nu poate elibera fișa până nu primește aprobarea episcopului.

— Fă rost de un ordin judecătoresc.

— Mă ocup deja. Ea întinse din nou brațele. Nu vezi cicatricele? Cabinetul e afiliat Bisericii, iar judecătorii devin ezitanți când au de-

a face cu chestiuni religioase. Omul nostru a murit, a fost identificat în mod oficial. Dar nimeni nu vrea să ofere fișa stomatologică până nu-și dă episcopul binecuvântarea sau cum s-o numi. Cam la fel se petrece și cu fișele medicale din New York.

— Bun, atunci stai de vorbă cu episcopul și convinge-l să aprobe.

— Dar picioarele care-mi sângerează nu le vezi? întrebă Peabody, arătând spre espadrilele ei în nuanțe de roșu-aprins. Am reușit, până la urmă, să stau de vorbă cu asistentul episcopului, ceea ce s-a dovedit o bătălie grea, cu multe puncte divergente. Și pe deasupra a trebuit să fac o cerere în scris în trei exemplare și am expediat-o. Episcopul va analiza cererea și în zece zile ne va comunica decizia sa.

— O tâmpenie.

— Eu vreau să beau ceva și să trag un pui de somn.

— Apelează-l pe link. Din biroul meu.

— Numai dacă pot asista și eu la discuție.

Peabody îi stabili legătura, după care se trânti în singurul scaun pentru oaspeți din biroul lui Eve, unul cam șubred.

Asistentul, părintele Stiles, apăru de îndată pe ecranul linkului. Eve încercă să adopte o atitudine smerită, dar și abilă în același timp.

— Locotenentul Dallas, de la NYPSD.

— Da, doamnă locotenent, am stat de vorbă cu asistenta dumneavoastră.

— Cu partenera mea, îl corectă Eve, în vreme ce Peabody ridică preocupată două degete.

— Partenera dumneavoastră, îmi cer scuze. Și i-am explicat deja protocolul unei asemenea solicitări.

— Iar eu o să vă explic dumneavoastră ceva. Avem aici, la morgă, un bărbat care poate fi sau nu părintele Miguel Flores. Cu cât mă întârziați dumneavoastră mai mult, cu atât va sta el mai mult acolo. Și cu cât zace el mai mult în cutia aia, la morgă, cu atât mai ușor se

vor scurge informațiile - din cauză că un tip cu pălărie cu moț din New Mexico obstrucționează anchetarea unei crime.

Șocul, unul sincer, mări pupilele lui Stiles.

— Tânără doamnă, lipsa dumneavoastră de respect nu va reuși să…

— Doamnă locotenent. Locotenent Eve Dallas, Departamentul Omucideri al NYPSD. Eu nu vă respect Nu vă cunosc. Nu-l cunosc nici pe episcop, așa că nici pe el nu-l respect. Nu-mi pasă deloc dacă voi mă respectați, dar o să vă fac să respectați legea.

Eve îl lăsă câteva minute să spumege, după care-și continuă asaltul:

— Ar fi indicat să respectați puterea presei, dacă nu vreți ca chestiunea asta să apară în mass-media. Dacă vă bateți joc de mine, ar fi bine să credeți că și eu pot proceda la fel. Așa că ar fi cazul ca episcopul dumneavoastră din New York să stea de vorbă cu cel din Mexic, iar ei doi să le comunice dentiștilor că vreau acele fișe, la mine pe birou, mâine, la ora prânzului, ora New Yorkului, altfel va fi vai și amar.

— Nu cred că amenințările…

— Nu ați înțeles. Nu sunt amenințări. E vorba de fapte. La dracu'. Pentru care se va plăti.

— Biserica are și ea căile sale, iar asta e o cerere dublă, cu caracter internațional. Aceste formalități durează…

— Un preot a fost otrăvit cu vinul sfințit pentru slujbă în timpul unei ceremonii funerare. Ierarhia catolică blochează desfășurarea anchetei poliției. Iată un titlu de articol. Și mai pot fi și altele. O, ce spuneți de acesta? continuă ea pe un ton vesel de data asta. Preotul putrezește la morgă, iar episcopii blochează identificarea sa oficială. E vorba de o fișă de la dentist. E vorba despre dinți. Dacă nu le am până la prânz, vin personal la dumneavoastră, și o să am și un

mandat pe numele dumneavoastră fiindcă obstrucționați desfășurarea anchetei.

— Sigur că voi vorbi cu episcopul.

— Bun, și faceți-o cât mai repede.

Ea închise linkul și se rezemă de spătarul scaunului.

— Sunt sclava ta, declară Peabody. Trebuie să-mi șterg lacrimile de pe obraz.

— Bun, ne-am distrat. Am mai avut parte de ceva asemănător, chiar dacă conversațiile au fost mai puțin interesante, discutând cu o călugăriță - un medic - o călugăriță-medic, presupuse Eve, la azilul pentru preoți…

— Au așa ceva? Aziluri?

— Se pare că da. Preotul care l-a sponsorizat și care a fost mentorul lui Flores, având grijă de educația lui și de multe alte aspecte ale vieții sale, a fost pacientul ei. Flores și-a luat un an sabatic acum șapte ani, renunțând la slujba din Mexic. Se presupune că a fost vorba de un an și ceva. Quilby, preotul în vârstă, era bolnav. Era pe moarte. Flores l-a vizitat. Sora-medic și-a amintit de el, pentru că Quilby îi vorbea adesea despre el și, în plus, au corespondat.

— L-a recunoscut după fotografie?

— Nu era sigură. Se împlinesc aproape șapte ani de când a fost el acolo. A spus că seamănă cu el, dar își amintea că Flores era mai împlinit la față, că avea mult mai puțin păr. Sigur că ambele aspecte puteau suferi schimbări, așa că nu îi erau de prea mare ajutor, la urma urmei. Flores i-a lăsat numărul de link și adresa lui de mail, rugând-o să ia legătura cu el în momentul în care Quilby avea să moară. Ea l-a contactat după numai cinci luni, când a decedat Quilby. El nici nu a răspuns, nici nu a participat la înmormântare. Iar dorința lui Quilby fusese - iar Flores acceptase atunci - ca slujba să fie oficiată chiar de părintele Flores. Dar el nu a mai sunat la azil

din momentul în care și-a luat rămas-bun de la părintele Quilby, în iulie 2053.

— Adică omul care te-a educat, pe care ai dat fuga să-l vizitezi după ce ți-ai părăsit slujba, dă ortul popii și tu nu faci act de prezență, nu faci nimic? Nu e un gest prea preoțesc. Și nici prea uman. Peabody studie fotografia de pe panoul lui Eve. Va trebui să-i găsim pe cei care l-au cunoscut pe Flores înainte ca el să se mute în New York.

— Trebuie să ne apucăm de treabă. Trebuie să privim problema din diverse unghiuri. Avem deja ADN-ul lui Flores, dar l-am rugat pe Morris să trimită o probă la laborator. Poate avem noroc. Între timp, fie că e Flores, fie că e Jack cel Idiot, el tot mort e. Haide să mergem să stăm de vorbă cu Roberto Ortiz.

Presupusese că înmormântarea și ceea ce urmase acesteia se încheiaseră. Eve descoperi însă că lucrurile stăteau cu totul altfel atunci când îl găsi pe Roberto Ortiz, alături de aproape două sute de prieteni și de familie, la restaurantul lor, Abuelo's.

Era un bărbat înalt și impunător, care-și purta cu demnitate cei peste optzeci de ani de viață, posedând o constituție solidă. În momentul în care Eve îi spuse că dorea să stea de vorbă cu el și cu soția sa, el le conduse la etajul trei, acolo unde nivelul zgomotului scăzu simțitor, invitându-le într-un salonaș dichisit, plin cu canapele colorate și cu postere îndrăznețe.

În unul dintre postere apărea o veche prietenă a lui Eve, Mavis, care purta ceea ce părea un curcubeu alcătuit din coloritul extensiilor de păr îngemănate în mod artificial cu sfârcurile și pântecele, și un zâmbet larg.

Contrastând izbitor cu acestea, ecranul care asigura ambianța era amenajat într-un ungher liniștit, sub un cer limpede, în nuanțe de albastru-deschis.

— Apartamentul acesta îl păstrăm pentru familia noastră. Acum locuiește aici nepoata verișorului meu. E studentă și în timpul liber dă o mână de ajutor în restaurant. Luați loc, vă rog. După ce toți ceilalți se așezară, se lăsă și el într-un scaun cu un oftat lung, ușor.

— Ați avut o zi grea, deschise Eve discuția.

— Tatăl meu s-a bucurat de viață. De fiecare clipă, zi de zi. Din plin. A deschis acest restaurant când avea douăzeci și cinci de ani și l-a numit așa în onoarea bunicului său. Apoi a devenit tată, iar copiii lui au avut, la rândul lor, copii, după care s-a născut o nouă generație. Familia, comunitatea, biserica. Cele trei mari iubiri ale vieții sale, lucrurile în care a crezut cel mai mult. Ordinea varia, punctă Roberto cu un zâmbet. O să-i duc dorul în fiecare secundă, cât voi mai avea de trăit.

El oftă din nou.

— Dar nu ați venit aici ca să vorbim despre tatăl meu. Ci despre părintele Flores. Dumnezeu să-l țină la dreapta Sa.

— L-ați cunoscut personal?

— O, da. El era un om activ în cadrul parohiei noastre, al comunității. Își petrecea mult timp la centrul pentru tineret, depunând foarte mult efort. Și familia mea are un rol activ în cadrul centrului - din punct de vedere financiar, dar cine poate și are vreme participă activ. De aceea, ceea ce s-a petrecut în biserică te lasă, pur și simplu, fără cuvinte.

— Dumneavoastră și soția ați fost primii care ați sosit la biserică, aducând o parte din cele trebuincioase unui asemenea eveniment.

— Da. El privi spre cele două doamne și un tânăr intră în încăpere, aducând tăvi cu mâncare și băutură. Trebuie să mâncați, rosti Roberto în vreme ce farfuriile, paharele și mâncarea erau așezate pe masă.

— V-am adus ceai cu gheață. Femeia mai în vârstă, blondă și cu ochii ca aluna, turnă ceaiul în două pahare. Eu sunt Madda Ortiz.

Îmi cer scuze pentru întrerupere. Le făcu semn celorlalți doi să plece, zâmbind absent, după care se așeză pe brațul fotoliului pe care stătea soțul ei. Continuați, vă rog.

— În primul rând, recunosc că tot ce ați adus aici arată minunat.

Madda îi zâmbi lui Peabody.

— Poftă bună.

— Ne cerem iertare pentru că am dat buzna astfel, doamnă Ortiz. Dumneavoastră și soțul ați fost primii care ați sosit la biserică azi-dimineață.

— Mai întâi am fost la capelă, după care am plecat împreună cu Hector la biserică. Părintele Flores… ea își făcu semnul crucii… și părintele López ne-au ieșit în întâmpinare.

— Asta s-a întâmplat în jurul orei 8:40.

— Aproximativ, aprobă Roberto. Cum am sosit, ne-am apucat să ducem florile în biserică.

— Ați mai observat pe cineva prezent acolo în acele momente?

— La scurt timp au început să sosească și ceilalți - ca să ne dea o mână de ajutor. Au venit unchii mei, alături de verișorii mei…

— Ați observat pe cineva intrând în anticameră?

— Părintele Flores și părintele López, ca să se schimbe pentru slujbă, bineînțeles. Ah, și nepoata mea, nepotul și verișorul Maddei. Au participat și ei la oficierea slujbei, ca preoți euharistiei.

— Cred că Vonnie s-a dus acolo, în spate, declară Madda. Ca să discute cu părintele Flores despre ceea ce urma să citească.

— A mai intrat cineva înaintea celor doi preoți?

— Din câte știu eu, nu, le declară Roberto. O vreme am stat în vestibul, și mulți dintre noi au intrat apoi în biserică. Am auzit că poliția e de părere că părintele Flores ar fi fost otrăvit, prin urmare ați vrea să aflați dacă am văzut pe cineva care ar putea fi autorul acestei mârșăvii. Nu am văzut pe nimeni. Roberto își desfăcu brațele. Îmi pare rău.

— A fost o slujbă mare. Cu siguranță nu-i cunoșteați pe toți cei care au asistat la slujbă.

— Nu. Roberto se încruntă câteva clipe. Dar cred că eu și Madda îi cunoaștem aproape pe toți. Mă refer la familie, desigur. Și pe alții îi cunoaștem cât se poate de bine, fie după nume, fie după înfățișare. Dar așa e, nu pe toți.

— Nu cred că a fost vorba despre cineva din familie, insistă Madda. Chiar dacă cineva a comis un asemenea gest teribil, familia nu l-ar fi necinstit într-un asemenea fel pe Hector.

Cu toate astea, Eve discută și cu cele trei persoane care participaseră la slujba de înmormântare. Nu obținu nicio informație nouă, în schimb Peabody se ghiftui cu mâncare cu specific mexican, luând pentru acasă o pungă plină cu bunătăți.

— Doamne, nu am mai mâncat *în viața mea* o enchilada atât de bună. Dar de rellenos picanți ce părere ai? Ea ridică ochii spre cer, ca și cum ar fi înălțat rugi de mulțumire. De ce toate astea se găsesc în cealaltă parte a lumii și nu în apartamentul meu? Pe de altă parte, cred că m-am îngrășat cu două kilograme numai inspirând aroma aceea.

— Ei, acum ai ocazia să te îndepărtezi de locul cu pricina, la metroul și du-te acasă. Eu mă duc să mai analizez puțin celelalte unghiuri ale poveștii și nu am de gând să șofez înapoi până la celălalt capăt al lumii. Voi lucra acasă.

— Fantastic. Eu cred că ajung acasă abia peste o oră, când mi se termină programul. Acum e mult prea devreme. Dallas, ai de gând să faci ce-ai spus, dacă nu primești până la prânz acele fișe de la stomatolog?

— Niciodată să nu amenințI dacă nu ai de gând să te ții de cuvânt. Să verifici numele tuturor cunoscuților care au participat dimineață la slujbă. Deocamdată, verifică-i pe primii douăzeci și cinci. Asta te va ține ocupată până ajungi acasă.

Cât despre ea, Eve reveni la biserică. Oameni intrau și ieșeau din cârciumă - ca și cum ar fi intrat și ieșit pe furiș în și din casa de amanet. Grupuri de tineri stăteau în pragul ușilor sau pe trotuar.

Ea merse la ușa bisericii, rupse sigiliul, folosindu-se de șperaclul ei.

Se îndreptă apoi spre rândul de bănci din mijloc, și trebui să admită că se simțea oarecum straniu auzind ecoul propriilor pași în vreme ce se îndrepta repede spre altar, acolo unde, deasupra, veghea Iisus răstignit. Ajungând în dreptul anticamerei, rupse cel de-al doilea sigiliu și descuie ușa.

Probabil că exact așa intrase, își închipui ea. Poate că intrase prin spate, dar tot la fel de ușor. Având sticluța cu cianură în buzunar sau în geantă.

Precis a avut cheie, asta e părerea mea. A avut cheia de la cutia de lemn. Nu a trebuit decât să intre neobservat în parohie, să o ia, să vină până aici și să intre. Să descuie cutia, să scoată recipientul. Protejându-și cumva mâinile sau purtând mănuși. După care a turnat cianura, a pus recipientul la loc, a încuiat cutia din lemn și a plecat. După aceea a dus din nou cheia la casa parohială.

Cel mult cinci minute. Zece minute, dacă ai fi fost un împiedicat.

Ai participat la slujba de dimineață? Poate, poate, dar de ce să fi participat? De ce să stai într-un grup mic când în curând aveai să fii acoperit de o mulțime?

Tu știi bine la ce oră începe slujba în fiecare zi, și la ce oră se încheie de obicei. Nu a trebuit decât să aștepți să iasă preoții din casa parohială, după care ai intrat și ai luat cheile. Ai putut să intri în vestibul, să asculți ce se petrece dincolo de ușă, dacă așa ai avut chef. După care ai așteptat ca ei să plece, ai făcut ce aveai de gând, ai așteptat-ai rămas prin preajmă. Cei doi preoți s-au întors, Rosa a venit și ea la biserică pentru ca să-și ajute familia. Duci cheile la casa parohială, faci cale întoarsă și te strecori din nou în mulțimea celor care asistă la slujbă.

Trebuie să vezi ce se petrece. Să vezi cu ochii tăi cum se prăbușește.

Fiindcă a fost vorba de răzbunare. A murit otrăvit în fața atâtor oameni. A fost o execuție. Curată răzbunare. Pedeapsă.

Dar pentru ce?

Eve ieși din încăpere, puse la loc sigiliul și încuie ușa.

După aceea ridică ochii spre crucifix.

— Nu și-a făcut griji în privința ta sau nici nu i-a păsat. La dracu', poate că și-a imaginat că ești de partea lui. Ochi pentru ochi? Nu Tu ai spus asta?

— E o replică din Vechiul Testament. Părintele López stătea chiar în dreptul celor două uși de la intrarea bisericii. Hristos crede în iertare și în iubire.

Eve mai cercetă crucifixul câteva clipe.

— Se pare că cineva anume nu I-a dat ascultare.

— Aceasta a fost menirea Lui. A venit pe pământul nostru, a murit pentru noi.

— Toți ne naștem ca să murim. Ea alungă imediat gândul. Obișnuiți să încuiați casa parohială când veniți să oficiați slujba?

— Da. Nu. López clătină din cap. Rareori.

— Și în dimineața asta?

— Nu. Nu, nu cred că am încuiat-o.

El închise ochii, frecându-și rădăcina nasului.

— Înțeleg, doamnă locotenent, că din pricina încrederii pe care am avut-o în cei din cartier e posibil să fi murit părintele Miguel. Biserica nu se încuie niciodată. Anticamera, da, fiindcă acolo se păstrează chivotul, dar biserica rămâne mereu deschisă pentru cei care simt nevoia să intre, pentru cei care au un necaz. Știu că cineva a profitat de asta ca să-mi ucidă fratele.

— De acum încolo o s-o încuiați?

— Nu. Aceasta e Casa Domnului și nu le pot interzice copiilor Lui să intre în ea. Cel puțin nu în momentul în care dumneavoastră veți aproba redeschiderea ei.

— Cred că vom încheia cercetările în cursul zilei de mâine. Ori cel mai târziu poimâine.

— Și cu Miguel cum rămâne? O să-l putem veghea și îngropa?

— Asta s-ar putea să mai dureze.

Îi făcu semn lui López să iasă primul, după care resigilă ușile și le încuie. Deasupra capetelor lor se simțea o briză hispanică ce părea să se rotească în jurul a două cuvinte: *Magazinul Cerului!*

Când vinzi, se gândi Eve, semnificația e aceeași, indiferent de limba aleasă.

— De fapt, ia cineva seama la lucrurile astea? întrebă ea.

— La ce lucruri vă referiți?

— Exact. Ea se răsuci pe călcâie, privind în ochii aceia triști și profunzi. Dați-mi voie să vă întreb ceva mult mai la obiect. În religia dumneavoastră, e permis să ucizi?

— În război, în legitimă apărare sau ca să aperi viața altcuiva. Și dumneavoastră ați ucide.

— Am ucis.

— Dar nu în propriul dumneavoastră avantaj.

Eve se gândi la palmele sale pline de sânge după ce își înjunghiase tatăl cu un cuțit cu lamă îngustă. De mai multe ori la rând.

— Cred că sunt mai multe feluri de a ucide.

— Dumneavoastră protejați viețile altora, iar pe răufăcători îi aduceți în fața justiției. Dumnezeu își cunoaște copiii, doamnă locotenent, le cunoaște atât sufletul, cât și mintea.

Ea își vârî șperaclul înapoi în buzunar, după care lăsă mâna în același loc.

— Probabil că nu-i place ce se află în mintea mea în cea mai mare parte a timpului.

Pe trotuar, oamenii treceau grăbiți unii pe lângă alții. Pe stradă, traficul era sufocant. Aerul zumzăia de atâta gălăgie, semn că în jur se făceau afaceri, că lumea era ocupată, fremătând de viață, în timp ce părintele López studia cu calm chipul lui Eve.

— Care e motivul pentru care faceți această profesie? Zi de zi. Cred că aveți de-a face cu locuri în care abia dacă ai îndrăzni să arunci o privire. Dumneavoastră cum puteți privi acele locuri? De ce sunteți polițist?

— Fiindcă asta sunt. Ce ciudat, realiză ea, că putea să stea aici, lângă un om pe care îl cunoscuse de curând, alături de un bărbat pe care, deocamdată, nu-l putea elimina de pe lista suspecților, spunându-i totuși toate aceste lucruri. Nu e vorba că acolo trebuie să se uite cineva, cu toate că în realitate așa este. Problema e că eu trebuie să fac asta.

— E vorba de o chemare. López surâse. Nu foarte diferită de a mea.

Ea râse scurt.

— Mă rog.

— Suntem doi slujitori, doamnă locotenent. Și ca să fim de folos unul altuia, trebuie să credem în ceea ce unii ar numi abstract. Dumneavoastră în justiție și în ordine. În lege. Eu, într-o putere mai mare și în legile bisericești.

— Însă bănuiesc că nu trebuie să dați chiar atât de multe șuturi unor neisprăviți.

Acum veni rândul lui să râdă, scoțând niște sunete vesele și atrăgătoare.

— Ei, am dat și eu câteva.

— Boxați?

— Hei, cum de… ah, mi-ați văzut mănușile.

Tristețea dispăru pe neașteptate. Eve reuși să zărească bărbatul din spatele preotului. Bărbatul care stătea acolo, pe trotuar, în aerul plăcut al unei seri primăvăratice.

— Tata m-a învățat. E un mod de a-ți consuma agresivitatea tinerească și de a te apăra de loviturile altora.

— Și vă folosește la ceva?

— În realitate, avem o sală de box la centrul pentru tineret. Îi antrenez pe unii copii. Chipul lui radia de bucurie. Și când mai prind câte un adult pe acolo, facem și un meci mic.

— Părintele Flores participa și el?

— Rareori. Nu prea dădea bine cu stânga. Și asta de fiecare dată. Avea un stil indisciplinat, aproape asemănător cu al celor care se bat pe maidan, aș îndrăzni să spun. Dar pe terenul de baschet? Acolo era un geniu. Calm, rapid, ah… elastic. I-a bătut și pe interni și pe seniori. O să-i ducă dorul.

— Aveam de gând să trec pe la centrul pentru tineret înainte de a pleca acasă.

— În seara asta e închis, în semn de respect. Tocmai am avut o discuție cu câțiva dintre copiii înscriși în centru. Moartea lui Miguel a fost o lovitură grea, iar gândul că a fost asasinat e și mai greu de suportat. El oftă lung. Vrem ca acești copii să stea acasă în seara asta, fie împreună, fie cu familiile lor. Mâine-dimineață voi oficia o slubă și în cadrul centrului și voi acorda consultații celor care au nevoie.

— Atunci voi veni mâine. Înainte să plec, îmi puteți spune de la ce vine următoarea abreviere: PI? Așa am găsit notat în agenda părintelui Flores.

— E vorba de Prima împărtășanie. Peste două săptămâni, vom oficia Prima împărtășanie pentru copiii din comunitatea noastră care au împlinit șapte ani, atunci când vor depune pentru prima dată jurământul euharistie. E un eveniment important.

— Bun. Și consilierea Pre-C?

— Pre-Cana. Consilierea cuplurilor înainte de cununia religioasă. Nunta de la Cana a fost primul miracol înfăptuit de Iisus Hristos. Atunci a transformat apa în vin.

Ea fu pe punctul să rostească: „Frumoasă șmecherie", dar se abținu la timp.

— Perfect, vă mulțumesc. Vreți să vă conduc undeva?

— Nu, mulțumesc. El întoarse capul într-o parte, cercetând cu privirea strada, trotuarul, oamenii. Nu-mi vine să mă duc acasă, cu toate că am mult de lucru. E atâta pustietate acolo. Martin - părintele Freeman - se întoarce abia spre miezul nopții. Și-a schimbat zborul după ce i-am povestit ce s-a întâmplat cu Miguel.

— Am auzit că erau apropiați.

— Da, erau foarte buni prieteni. Le plăcea să-și petreacă timpul împreună, așa că pentru Martin e un moment greu, extrem de greu. O să stăm de vorbă când ajunge acasă și poate că așa va fi mult mai ușor pentru amândoi. Până atunci… cred că o să fac o mică plimbare. E o seară frumoasă. Noapte bună, doamnă locotenent.

— Noapte bună.

Îl urmări îndepărtându-se, îl văzu că se oprește și vorbește cu cei care stăteau în prag sau care se aflau înăuntru. După care își văzu de drum, cu un pas demn și straniu, care trăda totuși multă însingurare.

Ca să ajungă acasă din Harlemul Spaniol nu era ca și cum s-ar fi dus până la capătul lumii, cum afirmase Peabody. Dar cu siguranță aici era o altă lume. Lumea lui Roarke, cu elegantele sale porți de fier, cu peluzele verzi, cu copacii umbroși, cu casa aceea imensă din piatră care era situată la mare distanță de cârciumile și vânzătorii stradali.

Tot ceea ce se afla în spatele acelor porți de fier reprezenta o lume total diferită de cea în care trăise ea până să-l cunoască. Până în clipa

în care el se schimbase atât de mult, încât acceptase toate celelalte lucruri.

Își parcă mașina pe aleea din fața intrării, după care se îndreptă cu pas grăbit spre ușă, intrând în casa care, între timp, devenise și a ei.

Se aștepta ca Summerset - omul bun la toate al lui Roarke și cel care pe ea o scotea din sărite - să se afle, ca o boală molipsitoare, în holul spațios. Se aștepta ca pisicul lor dolofan. Galahad, să se afle și el acolo, pregătit s-o întâmpine. Dar nu se așteptase ca Roarke să fie alături de ei, îmbrăcat în costumul gri croit impecabil, care-i punea în valoare trupul înalt, bine făcut și chipul relaxat și frumos, un miracol al zeilor, ținând încă servieta în mână.

— Ei, salutare, doamnă locotenent. Ochii aceia albaștri strălucitori se însuflețiră - în semn de bun venit. Nu-i așa că am sosit în același timp?

Roarke se îndreptă spre ea și *uaaaau!,* se întâmplă cât ai clipi. Așa se întâmpla de fiecare dată, cu o șovăielnică tresărire a inimii. El îi cuprinse bărbia între degete, plimbându-și degetul peste gropița ușor adâncită, mângâindu-i apoi buzele acelea minunate.

Un gest atât de simplu, simbolizând atât de bine ideea de cuplu, *de mariaj.* Atât de miraculos.

— Bună. Ce spui de o plimbare? Privindu-l mai departe în ochi, îi luă servieta din mână, întinzându-i-o lui Summerset. E o seară frumoasă.

— Bine, aprobă el luând-o de mână.

Când ajunse în dreptul ușii de la intrare, Eve se uită în jos, la pisicul care-i urma, frecându-se de picioarele ei.

— Vrei să vii și tu cu noi? îl întrebă ea, deschizând ușa. El o zbughi înapoi la Summerset, ca și cum Eve l-ar fi invitat să se arunce în flăcările infernului.

— Afară înseamnă și o posibilă vizită la veterinar, zise Roarke pe un ton care amintea de dealurile verzi ale Irlandei. Iar vizita la medicul veterinar înseamnă că ar putea face o injecție subcutanată.

Ajunși afară, ea alese direcția, fără o țintă anume.

— Credeam că ești în altă parte. Cum ar fi în Mongolia.

— Minnesota.

— Care e diferența?

— Un continent și ceva. El se jucă absent cu verigheta ei, trecând cu degetul mare pe suprafața acesteia. Am fost, dar am avut șansa să termin mai devreme ce aveam de făcut. Și uite că acum am ocazia să mă plimb cu soția mea, într-o frumoasă seară de mai.

Ea înclină capul ca să-l poată privi în timp ce înaintau.

— Și, până la urmă, ai cumpărat Mongolia?

— Minnesota.

— Mă rog.

— Nu. O voiai?

Ea pufni în râs.

— Nu prea cred că aș avea de ce să mi-o doresc. Mulțumită, ea își lăsă o clipă capul pe umărul lui, adulmecându-i parfumul, în timp ce se afundau în mijlocul unui pâlc de copaci. Azi am început o nouă anchetă. Victima tocmai oficia o slujbă de înmormântare în rit catolic și a băut din vinul pregătit pentru sfânta împărtășanie, care, din păcate, era otrăvit.

— Cazul acela e al tău?

Ea urmări cum briza îi flutura părul negru ca de mătase.

— Ai auzit de el?

— Chiar și în sălbatica Mongolie sunt atent la infracțiunile din New York.

— Minnesota.

— Ei, ai fost atentă. S-a întâmplat în Harlemul de Est. În Harlemul Spaniol. Credeam că au desemnat un polițist din districtul respectiv, care să cunoască bine comunitatea aceea.

— Poate că au vrut să se asigure că va exista ceva mai multă obiectivitate. Oricum, cazul e al meu. Ei ieșiră dintre copaci, plimbându-se la întâmplare pe o pajiște verde. Și, în plus, cazul e încâlcit. Foarte tentant pentru presă. Ori, în orice caz, va fi, dacă ceea ce cred se va dovedi adevărat.

Roarke ridică din sprânceană.

— Știi cine l-a ucis?

— Nu. Dar sunt convinsă că bărbatul acela care zace la morgă, în camera de autopsie a doctorului Morris, nu e preot. Nu e Miguel Flores. Și știu câțiva oameni care vor fi scoși din sărite când vor afla lucrul acesta.

— Adică victima juca rolul preotului. De ce?

— Habar nu am. Deocamdată.

Roarke se opri, întorcându-se cu fața spre ea.

— Dacă nu știi de ce, cum de știi că e vorba de o farsă?

— Bărbatul și-a îndepărtat un tatuaj și are și câteva răni de cuțit mai vechi.

El o privi pe de-o parte amuzat, pe de alta neîncrezător.

— Draga mea Eve, să știi că preoții cu care am avut eu de-a face de-a lungul vieții puteau să bea pe ascuns cât noi doi la un loc, și în același timp să se afle într-o încăpere plină cu bătăuși.

— Nu e numai asta, zise ea, reluându-și plimbarea și povestindu-i mai departe.

Când ajunse la conversația avută cu asistentul episcopului, Roarke se opri brusc.

— Ai înjurat un om al Bisericii?

— Cred că da. Păi, e foarte greu să fii iritat și să proferezi amenințări fără să înjuri. Iar el s-a dovedit a fi un nemernic.

— Te-ai pus rău cu Sfânta Mamă, Biserica?

Eve miji ochii.

— Dar de ce o consideri mamă? Când el înclină capul, zâmbind amuzat, ea se strâmbă la el. Ei, nu mă refer la o mamă în sensul clasic. Dar dacă Biserica e de genul feminin, de ce preoții sunt bărbați?

— Excelentă întrebarea. El o înghionti în joacă. Nu te uita la mine.

— Într-un fel, nu ești și tu catolic?

În ochii lui se ivi o ușoară tulburare.

— Nu știu ce sunt.

— Dar familia ta este. Mama ta era catolică. Probabil respecta ritualul acela legat de apă. Botezul.

— Habar nu am… Ideea părea să-l tulbure într-un mod cât se poate de neplăcut. Își trecu mâna prin păr. Ah, de acum încolo ar trebui să-mi fac griji? în orice caz, dacă după ziua de azi vei ajunge în infern, asigură-te că voi avea și eu un loc.

— Sigur că da. Oricum, dacă reușesc să-l conving să-mi predea acele fișe, o să știu sigur dacă victima a fost Flores sau vreun impostor. Și în cazul în care a fost un impostor…

— Ar fi ceva să afli că Flores a decedat acum vreo șase ani. Roarke o mângâie încet pe obraz. Și după aceea, o să tratezi cazul ca pe o cauză personală, ca și cum victima ți-ar fi fost apropiată.

— Ar avea o oarece legătură, așa că… ai dreptate, recunoscu Eve, l-aș trata ca pe ceva personal. Identitatea părintelui Flores pare una solidă. Prin urmare, dă-mi voie să te întreb. Dacă ai vrea să ascunzi - pe tine sau orice altceva -, de ce n-ai face pe preotul?

— Ar fi al dracului de greu, la fel ca și acele îndatoriri bisericești pe care le-ai avea ca să-ți joci bine farsa. Ritualurile, regulile și Dumnezeu mai știe câte altele.'

— Da, dar există și destule avantaje suficient de convenabile. Vorbim aici de un preot care nu are familie, al cărui părinte spiritual

a murit sau e pe moarte. Unul care și-a luat liber un an de zile sau chiar mai mult ca să cutreiere lumea și care nu are relații solide. Ori îl ucizi… ori moare el într-o manieră convenabilă. Îți însușești identitatea lui, lucrurile pe care le posedă. Îți modelezi puțin chipul ca să semeni cu el, să fii asemenea lui ca să ai trecere. Nu e mare scofală să faci rost de o fotografie nouă pentru o nouă carte de identitate.

— I-ai verificat pe preoții mai în vârstă?

— Da. E vorba de preotul care a murit, cu cel puțin zece ani în urmă. Apoi, mai există o posibilitate. Îl privi pe Roarke, gânditoare. Ai nevoie de un talent special ori de o sumă considerabilă ca să angajezi pe cineva cu abilități serioase, care să știe să falsifice o carte de identitate, astfel încât aceste schimbări să nu fie detectate de scanere.

— Așa e.

— După aceea, mai ai nevoie de cineva cu un talent deosebit care poate pătrunde în sistem să vadă dacă poate afla cine a falsificat aceste cărți de identitate și dacă eventual a lăsat „urme" în timpul operațiunii cu pricina.

— Tu ești cea care are nevoie. El îi atinse bărbia cu degetul. Și nu-i așa că ești o norocoasă deoarece îl cunoști pe acel cineva care posedă aceste talente speciale?

Ea se întinse spre el, sărutându-l.

— Mai întâi luăm cina. Ce zici de mâncare mexicană?

— *Olé,* aprobă el.

Luară cina pe terasă, o bere rece mexicană pentru ca savurând *mole pablano* să alunece mai ușor pe gât. Totul avea, parcă, își zise ea, un aer primitor - meniul ușor, seara aceea plăcută, licărul lumânărilor de pe masă. Un aer *marital,* exact așa cum i se păruse și mai devreme.

Era frumos.

— N-am mai fost de mult pe la casa din Mexic, comentă Roarke. Ar trebui să ne facem timp să trecem pe acolo.

Eve lăsă capul într-o parte.

— Am vizitat fiecare loc în care ai achiziționat o casă?

Amuzat, el își bău paharul cu bere.

— Încă nu.

Exact așa își imaginase și ea.

— Ar fi cazul să facem un tur complet, ca să nu mergem mult prea des într-un anumit loc. Ea luă încă o bucată de nachos, trecând-o prin sosul salsa, care era foarte iute. De ce nu ai una și în Irlanda?

— Am acolo câteva proprietăți.

Sosul îi transformă gura într-o zonă de război. Ea sondă puțin mai adânc.

— Deții hoteluri, afaceri, acțiuni. Dar nu o casă.

El reflectă o vreme, după care fu oarecum surprins de propriul răspuns:

— Când am plecat de acolo, am jurat că voi reveni doar în clipa când voi avea tot. Putere, bani și, cu toate că nu-mi place să recunosc, o anume respectabilitate.

— Le-ai obținut deja.

— Și m-am întors - mă voi întoarce iar acolo. Dar o casă, ei bine, reprezintă o declarație, nu? Un legământ. Chiar dacă ai o casă în altă parte, deținerea unei case creează o legătură solidă și palpabilă. Încă nu sunt pregătit pentru asta.

Ea mișcă din cap în semn de înțelegere.

— Ai vrea să avem o casă acolo? o întrebă el.

Ea nu avu nevoie de reflecție asupra subiectului și nici nu fu surprinsă de propria replică. Nu în secunda în care îl privi în ochi.

— Am deja ceea ce-mi doresc.

4

După cină, Eve îi oferi lui Roarke datele lui Flores, astfel ca fiecare să poată lucra în biroul său, cu toate că cele două birouri comunicau între ele. În bucătăria ei mică, ea programă cafeaua, după care o puse pe biroul său. Își scoase haina și își suflecă mânecile.

Ghemuit în fotoliul de dormit, Galahad se uită la ea cu privirea sa bicoloră, enervată.

— Nu-i vina mea că ți-e teamă să mergi afară. Ea sorbi din cafea, privindu-l la fel de atent. Imediat ce pisicul începu să clipească, ea ridică un deget. Aha. Am câștigat.

Galahad nu făcu altceva decât să-și rotească trupul rotofei, să-și ridice un picior și să se apuce de spălat.

— OK, ajunge atâta relaxare în atmosfera primitoare de acasă. Computer, dădu ea primul ordin, cerându-i să deschidă dosarul lui Flores, după care îi solicită să verifice din nou lista celor care avuseseră acces confirmat la chivot.

Chale López, preotul pasionat de box, născut în Rio Poco, Mexic, era cel care o interesa. Nu simțea acele vibrații care să-i comunice că el ar merita să se afle pe lista suspecților, dar ceva legat de el îi dădea o anume neliniște. López avea cel mai simplu acces la recipientul cu vin și, preot fiind, nu el ar fi trebuit să-și dea seama că are de-a face mai degrabă cu un șarlatan decât cu un profan care nu era cine pretindea a fi?

Dar ea nu simțea acele vibrații.

Și nici nu reușea să găsească motivul.

Să fi fost vorba de un gest cu conotații sexuale? Cei trei bărbați împărțeau aceeași casă, aceeași slujbă, luau masa împreună, își

petreceau timpul liber împreună. Poate că se simțeau bine împreună. Varianta asta trebuia luată și ea în considerare.

Preoții nu trebuiau să lege astfel de relații - nici între ei, nici cu altcineva, dar au făcut-o - aceasta fiind o regulă de veacuri întregi.

Flores nu fusese preot. Cinci, aproape șase ani jurământ de castitate? Oare un bărbat chipeș și sănătos nu era interesat de plăcerea sexuală sau de autoerotism pentru a ascunde adevărul atâta timp?

Greu de crezut.

Prin urmare… López îl prinde făcând amor cu un enoriaș din parohia lor sau angajând o prostituată. După care se născuseră furia și dorința de a pune lucrurile la punct.

Nu, nu i se părea că lucrurile se derulaseră în maniera asta.

López avea patruzeci și opt de ani, iar la seminar intrase la vârsta de treizeci de ani. Oare nu era prea târziu ca să alegi cariera de preot?

Flores - sau cum îl chema - intrase la seminar la vârsta de douăzeci și doi de ani, iar părintele Freeman - al treilea dintre ei - la vârsta de douăzeci și patru de ani.

Însă López - Chale López, bărbatul cu privire sinceră și tristă - activase câțiva ani ca boxer profesionist, categoria șaizeci și unu-șaizeci și șapte de kilograme, având la activ douăzeci și două de victorii, dintre care șase prin KO. Nu fusese căsătorit (Oare li se permitea să se căsătorească înainte de hirotonisire?) și nici nu existau dovezi că ar fi avut vreo relație oficială.

Exista și o scurtă perioadă de pauză în dosarul său de angajat. Trei ani de zile, din momentul în care renunțase la box și până se înscrisese la Seminar. Trebuie să se fi ocupat cu ceva în tot acest timp.

Începu să verifice datele Rosei O'Donnell, după care se pomi să cerceteze care dintre membrii familiei Ortiz participaseră la slujba

de înmormântare. Da, îi atrăseseră atenția câteva chestiuni, dar nu descoperise nimic neașteptat, având în vedere că avea de-a face cu o familie foarte numeroasă.

Oare cum se descurcau oamenii cu atâția verișori, cu atâtea mătuși, cu așa de mulți unchi și nepoți? Cum reușeau să-i țină pe drumul cel drept?

Cum reușeau să mai respire în momentul când familia aceea mare avea ceva de făcut?

Câteva agresiuni asupra familiei Ortiz - care nu se soldaseră cu executarea pedepsei - notă ea. Un furt auto de mare valoare, care avusese loc cu puțin timp în urmă. Câteva pedepse pentru comiterea unor ilegalități și a altor fapte minore. Câțiva delincvenți minori care făcuseră pușcărie. Ea păstră aceste dosare pentru orice eventualitate.

Existaseră, de-a lungul timpului, și câteva victime. Jaf, agresiune, două violuri și câteva certuri domestice cu vătămare corporală. Câteva divorțuri, câțiva morți, o mulțime de nașteri.

Ea se relaxă câteva clipe, rezemată de spătarul scaunului și cu picioarele cocoțate pe birou.

Niciunul dintre aceste evenimente nu avea legătură cu Flores, cu excepția faptului că el era preotul parohiei. Dar, în fond, cugetă ea, asta nu avea legătură cu Flores. Ci cu *Lino* sau cum s-o fi numit cel care-i furase identitatea lui Flores.

Asta se va confirma în clipa când va primi amprenta lui dentară, își spuse ea, cu toate că nu avea nici cea mai mică îndoială. Potrivit datelor oficiale, Flores ceruse transferul în parohie, în acea parohie, în noiembrie 2053.

Te-ai întors acasă sau ai fugit de acolo, Lino? Întrebarea asta necesita neapărat un răspuns. Te-a recunoscut cineva? Cineva care locuia în această parohie sau care a venit doar în vizită? Cineva care

s-a simțit îndeajuns de puternic și de pătimaș, încât să te execute chiar în biserică?

De ce anume te făceai vinovat? Pe cine ai călcat pe nervi, ai trădat sau ai rănit?

Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduiala.

Tu ce așteptai? Care era acea făgăduială care s-ar fi împlinit la capătul așteptării?

— E un fals, anunță Roarke, stând în tocul ușii de alături.

— Poftim?

— Identitatea lui e un fals. Lucru pe care îl știai deja, așa că nu știu de ce m-ai făcut să-mi pierd vremea cu asta.

— E plăcut să ai și confirmarea.

El îi aruncă o privire calmă, după care se așeză pe marginea biroului ei.

— În cazul acesta, ai obținut-o. A fost o muncă bună, costisitoare. Nu cea mai bună, dar nici de mântuială. Nu au trecut decât șase ani și ceva. Flores a declarat că și-a pierdut cartea de identitate, după care și-a făcut una nouă.

— Când, mai exact?

— În octombrie 2053.

— Cu o lună înainte de a solicita transferul la St. Cristóbal. Ea îl lovi pe Roarke peste picior. Da, *știam eu.*

— Exact cum spuneam. Omul și-a făcut rost de o fotografie nouă, ca și de copii ale datelor care îi erau necesare. E o metodă destul de des folosită când se fac asemenea schimbări de identitate.

— Amprente?

— Ei bine, aici vine partea costisitoare. Trebuie să-ți ungi cu atenție palma dreaptă sau să te pricepi bine la hacking și la manevrarea datelor neoficiale. Ca să poți înlătura amprentele digitale și să le înlocuiești cu ale tale. Și asta înseamnă să le înlocuiești începând cu cele din copilărie, astfel ca totul să pară

autentic - iar el a procedat întocmai. Este prima schimbare când poți greși foarte ușor. După aceea, devii tu, nu? Tu, în noua ta piele.

Ea ridică privirea spre el, încruntându-se.

— Câte identități falsificate ai procurat sau ai folosit în timpul carierei tale ilegale?

El zâmbi.

— E un stil de viață foarte potrivit pentru un tânăr care dispune de ceva abilități și de o discreție considerabilă, dar nu asta a fost ocupația mea principală.

— Hmmm. Da, am verificat amprentele. Se pare că îi aparțin lui Flores, deci a săpat și mai adânc și a spart baza de date, sau a plătit pe cineva să facă asta pentru a le modifica. Restul este oarecum standard - identificarea furtului.

— E o tâmpenie să procedezi altfel ca să economisești câțiva bănuți.

— Ca să-ți faci intervenții faciale asta presupune bani, timp și bătaie de cap. E un drum lung. Ea se ridică de la birou, simțind nevoia să reflecteze în picioare, în timp ce se plimba prin încăpere. Da, e o treabă serioasă.

— Ca să ajungi atât de departe, să te lupți atâta amar de vreme, înseamnă să renunți la tine însuți, nu? La numele tău, la chipul tău, la toate relațiile pe care le ai. Adică renunți la pielea ta, preluând-o pe a altuia. Da, e un soi de angajament. Poate că victima ta voia să o ia de la capăt. Voia o viață nouă.

— Își dorea mai mult de atât. Cred că el a revenit aici, în New York, mai exact în cartierul cu pricina. A ales de bunăvoie această zonă, fiindcă o cunoștea deja. Se ascundea și, ca atare, avea nevoie să-și schimbe fizionomia - dar a avut răbdare. Gândindu-se la ceea ce citise, ea șopti: „Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduiala”.

— Chiar așa?

— Cred că cel care are răbdare aleargă cam tot timpul pe acest Pământ al Făgăduinței, dar Biblia susține contrariul. În Biblia sa, pasajul acesta era subliniat. Și mai e unul… Ea fu nevoită să revină la birou pentru a da de el. „Cu mine sunt prosperitatea, bogăția și slava, avuțiile trainice și dreptatea."

— Ți se promite că vei avea bani, respect și calități, speculă Roarke. Da, toate astea sunt bune, și pentru o parte dintre ele chiar merită să ucizi și să aștepți. În plus, e plăcut să trăiești într-un loc familiar în timp ce aștepți - și poate că între timp te însărcinează cineva să ai grijă de cei pe care-i cunoști, fiind conștient că ei nu te vor recunoaște.

Ea miji ochii.

— Oamenii le împărtășesc preoților tot felul de lucruri, nu-i așa? Lucruri personale, intimități. Cu asta dai lovitura, nu ți se pare?

— Am avut o cunoștință care cândva s-a dat drept preot.

— Pentru?

— Pentru bani. Cum spuneai și tu, păcatele sunt mărturisite, ceea ce îți dă ocazia să șantajezi și să primești cu regularitate gravuri de colecție. Nu-mi place jocul ăsta.

— De ce?

— E crud, nu?

Eve clătină din cap. Ea știa ce făcuse el, dar înțelegea, totuși, că era genul de om care considera escrocheriile ca ceva foarte neplăcut.

— Poate că asta e și ideea. Poate că el l-a șantajat pe unul dintre păcătoși, așa că ea sau el l-a trimis la dracu'. Devenise un ritual plăcut. Un fals preot care se folosește de meseria cu pricina pentru a escroca, iar escrocii se folosesc apoi de ritualurile bisericești pentru a elimina un fals preot.

Ea plecă de la birou, plimbându-se prin încăpere.

— Dar nu am cum să pricep cum stă treaba, să reușesc să obțin *adevărul* până nu pun laba pe el. Cine era în realitate? Vreau să aflu

care era tatuajul pe care-l purta. Vreau ca cei de la laborator să se grăbească puțin și să reconstituie imaginea acelui tatuaj. Asta constituie o dovadă. Dacă ne gândim că el și-a înlăturat acel tatuaj și că și-a remodelat chipul acum aproape șase ani, după care a venit aici, unde Flores a fost văzut viu și nevătămat, atunci înseamnă că mă pot concentra pe o anumită zonă.

Îl privi pe Roarke, care stătea la locul lui și o urmărea atent.

— Mereu există ecouri, mereu există umbre? Așa spun experții tăi în ale computerelor, referindu-se la spargerea bazelor de date, la sondarea pe net, la ștergerea unor date. Și întotdeauna există o cale prin care să dai de urma acestor ecouri și umbre.

— Aproape întotdeauna, replică Roarke.

De ale tale nu am reușit să dau, gândi Eve. Dar cât de mulți aveau resursele sau abilitățile lui Roarke?

— Dacă el a fost la fel de bun ca tine sau a plătit pe cineva la fel de bun ca tine, nu s-ar mai fi jucat de-a falsul preot în Harlemul Spaniol. S-ar fi ascuns sau ar fi așteptat, indiferent ce, pe o plajă cu nisip fin.

— Pare logic ce spui, recunosc.

— Toate sunt speculații. Toate sunt niște proiecții. Nu-mi place să lucrez în maniera asta. O să-i rog pe Feeney și pe cei de la Informatică să facă mâine niște cercetări mai amănunțite.

— Dar tu? Ce ai de gând să faci mâine?

— Mă duc din nou la biserică.

El se ridică și se apropie de ea.

— Ei, în cazul acesta, ce-ar fi să păcătuim mai întâi.

— Chiar dacă eu știu că atunci când ești căsătorit nu e un păcat.

El se aplecă, mușcând-o de buza superioară.

— Ceea ce am eu de gând s-ar putea să fie un păcat.

— Încă am de lucru.

El îi deschise nasturele de sus al cămășii, împingând-o cu spatele spre lift.

— Și eu. După aceea, singurul lucru de care își dădu seama fu acela că era deja în cabina liftului. Și tare îmi place ce fac, zise el, sărutând-o cu pasiune.

În afară de asta, era tare talentat, își zise ea, în timp ce mâinile lui erau ocupate cu trupul ei, iar pulsul său o lua razna. Se lăsă captivată de acel sărut, fiind deja subjugată în secunda în care ușile liftului se redeschiseră, iar cămașa ei alunecă pe podea.

Aerul răcoros îi învălui pielea; ochii ei se deschiseră larg. El o conduse cu spatele către terasa de pe acoperiș, acolo unde fereastra deschisă lăsa să pătrundă răcoarea nopții.

— Ce… în aceeași clipă el o sărută din nou, iar ea nu simți decât că i se dizolvă creierul.

— Ne-am plimbat, am luat cina în aer liber. El o rezemă cu spatele de balustrada din piatră. Cred că putem considera momentul acesta ca pe un truc deosebit de ademenitor.

Ea își strecură palmele ceva mai jos, descoperind membrul lui tare și erect.

— Ei, da, văd că ai adus crosa de hochei.

Pufnind în râs, el îi desfăcu sutienul - sutienul acela simplu și alb din bumbac care era preferatul ei și care pe el îl fascinase de fiecare dată -, jucându-se mai întâi cu diamantul mărișor pe care ea îl purta la gât.

— În clipa asta simt că ar trebui să spun și eu ceva inspirat despre pneul tău, dar totul sună grosolan.

Roarke trecu cu palma peste sânii ei, masându-i. Erau mici și fermi, iar între ei atârna diamantul pe care îl primise în dar de la el. Îi simți ritmul inimii sub pielea netedă și fierbinte dezmierdată de palmele lui. Oricât de limpede ar fi fost privirea ei, oricât de mult

amuzament se citea în adâncul ei, el știa bine că amândoi erau la fel de excitați.

O răsuci, așezând-o încet pe marginea unui fotoliu mare, capitonat.

— Cizmele, spuse el, ridicându-i un picior. Ea se rezemă pe coate, privind cum el stătea în fața ei, scoțând mai întâi o cizmă, apoi pe cealaltă.

Goală până la brâu, cu pielea strălucind în palida lumină a lunii ce se înălțase deja deasupra orașului, având întipărit pe chip un ușor aer ironic era de-a dreptul irezistibilă. Se așeză lângă ea ca să-și scoată pantofii, după care se răsuci ca să-i poate devora din nou buzele, în clipa în care ea începu să-i desfacă nasturii cămășii. Se întoarse apoi într-o parte, îl cuprinse cu brațele și se lipi de el.

Fu mai mult o plonjare decât o cufundare. În focul pasiunii, al dorinței, al nerăbdării cu care se căutau trupurile lor. În clipa aceea, ca de fiecare dată, era un șoc pentru sistem, o orizontalitate perfectă și uluitoare pe care ea nu sperase niciodată să o cunoască. Era acolo. Era al ei. A lui. Gura aceea neasemuită era seducătoare și posesivă totodată, iar palmele lui - atât de pricepute - o aveau în posesie. Simplul fapt că-l simțea lipit de ea - cu pielea lipită de a ei într-un mod atât de familiar - reușea și acum să-i bulverseze toate simțurile.

El o iubea, o dorea, avea nevoie de ea într-o manieră la fel de imposibilă cum îl iubea, îl dorea și ea, având atât de mult nevoie de el. De-a dreptul miraculos.

El începu să șoptească mai întâi prenumele. Rosti pur și simplu Eve. După care folosi o expresie irlandeză. *A grhá*[1]. Dragostea mea. Dragostea lui. Și restul fu un simplu abandon, lăsându-se ghidată de palmele lui, ca într-un dans, în timp ce ea își arcui spatele pentru el.

---

[1] Iubita mea.

Buzele fierbinți se plimbară pe trupul ei, trasând o linie fierbinte și tandră, după care gura lui îi cuprinse sânul printr-o mișcare rapidă și lacomă care o luă prin surprindere, făcând-o să se încordeze. Oftatul ei se transformă într-un gâfâit și apoi într-un vaiet tremurat.

Totul, absolut totul. Asta însemna Eve pentru el. Era mai mult decât visase vreodată, chiar și în secret, pe aleile murdare ale Dublinului, nimic din toate acele lucruri neputându-se compara nici pe departe cu ce reprezenta ea. Nimic din ce avea nu era la fel de important și de neprețuit ca ea. Faptul că o săruta lacom în aerul rece al nopții, sub lumina palidă a lunii, deștepta în el o poftă și un dor pe care simțea că nu și le va ostoi niciodată pe deplin.

El se ridică, ținând-o în brațe, simțind cum dorința îi aprinde sângele și-i sfâșie măruntaiele în clipa în care gura ei se aruncă cu lăcomie asupra gurii lui. El îi lipi din nou spatele de balustrada de piatră, lăsând-o să stea cu picioarele lipite de podea, în timp ce el îi desfăcea pantalonii și îi trăgea în jos. Iar ea procedă la fel cu pantalonii lui.

— Ești a mea, rosti el, cuprinzându-i șoldurile în palme și plonjând în miezul ființei ei.

Da, o. Dumnezeule, da. Primul orgasm explodă înăuntrul ei, o explozie ce semăna cu o undă de curent electric care o ameți și o cuprinse, făcând-o să ceară cu disperare mult, mult mai mult. Își încolăci un picior în jurul taliei lui, deschizându-se pentru ca el să poată plonja în întregime, șoldurile ei zvâcnind, potrivindu-și astfel mișcările cu tempoul lui frenetic.

Cu spatele lipit de piatra rece, cu trupul lui fierbinte lipit de al ei, simțindu-l acolo, arzând în adâncul ei, ea se simți din nou pe coama valului, în vreme ce el o poseda sălbatic iar și iar.

Când dorința deveni din nou aprigă și mistuitoare, când simți că mai avea puțin și se pierdea în ochii lui albaștri, se agăță cu putere de el.

— Vino cu mine, cu mine, cu mine.

Plăcerea se aprinse precum scânteia, la fel de strălucitoare ca diamantul, în timp ce ei se prăbușiră împreună de pe culmea înaltă a extazului.

Eve habar nu avea dacă păcătuise, dar a doua zi de dimineață se trezi extrem de relaxată.

Probabil că mintea ei calmă și netulburată dăduse naștere acelui gând ce apăruse brusc, în timp ce ea făcea duș. Rumegă ideea în vreme ce păși în cada pentru uscare, întorcându-se pe toate fețele, în vreme ce aerul cald își făcea datoria. Cu gândul în altă parte, ea ignoră halatul de baie agățat pe partea interioară a ușii, întorcându-se în dormitor goală pușcă.

— O, draga mea, rosti Roarke, sorbind din cafea, cu pisicul tolănit lângă el. Porți costumul meu preferat.

— Ha-ha. Am o întrebare.

Ea se duse la dulap pentru a-și căuta o piesă de lenjerie intimă. Mâna sa se opri brusc în aer, după care ridică un sutien în nuanțe de roșu-aprins, ale cărui cupe erau nespus de mici.

— De unde a mai apărut și asta?

— Hmm. Lenjeria aceea demnă de o zeiță? sugeră el.

— Nu pot să port un sutien atât de provocator la slujbă. Iisuse, dacă aș fi nevoită să mă dezbrac?

— Da, ai dreptate, piesa asta ți-ar știrbi demnitatea dacă te-ai dezbrăca la serviciu de la brâu în sus.

— Ei bine, chiar așa ar fi. Din moment ce jumătate din timp nu purta sutien, ea scoase din dulap una din bustierele sale favorite.

El urmări cum se îmbracă cu bustiera aceea albă, lipsită de orice fel de ornamentații.

— Întrebarea?

— Poftim? A, da. Întrebarea.

Ea îmbrăcă repede o pereche de chiloți la fel de albi, de practici și de lipsiți de zorzoane.

Iar el se întrebă cum de, văzând-o îmbrăcată atât de simplu și fără fasoane, se simțea la fel de excitat ca atunci când ea purta ceva din dantelă roșie sau din satin negru.

— Presupunând că o vreme ar trebui să te dai la fiind, să spunem, câțiva ani de zile, i-ai împărtăși lucrul acesta unui prieten de încredere?

Cam câtă încredere ar trebui să am în prietenul respectiv?

— Da, și asta contează, dar să spunem că te-ai încrede suficient.

— Din punctul meu de vedere, totul ar depinde de riscurile și de consecințele care ar putea decurge de aici, în caz că cineva ar da totul în vileag înainte ca eu să fiu pregătit pentru pasul respectiv.

Ea analiză răspunsul în timp ce se îndrepta grăbită spre șifonier.

— Cinci ani reprezintă destul de mult - o perioadă destul de lungă în care să te prefaci că ești altcineva - și dacă mă orientez după acele fraze din Biblie pe care el le subliniase, atunci mă gândesc că intenționa să renunțe la asta când se ivea ocazia potrivită. În cinci ani de zile, trebuie să dispui de o voință de fier ca să nu iei legătura cu un amic, cu o rudă, cu cineva față de care să-ți descarci o parte din frustrări sau cu care să mai faci o glumă. Chiar dacă New Yorkul era orașul în care falsul părinte Flores s-a stabilit, nu prea cred că el avea aici vreun amic sau vreo relație la care să poată apela.

Absent, Roarke scărpină pisicul între urechi, iar acesta se apucă să toarcă precum un motor puternic.

— Pe de altă parte, poate că a ales New Yorkul pentru că era destul de departe de toți cei care-l cunoșteau și/sau aproape de ceea

ce sperase el să obțină. Daa, daa. Ea se încruntă, trăgând în sus de turul pantalonilor. Așa e… După care clătină din cap. Ba nu. Ar fi putut solicita un post în est, în New York sau New Jersey, de exemplu. Dar el a ales în mod special *această* biserică. Dacă vrei într-adevăr să mărești distanța dintre tine și ceilalți, atunci nu limitezi opțiunile. Dar, gândindu-ne iar la partea pozitivă, poate că acesta era locul care-l putea ajuta să obțină ceea ce aștepta.

Ea se gândi imediat la centrul acela pentru tineri.

— Tot ce se poate, tot ce se poate. Va trebui să verific.

În timp ce ea termina cu îmbrăcatul, Roarke se duse lângă AutoChef. Galahad se întinse cât era de lung, fiind întotdeauna dornic să primească o nouă porție de mâncare, pe care o anticipa cu poftă. Eve își fixă teaca armei la locul potrivit, privindu-l pe Roarke care ducea farfuriile în zona de mic dejun.

— Clătite?

— Vreau să iau micul dejun în compania soției mele și știu bine că ele reprezintă una dintre slăbiciunile sale culinare. Roarke așeză farfuriile pe masă, arătând cu degetul spre Galahad care tocmai se pregătea pentru săritura de grație. Galahad își lăsă din nou lăbuțele pe podea, mârâind și întorcându-și capul în direcția opusă.

— Cred că te-a blestemat, comentă Eve.

— Tot ce-i posibil, dar tot nu va avea parte de clătitele mele.

Ca să economisească timp, Eve îi dădu întâlnire lui Peabody la centrul pentru tineri. Clădirea solidă, cu cinci etaje împrejmuite cu gard, dispunea de un teren, un teren asfaltat, la capătul căruia se afla un teren de baschet, care ocupa jumătate din terenul de sport. Vreo cinci tineri jucau deja o partidă, dansând și vorbind și bineînțeles prostindu-se, așa cum se întâmpla de obicei. În timp ce traversa curtea asfaltată, câteva perechi de ochi o urmăriră, iar ea

observă în adâncul lor atât neliniște, cât și ironie și nemulțumire. O reacție tipică atunci când aveai în fața ta un polițist.

Îi făcu semn celui mai înalt din gașcă, un slăbănog ce părea a fi un amestec între două rase, având aproape treisprezece ani și purtând o geacă neagră, niște pantofi vechi și o șapcă roșie.

— Nu sunteți la ore?

El luă mingea și începu să o bată pe loc.

— Mai sunt douăzeci de minute până sună de intrare. Ce-i? Ești cumva vreun inspector care-i urmărește pe chiulangii?

— Arăt a fi așa ceva?

— Nuu. El se întoarse, execută o aruncare impecabilă, decentă, mingea atingând ușor marginea coșului. Dar arăți ca un om cu insignă. Una mare, mare de tot. Opinia exprimată de acesta fu întâmpinată cu mârâituri și bombăneli.

— S-ar putea să ai dreptate. Îl cunoșteai pe părintele Flores?

— Toată lumea îl cunoaște pe părintele Miguel. E de treabă. Adică era.

— El ți-a arătat aruncarea asta?

— Mi-a arătat câteva mișcări. I-am arătat și eu câteva. Ce-i cu asta?

— Ai un nume?

— Toată lumea are. El îi dădu de înțeles că acea conversație se încheiase, făcând semn să i se arunce mingea. Eve sări și interceptă mingea. După câteva driblări de probă, ea plonjă din nou. Iar aruncarea fu de-a dreptul perfectă.

Sprâncenele puștiului se înălțară sub șapca roșie. O privi calm și cu atenție.

— Kiz.

— În regulă, Kiz. Părintele Flores avea pe cineva care-i purta sâmbetele?

Kiz înălță din umeri.

— Probabil că da, altfel n-ar fi murit.

— Mi-ai zis-o. Știi pe cineva care nu-l avea la inimă?

Un membru al echipei îi aruncă mingea lui Kiz. El sări câțiva pași mai în spate, reușind apoi o aruncare de trei puncte. Făcu semn din deget, primind din nou mingea, moment în care i-o aruncă lui Eve.

— Ce-ar fi să arunci tu?

De ce nu? Ea se poziționă și aruncă. Punctă. Kiz mișcă din cap în semn de aprobare, după care o măsură.

— Ai și tu câteva mișcări, Doamnă cu Insignă Mare?

Ea rânji ironic.

— Dar tu ai un răspuns la întrebarea mea?

— Oamenii îl iubeau pe părintele Miguel. Cum ți-am zis, le avea și el pe ale lui. Nu predica toată ziua, cinci zile pe săptămână, pricepi? Mai avea și el plăcerile lui.

— Cum ar fi?

Kiz luă din nou mingea, învârtind-o cu mult talent pe degetul arătător.

— O mulțime de porcării.

— Mda, o mulțime de porcării. Cu cine umbla, cu cine le făcea?

— Îmi arăți niște mișcări? repetă Kiz, aruncându-i mingea cu o mișcare puternică.

— Ți-aș arăta eu multe, dar nu îmbrăcată așa. Cizmele astea le port numai când vreau să dau de urma unor criminali. Eve îi aruncă mingea. Cu cine umbla?

— Cu alți preoți, bănuiesc. Cei care lucrează pe aici, Marc și Magda. El făcu semn cu capul spre clădire. De obicei, ei conduc aici, în majoritatea timpului. Alții, ceva mai bătrâni, care vin și ei pe aici, se prefac că ei ar fi șefii.

— S-a certat cu cineva de curând?

— Habar nu am. Nu am văzut. Trebuie să mă duc la ore.

— Bine.

Kiz îi aruncă mingea pentru ultima dată.

— Ia-ți niște încălțări, Doamnă cu Insignă. Și o să te iau în echipă.

— Mai vedem.

După ce Eve vârî mingea la subraț, Peabody clătină din cap.

— Habar nu aveam că te pricepi să faci asta. Să arunci la coș și altele.

— Am o mulțime de talente ascunse. Haide să-i căutăm pe Marc și pe Magda.

Locul avea exact acel miros specific unei școli sau oricărui loc unde se adună, de obicei, un grup mai mare de copii. Sudoare tinerească, dulciuri și o mireasmă pe care ea reușea s-o definească doar atunci când era copil ce se traducea într-o mireasmă întunecată, ca de pădure și oarecum îți dădea fiori.

O mulțime de bebeluși sau de copii care tocmai învățaseră să meargă erau duși înăuntru, predați din brațele domnilor sau doamnelor ce păreau fie ușurați, fie grăbiți, fie nefericiți. Tablouri înfățișând niveluri diferite de talent și câteva postere acopereau pereții vopsiți într-un bej industrial, alcătuind un soi de colaj care te scotea din minți. În centru, în spatele biroului de la recepție, se afla o femeie blondă care îi întâmpina pe copii și pe cei despre care Eve presupusese că sunt părinții acestora, în timp ce se făcea transferul copiilor.

Vaietele, țipetele, plânsetele și vocile acelea ascuțite și puternice se înălțau în aer ca niște lasere încrucișate.

Blonda avea ochii de un căprui intens, lăsând impresia că zâmbește cu sinceritate, amuzată de asaltul zgomotos ce se iscase în jurul ei. Privirea ei părea limpede, iar glasul avea un ton vesel. Dar Eve nu excluse posibilitatea ca substanțele chimice să fi fost și ele de vină.

Blonda se adresă unora în limba spaniolă, iar în engleză celorlalți, după care își întoarse atenția către Eve și Peabody, întâmpinându-le cu căldură și amabilitate.

— Bună dimineața. Cu ce vă pot fi de folos?

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody. Eve îi arătă legitimația. Am vrea să stăm de vorbă cu Marc și cu Magda.

Căldura privirii se transformă pe dată în tristețe.

— E vorba de părintele Miguel. Eu sunt Magda. Mă puteți aștepta câteva minute? E o zi în care avem grijă de copilași și deschidem grădinița. Ați nimerit într-un moment de maximă aglomerație. Puteți aștepta în birou. La capătul holului, prima ușă la stânga. Imediat ce va fi posibil, voi ruga pe cineva să-mi țină locul.

Eve evită următorul val de copii cărați în brațe, târâți, urmăriți sau conduși, evadând rapid într-o încăpere în care cele două birouri fuseseră lipite unul de altul, astfel ca ocupanții lor să stea față în față. Cercetă rapid avizierul, unde se aflau alte foi, afișe, memoratoare. Un mini-AutoChef și un minifrigider erau îngrămădite pe un raft, în timp ce pe celelalte se aflau, așezate alandala, echipamente sportive, zeci de CD-uri, volume editate recent, documente și multe altele.

Eve traversă încăperea până la fereastră observând că aceasta dădea spre terenurile de sport, acolo unde unii dintre acei copii erau lăsați să alerge și să țipe asemenea unor hiene.

— De ce țipă în halul ăsta? se miră Eve. De ce scot sunetele astea ce par să te străpungă?

— Cred că așa își eliberează energia. Pentru că tot se aflau acolo, pentru că ea se afla acolo, Peabody trase cu ochiul la hârtiile de pe birouri. Unii copii aleargă în loc să meargă, se cocoață în Ioc să stea ca toată lumea. Au, așa, un vârtej înăuntru pe care trebuie să-l elibereze.

Eve se întoarse, cu un deget îndreptat spre Peabody.

— Uite, m-am prins, chiar m-ara prins. Nu au cum să facă sex sau să consume alcool, așa că țipă, aleargă, se împung unul pe altul, ca un soi de eliberare orgasmică ori ca un tranchilizant.

„Hmm", apucă Peabody să rostească în mintea ei, privind înspre ușă cu oarece ușurare în clipa în care Magda se grăbi în încăpere.

— Îmi cer scuze. Mare parte dintre părinți sosesc în ultimul moment, de aceea e un asemenea haos. Luați loc, vă rog. Să vă aduc o cafea, un ceai, o răcoritoare?

— Mulțumim, dar pentru început ar fi bine să ne spuneți numele dumneavoastră.

— Ah, bineînțeles. Magda Laws. Eu sunt directorul adjunct. Ea arătă spre crucea de argint pe care o purta la gât. Discuția are legătură cu părintele Miguel.

— Da. De câți ani îl cunoșteați?

— De când a sosit la noi în parohie. Cinci ani? Poate chiar mai mult.

— Și cum vă înțelegeați?

— Eram prieteni. Aveam o relație amicală. El era foarte implicat în munca desfășurată la centru, și o făcea cu multă energie. Sincer, nu știu ce vom face fără el. Da, sună egoist ce-am spus. Ea trase scaunul unuia dintre birouri, împingându-l înspre cele destinate vizitatorilor. Nu mă pot obișnui cu gândul dispariției lui. Parcă tot aștept să bage capul pe ușă și să dea bună ziua.

— De când lucrați aici?

— În curând se împlinesc opt ani. Marc… regret, dar în dimineața asta nu e aici. El face un curs de psihologie și nu vine până după-amiază. Cel puțin încă o lună de zile. E vorba de Marc Tuluz.

— Și el era prieten cu părintele Flores?

— Da, erau foarte buni prieteni. Aș îndrăzni să spun că în ultimii trei ani eram o adevărată echipă. În centru, avem oameni deosebit de pricepuți - consilieri, instructori, asistenți. Dar, în fine, noi trei

eram - suntem - habar nu am… Ea ridică palmele ca și cum nu prea mai știa ce să facă cu ele… Inima. Miguel era o fire extrem de protectivă. Nu doar în ceea ce privește copiii, ci și față de cei care strângeau fonduri, trezind interesul pentru comunitate, recrutând sponsori și instructori.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce vorbea, iar glasul ei deveni gâtuit.

— E greu. E un moment cumplit de greu. Dimineață am oficiat o mică slujbă de comemorare, la care au participat copiii care sunt deja de vârstă școlară, și diseară o să oficiem încă o slujbă. Ne ajută, cred, dar… O să ne lipsească mult, mult de tot, din multe puncte de vedere. Eu și Marc am discutat chiar aseară și ne gândeam ca sala de sport să poarte numele lui.

Aseară?

— Eu și cu Marc locuim împreună. Ne vom căsători în septembrie. Urma să ne cunune chiar Miguel. Ea își feri privirea o secundă, încercând să-și învingă lacrimile. Pot să vă întreb ceva? Aveți ideea ce s-a întâmplat, cum sau de ce?

— Cercetăm deja câteva piste. Din moment ce erați prieteni și colaborați atât de bine, ne puteți spune dacă părintele Flores a povestit vreodată despre perioada de dinaintea sosirii sale aici?

— Înainte? Ea își dădu pe spate șuvițele blonde, ca și cum și-ar fi ordonat gândurile. A lucrat în Mexic și în Vest. Acolo s-a născut, în Vest. La asta vă referiți?

— A povestit despre ce făcea acolo, în Vest… în mod special.

— Doamne! Probabil că da, din când în când, dar eram atât de preocupați de prezent și viitor. Știu că și acolo tot cu copiii a lucrat. S-a ocupat de activități sportive, încercând să-i atragă în acest domeniu. Să-i determine să lucreze în echipă. Îi plăcea să-i învețe că fiecare dintre ei e o parte valoroasă a echipei. Ah, el a rămas orfan de mic, dar nu-i plăcea să vorbească despre asta. Dar spunea că

experiența sa de viață era motivul principal pentru care și-a dorit să-și dedice mare parte din timp copiilor. Relația dintre el și ei era una minunată.

— În special cu unul din ei sau cu un anume grup? întrebă Peabody.

— O, de-a lungul anilor, au fost mai mulți. Depinde, știți dumneavoastră, de ceea ce avea nevoie copilul de la noi… de ceea ce avea nevoie de la el.

— Locuiți în zonă? se interesă Eve.

— Aici am urmat colegiul și, după absolvire, am rămas aici. Am știut cu precizie că e locul în care vreau să rămân.

— Și Marc?

— El s-a mutat aici cu familia, în adolescență. De fapt, sora lui e măritată cu unul dintre verii familiei Ortiz. Participa la înmormântare ieri, când… Ea a venit să ne anunțe.

— Cunoașteți pe cineva care avea probleme cu părintele Flores? Care nu-l simpatiza? Care s-a certat cu el?

— Există mai multe tipuri de certuri sau dezaprobări. Sigur că au existat momente în care Miguel era obligat să pună un copil la punct. Sau un părinte, de exemplu. Când e vorba de activități sportive, mai apar și certuri. Dar dacă vă referiți la ceva serios, ceva care ar fi putut duce la acest deznodământ tragic, răspunsul meu trebuie să fie negativ. Numai că…

— Numai că…

— A fost vorba de Barbara Solas - are cincisprezece ani. A venit la noi acum câteva luni, cu fața plină de vânătăi. Ca să vă spun mai pe scurt, tatăl ei o lovea adesea pe mama ei după care am aflat că o abuzase sexual pe Barbara.

Magda își strânse pumnii cu putere în poală.

— Ea i-a opus rezistență și el a bătut-o. În ziua în care a apelat la noi, fata se dusese la tatăl ei. Iar el a bătut-o și a dat-o afară. Așa că a

venit la noi, ne-a cerut ajutor, povestindu-ne ce s-a întâmplat acasă. Am ajutat-o. Am anunțat autoritățile, poliția, protecția copilului.

— Și individul acesta, Solas, a dat vina pe Flores?

— Sunt convinsă că l-a învinovățit și pe el, și pe noi. Barbara ne-a spus, iar acest lucru s-a confirmat mai târziu, că tatăl ei a început cu sora ei mai mică. O abuza pe sora ei mai mică, în vârstă de doisprezece ani - chiar în ziua când Barbara s-a dus la el. Am convins-o pe mama Barbarei să apeleze la un centru de ajutorare a femeilor abuzate, luându-i cu ea pe ceilalți copii și pe Barbara. Dar înainte ca eu să merg în vizită la ea, înainte ca poliția să meargă acasă la Solas și să-l aresteze, Marc și Miguel i-au făcut o vizită acestuia.

— I-au cerut socoteală?

— Da. Nu intră în atribuțiile noastre, nu astfel trebuie să procedăm când avem o problemă, însă Miguel… Nu l-am putut împiedica să facă asta, așa că Marc l-a însoțit. Știu că lucrurile au scăpat de sub control, cu toate că Miguel și Marc nu au vrut să-mi dea detalii. Știu că s-a întâmplat astfel, fiindcă Miguel avea încheieturile mâinilor rănite și pline de sânge.

— Când s-a întâmplat asta?

— În februarie.

— Ei obișnuiau să vină la biserică?

— Doamna Solas și o parte dintre copii. Domnul Solas nu venea la biserică.

— Și în prezent? Mai locuiesc aici?

— Da. Au locuit la adăpost aproape o lună de zile, după care noi - Marc, Miguel și cu mine - i-am ajutat să-și găsească o nouă locuință și o nouă slujbă. Doamnă locotenent, ea nu ar fi fost în stare să-i facă rău lui Miguel. Ii e recunoscătoare.

— Chiar așa fiind, am nevoie de adresa ei.

În timp ce Peabody nota adresa dictată de Magda, Eve încercă o nouă tactică:

— Ați spus că ați simțit că aici e locul dumneavoastră. Credeți că părintele Flores s-a adaptat aici tot atât de repede?

— Cred că trebuie să spun da. Bineînțeles, nu l-am cunoscut până atunci, dar m-a impresionat felul în care s-a atașat de locul acesta. Ea surâse, evident alinată de gândul respectiv. Da, chiar foarte mult. Iubea acest cartier. Adesea se plimba sau făcea jogging. El și părintele Martin - părintele Freeman - făceau jogging aproape în fiecare dimineață. Miguel avea obiceiul să intre prin magazine, prin restaurante, doar ca să converseze cu cei aflați înăuntru.

— S-a dat vreodată la dumneavoastră?

— Poftim?

Magda cuprinse din nou cruciulița între degete.

— Sunteți o femeie extrem de atrăgătoare și petreceați multe ore la serviciu, împreună.

— El era preot.

— Dar în primul rând era bărbat.

— Nu, nu a făcut un asemenea gest.

Eve lăsă capul într-o parte.

— Dar?

— Nu am rostit niciun „dar".

— Însă l-ați gândit. Magda, el e mort. Orice informație din partea dumneavoastră ne poate ajuta să aflăm cine l-a ucis și de ce. Nu vă cer să-mi dați detalii.

Magda oftă lung.

— Da, poate că am simțit că se petrece ceva, că e posibil ca el să se fi gândit la asta sau că și-a zis „oare cum ar fi dacă… ". Dar nu mă simt în largul meu vorbind despre asta.

— Ați simțit că plutește ceva în aer, sugeră Eve.

— Da, recunosc, am simțit. Mă privea din când în când, mai mult cum o face un bărbat care e interesat de o femeie, decât ca un preot. Dar asta a fost tot. Nici nu mi-a bătut apropouri și nici nu m-a atins vreodată într-un chip necuviincios. Niciodată.

— E posibil să fi avut, totuși, o relație?

— Nu mi-a lăsat niciodată această impresie.

— Bun, în afară de dumneavoastră și de Marc, cu cine își mai petrecea timpul?

— Cu părintele Freeman și cu părintele López, desigur. Mai ales cu părintele Freeman. Amândoi erau pasionați de sport - atât să joace, cât și să fie spectatori, iar părintele Freeman venea uneori și ne dădea o mână de ajutor aici, la centru. Iar el, Miguel, își făcea timp să stea cu copiii, își făcea timp pentru enoriași sau pentru cei care locuiau în cartier. Era o fire deschisă.

5

Eve și Peabody se întoarseră la biserică.

— Crezi că doamna Solas s-a răzgândit și nu a mai vrut să-și arate recunoștința? întrebă Peabody.

— N-ar fi primul caz. Otrava pervertește femeile. Ea venea la biserica din cartier, așa că e posibil să fi știut cum trebuie procedat, ori, e posibil să fi aflat. Nu era pe lista participanților la funeralii, dar nu cred că i-ar fi fost greu să intre sau să iasă din biserică. Nu e teoria mea favorită, dar o să verificăm.

— Chiar și Solas ar fi putut face asta. Poate că ar trebui să verificăm cu cine a luat legătura din închisoare.

— Așa vom face.

— Dar nici teoria asta nu-ți place.

— Da, se află în fruntea clasamentului meu. Bărbatul primește un șut în fund și vrea să se răzbune folosindu-se de violența fizică. Un șut în fund mai mare. Eve traversă vestibulul, pășind după aceea în biserica propriu-zisă. Se uită la bărbatul înalt și cu pielea măslinie care era îngenuncheat. Acesta se răsuci spre ele.

— Bună dimineața, zise el pe un ton de bariton care suna dramatic.

Purta un pantalon negru și o cămașă cu mâneci scurte. Eve se întrebă dacă nu cumva îi studiase deja fotografia de pe cartea de identitate, dacă îl catalogase deja ca fiind preot, așa cum copiii de pe terenul de sport o luaseră pe ea drept polițist.

Dar nu era sută la sută sigură.

— Părinte Freeman, sunt locotenent Dallas. Partenera mea, detectiv Peabody.

După părerea lui Eve, în fotografie părea un bărbat atrăgător, însă în realitate era și mai mult de atât. Înalt, musculos, de o frumusețe răvășitoare, cu niște ochi mari, umezi și căprui, el avea un fel atletic de a se mișca. Le ieși în întâmpinare pe culoarul dintre bănci, întinzând spre ea o mână mare.

— Facem cunoștință într-un moment destul de greu pentru toată lumea, doamnă locotenent. Doamnă detectiv. Chale, părintele López - mi-a spus că s-ar putea să veniți ca să stăm de vorbă. Vreți să mergem la casa parohială?

— E foarte bine și aici, dacă nu cumva aveați treabă.

El surâse, devenind din chipeș de-a dreptul sexy.

— De obicei, dimineața e multă liniște pe aici. M-am gândit să mă duc să alerg puțin după slujba de dimineață, dar… dar nu am fost în stare. Până la urmă, m-am trezit aici. Ca să fiu puțin singur, să mă rog pentru sufletul lui Miguel.

— Obișnuiați să faceți jogging împreună dimineața.

— Da. Alergam împreună aproape în fiecare zi, pe aici, prin cartier. Cred că de aceea am venit aici, în loc să fac o tură, cum procedam noi. Problema e că…

— Mda. Erați apropiați.

— Da, eram. Ne mai contram, ne plăcea să conversăm, să polemizăm, să avem conversații lungi - despre tot ce se petrece sub soare. Despre legile Bisericii, despre politică, despre motivul pentru care cei de la Yankee au negociat cu cei de la Alf Nader.

— Mda. Eve arătă cu degetul spre Freeman. Ce fumau?

— O porcărie de iarbă, dacă vă interesează părerea mea, dar lui Miguel i s-a părut că au procedat corect. Ne-am certat pe tema asta ore în șir, în noaptea dinaintea plecării mele la Chicago.

Fu lovit de un gând. I se citea pe chip că-și amintise că atunci fusese ultima dată când îl văzuse sau vorbise cu părintele Flores.

— Urmăream meciul celor de la Yankee pe ecranul din salon, toți trei. Chale s-a dus sus în timpul celei de-a șaptesprezecea aruncări. Dar eu și Miguel am rămas în continuare să urmărim partida, ne-am certat pe marginea acelei înțelegeri, a apelurilor și așa mai departe, și am băut șase beri.

— Puteți bea? Adică să beți bere.

Gura lui Freeman se strâmbă ușor a zâmbet.

— Da. E o amintire frumoasă. E o plăcere să-ți amintești. Cum ne uitam la meci și ne-am certat în legătură cu cei de la Alf Nader.

Freeman întoarse capul și privi spre altar.

— E mai bine decât să încerci să-ți imaginezi, să-ți închipui prin ce a trecut el în clipa în care a murit acolo, sus. În lume se petrec tot soiul de grozăvii, dar de ce să se întâmple una ca asta? Să ucizi un om și să folosești credința, vocația lui drept armă. Freeman clătină din cap.

— E greu atunci când pierzi un prieten, comentă Eve după câteva clipe.

— Da, așa e. E greu, deși nu punem la îndoială voința Domnului.

Eve considera că Dumnezeu era destul de vinovat, pentru că nu putea înțelege cum oamenii erau în stare să curme viața altora.

— Ați rostit cuvântul „tură". Aveați o rută anume atunci când făceați jogging?

— Dimineața? Da. De ce?

— Nu se știe niciodată. Prin ce zonă obișnuiați să alergați?

— O porneam spre est, pe First, după aceea o luam spre nord, până la East 122. După care o coteam spre vest, pe Third Avenue, și, apoi, în final, o luam spre sud, și astfel încheiam tura. Adesea, el - și uneori făceam asta amândoi - se oprea pe la centrul pentru tineri înainte să ajungă acasă. Ca să arunce de câteva ori la coș împreună cu copiii.

— Când ați alergat ultima dată împreună?

— Acum o săptămână. Cu o zi înainte să plec la Chicago. Zborul era devreme, așa că în ziua plecării n-am alergat.

— S-a întâlnit cu cineva pe drum, a stat de vorbă cu cineva? A pomenit de cineva cu care avea necazuri, de exemplu?

— Nu, nimic de genul acesta. Ei, e posibil să ne fi întâlnit cu cei pe care-i cunoșteam și care plecau la serviciu sau cu cei care ieșeau din tura de noapte. Cu cei care ori ne-au salutat, ori ne-au adresat câteva cuvinte. Cei care locuiesc sau lucrează exact pe traseul pe care alergam noi. Domnul Ortiz, de exemplu. Treceam în fiecare zi prin dreptul locuinței lui și, pe vreme bună, obișnuia să facă o mică plimbare dimineața. Așa că oricând puteai să-l întâlnești.

— Domnul Ortiz. Cel care a murit.

— Da. Ne va lipsi mult. N-o să-l mai văd în timp ce voi face jogging, așa cum și lui Miguel îi voi simți lipsa în acele clipe.

— V-a vorbit părintele Flores despre ceva care-l tulbura sau despre cineva care îi făcea probleme?

— Mereu ne frământăm în legătură cu credința noastră, cu misiunea pe care o avem. Facem asta când simțim nevoia, discutând la modul general despre cei care vin să ne împărtășească necazurile lor. Discutăm cum să facem să-i ajutăm mai bine.

În clipa în care linkul lui Eve sună, ea îi făcu semn lui Peabody să continue discuția, după care se îndepărtă.

— Părinte, ce-mi puteți spune despre domnul Solas? Am înțeles că între ei a avut loc o altercație.

Freeman oftă.

— Da, Miguel era înfierbântat, furios în clipa în care am aflat că el abuzase de Barbara. Noi am fost învățați să urâm păcatul și nu pe păcătos, dar există momente când ți-e foarte greu să te stăpânești. Da, a avut o altercație cu Solas, o altercație de ordin fizic. Adevărul e că Miguel l-a bătut pe Solas și l-ar fi bătut și mai bine dacă nu intervenea Marc Tuluz. Însă Solas e acum în închisoare.

— Și doamna Solas?

— Ea beneficiază de consiliere și sprijin, la fel ca și copiii. A făcut destule progrese.

Eve reveni alături de ei.

— Poate că până la urmă vom continua discuția la casa parohială. Părintele López s-a întors?

Evident bulversat, părintele Freeman privi la ecranul de la încheietura mâinii.

— Da, probabil că da. Peste puțin timp are câteva convorbiri telefonice în cartier.

— Atunci ne vedem acolo.

Peabody avu răbdare până ce ieșiră din biserică.

— Ce s-a întâmplat?

— A sosit raportul stomatologic. Așa că e vremea să nu ne mai învârtim pe aici.

Rosa le conduse în biroul lui López. Acesta ședea la birou, în vreme ce Freeman stătea în fața unei ferestre micuțe.

— Ați aflat ceva, zise López imediat ce le văzu.

— Ni s-a confirmat o bănuială. Bărbatul care a decedat ieri nu era părintele Miguel Flores.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Așezându-și palmele pe marginea biroului, López se ridică de pe scaun. Eram acolo. L-am văzut cu ochii mei.

— Bărbatul care se dădea drept Flores și-a însușit identitatea acestuia. Bănuim că această asumare a identității a avut loc între iunie și octombrie 2053 și și-a făcut o operație estetică pentru a-și schimba înfățișarea. Și deoarece adevăratul Miguel Flores nu a mai fost văzut și nici nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci încoace, presupunem că este mort.

— Dar… l-au trimis aici.

— La cererea lui, folosindu-se de o identitate falsă.

— Doamnă locotenent, el oficia slujbele, ritualurile sacre. Cred că e vorba de o greșeală.

— Ați spus că bănuiala dumneavoastră s-a confirmat, îl întrerupse Freeman. Cum anume?

— E vorba de raportul stomatologic. Cadavrul, care acum se află în grija poliției, a suferit o operație de modificare a trăsăturilor faciale. O operație de cosmetizare a feței. I s-a înlăturat și un tatuaj. Are și câteva cicatrice produse în urma unor răni de cuțit.

— Da, le-am văzut, sublinie Freeman. Cicatricele. Mi-a explicat de unde le avea. Freeman se așează pe scaun. A mințit. De ce?

— Bună întrebare. A avut ceva probleme până a reușit să fie numit aici, un loc pe care l-a ales în mod expres. Asta e altă

întrebare. A vorbit vreodată cu dumneavoastră despre un anume Lino?

— Nu. Da. Ei, ia stați puțin. Freeman își masă tâmpla, iar degetele sale tremurau deja. Vorbeam despre absolvirea de păcate, despre întoarcerea la o viață decentă, despre penitență, despre iertare. Despre faptul că păcatele pot fi iertate dacă faci fapte bune. Filosofiile noastre de viață erau diferite. El îl dădea pe Lino drept exemplu. Ca atare, haideți să spunem că există un bărbat… să-l numim Lino.

— OK. Și pe urmă?

Freeman se ridică repede de pe scaun. Ochii lui negri îl fixau pe colegul său.

— Parcă ar fi murit din nou. Ba chiar mai rău, după părerea mea. Noi ne aveam ca frații, eram slujitorii Domnului, eram niște îndrumători. Dar el nu era nimic din toate astea. A murit în păcat. Cel pentru care m-am rugat eu mai devreme a murit păcătuind, făcând ceea ce nu-i era permis a face. Eu m-am spovedit lui, iar el mie.

— Acum dă socoteală în fața lui Dumnezeu, Martin. Nu e posibil să fie o greșeală? o întrebă López pe Eve.

Nu, nu e posibil. Ce a spus despre Lino?

— Cum spuneam, el reprezenta un exemplu. Freeman se așează iar, ca și cum brusc picioarele îi deveniseră neputincioase. A spus că în cazul în care tânărul acela, Lino, a păcătuit, comițând chiar niște păcate foarte grave, dar imediat după aceea și-a dedicat o parte din viață înfăptuirii unor lucruri bune, ajutându-i pe semenii lui, sfătuindu-i și îndepărtându-i din calea păcatului, atunci ar fi vorba de o reabilitare, astfel încât el putea să-și vadă mai departe de viața sa. Ca și cum orice urmă a păcatului s-ar fi șters.

— Nu sunteți de acord cu asta.

— Aici nu e vorba doar de niște fapte bune. E vorba de intenție. Faptele bune sunt făcute pentru a echilibra balanța sau le faci de dragul lor? Omul acela s-a căit oare cu adevărat? Miguel susținea că faptele bune sunt suficiente.

— Dumneavoastră credeți că el era Lino? interveni López. Din cauza acelui medalion pe care l-ați găsit în dormitorul său. Și că el avea o dispută cu sine, încercând să folosească perioada petrecută aici… pentru a contrabalansa o faptă comisă în trecut?

— E o teorie. Cum vă convingea să participați la o asemenea discuție? îl întrebă Eve pe Freeman.

— Era frustrat. Uneori ne cream unul altuia asemenea stări de frustrare, și acesta era unul dintre motivele pentru care ne plăcea să ne angajăm în dezbateri de acest fel. Doamne, ce de oameni a dezamăgit și înșelat. A oficiat căsătorii, a avut grijă de sufletele celor muribunzi, a botezat, a ascultat spovedanii. Oare ce e de făcut?

— O să-l contactez pe arhiepiscop. O să ne apărăm breasla, Martin. Aici e vorba de Miguel… de bărbatul care nu a acționat cu bună-credință, nu de cei în slujba cărora lucra.

— Botez, zise Eve, reflectând. Asta se referă la nou-născuți, nu?

— De regulă, însă…

— Pentru moment, să-i luăm în considerare doar pe nou-născuți. Vreau să văd toate registrele în care au fost consemnate botezurile oficiate în această biserică, să spunem din 2020 până în 2030.

López își privi mâinile împreunate, dând din cap în semn de aprobare.

— Voi solicita aceste registre.

*

Peabody rămase pe gânduri în vreme ce mașina lor se îndepărta de parohie.

— Cred că le e foarte greu. Celor doi preoți.

— Niciodată nu e ușor când te ia cineva de prost.

— Nu-i vorba doar despre asta. Dar dacă ne referim la prietenie, la ideea de frăție, e greu să descoperi că totul n-a fost decât o vorbă în vânt. E ca și cum te-ai prăbuși, să spunem.

— Tu faci asta.

— Nu, scenariul îmi aparține. Tu ești cea care cade… eroic.

— Bine țintit.

— Iar eu sunt răvășită de durere. Îmi lovesc pieptul de-atâta suferință.

Eve se gândi o clipă la moartea eroică imaginată de Peabody.

— O să mai treacă ceva vreme până atunci.

Nici nu mă gândesc la asta. Hei, după ceva vreme pot să mă dau la Roarke pe motiv că sunt distrusă.

— Ei, colega, cred că mai bine ar fi să rămâi așa, distrusă, altfel mă întorc de oriunde voi fi și-ți dau un șut în fund.

— Un adevărat dar. Oricum, a doua zi se află că tu nu erai Eve Dallas. Că ai omorât-o pe adevărata Eve Dallas cu câțiva ani în urmă, că ai tăiat-o bucățele și le-ai aruncat apoi într-un recipient de mărunțire și reciclare a deșeurilor.

— Mai bine îți lovești țâțele, cum ziceai.

— Pieptul, altfel e cu totul altceva. Oricum, în momentul acesta sunt *din nou* distrusă, fiindcă persoana pe care o credeam prietena mea, partenera mea, bla, bla, bla, era în realitate o scorpie mincinoasă.

Peabody se răsuci, privind-o din profil pe Eve cu ochii mijiți.

— Ține-o tu tot așa, și chiar o să ajungi într-un utilaj de reciclare a resturilor umane, dezmembrată.

— Ei, ziceam și eu. Oricum, să revenim la Flores, cel pe care acum îl putem numi Lino.

O să facem rost de informațiile oficiale, o să-i căutăm pe toți cei care poartă numele de Lino și o să-i trecem pe listă.

— Asta în cazul în care nu a fost botezat aici, fiindcă familia lui s-a mutat acolo când avea zece ani, cred. Sau nu a fost botezat niciodată, ori a înfipt un ac într-o hartă ca să aleagă această parohie drept ascunzătoarea lui.

— De aceea, cei de la Informatică se ocupă acum de cartea de identitate falsă, iar cei de la IRCCA[2], de la Global și ceilalți se ocupă de amprente și de ADN-ul lui. Trebuie să descoperim ceva.

— Cred că e o mare josnicie, adăugă Peabody, să te prefaci că ești preot. Dacă tot vrei să te prefaci, atunci asumă-ți altfel de identitate falsă. Ceva din trecutul tău, o identitate pe care o avuseseși și înainte. Hei! Ia stai! Poate chiar a fost preot. Nu mă refer la Flores, ci la un alt preot. Ori a încercat să fie preot și a dat-o în bară.

— Nu e rea ideea. Chestia cu datu-n bară. O să facem rost de aceste date și îi verifici pe cei care și-au ratat cariera de preot. După aceea verificăm și Seminarul în care a studiat Flores. Poate că victima îl cunoștea, poate că a studiat în același loc ca și el.

— Am înțeles. Dar o să mă întorc puțin mai mult în timp, căutând bărbații de aceeași vârstă care au învățat în aceleași instituții private ca și Flores și care e posibil să fi avut de-a face cu el acolo.

Da, era un punct de vedere, își zise Eve și trebuia verificat.

— Tipul și-a dat seama că asta era ultima lui acoperire. Nimeni nu caută să scape de un preot, cel puțin nu așa cum o facem noi. Nu și atunci când el se ferește de necazuri. Și după cum am aflat, singura dată când era s-o dea în bară a fost în acel conflict cu Solas. O să verificăm și acest lucru.

---

[2] International Resources Center on Criminal Activity - Centrul Internațional de Informații privind Activitatea Penală (n. trad.)..

În timp ce vorbea, Eve luă curba aflată în fața micului hotel Trinidat de pe East 98. Ea pomi avertizarea „în misiune".

Nu dispunea de portar - ceea ce era un mare păcat, pentru că i-ar fi plăcut să se repeadă puțin la el -, dar holul era bine luminat și curat. La recepție lucra o brunetă sexy. Eve se îndreptă spre bărbatul cu aer distins și cu păr cărunt care stătea pe post de portar.

— Trebuie să stăm puțin de vorbă cu Elena Solas.

— Înțeleg. El se uită atent și pieziș la legitimațiile lor.

— E vreo problemă?

— Da. Mă scuzați. El se duse la capătul îndepărtat al postului său, după care vorbi cu cineva în casca sa telefonică. Când se întoarse, avea întipărit pe chip un surâs neutru. La etajul cinci, avem un mic hol pentru angajați. Vă conduc și o să vă vedeți acolo cu ea.

— Perfect.

Le conduse spre ascensorul folosit de personal.

— Doamna Solas lucrează de puțină vreme aici, dar s-a dovedit a fi o angajată model.

— Mă bucur să aflu acest lucru.

Eve nu mai adăugă nimic, mărginindu-se să-l urmeze în momentul în care el coborî din lift, o coti pe un palier, după care deschise, cu ajutorul unui card, o ușă dublă.

Părea mai mult un vestiar decât un hol, dar, la fel ca și holul de la recepție, era curat și puternic luminat. Femeia care ședea pe una dintre băncuțele de lemn avea mâinile împreunate în poală, cu degetele în poziția aceea specifică rostirii unei rugăciuni. Purta o rochie gri pe dedesubtul unui șorț alb, iar în picioare avea pantofi strâmți tot de culoare albă. Părul ei strălucitor și închis la culoare era bine strâns la ceafa într-un coc gros. Când înălță capul, privirea îi era împăienjenită de groază.

— O să iasă, o să iasă, o să iasă.

Chiar înainte ca Eve să facă o mișcare, Peabody se grăbi în direcția femeii.

— Nu, doamnă Solas, soțul dumneavoastră se află în închisoare. Se așeză pe bancă, punându-și palma peste mâinile împreunate ale Elenei. Nu are cum să le facă rău copiilor.

— Mulțumesc ție, Doamne. O lacrimă alunecă ușor pe obrazul ei, iar ea își făcu semnul crucii, legănându-se ușor. O, slavă Cerului. M-am gândit că… Copiii mei. Se ridică de pe bancă. Unul dintre copiii mei a pățit ceva.

— Nu. De data asta cea care vorbi fii Eve, folosind un ton ridicat, pentru a opri isteria crescândă. E vorba de cel pe care dumneavoastră îl cunoșteați sub numele de părintele Flores.

— Părintele… Trupul ei se cutremură vizibil, iar ea se lăsă pe bancă. Părintele Flores. Dumnezeu să mă ierte. Ce egoistă, ce proastă sunt, ce…

— Opriți-vă. Eve vorbi rapid, iar Elena roși. Investigăm comiterea unei crime și trebuie să vă adresăm câteva întrebări, iar dumneavoastră trebuie să încercați să vă adunați puțin. Ea se întoarse spre portar. Dumneavoastră trebuie să plecați.

— E evident că doamna Solas e tulburată. Nu văd de ce…

— O să fie și mai supărată dacă va trebui să o iau cu mine la Sediul Central în caz că nu vreți să părăsiți încăperea. Dacă nu sunteți nici avocatul și nici reprezentantul ei legal, atunci aveți grijă cum ieșiți pe ușă.

— E în regulă, domnule Alonzo. Mulțumesc. Sunt bine.

— Dacă e ceva, e de ajuns să mă chemi. Îi aruncă o privire de gheață lui Eve, după care se răsuci pe călcâie și plecă.

— Nu m-am gândit la părintele Flores, murmură Elena. Când m-au anunțat că poliția este aici, m-am gândit la Tito, la amenințările lui la adresa mea și a fetițelor. Am trei fete.

— Iar el obișnuia să vă bată.

— Da. Obișnuia să mă bată. Bea și mă bătea sau nu bea și mă bătea.

— Iar pe fiica dumneavoastră a molestat-o.

Chipul ei se încordă, exprimând multă durere.

— Da. Da, pe Barbara, fetița mea. Eu nu am știut. Cum să fi știut? Ea nu mi-a spus, până când… Nu mi-a spus niciodată, fiindcă eu nu reacționam atunci când el mă lovea. De ce aș fi protejat-o pe ea, când nu mă protejam pe mine?

— Bună întrebare. Eve se stăpâni, impunându-și să nu se îndepărteze de subiect. Dar nu acesta e motivul pentru care ne aflăm aici. Știți că părintele Flores l-a înfruntat pe soțul dumneavoastră fiindcă a molestat-o pe fiica cea mică, Barbara.

— Da. El, Marc și Magda au anunțat poliția. Dar el și cu Marc au venit mai întâi la mine. Așa am descoperit ce i-a făcut fetiței. Și ce voia să-i facă și micuței Donița.

— Ce părere aveți despre fapta lui?

— Despre ce a făcut Tito?

— Despre gestul părintelui Flores.

Elena își îndreptă umerii.

— Mereu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce a făcut. Și în fiecare seară spun o rugăciune pentru el. Ne-a salvat, ne-a salvat în momentul în care eu eram prea proastă și prea speriată ca să fac asta. Știu că acum el e la dreapta Domnului, dar, cu toate astea, tot mă rog la Dumnezeu pentru sufletul lui, zi de zi, iar seara rostesc o rugăciune.

— Soțul dumneavoastră v-a contactat de la Rikers?

— El nu știe unde suntem. Magda ne-a dus la un adăpost. În centru. La Duchas.

Eve o privi amenințător pe Peabody în secunda în care aceasta vru să spună ceva.

— Am locuit acolo trei săptămâni. Tito a făcut apel. A primit zece ani. Nu-s suficienți, dar sunt zece ani de liniște. Ne-am mutat. Eu am obținut o slujbă nouă. Când o să strâng o sumă corespunzătoare, o să ne mutăm iar. În afara orașului. Departe de aici. Nu ne va găsi niciodată. Părintele Flores așa ne promisese.

— Da? Și nu v-a spus cum de era așa de sigur?

Ea oftă.

— A spus că există anumite metode, la nevoie, și că ne vor ajuta anumiți oameni, în caz că va trebui să ne ascundem. Că nu e cazul, totuși, să-mi fac griji. El avea încredere că Tito nu avea să ne mai facă niciodată necazuri. Credința mea nu e chiar atât de puternică.

După ce se urcară din nou în mașină, îndreptându-se iar către centrul orașului, Peabody își drese glasul.

— Nu voiam să pomenesc că tu ai avut de-a face cu Duchas.

— Nu eu. Roarke.

Deci o legătură, cugetă Peabody.

— În fine, e ceva bun. Chiar îi ajută pe cei care au necazuri, pe femei și pe copii. Ai fost cam dură cu ea. Cu Elena Solas.

— Pe bune?

Răceala acelei întrebări îngheță până și aerul din jur, așa că Peabody își scoase PC-ul portabil.

— Oricum, o să fac o verificare la Rikers, să văd dacă Solas a contactat pe cineva interesant în ultimele două luni.

— Bravo.

Tăcerea căzu ca o perdea de gheață, preț de zece clădiri.

— Femeia își merită soarta, izbucni Eve. Merită ce a pățit și chiar mai mult de atât, fiindcă a lăsat găsirea unei căi de salvare în seama copilei. Pentru că a încasat pumni, palme și s-a dus să plângă într-un ungher, în vreme ce fiica ei era violată. O merită fiindcă nu a reacționat în niciun fel.

— Poate că ai dreptate. Teren minat, își zise Peabody. Dar ea nu știa… Se opri, fiindcă partenera ei o sfredeli cu o privire fioroasă aruncată cu coada ochiului. Ar fi trebuit să-și dea seama. Cred că acum va trebui să trăiască cu povara asta.

— Povara copiilor e și mai grea. Și acesta era un mare adevăr. Nu cred că femeia asta bumbăcită precum un sac de box are cumva de-a face cu otrăvirea lui Lino. În privința asta am ajuns la capăt de drum. Contactează-l pe Marc Tuluz și vezi dacă poate veni la noi.

Eve trebuia să se întoarcă la birou. Avea nevoie de cinci minute de singurătate pentru a alunga furia care-i sfâșia măruntaiele, o furie pe care nu ar fi trebuit să o resimtă. Avea nevoie de o porție bună de cafea ca să-și limpezească mintea și pentru a analiza încă o dată firul evenimentelor. Să facă legătura între ele.

Avea nevoie să se consulte cu cei de la Informatică pentru a vedea ce progrese au mai făcut și poate chiar să stabilească o întrevedere cu Mira. Nu, decise ea de îndată. Doamna psiholog te „citea" prea repede și prea ușor. Până nu reușea să alunge furia dinăuntrul ei, trebuia să stea cât mai departe de Mira. Nu avea nevoie de nimeni care să-i spună că se oglindea pe sine într-un copil pe care nu-l cunoscuse niciodată. Ea știa deja lucrul acesta.

Avea nevoie de cazul pe care îl ancheta, de panoul ei cu informații legate de acesta. De raportul celor de la laborator, de la Informatică. Avea nevoie de munca ei.

Se aflau la vreo zece pași distanță de birourile Departamentului Omucideri în clipa în care nasul lui Peabody se înălță în aer precum un câine la vânătoare.

— Simt miros de gogoși. Când Peabody mări pasul, Eve își dădu ochii peste cap, cu toate că simțise și ea aroma de gogoși.

Ceea ce însemna că subalternii ei aveau niveluri diferite ale glicemiei. Dar în cazul ei, situația era alta.

Primul cu care dădu ochii fii Baxter - înalt, slăbuț și purtând unul dintre costumele sale elegante. Avea gura plină cu înghețată de ciocolată și cremă. Jenkinson împinse înapoi scaunul de la birou, scărpinându-se pe burtă și înfulecând o gogoașă cu mult zahăr. Carnegie, părând că-și face de lucru cu linkul său, tăia o gogoașă glazurată în culorile curcubeului.

Peabody se repezi la cutia aceea de un alb strălucitor de la patiserie. Dar când ridică privirea, pe chipul ei se putea citi atât o cruntă suferință, cât și un dezgust infinit.

— Nu mai sunt. Până la ultima firimitură. Sunteți niște vulturi.

— Niște gogoși foarte bune. Baxter zâmbi, mestecând ultima bucățică. Ce păcat că n-ați mai apucat și voi.

Eve îi aruncă o privire tristă.

— Pariez că N adânc e autorul acestei mite.

— Te așteaptă în birou.

— Oare mai are și altele? Peabody se răsuci pe călcâie, vrând să o ia la goană într-acolo, dar se opri brusc în clipa în care Eve o lovi peste umăr cu palma.

— Birou. Muncă. Rămâi aici.

— Ah. Dar. Gogoși.

— Ah. Dar. Caz de crimă. Zicând asta, Eve se întoarse în direcția opusă, luând-o spre biroul ei pentru a vedea ce anume considera prietena sa, un reporter radio de top al orașului lor și o personalitate în lumea știrilor, ca fiind un subiect demn de mită.

Nadine Furst, cu cocul ei elegant, cu șuvițe aurii ca soarele, perfect aranjat, ședea pe singurul scaun destinat musafirilor, unul cam șubred, ce-i drept, în biroul strâmt și demodat al lui Eve. Picioarele ei grozave erau încrucișate, iar fusta costumului ei - în nuanța ghețarilor arctici - le scotea în evidență. Ochii ei - captivanți ca ai unei feline - zâmbiră neutru, în timp ce continua să discute cu

însuflețire la minilinkul ei. Făcu semn spre biroul lui Eve, acolo unde se afla o cutie de patiserie plină cu bunătăți.

După care continuă să-și admire pantofii incredibil de sexy, la fel de roșii ca dantela fină și îngustă care-i mângâia decolteul.

— Da, voi veni acolo. Și dincolo. Nu-ți face griji. Numai să nu uiți ca la ora două să am analiza aceea la mine la birou. Trebuie să închid, următoarea mea întâlnire este aici. Ea închise linkul, vârându-l într-unul dintre buzunarele exterioare ale genții ei de mână care părea gata-gata să înghită întregul Cleveland.

— Aveam întâlnire?

Avem gogoși, răspunse Nadine. Făcu semn spre panoul de prezentare a cazului. S-a făcut deja multă vâlvă. Preot otrăvit cu vin sfințit. O copie destul de reușită. Ai noutăți pe care vrei să mi le împărtășești?

— Poate. Eve deschise repede cutia de la patiserie și fu asaltată imediat de mirosul de grăsime prăjită și de zahăr. Poate.

Eve se îndreptă direct spre AutoChef pentru a comanda cafeaua. După o ezitare de câteva clipe, comandă o cană și pentru Nadine.

— Mulțumesc. Să discutăm puțin despre o chestiune personală, după care revenim la oile noastre. Charles și Louise. Se căsătoresc.

— O, la dracu'.

— Ah, potolește-te. Râzând, Nadine luă cana cu cafea și sorbi. Domnișoara doctor și un fost partener cu licență pensionat. E de-a dreptul adorabil și de un romantism nebun, iar tu o știi.

Eve se mărgini s-o privească pieziș.

— Urăsc tot ce e adorabil și romantic.

— Prostii. Te-ai măritat cu Roarke. În orice caz, consider că e minunat că tu găzduiești ceremonia, că îi ești alături. Voiam să spun că voi fi fericită să te ajut în privința dușului.

— Louise poate să se descurce singurică la duș. E fată mare.

— E vorba de dușul miresei[3].

— Ah, la naiba.

Nadine flutură din gene.

— Tu ești mult prea sentimentală. Te-ai gândit să organizezi petrecerea asta la tine acasă? Ai putea închiria o sală de recepții sau, la naiba, chiar o planetă -, dar Peabody și cu mine ne-am gândit că la tine acasă putem organiza ceva mai vesel și mai puțin formal.

— Peabody. Eve rosti numele cu năduf, ca și cum ar fi fost trădată.

— Am discutat despre asta de vreo două ori.

— Dar de ce nu discutați voi mai mult pe tema asta, iar eu să apar în ziua și locul stabilite.

Nadine făcu semn cu capul, fluturând brațul prin aer și pocnind din degete ca și cum ar fi făcut o vrajă.

— Perfect, și gata cât ai zice pește. Chiar asta speram. Acum să trecem la afacerile noastre. Nadine se apucă să scotocească în geanta ei gata să înghită un oraș, scoțând de acolo un CD. Poftim. Cartea.

— Ah-ah.

— Cartea *mea,* Dallas. *Perfecțiunea mortală: Agenda Icove.* Sau va deveni carte când voi transforma eu textul în așa ceva. Înainte de asta, vreau s-o citești.

— De ce? Am fost acolo. Cunosc finalul.

— Tocmai de aceea. Ai fost acolo și ai pus capăt situației. Ți-ai riscat viața ca să o faci. Vreau să-mi spui unde am exagerat și de ce. E important, Dallas, și nu doar pentru mine. Oh, Doamne, chiar este. E vorba despre niște informații importante. O poveste importantă, dar nu ar mai fi o poveste, n-ar mai fi povestea *mea,* dacă nu ai fi și tu în ea.

---

[3] Petrecerea dată înaintea nunții în cinstea viitoarei mirese, în cadrul căreia acesteia i se oferă daruri (n. trad.).

— Da, da, dar…

— Te rog, citește-o. Te rog.

Eve nu fii în stare nici măcar să se strâmbe la ea.

— Ah, la naiba.

— Să fii sinceră, brutală. Și eu sunt fată mare, să știi. Vreau să fie o carte bună. Vreau să fie ca lumea. Vreau să conteze.

— Bine, bine.

Eve luă CD-ul și îl așeză pe birou. Drept compensație, luă o gogoașă.

— Am mult de lucru, Nadine. La revedere.

— Ai spus „poate".

Nadine gesticulă în spatele ei, spre panou.

Spusese, și nu doar din cauza gogoșii. Nadine era în stare să-și înfigă dinții într-o poveste, asemenea unui terrier, dar nu uita niciodată că în povestea asta erau implicați oameni. Și întotdeauna se ținea de cuvânt.

— Poliția a confirmat, prin intermediul datelor de ordin medical, că bărbatul otrăvit în biserica St. Cristóbal nu era Miguel Flores, ci un individ încă neidentificat care-și asumase acest nume.

— Sfinte Sisoe, ce porcărie.

— Da, așa e.

— Unde e Miguel Flores? Despre ce date medicale e vorba? Nadine își scoase recorderul din geantă. Aveți informații despre identitatea reală a victimei și ce motiv a avut?

— Calmează-te, fetițo. Poliția urmărește toate pistele.

— Nu-mi vorbi în termeni polițienești, Dallas.

— Sunt cei care au efect. Urmărim toate pistele. Nu știm unde s-ar putea afla Miguel Flores, dar ne străduim de zor să-i dăm de urmă. Amprentele dentare - cele ale lui Miguel Flores și ale celui care în ultimii cinci, șase ani se dădea drept el. În momentul acesta,

încercăm să analizăm de asemenea teoria potrivit căreia victima a renunțat la propria sa identitate dintr-un motiv anume.

— Deci a fost recunoscut de cineva.

— E doar o teorie, nu avem o dovadă certă. Victima și-a remodelat fața, ceea ce ne face să credem că a făcut asta pentru a semăna cât mai mult cu Flores.

— A făcut pe preotul vreme de cinci sau șase ani, corect?

— Poate chiar mai mult. Trebuie să mai confirmăm anumite detalii.

— Și nimeni nu a intrat la bănuieli? Ceilalți preoți lângă care a lucrat, enoriașii?

— După toate aparențele, s-a prefăcut de minune.

— Tu de ce crezi că…

— Nu am de gând să-ți spun ce cred eu și de ce cred astfel. Ai obținut cât ai obținut și oricum vei fi mai informată decât restul presei.

— Ei, atunci ar fi cazul să transmit live ce am aflat. Nadine se ridică. Mulțumesc. Se opri în dreptul ușii, în vreme ce Eve lingea zahărul de pe degetul mare. Neoficial, de ce crezi că a făcut pe preotul atâta vreme?

— Neoficial, cred că a avut nevoie de o mască, iar Flores a fost cel mai la îndemână. Individul aștepta ceva sau pe cineva și a vmt să aștepte la el acasă.

— Acasă.

— Mda, ca o informație neoficială, cred că el se întorsese acasă.

— Dacă reușești să confirmi informația și mi-o pasezi și mie, atunci vei avea și mai multe gogoși doar pentru tine.

Eve fu nevoită să izbucnească în râs.

— Poți paria că da.

În timp ce Nadine parie, traversând coridorul pe tocurile ei înalte ce țăcăneau de zor, Eve se răsuci cu fața spre panoul de studiere a cazului.

— Ceva sau pe cineva, șopti ea. Cred că era ceva sau cineva al dracului de important pentru tine, Lino.

6

Eve îl apelă pe Feeney la birou. Fostul său partener, acum șeful Departamentului de Informatică, stătea și ronțăia bomboane cu alune, mestecându-le alene, părând obosit, însă într-un mod confortabil.

— Ați mai progresat în privința stabilirii identității?

— Doi dintre băieții mei se ocupă de asta. McNab și Callendar. Faptul că detectivul Callendar avea sâni și niciun Y în formula cromozomială nu o făcea mai puțin băiat în accepțiunea lui Feeney.

— Și?

— Lucrează. Eu am obținut o parolă rapidă. E a dracului de bună și cercetează problema cât se poate de adânc. Nu durează nici cinci minute. Ochii săi pleoștiți se îngustară pe chipul lui ofilit. Ce ai acolo? Ce-ai adus?

— Poftim? Unde?

— Gogoși?

— Ce e asta? O nouă jucărie a celor de la Informatică? Un fel de link de depistare a mirosului?

— Văd colțul cutiei. Recunosc cât ai clipi o cutie de la patiserie. Feeney se mișcă la dreapta și apoi la stânga ca și cum s-ar fi străduit s-o vadă din cel mai bun unghi. „Danish Cookies"?

— Prima dată ai nimerit-o.

— Deci ai preferat să mă apelezi în loc să vii aici și să le mâncăm împreună?

— Am de lucru aici. Aștept ca cei de la laborator să reconstituie tatuajul pe care și-l făcuse victima. Trebuie să primesc și datele referitoare la numărul de botezuri oficiate, să verific ADN-ul și amprentele victimei și… nu trebuie să-mi împart gogoșile cu alții. Ele sunt mita mea.

— Atunci nu trebuie să mi le fluturi pe sub nas.

— Eu… La naiba, gândi ea, după care împinse cutia astfel ca aceasta să nu mai apară pe ecranul linkului. Auzi, ești catolic cumva?

— În cea mai mare parte a timpului.

— În regulă, dacă ești catolic, e un păcat mult mai mare să ucizi un preot decât un individ oarecare?

— Iisuse, nu. În fine, poate. Ia stai. Feeney se scărpină în cap, printre firele cărunte, care aveau pe alocuri nuanța gingerului. Nu. Oricum el nu era preot, nu-i așa?

— Da, nu era. Încerc să stabilesc informațiile de bază. Există două posibilități. Ori au omorât un preot, ori au omorât un individ oarecare. Ori avem și a treia variantă: au omorât un individ care din întâmplare era preot. Eu cred că e valabilă varianta doi.

— Am uitat care e varianta doi.

— Cea cu individul oarecare. Cred că îl cunoșteau pe tipul respectiv, dar dacă tot lucra acolo de ani de zile, de ce au mai așteptat atât?

Feeney eliberă aerul pe nări, după care vârî în gură câteva alune.

— Poate că ei au venit de curând în zonă.

— E posibil. E posibil. Sau el a făcut un pas greșit. În cinci ani de zile poți deveni neglijent, poți zice ceva, poți face un anumit lucru. La naiba. Habar nu am. Trebuie să mă gândesc. Să mă anunți și pe mine când afli ceva.

— Ai pe acolo vreuna cu jeleu?

— Probabil. Ea zâmbi, după care încheie transmisia.

Își puse în ordine notițele, afișă pe panou fotografiile familiei Solas cu toate că nu le considera de maximă importanță. Tocmai se întreba dacă era cazul să sune iar la laborator și să-i roage să descopere mai repede imaginea acelui tatuaj în clipa în care Peabody băgă capul pe ușă.

— Am… Uaau, gogoși.

— Le vei avea pe ale tale. Ce avem?

— A venit Marc Tuluz. Vrei să-l invit aici sau în sala de așteptare?

— Ei, aici e problema, începu Eve. Dacă îl interoghez în camera de așteptare, câte gogoși crezi tu că mai găsesc în cutie la întoarcere?

— O să-l conduc aici.

Bărbatul era înalt și zvelt, cu o statură pe care Eve o atribuia unui atlet și cu pielea de nuanța cafelei cu multă frișcă. Ochii lui, oarecum tulburi, păreau epuizați, dar el îi susținu privirea.

— Doamnă locotenent.

— Domnule Tuluz, vă mulțumesc că ați venit. Luați loc, vă rog.

— Magda mi-a spus că dimineață m-ați căutat, dar nu m-ați găsit. Încă nu lucrăm la întreaga capacitate. Miguel… în fine, cred că Magda v-a spus că noi ne considerăm o echipă. Și prieteni.

— Uneori prietenii de același sex sunt mai deschiși unii cu alții decât cei de sex opus.

— Da, bănuiesc că e adevărat.

— Atunci povestiți-ne despre prietenul dumneavoastră, care vă era și coleg.

— Bun. Marc inspiră adânc de câteva ori. Mi-e greu să mă gândesc la el la timpul trecut. Miguel era o persoană interesantă și inteligentă. Competitivă. Îi plăcea să joace și să câștige. S-a implicat foarte mult în activitatea centrului, în a-i face pe copii să se arate interesați și încântați de activitățile propuse, fiind părtași la ceva anume. Pentru că erau o echipă. Pentru că își aduceau contribuția la echipa respectivă. El nu le ținea predici, așa că ei erau atenți la ceea ce spunea, în loc să le treacă pe lângă ureche jumătate din ceea ce le povestea. Erau atașați unii de ceilalți. Ei, la naiba, în mare parte a timpului nici nu se gândeau la el ca la un preot. Îl considerau unul de-al nostru.

— Interesant, zise Eve, privind atent la chipul lui Marc, fiindcă nici nu era. Nu era preot, adică. Nu era Miguel Flores.

Chipul pe care Eve îl studia deveni alb ca hârtia.

— Poftim, ce spuneți?

Eve o privi pe Peabody, impulsionând-o să preia firul discuției.

— Prin intermediu] amprentelor dentare am descoperit că cel cunoscut drept Miguel Flores și-a asumat respectiva identitate acum aproape șase ani. Încă nu știm care e adevărata identitate a persoanei care și-a însușit acest nume. Peabody făcu o pauză, observând cum Marc se străduia din greu să asimileze informația, în prezent, încercăm să-l identificăm și să descoperim adevăratul motiv pentru care el și-a asumat respectiva identitate. S-ar putea să ne apropiem din ce în ce mai mult de momentul în care vom descoperi cine l-a ucis. Indiferent cine a fost el, domnule Tuluz, ați fost prieteni mai mulți ani la rând. Prieteni buni. Orice informație pe care ne-ați oferi-o ne poate fi de folos pentru a-l prinde pe ucigaș.

— Îmi puteți acorda câteva clipe, vă rog? E… e ca și cum… Pare atât de aiurea. Tocmai mi-ați spus că Miguel nu era preot?

— Nu numai că nu era *preot,* sublinie Eve, dar nici nu era Miguel Flores.

— Atunci cine… Ah, mi-ați spus adineauri că nu știți. Marc își strânse tâmplele în palme. Nu-mi intră în cap. Nu era preot. Nu era Miguel. Nu… Sunteți absolut sigure? Asta e o întrebare stupidă, pentru că, dacă nu erați, nu-mi spuneați asta, nu? Atâția ani. Pare fantastic. E… mulțumesc, zise el în clipa în care Peabody îi oferi o sticlă cu apă.

El bău apa cu înghițituri lungi și fără grabă.

— Mi s-a golit mintea. Nu mai funcționează. Nu mai știu care e numele dumneavoastră.

— Locotenent Dallas.

— Da, așa e. Așa e. Locotenente Dallas, el îi sfătuia pe copiii aceștia în calitate de preot, asculta spovedaniile lor. Pe unii dintre ei i-a împărtășit. Ei l-au ascultat, au crezut în el. E o trădare teribilă. Și chiar și așa fiind, sunt mult mai supărat, fiindcă pe mine m-a mințit zi de zi. Eu l-am iubit, declară Marc liniștit și cu o durere evidentă. Ca pe un frate. Și credeam că… Dacă ar fi avut probleme, dacă se ascundea de cineva sau de ceva, ar fi putut să-mi spună. Nu aș fi spus nimănui. Aș fi găsit o cale să-l ajut.

Eve replică însușindu-și cele spuse de el:

— Ce s-a întâmplat în ziua în care l-ați înfruntat pe Solas?

— La naiba. Marc expiră cu putere aerul. N-ar fi trebuit să-l înfruntăm. Amândoi eram foarte supărați. Miguel… eu nu știu să-i spun altfel. Era un om care se aprindea repede. Încerca să-și domine ieșirile, se străduia, dar din când în când izbucneau scântei. Iar în povestea aia cu Solas a fost vorba de o furie pe cinste. Barbara era de-a dreptul disperată în ziua în care a apelat la noi. Era plină de vânătăi și abia dacă putea vorbi din pricina hohotelor de plâns. Bănuiesc că nu pentru ea însăși era în starea aceea. Am aflat că nemernicul ăla o abuzase ani de zile. Și ea a acceptat, fiindcă îi era prea teamă ca să ia atitudine. Dar el a vrut să abuzeze și de sora ei mai mică și atunci ea nu a mai răbdat. Miguel și-a păstrat sângele

rece când a stat de vorbă cu ea. Chiar s-a descurcat de minune în privința ei, a fost calm și blând. A rugat-o pe Magda s-o conducă la clinică și să sune la poliție. După ce au plecat, mi-a spus că o să-i facem o vizită lui Solas.

Marc își masă ceafa.

— Eu nu am protestat. Nu aveam cum să-l împiedic și, sincer, nici nu-mi doream asta. Cum am ajuns la destinație, Miguel a dat buzna înăuntru.

— L-a atacat pe Solas, continuă Eve, văzând că Marc tace brusc.

— A sărit la el și l-a luat la pumni. Nu ca în ring, fiindcă noi ne luptaserăm de multe ori acolo. A folosit mișcări specifice luptei de stradă. În câteva secunde, l-a pus în genunchi pe Solas, l-a pus la podea, umilit, cât ai clipi. Țipau unul la altul în limba spaniolă Și eu vorbesc destul de fluent spaniola literară și cea de argon, dar nu am reușit să țin pasul cu ei.

Marc mai bău puțină apă, clătinând din cap.

— Dar să fiți sigure că lui Miguel nu-i păsa că ia în van numele Domnului. Doamna Solas mai avea două fete, iar cele două se ascunseseră într-un colț și plângeau. Miguel l-a pocnit în față pe Solas și l-a trântit la pământ, după care nu s-a oprit - nu avea de gând să se oprească. A trebuit să trag de el. O clipă chiar am crezut că nu voi reuși și, sincer, mi-am zis că era în stare să-l ucidă pe individul acela. Era din cale afară de nervos. Nu-l mai văzusem niciodată în starea asta. Când conduci un centru ca al nostru, ai șansa să vezi și lucruri rele. Tinere gravide sau care se află la al treilea avort. Iubiți care le bat, părinți care sunt instabili psihic și care se ceartă. Ilegalități, bătăi între bande rivale, părinți care își neglijează copiii. Știți bine despre ce vorbesc.

— Da, știu.

— El reușea să facă față. Poate că se enerva, devenea nerăbdător, dar niciodată nu se pierduse cu firea. Până la episodul cu Solas. Cu

toate astea, după ce și-a revenit, a fost amabil cu doamna, cu copiii. Blând, înțelegător. Era… parcă nu mai era omul acela care-l bătuse măr pe Solas.

— Poate că așa și era, replică Eve. V-a vorbit vreodată despre vechii lui prieteni sau dușmani?

— Mi-a spus că în copilărie, vreo doi ani de zile, a fost cam rebel, dar fiecare dintre noi trece prin asemenea etape. Însă niciodată nu mi-a pomenit un nume sau ceva care să mi se pară important.

— În afară de dumneavoastră, de Magda și de preoți, cu cine mai obișnuia să-și petreacă timpul liber?

— Trebuie să recunosc că era o fire prietenoasă, comunicativă, îi cunoștea pe copii, pe majoritatea părinților, pe frați, surori, veri și așa mai departe. Dacă ei erau prin preajmă, el le ținea companie sau juca ceva cu ei.

— Gândiți-vă la următorul lucru. Ați observat cumva că evita anumite persoane?

— Nu, zise Marc încet. Nu pot să spun asta. Regret.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat. Dacă vă mai amintiți și altceva sau vă vine vreo idee, vă rog să mă contactați.

— Desigur. El se ridică în picioare. Mă simt… parcă aș fi pe vremea colegiului și aș fi bântuit prea mult prin oraș. Mă simt amețit și mi-e cam greață.

După ce Peabody îl conduse până la ieșire, Eve se așeză pe scaun și începu să se rotească cu el. Imediat ce se întoarse, Peabody privi plină de speranță spre cutia cu bunătăți, iar Eve îi făcu semn că se poate servi. Peabody se repezi ca un vultur într-acolo.

— Uaaaau, sunt umplute cu cremă. Toată lumea la o parte că vin!

— Probabil că Lino a avut o soră - sau o prietenă apropiată, o rudă - care a fost abuzată sexual în copilărie.

— Mmmm? reuși Peabody să îngaime.

— El a văzut o mulțime de mizerii, a ascultat tot felul de porcării la spovedanie, dar se pare că odată, lucru pe care-l putem confirma, a lăsat la o parte profesia de pastor - fiind posibil ca în acea unică ocazie să-și fi arătat adevărata față, în clipa în care un copil fusese abuzat sexual.

Peabody înghiți eroic.

— Violatorii și cei care abuzează minori sunt mâncați de vii la pușcărie. Chiar și cei mai temuți criminali vor să-i elimine.

— S-a stăpânit foarte bine. Cinci ani? Fie putea să se controleze, fie avea un mod de a-și elibera frustrările pe care nu-l știa nimeni. Dar când a venit vorba de Barbara Solas, a pierdut orice urmă de control. Trebuie să fi fost vorba de ceva cu mult mai intim, mai personal.

— Vom verifica dosarele referitoare la molestarea unui minor în acea zonă, în ultimii douăzeci de ani, nu?

— Da, așa e. Nu putem avea garanția că abuzul acela a fost adus la cunoștința autorităților, dar trebuie verificat. Caută-le și fa-mi o copie.

Eve se roti din nou cu scaunul. Trebuia să o consulte pe Mira, concluzionă ea, dar lucrul acesta putea să mai aștepte o zi până mai aduna și alte informații. Deocamdată, hotărî că avea să-i expedieze Mirei dosarele, datele, cerându-i fie un profil, fie o consultație, fie și una și alta. Imediat ce termină cu asta, formă numărul de la laborator și găsi pe cineva pe care să-l poată lua la rost cu limba sa ascuțită.

Computerul îi semnală că primise ceva.

— Era și timpul, fir-ar să fie, mormăi ea, observând cine era expeditorul. Citi textul cu mare interes, după care studie reconstituirea tatuajului respectiv.

Tatuajul reprezenta o cruce mare care la mijloc avea desenată o inimă. Inima sângera - trei picături de sânge porneau chiar de la vârful lamei de cuțit care era înfipt în ea.

— Nu, nu cred că un preot ar purta un asemenea tatuaj. Computer, caută semnificația curentă a respectivei imagini. Unde se folosește, care e semnificația ei, cât de des este folosită. Are semnificație regională sau culturală. Semnificația sa are legătură cu vreo bandă, e cumva un simbol religios, un simbol care să aibă o semnificație religioasă importantă? încă o însărcinare: caută și afișează numele și adresele saloanelor unde se execută tatuaje sau pe cele ale artiștilor din Harlemul Spaniol care s-au înființat între 2020 și 2052.

Sarcină preluată. Procesez...

În vreme ce căutarea informațiilor progresa, Eve simți că organismul ei avea nevoie de o altă cană de cafea.

Deci bărbatul își pierduse cumpătul fiindcă o copilă fusese violată. Oare ea nu ar fi făcut la fel? Nu fusese puțin cam dură cu Elena Solas? Și oare nu simțea și acum, chiar dacă se calmase, că femeia aceea își meritase soarta și chiar mai mult de atât?

El îl bătuse pe Tito Solas, îl înjurase în spaniola de maidan. Și a continuat să-l bată și după ce omul căzuse epuizat pe podea. Era ceva personal, fir-ar să fie. Era ceva ce-l măcina.

Știa foarte bine despre ce e vorba. Fiindcă și ea avea lucruri care o măcinau.

Dar el se purtase blând cu femeile, își aminti Eve. Amabil, înțelegător, protector. Nu era vina lor, asta era ideea. Mamă, soră, o iubită mai tânără ca el. Putea să parieze pe restul gogoșilor dacă s-ar dovedi a fi una.

Una dintre ele, cugetă ea, te-ar ajuta să le descoperi pe celelalte. Și ele toate te-ar ajuta să afli un nume.

Sarcina inițială îndeplinită. Datele afișate. Continui să procesez cea de-a doua sarcină.

— Bravo. Eve se apropie de computer, se așeză și începu să deruleze și să citească ceea ce era afișat pe monitor.

Mulțumită, salvă datele, atașându-le la materialul expediat Mirei, după care le adăugă în raportul întocmit de ea, apoi printă imaginea în dublu exemplar, procedând la fel cu datele care explicau unde și când fusese utilizată. Luă apoi una dintre copii și se duse cu ea la biroul lui Peabody.

— Tatuajul unei grupări.

— Soldados.

— Soldații. O bandă de răufăcători care a luat ființă cu puțin timp înainte de Războaiele Urbane și care a fost activă vreo doisprezece ani - cu toate că, înainte de asta, ei își cam pierduseră din putere și din furie. Acesta era tatuajul grupării lor, cel pe care Lino și l-a îndepărtat înainte de a reveni aici. Soldados au avut reprezentanți și în New Jersey și în Boston, dar la origine a fost o grupare din New York, care a activat în Harlemul Spaniol. Pe plan intern, marii lor rivali au fost cei din gruparea Lobos, cu toate că în timpul Războaielor Urbane se presupune că au încheiat un armistițiu și ulterior i-au asimilat pe cei din Lobos. Pe plan extern, se războiau mereu cu cei din gruparea numită Skulls, pentru deținerea de teritorii, pentru produse și pentru a se călca, la modul general, pe nervi. Dacă îți făceai tatuajul cu pricina, dar nu erai membru al grupării, atunci erai târât în fața consiliului, erai bătut măr, iar ei îți îndepărtau tatuajul. Cu ajutorul acidului.

— Ah, ah și iar ah. N-ar fi deloc straniu ca victima noastră să fi fost un Soldado.

— Poți paria fără teamă. Și a murit pe peluza casei lui. Inițierea pentru a face parte din grup începea devreme, la vârsta de opt ani.

— La opt ani? Peabody expiră cu zgomot, lovindu-se peste obraji. Iisuse!

— Ca să devii membru cu drepturi depline - ceea ce include și prezența tatuajului -, vârsta potrivită era zece ani. În plus, ca să devii membru cu drepturi depline, trebuia să lupți. Pentru ca acele trei picături de sânge și cuțitul să facă parte din tatuaj, trebuia ca sângele să fie vărsat în timpul luptei. Vezi X-ul desenat la baza crucii?

— Mda.

— E simbolul unei crime. Doar cei care aveau X-ul puteau să facă parte din consiliu. Acea persoană nu era un simplu membru, ci un membru de bază. Un ucigaș.

— Atunci de ce nu-l găsim înregistrat în sistemul de date?

— O întrebare excelentă. Va trebui să aflăm răspunsul.

Eve se duse la șeful ei. Whitney își conducea oamenii asemenea unui general. Cu forță, cu prestigiu și cu experiență de luptător. Cunoștea foarte bine străzile, fiindcă el avea grija lor. Știa care sunt regulile, fiindcă acestea erau necesare - fie că erau rele sau nu. Avea o față mare, întunecată și plină de riduri, iar părul lui era scurt, des și cărunt.

Nu-i făcu semn lui Eve să ia loc. Știa că preferă să stea în picioare.

— Locotenente.

— E vorba de cazul de la biserica St. Cristóbal, domnule.

— Mi-am imaginat. Am stat de vorbă cu arhiepiscopul. Biserica nu e mulțumită de publicitatea de care a avut parte și e dezamăgită de felul necuviincios în care a acționat anchetatorul principal pentru a obține informațiile.

— Un individ s-a prefăcut a fi preot vreme de mai mulți ani și a fost ucis în timp ce oficia slujba, iar acesta este un subiect care sigur pune presa pe jar. Cât despre maniera lipsită de respect în care am acționat, eu am solicitat fișele de la dentist. Când a apărut „banda roșie", am sfâșiat-o. Datele dentare au confirmat că bărbatul acela de la morgă nu este Miguel Flores.

— Am înțeles. Biserica Catolică e o forță importantă. Tactul poate funcționa adesea la fel de bine ca și amenințările.

— Tot ce se poate, domnule comandant, dar tactul nu m-ar fi ajutat la fel de bine să obțin atât de repede acele fișe de la medicii dentiști. Arhiepiscopul ar trebui să fie roșu de mânie fiindcă un impostor s-a dat drept preot chiar sub nasul lui. Decepția asta, dacă ar fi dată în vileag, n-ar mări cu nimic rușinea.

Whitney se rezemă de spătarul scaunului.

— Asta depinde desigur de punctul tău de vedere.

Eve simți că e gata să se revolte, dar se abținu.

— Dacă dumneavoastră credeți că metodele și măsurile luate de mine au fost unele necuvenite…

— Am spus eu asta? Gata cu aroganța, Dallas, dă-mi raportul, te rog.

— Victima neidentificată încă a fost, cum am menționat mai devreme, otrăvită cu cianură de potasiu, care a fost adăugată în vinul sfințit folosit la slujba de înmormântare a lui Hector Ortiz. Vinul era păstrat într-o cutie încuiată, dar un anumit număr de persoane putea umbla la el cu mare ușurință. Ca să putem afla cine erau aceste persoane, este foarte important să descoperim identitatea victimei. În acest scop, eu și partenera mea i-am interogat pe colegii și pe prietenii apropiați ai victimei. În timpul autopsiei, doctorul Morris a descoperit urme care demonstrau că victimei i se îndepărtase un tatuaj, acest lucru fiind făcut de către un profesionist, și, de asemenea, cicatricele unor lupte vechi și urme

care demonstrau că aceasta suferise, cu ani în urmă, operații estetice faciale. Cei de la laborator tocmai au terminat de reconstituit tatuajul.

Așeză una dintre copii pe biroul lui Whitney.

— E tatuajul unei bande, vru ea să explice pentru început.

— Soldados. Îmi amintesc de tatuaj. Îmi amintesc de ei. Pe unii, cei care rămăseseră pe vremea mea, i-am scărmănat chiar eu, pe alții, puțini la număr, i-am vârât în închisoare. De vreo zece ani gruparea asta nu mai activează prin zonă. Sau chiar de mai mult timp. Dinainte să apari dumneata, locotenente.

— Atunci înseamnă că dumneavoastră cunoașteți semnificația acestui tatuaj.

— Un membru cu drepturi depline trebuia să fi ucis cel puțin o dată. Înseamnă că victima chiar era la ea acasă în Harlemul Spaniol.

— Da, domnule Medalionul pe care l-am găsit are o inscripție dedicată unui anume Lino. Acum încercăm să obținem lista botezurilor care au fost oficiate în biserica respectivă. De asemenea, eu sunt de părere că bărbatul a avut o prietenă foarte apropiată ori o rudă care în copilărie a fost abuzată sexual.

— De ce crezi asta?

Ea îi povesti scurt și concis ce aflase.

— Toți acești factori indică faptul că e posibil ca, la un moment dat, individul să fi fost în sistem. Ca membru al unei bande, e greu de crezut ca el să nu fi avut de-a face cu poliția, ca amprentele sau ADN-ul său să nu fi fost înregistrate în sistem. Dar am făcut recoltările și nu am descoperit nimic care să se potrivească cu datele noastre.

Whitney expiră cu zgomot.

— În cazul oricărui membru minor al unei bande, care nu a fost învinuit pentru săvârșirea unei infracțiuni soldate cu o condamnare,

datele cu pricina au fost eliminate din sistem. Ordinul de Clemență din 2045. Care a fost abrogat în 2046.

— Cu toate acestea, domnule, listele ar trebui să conțină datele cu privire la ADN și la amprente, chiar dacă acele dosare au fost „curățate".

— Nu au fost „curățate", locotenente. Au fost șterse. Nu există nicio înregistrare pentru acei minori care nu au activat vreme îndelungată. Iar pentru cei care au activat mai mult timp, datele lor au fost sigilate și urmează să fie distruse. Aș îndrăzni să afirm că victima dumitale a fost un minor care a beneficiat de Ordinul de Clemență. Dacă el a reușit să dribleze sistemul după aceea, atunci nu-i vei găsi nici amprentele, nici datele referitoare la ADN prin intermediul informațiilor stocate de noi sau prin intermediul IRCCA.

Ei, asta era ceva care te călca pe nervi, își zise Eve, grăbindu-se din nou să ajungă la Departamentul Omucideri. Unele suflete miloase se ocupau de nemernicii străzii, singura lor soluție fiind aceea de a-i mângâia pe cap pe micii infractori, pe violatorii ce făceau parte din diverse bande, pe cei care comiteau ilegalități, zicându-le: „Nu-i așa că nu veți mai păcătui?"

În momentul de față, sarcina ei era aceea de a răscoli rămășițele unor date *posibil* importante pentru a descoperi niște informații pe care ar fi trebuit să le aibă la degetul mic.

Lino avea un nume, iar ea era sigură că ucigașul lui cunoștea acest nume. Până avea să-l afle, el urma să zacă acolo, la morgă, sub numele de John Doe.

În afară de asta, mai exista și adevăratul Miguel Flores. Trebuia să identifice victima ca să poată spera mai apoi să-l găsească pe Flores, viu sau mort. Era mort, asta mai mult ca sigur, fiindcă instinctul îi spusese asta deja. Ceea ce nu însemna însă că el nu era important.

Cu cât descoperea mai multe despre victimă, cu atât devenea Miguel Flores mai important.

Se opri în fața automatului și îl privi pieziș.

— Hai, fa-mă să sufăr dacă îți dă mâna. Ea se apucă să formeze codul. O doză de pepsi și tot ce mai ai tu de dat, fir-ai să fii, plus valoarea nutritivă a produsului.

Aparatul scuipă mai întâi doza, după care se auzi un refren muzical. Ea își continuă drumul, în vreme ce mașinăria intona mai departe ultimul jingle pepsi.

— Doar să-l auzi și ți se face sete, mormăi ea, după care, răsucindu-se în direcția opusă, fii gata să dea peste părintele López, îmi cer scuze.

— E vina mea. Habar nu aveam unde merg, așa că nu m-am uitat pe unde calc. Nu am mai fost niciodată în zona aceasta. E… mare.

— În plus, e zgomotoasă și plină ochi cu răufăcători. Cu ce te pot ajuta?

— V-am adus datele pe care mi le-ați cerut.

— Oooo. Mulțumesc. Puteam să trec eu să le iau. Sau ați fi putut să mi le trimiteți pe mail, continuă ea în gând.

— Eu… în realitate, voiam să ies puțin. Îmi puteți acorda câteva clipe?

— Sigur. Biroul meu se află chiar după colț. Ah, doriți ceva? Ea ridică doza, aproape rugându-se în gând ca răspunsul să fie nu. Nu voia să se lupte din nou cu mașinăria aceea afurisită.

— O cană de cafea sigur n-aș refuza. O să…

— Mai am puțină cafea la mine în birou, spuse ea, chiar în secunda în care el se pregătea să se ducă spre automat.

Îl conduse pe coridor, prin labirintul de birouri, unde Jenkinson urla în linkul său.

— Ascultă-mă cu atenție, fund jegos ce ești, dacă pun mâna pe tine, o să plătești. Ție ți se pare că eu stau aici așa, de pomană? Nu cred că vrei să vin eu la tine, șmechere.

— Ah, zise Eve. Așa-i la birou. Scuze.

Chipul lui López rămase la fel de calm.

— Pe lângă zgomotoasă și plină de oameni răi, ați uitat să adaugați și „plină de culoare".

— Da, cred că aveți dreptate. Cum preferați cafeaua?

— Simplă. Doamnă locotenent… V-am adus lista cu botezurile.

— Da, mi-ați spus asta.

— Vreau să v-o dau înainte să plec.

Eve dădu din cap.

Logic.

— O fac fără să fiu autorizat. Superiorii mei, continuă el după ce ea reveni cu cafeaua, chiar dacă vor să coopereze, desigur, sunt precauți în privința urmărilor. A publicității. Au spus că iau cererea dumneavoastră ca pe un avertisment. Care de obicei se traduce prin…

— Faptul că nu se va soluționa niciodată?

— Sunteți pe aproape. Eu însumi am accesat aceste informații.

Ea îi oferi cana cu cafea.

— Prin urmare, v-ați transformat într-un trădător. Credeți că e suficient dacă vă răsplătesc cu o cafea?

El reuși să râdă blând și timid.

— Da, mulțumesc L-am simpatizat… pe Lino. Chiar foarte mult. I-am respectat mereu munca și energia debordantă. El era responsabilitatea mea. Simt că nu pot înțelege ce s-a întâmplat sau că nu știu ce am de făcut până nu aflu cine este și până nu aflu de ce a făcut ce a făcut. Va trebui să-i consiliez, să-i consolez pe enoriașii mei. Să le răspund atunci când vor veni la mine îngrijorați și supărați? Suntem cu adevărat căsătoriți? Fiul meu a fost într-adevăr

botezat? Păcatele mele au fost cu adevărat iertate? Și toate astea fiindcă acest om s-a prefăcut că e preot.

El se așează în fotoliu, sorbind din cafea. După care lăsă cana ceva mai jos, privind fix înainte. Apoi sorbi din nou din cafea, fără grabă. Obrajii lui se îmbujorară brusc.

— N-am mai băut niciodată o cafea ca asta.

— Pentru că probabil nu ați avut cu adevărat cafea. Nu-i nici din soia, nici vegetală și nici făcută de un bărbat. Aici e toată șmecheria. Am eu sursa mea.

— Fiți binecuvântată, rosti el, după care mai luă o gură de cafea.

— Ați mai văzut vreodată imaginea aceasta? Ea luă hârtia cu tatuajul și i-o arătă.

— O, da. E tatuajul unei bande; o bandă care a fost desființată de mult. Unii dintre cei care locuiesc în parohia mea au fost membri ai acestei bande, și unii chiar mai poartă tatuajul acesta. Unii îl poartă cu mândrie, alții se rușinează.

— Lino a purtat același tatuaj. L-a scos înainte de a reveni aici.

Înțelegerea situației întunecă privirea lui López.

— Așa, deci. Acesta era locul lui. Asta era casa lui.

— Mi-ar fi de folos dacă aș avea numele celor care poartă acest tatuaj, al celor pe care-i cunoașteți dumneavoastră. În clipa

În care el închise ochii, Eve adăugă pe un ton vesel: Asta ar însemna că veți primi și mai multă cafea.

— Nu e nevoie, însă vă mulțumesc. Doamnă locotenent, cei care au trăit în acele timpuri și care nu sunt în închisoare în momentul de față, acum sunt oameni în vârstă, au slujbe, familii, și-au făcut și ei viața lor.

— Eu nu vreau să schimb nimic din toate astea. Numai dacă nu cumva unul dintre ei l-a ucis pe Lino.

— O să vă fac rost de numele acelea, de cele pe care le voi putea afla și eu. Mi-ar plăcea să le pot obține mâine. E destul de greu să înfrunți autoritățile în care ai încredere.

— Mâine e perfect.

— Credeți că era un om rău. Lino. Credeți că l-a ucis pe Flores ca să-i preia slujba - să-i preia numele și destinul… Și cu toate astea vă străduiți din răsputeri să aflați cine e ucigașul lui Lino. Înțeleg perfect. Și chiar cred. Așa că voi face tot ce-mi va sta în putință.

În timp ce se ridică să plece, Eve îl întrebă:

— Cu ce v-ați ocupat înainte de a deveni preot?

— Am lucrat în cârciuma tatălui meu și am boxat. Am boxat o vreme ca profesionist.

— Mda, asta am aflat deja. Și ați avut și succes.

— Mi-au plăcut sportul, antrenamentul, disciplina. Sentimentul acela care mă cuprindea de câte ori pășeam în ring. Am visat să călătoresc în marile orașe, să am parte de faimă și să fac bani, mulți bani.

— Și cum de v-ați răzgândit?

— A fost vorba de o femeie. De o fată. Eu o iubeam, ea mă iubea, de asemenea. Era frumoasă foc și deloc răsfățată. Ne pregăteam să ne căsătorim. Eu economiseam banii pe care-i primeam la fiecare meci câștigat, aproape bănuț cu bănuț. Ca să ne putem căsători, să avem și noi căsuța noastră. Într-o zi, în timp ce eu eram la antrenament, ea a plecat de la casa părinților ei spre oraș, ca să-mi aducă prânzul. Niște bărbați - trei la număr - au pus ochii pe ea și au luat-o cu ei. Am căutat-o două zile până am găsit-o. O abandonaseră lângă un râu. O strangulaseră. Mai întâi o violaseră, o bătuseră, după care o abandonaseră goală lângă râul acela.

— Îmi pare foarte rău.

— N-am mai simțit niciodată o ură ca aceea. Mai mare decât suferința au fost ura, furia, setea de a o răzbuna. Sau de a mă

răzbuna pe mine însumi. De unde să știu cu certitudine pe care dintre noi? Doi ani de zile a mocnit în mine ura aceea grozavă - și am băut și m-am drogat și am încercat orice metodă care putea să îndulcească durerea și s-o țină stinsă, astfel ca flacăra urii mele să rămână la fel de puternică. M-am lăsat copleșit de ură. După aceea i-am găsit, după ce procedaseră la fel cu o altă tânără. Eu plănuisem să-i ucid. Plănuisem, visasem, pusesem la cale cum să acționez. Aveam la mine și cuțitul - cu toate că nu cred că m-aș fi putut apropia de ei suficient de mult ca să-l pot folosi, dar credeam că sunt în stare s-o fac. După care ea a venit la mine. Annamaria mea. Credeți în așa ceva, locotenente? în pedepse divine, miracole, în existența credinței?

— Nu știu. Dar cred în puterea care te face să crezi în ele.

— Mi-a spus că trebuie s-o las să plece, că e un păcat să mă pierd pe mine însumi pentru ceva care aparține deja trecutului. Mi-a cerut să plec de unul singur, în pelerinaj, la mormântul Fecioarei din San Juan de los Lagos. Și să pictez - aveam ceva talent - un portret al Fecioarei Binecuvântate, pe care să-l las acolo ca ofrandă. În plus, mi-a spus că acolo voi afla ce-mi oferea destinul pe mai departe.

— Și chiar așa s-a întâmplat?

— Da. Eu o iubeam, așa că am procedat întocmai. Am parcurs pe jos un drum lung, lung de tot. Care a durat luni de zile. Pe drum, m-am oprit ca să-mi găsesc de lucru, să mă hrănesc, să dorm și cred că, în același timp, mi-am găsit vindecarea și mi-am recăpătat încrederea și credința. Am pictat și portretul cu pricina, deși era aidoma chipului Annamariei. Și în momentul în care am îngenuncheat în fața mormântului sfânt, plângând, am înțeles că viața mea avea să fie, din clipa aceea, închinată lui Dumnezeu. Am călătorit spre casă - luni de zile, după care am muncit și am strâns bani ca să mă pot înscrie la Seminar. Și uite așa mi-am găsit calea. Cu toate astea, mai sunt și nopți în care visez că ea e alături de mine

și că pruncii noștri dorm fără griji în pătuțurile lor. Uneori mă întreb dacă Dumnezeu m-a binecuvântat fiindcă am acceptat voința Sa ori m-a pedepsit ca să mă pună la încercare.

— Ce s-a întâmplat cu cei trei bărbați?

— Au fost judecați, condamnați și executați. La vremea aceea, în Mexic, execuțiile erau încă în vigoare. Moartea lor nu a reînviat-o pe Annamaria și nici nu le-a readus la viață pe fata pe care o batjocoriseră după aceea și pe cea de care abuzaseră înaintea Annamariei.

— Nu. Dar din clipa aceea, nu au mai putut să violeze, să bată și să stranguleze și alte fete cu mâinile lor. Poate că și asta a fost tot voința lui Dumnezeu.

— Nu știu, dar moartea lor nu mi-a adus nicio satisfacție. El se ridică, așezând cu grijă cana goală lângă AutoChef. Și dumneavoastră ați ucis.

— *Da*.

— Și lucrul acesta nu v-a provocat nicio plăcere.

— Nu.

El mișcă din cap în semn de aprobare.

— O să vă fac rost de numele acelea. Poate că împreună vom reuși să facem dreptate, împlinind, totodată, voința Domnului.

Poate că da, cugetă ea după ce rămase singură. Dar atâta vreme cât purta o insignă, pe primul loc trebuia să fie dreptatea.

7

Era nervoasă. Eve nu-și dădea seama de ce, dar starea aceea apăruse în timp ce se îndrepta spre casă cu mașina. Turiștii care umpleau străzile New Yorkului, săltând ca niște pui care nu vor să fie sacrificați, nu reușiră să îi schimbe dispoziția nici măcar în iritată moderat sau în cinic amuzată. La fel și panourile publicitare animate care anunțau orice de la moda de vară - pantofi care, în vara aceea, lăsau la vedere degetele cu pedichiură impecabilă - până la chestii care măresc fundul nu îi îmbunătățiră starea. Încercă să-și imagineze un oraș plin de pantofi invizibili, de degete de la picioare cu unghii colorate, de funduri bombate, dar lucrul acesta nu o înveseli deloc.

Vehiculele care brăzdau cerul, strecurându-se prin traficul aerian, nu reușeau să înlăture starea de iritare în timp ce își cântau veșnica litanie „De vânzare!", „De vânzare!"; „De vânzare!"(de data asta în limba engleză) la Skymall.

Eve nu izbutea să-și regăsească aprecierea pentru haosul, cacofonia și nebunia inerentă a orașului pe care-l iubea, așa că atunci când trecu dincolo de porți, nu simți plăcerea de a se ști departe de oraș. Plăcerea de a fi acasă.

Ce dracu' căuta ea aici? Ar fi trebuit să rămână la birou, acolo unde ar fi putut transforma iritarea în propriul avantaj. Ar fi trebuit să se încuie în birou, să-și comande un ibric mare de cafea fără zahăr și după aceea să analizeze miezul problemei. Dovezile, faptele, *partea tangibilă* a cazului.

De ce dracu' se apucase să-l întrebe pe López ce a făcut înainte de a deveni preot?

Nu era un aspect relevant. Nu era *important.* Cu ce se schimba *cazul* anchetat de ea dacă niște nemernici o violaseră, o bătuseră și o strangulaseră pe fata care fusese dragostea vieții lui? Nu avea nicio legătură cu ancheta.

Identificarea victimei avea însă legătură cu cazul. Conta descoperirea ucigașului. Dar asta nu însemna că trebuia să și-o imagineze pe tânăra aceea din Mexic care fusese ucisă și abandonată în pielea goală în apropierea unui râu. În mintea ei exista destul sânge și destulă moarte, ca să nu fie obligată să adauge mai mult de atât - mai mult decât îi solicitase viața sau slujba.

Coborî rapid din mașină și pomi apoi spre casă. Și în clipa aceea, cu amestecul acela de nervozitate și tristețe la care nu luase seama până atunci, abia dacă aruncă o privire încruntată spre Summerset, mârâind printre dinți:

— N-ai decât să mă pupi în fundul nemărit, rosti ea înainte ca el să scoată o vorbă. Dacă nu, o să-ți dau eu un șut în al tău cu picioml meu cel vizibil. După care pomi ca o furtună spre lift, intră și îi comandă să coboare în sala de gimnastică. Avea nevoie, își spuse ea, de câteva ore de efort susținut.

În hol, Summerset se mărgini să ridice dintr-o sprânceană către Galahad care stătea gânditor, după care se duse spre linkul ce deservea transmisiile interne pentru a-l contacta pe Roarke.

— Pe doamna locotenent o preocupă ceva… mai mult ca de obicei. S-a dus în sala de gimnastică.

— Mă ocup eu. Mersi.

*

Roarke îi lăsă la dispoziție o oră, cu toate că o verifică o dată sau de două ori pe ecranul locuinței. Ea alesese mai întâi delectarea virtuală, iar Roarke trase concluzia că preferase mai degrabă imaginea înfățișând străzile aglomerate ale New Yorkului în locul celei care părea a fi favorita ei și care înfățișa o plajă. După care alesese să lucreze la aparatul cu greutăți, până când transpirase considerabil. Roarke fu dezamăgit în secunda în care observă că ea

nu activase aparatul de dozare a efortului, preferând să lucreze fără încetare.

Când ea se mută în încăperea cu piscină, Roarke termină ceea ce avea de lucrat. În clipa în care el ajunse la subsol, Eve ieșise deja din apă și se tampona cu prosopul. Ăsta nu era deloc un semn bun, decise el. De obicei, înotul reușea să o relaxeze, iar ea tindea mereu să execute câteva ture în plus.

Cu toate astea, el îi zâmbi.

— Și ce mai faci?

— Bine. Nu știam că ești acasă. Îmbrăcă imediat un halat de baie. Am vrut să lucrez puțin înainte să urc.

— Atunci cred că a venit vremea să vii sus. O luă de mână, sărutând-o cu blândețe. Barometrul lui Summerset era, ca de obicei, foarte exact, gândi Roarke. Pe doamna locotenent o tulbura ceva.

— Am avut nevoie de vreo două ceasuri de singurătate.

El dădu din cap în semn de aprobare, conducând-o la lift.

— Cazul e extrem de greu.

— Rareori se întâmplă să fie altfel. El o privi în timp ce înaintau spre dormitor.

— Nici măcar nu cunosc numele victimei.

— Nu-i primul tău John Doe.

— Nu e. Dar nu știu absolut nimic despre el.

Roarke nu scoase o vorbă, ci se duse, pur și simplu, spre dulapul din perete, îl deschise, după care alese o sticlă de vin, în vreme ce ea scoase din sertarul ei o pereche de pantaloni și o cămașă.

— Eu prefer cafeaua.

Roarke lăsă pe etajeră paharul ei cu vin, sorbind după aceea dintr-al lui.

— Și de mâncat, o să comand un sandvici sau ceva de felul acesta. Trebuie să cercetez puțin listele pe care tocmai le-am primit, să compar informațiile.

— Perfect. O să bei cafea, o să mănânci un sandvici, o să te ocupi de liste. Dar asta abia după ce-mi povestești ce se petrece.

— Tocmai ți-am spus: cazul e afurisit rău de tot.

— Ai avut tu cazuri și mai rele. Mult mai rele. Crezi că nu observ că te roade ceva? Ce s-a întâmplat azi?

— Nimic. Nimic. Ea își trecu degetele prin părul bogat și răvășit pe care nici măcar nu se sinchisise să și-l usuce. Am primit confirmarea că victima nu era Flores, am urmărit niște piste care n-au dus nicăieri, dar mai avem și altele care ar fi posibil să dea rezultate. Ea luă paharul cu vin pe care spusese că nu-l vrea, bându-l în timp ce se plimba prin dormitor. Am stat ceasuri întregi de vorbă cu cei care au lucrat cu victima sau care o cunoșteau și am privit diversele reacții la aflarea veștii că el nu era Flores și că nu era preot.

— Nu asta te tulbură. Altceva.

— Dar nu mă tulbură *nimic.*

— Ba da, te macină ceva. Cu o mișcare plină de naturalețe, el se rezemă de dulap, sorbind din vin. Dar am suficient timp să aștept să renunți la atitudinea asta de martir și să spui odată despre ce e vorba.

— Tu chiar nu poți să-ți vezi de treburile tale? Trebuie să te amesteci mereu în ce am eu de făcut?

Da, o enerva, el știa foarte bine lucrul acesta, dar așa putea ajunge mai repede la punctul nevralgic. Se strâmbă în mod intenționat

— Când e vorba de soția mea, e cazul să mă amestec.

— Poți să-ți bagi undeva chestia asta cu „soția mea". Eu sunt polițist; anchetez un caz. În care tu nu ești amestecat în niciun fel. Așa că vezi-ți de drum.

— Ce zici de răspunsul acesta? Nu.

Ea trânti cu zgomot paharul de vin, după care pomi în grabă spre ușă. Când el se interpuse în drumul ei, ea strânse pumnii cu putere.

— Hai, o invită el, ca și cum s-ar fi amuzat. Dă.

— Ar trebui. Obstrucționezi justiția, amice.

Vrând s-o provoace, el se aplecă și mai mult spre ea.

— Arestează-mă.

— Povestea asta n-are legătură *cu tine*, fir-ar al naibii să fie, așa că dă-te din calea mea și lasă-mă să lucrez.

— Ei, răspunsul e din nou negativ. Îi prinse bărbia în palme, sărutând-o cu putere. După care se retrase. Te iubesc.

Se smulse de lângă el, dar nu înainte ca el să observe întipărite pe chipul ei atât furia, cât și frustrarea.

— Asta-i o lovitură sub centură. O nenorocită de lovitură sub centură.

— Da, asta a fost. Hai, ocărăște-mă fiindcă sunt un nemernic.

Ea își frecă obrajii cu palmele, după care le trecu iar prin părul umed. Dădu cu pumnul în șifonier. Mai are puțin și spune, cugetă el. Luă paharul ei cu vin, traversă camera și i-l oferi.

— Chestia asta n-are legătură cu cazul, pricepi? Sunt nervoasă pentru că mă macină ceva pe dinăuntru.

— Atunci fă să iasă la suprafață. În caz contrar, nu tu ești aceea care obstrucționează justiția?

Ea sorbi încet din vin, privindu-l peste buza paharului.

— Oi fi tu un nemernic, dar te prinzi repede. Bine, bine. Am cercetat câteva informații, începu ea, după care-i povesti despre Solas. Așa încât, la un moment dat, mi-am zis că Lino ăsta, sau cum mama naibii l-o chema, e posibil să-l fi omorât pe Flores. Din câte îmi dau eu seama, l-a omorât cu sânge rece. Era un ucigaș.

— Ai stabilit acest lucru?

— A fost membru al grupării Soldados. Răii cartierului. Purta tatuajul specific acestei bande, dar înainte să-și asume o nouă identitate, și l-a scos. E vorba de o bandă care a activat în New York cu mulți ani în urmă, iar tatuajul pe care-l avea indică faptul că

făcuse parte din conducerea acestei grupări. Purta însemnul de ucigaș a grupării Soldados, deci el a ucis cel puțin o dată.

— E mai greu, în cazul în care victima face, la rândul său, victime, nu-i așa?

— Posibil. Posibil să fie mai greu. Dar măcar în cazul acela a luat atitudine, a făcut ceva pentru fetița aceea. L-a bătut măr pe Solas, a protejat copila în clipele acelea când nimeni altcineva n-o făcea și nici n-ar fi făcut-o. A luat-o de acolo, a îndepărtat-o de pericol.

Pe tine nu a avut cine să te îndepărteze de pericol, cugetă Roarke în sinea lui. *Nu te-a luat nimeni să te ducă departe. Până ce n-ai reușit singură să pleci de acolo.*

— Ne-am dus să o vedem pe mama fetei, ne-am dus să vedem dacă ea sau nenorocitul ală de obsedat sexual îi făcuseră felul lui Lino. Eve vârî mâinile în buzunare, începând să se plimbe prin dormitor. Nu, nu e posibil ca ea să fi făcut ceva împotriva lui, nici măcar cât negru sub unghie. Cum am dat cu ochii de ea, mi-am dat seama de chestia asta; am văzut cât de speriată era și cât de tare tremura la gândul că bărbatul ei ar fi putut să fie eliberat de la Rikers. Mi-a venit s-o pălmuiesc. Eve se opri, închizând ochii. O palmă te umilește mai tare ca un pumn. Aveam chef să o iau la palme… și cred că am și făcut-o, verbal.

El nu replică, așteptând ca ea să verse tot ce avea pe suflet.

— Ea era *acolo,* la dracu'. Vocea sa deveni un tunet furios, o explozie de mânie, de durere și de amărăciune. A fost acolo când nenorocitul ăla împuțit îi viola fetița, nu o dată, ci de mai multe ori. Da, îi dădea voie s-o bată, și asta era într-adevăr alegerea ei, treaba ei, dar *nu a făcut nimic* ca să-și ajute propriul copil. N-a făcut nimic, nu a mișcat un deget. N-am știut, n-am văzut nimic, oh, biata mea fetiță. Iar eu nu pot pricepe una ca asta. Cum să nu vezi, cum să nu-ți dai seama?

— Habar nu am. Poate că unii/unele chiar nu văd sau refuză să accepte, să descopere acele lucruri cărora nu le pot face față, pe care nu le pot înfrunta.

— Asta nu e o scuză.

— Da, ai dreptate, nu e.

— Iar eu sunt conștientă că povestea asta nu seamănă cu a mea, nici măcar în parte. Mama mă ura, ura faptul că exist. Măcar atât îmi amintesc, fiind unul dintre puținele lucruri pe care mi le amintesc în privința ei. Și cred că dacă ea ar fi fost acolo când tata m-a violat, puțin i-ar fi păsat că el o făcea sau nu. Nu e același lucru, dar… Se opri, presându-și pleoapele cu degetele.

— Totul revine în prezent, termină Roarke fraza. În loc să fie trecut, devine prezent.

— Cred că da.

— Și te gândești că situația ei a fost mai gravă ca a ta, nu? Că a fost mult mai rău pentru adolescenta aceea, pentru că lângă ea era cineva care ar fi trebuit să observe, care ar fi trebuit să realizeze ce se petrece și să pună capăt situației, am dreptate?

— Da, da. Ea luă palmele de la ochi, lăsând brațele să-i cadă pe lângă corp. Și uite așa m-am trezit că o detest pe femeia aceea demnă de milă, tristă și moartă de frică, dându-i circumstanțe atenuante celui ucis, celui pe care îl suspectez din toată inima - la naiba, chiar o simt - că a fost un criminal.

— Faptul că îi acorzi circumstanțe atenuante, că ești de acord că în cazul acelei fetițe a făcut exact ce trebuia, nu înseamnă că este scuzat pentru restul faptelor, Eve:

Ceva mai calmă, ea luă din nou paharul cu vin.

— Chestia asta a înfipt un cuțit în mine, repetă ea. Ceva mai încolo, a trecut preotul pe la mine. Cel adevărat. López. Și în cazul lui miros ceva.

— Suspect?

— Nu, nu. Interesant. Ceva care, într-un fel… te atrage. El… Gândul acela o lovi brusc, făcând-o să se elibereze de tot ce mocnea dureros înăuntrul ei. El îmi amintește de tine.

Dacă și-ar fi luat avânt și l-ar fi lovit direct în figură, șocul nu ar fi fost mai mare ca în secunda aceea.

— *De mine?*

— El știe al naibii de bine cine și ce este, acceptând lucrul acesta. E un om puternic și acționează la fel de rapid ca tine. Lino a reușit să-l ducă de nas, iar el se simte prost din pricina asta. Consideră că era responsabilitatea lui și e hotărât să treacă și peste interdicții ca să facă ceea ce consideră că e bine.

— Chiar așa? întrebă Roarke.

— Mda. El mi-a oferit informațiile de care aveam nevoie, cu toate că superiorii lui voiau să dezbată problema și să blocheze demersul. El a reușit să-i ocolească și să ia decizii pe cont propriu. După aceea l-am întrebat - nu trebuia s-o fac - cu ce s-a ocupat, ce a făcut înainte de a deveni preot.

În clipa aceea se așeză, fiindcă simțea nevoia să stea jos, și-i povesti apoi despre López și Annamaria.

— Te-ai gândit din nou la tine, la faptul că erai prinsă în capcană, că nu ai avut cum să te aperi pe vremea când tatăl tău te bătea și te viola. Mai râu chiar, te-ai gândit la Marlena, spuse Roarke, referindu-se la fiica lui Summerset.

— Oh, Doamne. Ea revăzu acele imagini de coșmar, năpădită brusc de amintiri. În timp ce el depăna povestea, eu îmi imaginam ce se întâmplase. Mă revedeam pe mine. Am revăzut clipele acelea când eram amândoi în dormitor, iar el mi-a rupt brațul și m-a violat, momentul în care mi-am pierdut mințile și l-am ucis. Am revăzut-o pe Marlena, m-am gândit cum trebuie să se fi simțit când oamenii aceia au răpit-o ca să se poată răzbuna pe tine, când au torturat-o, au violat-o și au ucis-o.

Ea își șterse lacrimile, dar șuvoiul lor nu putea fi oprit.

— López mi-a vorbit despre pedepse divine și despre miracole, iar eu mă gândeam: Dar înainte? Cum rămâne cu groaza, cu durerea, cu sentimentul de neputință? Cu toate astea cum rămâne? Pentru că eu nu am murit, eu simt în continuare toate astea. Oare trebuie să fii mort ca să nu le mai simți?

Vocea i se frânse. Iar Roarke își simți inima sfâșiată de durere.

— M-a întrebat dacă am ucis, dar știa deja că răspunsul e afirmativ, fiindcă mă mai întrebase asta. Dar imediat după aceea, m-a întrebat dacă am simțit satisfacție și plăcere în clipele acelea. Am negat în mod automat. Niciodată nu am ucis de dragul de a ucide, ca polițist, niciodată nu mi-am folosit arma din dotare din plăcere. Însă preț de o clipă a trebuit să mă întreb: oare în noaptea aceea am simțit plăcere ucigând? în noaptea când eu aveam opt ani și am înfipt cuțitul în el, o dată, de două ori, de mai multe ori, oare atunci am simțit plăcere?

— Nu. El se așeză lângă ea, luându-i fața în palme. Știi bine că nu. Ai ucis ca să-ți salvezi viața. Atâta tot. El o sărută cu tandrețe pe frunte. Știi bine că nu ai simțit așa ceva. Probabil că te întrebi, că ai vrea să afli dacă mi-a făcut plăcere să-l ucid pe cel care i-a curmat viața Marlenei.

— Ei nu i s-a făcut dreptate. Au ucis-o… au bătut-o, au violat-o și au ucis-o ca să te poată lovi pe tine, fiind niște oameni puternici în vremuri corupte. Nimeni nu i-a făcut dreptate. Nimeni în afară de tine.

— Nu asta contează.

Ea își așeză palmele peste ale lui și le strânse.

— Un polițist nu poate fi de acord cu răzbunarea, nu poate fi de acord cu eludarea legii ca să-i execute pe ucigași. Dar victima dinlăuntrul polițistului, persoana dinlăuntrul polițistului înțelege și,

chiar mai mult, crede că aceasta era singura dreptate care i se putea face acelei copile nevinovate.

— Și cu toate astea, nu mă întrebi ceea ce ai vrea să afli. Ți-e teamă că nu vei putea suporta răspunsul și ai prefera să nu-l știi. Ai prefera să nu-l afli?

Ea oftă lung și sacadat.

— Nimic din ceea ce ai avea de spus nu mi-ar putea schimba părerea despre tine. Nimic. Așa că, uite, o să te întreb. Ți-a făcut plăcere să-i ucizi?

Ochii lui rămaseră într-ai ei - și erau nespus de albaștri, disperat de albaștri.

— Am vrut s-o simt, mai mult decât orice pe lumea asta. Să savurez din plin senzația aceea. Am vrut să sărbătoresc în stil mare moartea lor, fir-ar să fie… să mă bucur pentru moartea și durerea de care au avut parte. În memoria fiecărei clipe de groază și de durere de care avusese ea parte. Pentru faptul că ei îi răpiseră șansa de a trăi, voiam să simt acea plăcere. Dar nu am simțit-o.

Când a venit clipa, am considerat-o ca pe o datorie. Nu ca pe o răzbunare, ci ca pe o datorie, dacă poți înțelege lucrul acesta.

— Cred că da.

— Am simțit mânie, furie și poate că, la sfârșit, ele au mai scăzut puțin în intensitate. Eu pot să ucid fără ca durerea dinlăuntrul meu să fie la fel de mare ca a ta - pentru că pe tine te doare, chiar și atunci când e vorba de cei mai nemernici dintre oameni. Când e vorba de morală, noi nu suntem neapărat pe aceeași poziție, indiferent despre ce e vorba. Și pentru că eu nu cred că ar trebui să fim ceea ce suntem unul pentru altul, nu aș minți ca să-ți spulber sentimentele. Așa că, dacă aș fi simțit plăcere când i-am ucis, ți-aș spune. N-am simțit atunci și nici în secunda de față nu simt că aș regreta câtuși de puțin gestul meu.

Ea închise ochii, rezemându-și fruntea de a lui, în vreme ce pe obraz alunecă din nou o lacrimă.

— E OK. E în regulă.

El o mângâie pe păr în timp ce rămaseră amândoi acolo, iar ea se calmă.

— Nu am nici cea mai vagă idee de ce mă chinui singură în felul acesta.

— Pentru că asta te face să fii ceea ce ești. Un polițist de nota zece, o femeie complicată și o mare belea.

Ea reuși chiar să râdă.

— Bănuiesc că aici ai dreptate. O, și referitor la ce spuneai mai devreme… Și eu te iubesc.

— Atunci o să iei o pastilă pentru durerea de cap și o să mănânci cum scrie la carte.

— În cazul acesta, ce-ar fi să încep cu cina și să vedem dacă nu cumva va rezolva ea durerea de cap care, oricum, nu mai e chiar atât de rea.

— Mi se pare corect.

Luară cina în locul rezervat de obicei micului dejun, la masa din dormitor. Și pentru că ea plânsese pe umărul lui, i se păru normal să-l pună la curent în privința cazului și a felului în care evoluase ancheta. Pentru un civil, el dovedi un interes cât se poate de mare - și un simț polițienesc desăvârșit.

În afară de asta, Eve știa că el programase cheeseburgeri exact din același motiv pentru care unii le oferă copiilor triști o prăjiturică. Pentru ca să-i ridice moralul.

— Bandele din Irlanda nu purtau tatuaje? întrebă ea.

— Sigur că da. Mai ales pe vremea când bântuiam eu pe străzi.

Ea înclină capul într-o parte.

— Cunosc fiecare centimetru al pielii tale. Nu ai tatuaje.

— Da, n-am. În afară de asta, eu nu-i consideram pe prietenii și pe asociații mei de pe stradă ca făcând parte dintr-o bandă, într-o bandă sunt prea multe reguli, ranguri, care nu se potriveau cu felul meu de a gândi, la fel ca și acel strigăt constant pe care-l scot ca să-și apere teritoriul, ca și cum ar fi vorba de unul sacru. În plus, tatuajele - așa cum ai dovedit și tu - sunt un soi de semn de identificare, chiar și după ce au fost îndepărtate. Și ultimul lucru pe care și l-ar dori un afacerist tânăr care are cap ar fi acela de a avea un semn de identificare.

— Bingo, acesta e motivul pentru care Lino și-a îndepărtat tatuajul. Urmele rămase sunt unele atât de fine, încât cu ochiul liber abia dacă le poți observa - și nici măcar atât la o privire neatentă. Și chiar dacă îl observi, ai putea să spui că a fost vorba de o nebunie a tinereții - și chiar asta a fost.

— Dar îți dă un nou indiciu în privința identității sale. El mușcă din burger, căzut pe gânduri. Ce fel de om își tatuează un X ca să marcheze că e un ucigaș? Și ce fel de ucigaș pune mândria pe primul loc, mai presus de propria libertate?

Eve gesticulă cu un cartof.

— Asta-i mentalitatea specifică unei bande. Cu toate astea, X-ul acela nu poate fi invocat în instanță. Trebuie să știu ce motiv a avut el pentru a-și părăsi căminul drag - și pentru cât timp - și de ce, pentru a reveni aici, a avut nevoie de o identitate nouă. Instinctul îmi zice că a făcut ceva - ceva foarte important - după revocarea Ordinului de Clemență sau după împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani.

— Crezi că el e ucigașul lui Flores.

— Cred că e o perioadă anterioară acelui moment. Din câte am reușit să aflu, Flores era plecat în Vest. De ce plecase Lino în Vest? Și pentru că nu cred că Lino alesese să devină un fals preot pentru tot restul vieții, după părerea mea a avut un motiv aparte de a reveni

aici sub acea acoperire, pretându-se la un joc atât de periculos și mortal. Răbdarea.

— Eu aș zice că erau implicate escrocherii.

Ea aprobă, dând din cap.

— Bani, bijuterii, afaceri ilegale - una peste alta, voia bani. Suficienți încât acest membru al bandei din Harlemul Spaniol să-și fi putut permite intervenții faciale scumpe, o identitate nouă. Suficienți pentru ca o bucată bună de timp să se dea la fund, fie pentru că este prea riscant, fie pentru că are de gând să profite de tot acest timp ca să pună mâna pe toată plăcinta. Ea miji ochii. Trebuie să verific toate jafurile armate, furturile, șantajele și ilegalitățile comise în ultimii șase-opt ani. Poate că e vorba de șase sau nouă ani, dar acesta e un aspect foarte important. După aceea, trebuie să verific botezurile oficiate acolo. În afară de asta, trebuie să descopăr un polițist care era în exercițiul funcțiunii pe vremea când Lino era membru în banda Soldados. Cineva care l-a cunoscut, care ar putea să-mi dea mai multe detalii.

— De ce nu m-aș ocupa eu de primul punct al verificărilor pe care le ai de făcut? Ador jafurile armate, furturile și șantajele. Și din moment ce m-am ocupat de pregătirea cinei, merit recompensă.

— Cred că meriți, și o vei obține. Ea se dădu bătută. Cât de scorpie am fost când am ajuns acasă?

— O, iubito, altădată ai fost chiar mai mult de atât.

Ea pufni în râs, întinzând mâna spre el.

— Mulțumesc.

Într-o încăpere din spatele scenei, la recent renovata Madison Square Garden, Jimmy Jay Jenkins, fondator al bisericii Lumina Veșnică, se pregătea să-și primească enoriașii. Se pregătea cu ajutorul unui deget de vodcă, după care urmau două exerciții de respirație, în vreme ce vocile corului Lumina Veșnică, bine

armonizate și pline de credință, răsunau plăcut în boxele montate în încăperea folosită pe post de vestiar.

Era un bărbat masiv, căruia îi plăcea mâncarea bună, precum și să poarte costume albe - numărul total al celor pe care le poseda fiind de douăzeci și șase, asortându-le pe fiecare cu cravate de diferite culori și cu bretelele potrivite - croite pe talie; îi mai plăceau soția sa iubitoare, în vârstă de treizeci și opt de ani, pe nume Jolene, cei trei copii și cinci nepoți, păhărelele de vodcă pe care le consuma ocazional, amanta sa, din perioada respectivă, pe nume Ulla, și, bineînțeles, să răspândească cuvântul sfânt al Domnului.

Dar nu neapărat în ordinea aceasta.

Își întemeiase propria biserică cu aproape treizeci și cinci de ani în urmă, punând la baza cărămizilor ei sudoarea, charisma și talentul unui om care știa să atragă publicul, având credința aprigă și de neclintit că ceea ce făcea era corect. Șoproanele și câmpurile întinse din provincie, care reprezentaseră începutul activității lui, se transformaseră, cu timpul, într-o afacere care însuma mai multe miliarde de dolari pe an.

Trăia ca un rege și predica precum cea mai aprigă voce a lui Dumnezeu.

Auzind câteva ciocănituri în ușă, Jimmy Jay își potrivi cravata, privindu-se în oglindă, netezindu-și puțin șuvițele albe, după care strigă vesel, pe un ton de bas:

— Venim!

— Mai sunt cinci minute, Jimmy Jay.

Jimmy Jay își etală rânjetul imens.

— Făceam o ultimă verificare. Cum e la poartă, Billy?

Managerul lui, un bărbat slăbuț care avea părul negru pe cât de alb îl avea Jimmy Jay, păși în încăpere.

— S-au vândut toate biletele. O să avem un profit de peste cinci milioane, și asta înainte de a aduna și donațiile și plățile care se fac în biserică.

— Uaaau, ce sumă frumușică. Rânjind, Jimmy Jay arătă cu degetul spre manager. Hai să facem totul ca banii aceștia să merite plătiți, Billy. Să mergem și să mai salvăm câteva suflete.

Vorbea serios. Credea cu adevărat că le poate salva - și chiar o făcuse; salvase o mulțime, de când pornise pe acest drum, acolo, în Little Yazoo, Mississippi, ca predicator. În afară de asta, credea cu tărie că stilul său de viață, ca și cele două inele cu diamante pe care le purta la fiecare mână, reprezentau o răsplată a muncii lui susținute și meritorii.

Accepta faptul că era un păcătos - din cauza vodcii și a păcatelor sale sexuale -, dar credea, în același timp, că numai Dumnezeu putea pretinde că e perfect.

Zâmbi ascultând cum corul Lumina Veșnică își termină cântarea în mijlocul unor aplauze furtunoase, făcându-i cu ochiul soției lui, care aștepta în culise, în partea stângă a scenei. Ea avea să intre odată cu el și aveau să se întâlnească în centrul scenei, în vreme ce cortina din spate se ridica, iar pe ecran apăreau imaginile lor, care se zăreau începând de la rândurile din spate până la balcoanele de deasupra.

Jolene avea să fie câteva clipe în lumina reflectoarelor, strălucind și având în jurul capului o aură, exact ca un înger gingaș. Apoi aveau să salute împreună mulțimea și, după ce ea va interpreta solo „Mergând spre Lumina Sa", el îi va săruta mâna - mulțimea adora de flecare dată acele momente. După care ea va reveni în culise, în timp ce el urma să-și continue treaba, salvând sufletele prezente acolo.

În momentul acela se va apuca serios de treabă în numele lui Dumnezeu.

În ochii plini de iubire ai lui Jimmy Jay, Jolene a lui arăta asemenea unei fotografii desăvârșite. În timp ce-și îndeplineau sarcina pe care o executau de decenii întregi, rochia ei roz strălucea sub lumina reflectoarelor montate pe scenă, iar ochii ei scăpărători se oglindeau într-ai lui. Părul ei semăna cu o movilă de aur, la fel de strălucitor și de sclipitor ca și colierul triplu pe care-l purta la gât. Când Jolene începu să cânte, el socoti că vocea ei era la fel de pătrunzătoare și de pură ca acele pietre prețioase care ornau colierul.

Ca de fiecare dată, melodia îi emoționă pe amândoi până la lacrimi. Parfumul ei îl secă de orice putere, impregnându-i simțurile, iar el îi sărută mâna cu o tandrețe nesfârșită, privind-o apoi, prin perdeaua de lacrimi, cum se îndepărtează. După care se răsuci pe călcâie, așteptând ca și ultimele aplauze să fie înlocuite de o liniște mormântală.

În spatele lui, ecranul se lumină puternic. Șoapta lui Dumnezeu se strecură printre norii tiviți cu auriu. Iar sala oftă lung, ca o singură ființă.

— Suntem cu toții niște păcătoși.

Începu pe un ton blând, ca și cum ar fi șoptit într-o catedrală în care domnea liniștea. Urmă o rugăciune. Vocea lui deveni tot mai puternică, tonul mai ridicat, emanând din ce în ce mai multă energie, iar el se oprea ca un adevărat actor, doar atunci când izbucneau aplauzele, chiotele de veselie, când se rostea „Aleluia!" sau, Amin!".

Broboanele de sudoare apărură și ele, dând o strălucire aparte chipului său, înainte de a aluneca încet pe sub guler. Le șterse cu batista ce se asorta perfect cu cravata. Iar când își scoase haina albă, dând la iveală cămașa cu mânecă lungă și bretelele de la pantaloni, adunarea începu să se agite și să murmure.

Sufletele, cugetă el. Simțea deja cum lumina pătrundea în adâncul lor. Sufletele se înălțau, se măreau, se luminau pe neașteptate. În vreme ce aerul vibra asemeni unui tunet datorită

forței lor, el apucă cea de-a trei sticlă din cele șapte pline cu apă (fiecare conținând și câte un strop, două de vodcă) pe care avea să o consume în seara respectivă.

Ștergându-și mai departe broboanele de sudoare, el bău cu poftă, înghițind aproape jumătate din conținutul sticlei dintr-o suflare.

— Culegeți roadele, așa îndeamnă Sfânta Scriptură. O să culegeți ce ați semănat! Haide, spuneți-mi, mărturisiți Tatălui Atotputernic: veți semăna păcatul sau veți semăna…

Se aplecă, flutură brațul prin aer, după care trase de cravată, începu să tușească, să respire cu greutate, simțind că nu mai are aer, în vreme ce trupul lui masiv începu să se clatine convulsiv, iar el înaintă împleticindu-se. Scoțând un țipăt ascuțit, Jolene se repezi pe scenă, alergând pe tocurile ei rozalii și strălucitoare.

Strigă: „Jimmy Jay! Oooo, Jimmy Jay", în vreme ce zumzetele agitate ale mulțimii se transformară într-un tumult nesfârșit de vaiete, țipete și lamentări.

Văzând privirea fixă a soțului ei, îngenunche. Se prăbuși peste cadavrul lui, iar trupurile lor unite alcătuiră pe scenă o cruce în tonuri de alb și roz.

Aflată în biroul ei, Eve restrânsese lista primită la doar doisprezece bebeluși de sex masculin care fuseseră botezați la biserica St. Cristóbal, copii care se potriveau ca vârstă cu victima și al căror nume de botez era Lino.

— Computer, verifică în manieră standard numele afișate în listă. Caută și… Oprește-te, adăugă ea înjurând încet printre dinți în secunda în care linkul ei începu să sune.

— Dallas.

Dispeceratul, Dallas, locotenent Eve. Prezentați-vă imediat la Madison Square Garden, Teatrul Clinton. Suspiciune de o crimă prin otrăvire.

— Am înțeles. Victima a fost identificată?

Răspuns afirmativ. Victimă identificată ca fiind Jenkins, James Jay. Trebuie să vă prezentați imediat acolo, fiind prim-anchetator al cazului. Va fi anunțată și Peabody, detectiv Delia.

— Vin imediat. De unde știu eu numele acesta?

— Este șeful bisericii Lumina Perpetuă. O, nu, pardon, e vorba de biserica Lumina Veșnică. Da, exact, rosti Roarke din pragul ușii.

Privirea lui Eve se înăspri și ochii i se îngustară.

— Încă un preot.

— Ei, nu chiar, dar e din aceeași branșă.

— La naiba. La naiba. Ea se uită la ceea ce lucrase, la liste, la dosare. Oare o luase pe un drum total aiurea, pierzând direcția cea bună? Trebuie să plec.

— Păi, de ce n-aș merge și eu?

Ea vru să-l roage să rămână acasă, să continue cercetările începute. Nu avea rost, cugetă ea, fiindcă era ca și cum ar fi încercat să-l prindă pe ucigașul lui Dumnezeu.

— Da, de ce nu? Computer, continuă verificarea și stochează datele.

Sarcină preluată. Procesez… anunță mașinăria în vreme ce ea se îndrepta spre ușă.

— Te gândești că au murit un preot și un predicator, în timp ce tu o iei pe o pistă falsă de investigație.

— Mă gândesc că dacă se va dovedi că omul acesta a fost omorât cu cianură de potasiu, atunci n-are cum să fie vorba de o afurisită de coincidență. N-are sens, n-are pic de sens.

Dar clătină din cap, alungând acel gând. Trebuia să se ducă la locul crimei pregătită să analizeze faptele cu obiectivitate. Coti rapid spre dormitor, schimbându-se în haine de stradă și potrivindu-și suportul armei pe umăr.

— O să fie frig acolo. Roarke îi întinse o jachetă din piele. Trebuie să-ți mărturisesc că, până în momentul de față, n-am găsit nicio informație referitoare la jafuri armate, nimic care să se potrivească cu cazul tău. Nimic care să fi rămas nerezolvat sau în care făptașii să fie din zone diferite. Eu unul nu cunosc un asemenea jaf.

Ea doar îl privi fix.

— Ei bine, tu m-ai rugat să mă întorc cu câțiva ani în urmă. Și, cu câțiva ani în urmă, poate că am avut și eu ceva interes în anumite cazuri. El zâmbi. Ca să spunem așa.

— Hai să nu vorbim de aceste cazuri care te interesau, decise ea. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Te rog mult, poți să conduci tu? Eu vreau să caut câteva date referitoare la victimă înainte să ajungem la destinație.

În timp ce ieșeau pe ușa casei, Eve scoase PC-ul ei portabil, căutând informații referitoare la cea mai recentă dintre victime: Jimmy Jay.

8

Un pluton de polițiști ținea departe o armată de curioși care se înghesuiau în spatele baricadelor ridicate la Madison Square Garden. Cu doi ani în urmă, iama, grupul terorist Cassandra aruncase în aer o parte a clădirii, producând un dezastru sângeros.

După toate aparențele, moartea unui evanghelist provoca aceeași isterie și același haos.

Eve ținu legitimația și insigna la vedere, făcându-și voinicește drum printre oameni.

— E cu mine, le spuse ea polițiștilor, făcându-i loc și lui Roarke. - O să vă conduc înăuntru, doamnă locotenent, îi spuse o femeie-polițist de sub a cărei șapcă se revărsau pe umeri șuvițe ondulate și roșcate.

— Ce informații ai?

— Cel care a sosit primul la fața locului e înăuntru, dar se vorbește că victima predica cu elan, ca o furtună, într-o sală plină ochi. A băut niște apă - pe care o avea acolo, cu el, pe scenă - și s-a prăbușit mort.

Femeia în uniformă pomi către foaier, întorcând capul către unul dintre posterele care înfățișau un bărbat arătos, cu un păr la fel de alb ca și costumul pe care-l purta.

— Jimmy Jay, un evanghelist faimos. S-a securizat locul cât s-a putut de repede, locotenente. Unul dintre bodyguarzii victimei era, întâmplător, la datorie. Se spune că el s-a ocupat de acest lucru, adăugă ea, conducând-o pe lângă alți doi polițiști care flancau ușile. Mă întorc la postul meu, dacă nu mai aveți nevoie de mine.

— Eu mă apuc de treabă.

Înăuntru, luminile erau aprinse. Reflectoarele care deserveau scena erau și ele pornite. Cu toate astea, temperatura era asemeni aerului polar, iar ea fu încântată că-și luase jacheta.

— De ce dracu' e atât de frig aici?

Polițistul ridică din umeri.

— A fost multă lume. Cred că au scăzut temperatura ca să echilibreze. Vreți să încerc să rezolv problema?

— Mda.

Eve simțea în aer urmele acelei săli arhipline - amestecul de sudoare și parfum, aroma limonadelor și a sandviciurilor pe care el le oferise celor din public. În jurul rândurilor de bănci se roteau și mai mulți polițiști alături de cei de la echipa de amprentare, care își făceau treaba inclusiv împrejurul scenei și pe culoarele dintre rânduri.

Dar cadavrul zăcea în mijlocul scenei, în spatele său aflându-se un ecran imens pe care era proiectată o furtună, pedeapsa lui Dumnezeu, aceasta fiind înghețată sub lumina puternică a reflectoarelor.

Ea își vârî legitimația la brâu, luând apoi trusa de teren pe care o cărase Roarke.

— O sală plină ochi. La fel ca la înmormântarea lui Ortiz. Bine, la o scară mai mică, dar ideea e aceeași. Preot, predicator - omorâți în fața credincioșilor.

— Ori a fost vorba de același ucigaș, ori de cineva care l-a copiat.

Eve aprobă în timp ce scana zona.

— Aici se ridică un semn de întrebare. Dar nu o să-mi pun întrebarea până nu obținem cauza morții. Poate că a făcut un atac cerebral sau a avut probleme cu inima. Era supraponderal, continuă ea în timp ce se îndreptau spre scenă. Probabil că s-a suprasolicitat, vorbind în fața atâtor oameni. Oamenii mai mor, totuși, și din cauze naturale.

Dar nu și Jimmy Jay Jenkins, cugetă ea, imediat ce păși mai aproape de cadavru. Apoi urcă pe scenă.

— Cine a sosit primul la fața locului?

— Să trăiți. Doi polițiști făcură un pas în față.

Ea ridică un deget, studiindu-l atent pe bărbatul în costum închis la culoare și cu păr grizonant. E un fost polițist, își zise ea.

— Dumneavoastră sunteți bodyguardul?

— Exact. Clyde Attkins.

— Ați fost polițist, nu?

— Treizeci de ani, Atlanta.

— Funcția?

— Când am intrat în branșă, am lucrat ca detectiv.

Deci era un bun observator.

— Ați putea să-mi reconstituiți firul evenimentelor?

— Desigur. Jimmy Jay mai avea puțin și ajungea la jumătate.

— La jumătate?

— În fine, în mare, dar predica lui Jimmy Jay dura aproximativ o oră, după partea muzicală, apoi corul revenea pe scenă, iar Jimmy Jay se ducea să-și schimbe cămașa pentru că cea cu care începuse predica era deja transpirată. După pauză, se întorcea pe scenă și continua. Când s-a prăbușit, vorbea de aproape zece minute.

Maxilarul lui Attkins se încordă vizibil.

— A băut puțină apă și apoi s-a prăbușit.

— A băut dintr-una din sticlele așezate pe masa aceea?

— A băut din sticla care are și acum dopul desfăcut. A băut, a pus sticla la loc și după aceea a mai apucat să rostească doar câteva cuvinte. S-a gârbovit de spate, a început să tușească, s-a apucat cu mâna de guler, de cravată - și după aceea a căzut. Soția sa, Jolene, a fugit spre el chiar înaintea mea… și când l-a văzut, a leșinat. Am securizat locul cât mai repede și mai bine posibil, dar, pentru câteva minute, a fost o nebunie generală.

Se uită o clipă spre cadavru, după care schimbă din nou direcția privirii.

— Unii voiau să urce pe scenă, așa că ne-a luat ceva timp și efort ca să-i ținem la distanță. Unii alergau înnebuniți spre ieșiri, alții leșinau.

— O adevărată pandemie, repetă Eve.

— Da, cu siguranță. Adevărul e că nimeni nu înțelegea cu adevărat ce se întâmplase. Iar fiicele - ale lui Jimmy Jay și Jolene - au

venit într-un suflet lângă părinții lor, îmbrățișându-și mama și tatăl. Cadavrul a fost puțin mișcat, iar una dintre fiice - cred că Josie - a încercat să-l resusciteze, făcându-i respirație gură la gură, până am reușit eu s-o opresc.

— Bun. Sticlele au fost mutate din loc sau s-a umblat la ele?

— Nu, doamnă. Am avut grijă să nu se întâmple. Cei de la pază au pierdut o groază de vreme ocupându-se de mulțimea prezentă și de cei din echipa lui, dar m-am străduit să sigilez cât mai repede lucrurile.

— Apreciez strădania dumneavoastră, domnule Attkins. Puteți să mai rămâneți o vreme?

— Desigur. El se uită din nou la cadavru. Ce noapte teribilă! Pot să rămân cât doriți dumneavoastră.

Scoțând la iveală echipamentul de protecție, Eve își protejă palmele și încălțările. După aceea se îndreptă spre masa de un alb strălucitor, ridicând sticla desfăcută. O mirosi.

Se încruntă și o mirosi iar.

— În sticla asta s-a mai turnat ceva în afară de apă. Nu pot spune cu certitudine ce anume, dar cu siguranță s-a turnat ceva.

— Îmi dai voie?

Roarke se apropie. Întorcându-se cu fața spre el, Eve ridică sticla astfel încât el să se poată apleca în direcția ei.

— Cred că e vodcă.

— Vodcă?

Eve se uită la Clyde și, judecând după expresia întipărită pe chipul acestuia, își dădu seama că Roarke avea dreptate.

— Confirmați cele spuse?

— Da, confirm. Lui Jimmy Jay îi plăcea să toarne câte un deget de vodcă în sticlele cu apă pe care le consuma. Spunea că asta îl făcea să-și păstreze calmul în timpul predicilor. Era un om bun, doamnă locotenent, și un bun slujitor al lui Dumnezeu. Sunt convins că nu i-

ar plăcea deloc ca acest amănunt să fie dezvăluit, iar reputația sa să aibă de suferit.

— Dacă amănuntul nu e unul relevant, atunci nu va fi dezvăluit. Și cine „condimenta" apa din sticle?

— De obicei, una dintre fetele lui. Una dintre fiice. Sau dacă era prea multă treabă de făcut, atunci mă ocupam personal de asta. Sau Billy, managerul lui.

— Așa se explică faptul că niciuna dintre sticle nu e sigilată. Dar sticla de vodcă unde e?

— Cred că în cabina sa. Unul dintre oamenii dumneavoastră a încuiat-o.

Ea reveni lângă cadavru și se lăsă pe vine. Obrajii acestuia erau de un roz-aprins, ochii erau ieșiți din orbite și aveau mici vinișoare de sânge. În zona gâtului se vedeau niște zgârieturi, semn că se sufoca și trăsese de guler ca să respire. Apropiindu-se și mai mult de fața lui, simți mirosul de vodcă și de transpirație. Și o aromă abia perceptibilă de alune.

În momentul în care se pregăti să deschidă trusa, întoarse capul și o zări pe Peabody, partenera sa slabă, inimoasă și blondă, îndreptându-se în mare grabă spre scenă.

— Nu i-am sunat pe cei de la Informatică.

— Eram în oraș cu Callendar și cu ultima ei achiziție sexy în materie de bărbați, răspunse Peabody. El e *marele* Jimmy Jay, nu?

— Așa s-ar părea. Pentru confirmare, ia-i amprentele și cheamă-i pe cei de la laborator, ca totul să fie oficial. Eve îl zări pe McNab. La gât avea o cravată violet cu dungi roșii și oranj. Purta niște încălțări de un verde-pal pentru a se asorta perfect cu cureaua ce-i susținea pantalonii-pană portocalii, astfel încât aceștia să nu alunece de pe șoldurile-i osoase.

În ciuda paradei de modă și a celor șase cercelușidetoate culorile pe care îi avea înfipți în lobul uneia dintre urechi, el era un polițist talentat. Și dacă tot era aici, era cazul să-l pună la treabă.

— Detective, ai la tine un reportofon?

— Nu plec niciodată de acasă fără să-l iau cu mine.

— Domnule Attkins, aș vrea să vă așezați undeva… Ea arătă vag spre sală. Și să-i acordați o declarație detectivului McNab. Vă mulțumim pentru ajutorul oferit.

Se întoarse apoi spre polițistul care ajunsese primul la fața locului.

— Domnule ofițer, unde se află soția victimei?

— În cabină. Vă conduc.

— O secundă. Peabody, când termini ce ai de făcut aici, te ocupi de sigilarea cadavrului, de etichetarea lui, după care ai grijă să ajungă urgent pe mâna lui Morris. Vreau să se descopere cât mai repede cauza decesului. Sticla deschisă și dopul acesteia vor fi sigilate separat de celelalte sticle. Vor fi transportate, toate, la laborator, iar cei de acolo le vor considera prioritatea lor nr. 1. Victima are trei fete, toate trei fiind prezente aici. Tu te vei ocupa de ele. Eu mă ocup de soție și de managerul lui. McNab se va ocupa de pază.

— Am înțeles.

Eve se întoarse către Roarke.

— Vrei să te duci acasă?

— De ce?

— Atunci găsește-ți un loc liniștit și confortabil. Vezi ce poți afla în legătură cu victima. Îi oferi PC-ul ei. Descoperisem deja câteva informații.

— O să-l folosesc pe al meu.

— Deja am început căutările pe PC-ul meu.

El oftă, luă PC-ul ei, apăsând pe două dintre butoane.

— Gata, le-am preluat pe al meu. Vrei să caut ceva în mod special?

— Aș fi mai mult decât fericită dacă ai găsi vreo legătură între Jimmy Jay și un tip pe nume Lino care locuia în Harlemul Spaniol. Dacă nu… Ea se uită o clipă de-a lungul și de-a latul sălii. Dumnezeu e o afacere foarte bună, nu?

— De-a dreptul biblică.

— Ha-ha. Ia află tu cât bănet intra în buzunarele lui Jimmy Jay și cine ce primește. Domnule ofițer?

Cei doi părăsiră scena, mergând spre culise.

— Unde se află cabina victimei? se interesă ea.

— Vizavi. Polițistul îndoi degetul mare.

— Chiar așa?

El înălță din umeri.

— Pe soția mortului au apucat-o istericalele. A trebuit s-o scoatem de acolo pe brațe, să chemăm ambulanța. Acum e înăuntru, însoțită de o doamnă ofițer. Medicii i-au administrat un calmant ușor, dar…

El se opri din vorbit, în timp ce vaietele și hohotele de plâns răzbăteau prin pereți.

— N-a ajutat-o cine știe ce, adăugă el.

— Grozav. Eve se opri în dreptul ușii, ascultând jelaniile ce răzbăteau din spatele ușii de metal. Își roti umerii de câteva ori, după care deschise ușa.

Era gata-gata să înțepenească, nu doar din cauza sunetelor, ci a *culorii roz* care invada, practic, spațiul respectiv. Era ca și cum ar fi explodat un balon plin cu bomboane și i-ar fi provocat imediat o durere de dinți imaginară.

Doamna însăși purta o rochie roz, a cărei fustă enormă se ridica de fiecare dată în aer când ea se răsucea în fotoliu, semănând leit cu o movilă din bomboane. Părul ei, de un blond-auriu strălucitor ce-ți

provoca amețeală, cădea în dezordine de-o parte și de alta a feței, iar câteva kilograme de agrafe se încâlciseră în șuvițele ce zăceau pe jos într-un amestec de negru, roșu, roz și albastru.

Pentru o clipă, Eve își închipuise că Jolene, într-un moment de durere nebună, își smulsese părul din cap, dar realiză imediat că șuvițele care zăceau pe podea, în jurul fotoliului, erau de fapt niște extensii împreună cu agrafele de susținere.

Polițista care stătea în picioare la ușă reuși să arunce spre Eve o privire care era în același timp preocupată, cinică, plină de ușurare și amuzată totodată.

— Sunt ofițer McKlinton. Eu am rămas aici cu doamna Jenkins.

Mesajul subliminal era: *Ajutor. Vă rog, lăsați-mă să plec de aici.*

— Luați o pauză, doamnă ofițer. Acum stau eu de vorbă cu doamna Jenkins.

— Da, am înțeles. McKlinton pomi spre ușă, mormăind abia auzit: Succes!

— Doamnă Jenkins, începu Eve, imediat ce Jolene țipă scurt, acoperindu-și ochii cu brațul.

Și nu era prima dată când făcea acest gest, decise Eve, judecând după petele de pe brațul provenite de la cremele cu care-și pomădase fața și care formau parcă imaginea unei răni foarte ciudate.

— Sunt locotenent Dallas, rosti Eve pe deasupra hohotelor de plâns și a văicărelilor. Știu că e un moment foarte dificil și regret pierderea suferită, însă…

— Unde-i Jimmy Jay al meu! Unde e *soțul meu?* Unde sunt copilașii mei? Unde sunt fetițele noastre?

— Am nevoie să vă liniștiți. Eve se duse lângă ea, se lăsă pe vine, apucând-o pe Jolene de umerii ce se zguduiau din pricina plânsului. Am nevoie *să încetați* cu plânsul, în caz contrar, o să plec. Dacă vreți să vă ajut, dacă vreți să vă ajut familia, atunci e cazul să încetați. În secunda asta.

— Cum să mă ajutați? Soțul meu *e mort.* Acum doar Dumnezeu ne mai poate ajuta. Vocea ei, sugrumată din pricina lacrimilor și cu accent sudist, avea un ton ascuțit și isteric ce se ridică deasupra capului lui Eve. Oooo, ahh, de ce mi l-a luat Dumnezeu? Nu am suficientă credință ca să înțeleg așa ceva. Nu mai am puterea de a-mi continua viața!

— Perfect. Atunci n-aveți decât să stați aici și să jeliți.

Se răsuci pe călcâie, dar, când ajunse aproape la jumătatea distanței spre ușă, o auzi pe Jolene strigând în urma ei.

— Hei, stați, stați. Nu mă lăsați singură. Mi-a fost luat de lângă mine soțul, partenerul de viață, cel alături de care trebuia să descopăr lumina veșnică. Aveți milă de mine.

— Eu sunt în stare de multă compasiune, dar mai întâi de toate trebuie să-mi fac meseria. Vreți să descopăr cum a murit, de ce a murit și cine l-a ucis, luându-l de lângă dumneavoastră?

Jolene își acoperi fața cu palmele, în timp ce cremele i se întinseseră pe față, la fel ca și machiajul, asemeni unor dungi de acuarelă trasate cu degetele.

— Vreau să faceți ca totul să nu se fi întâmplat.

— Nu pot. Vreți să mă ajutați să descopăr cine a făcut asta?

— Numai Dumnezeu poate lua sau da viață.

— Spuneți-le asta acelor oameni, mulți, a căror viață e curmată săptămânal. Puteți să credeți ce doriți, doamnă Jenkins, dar să știți că nu Dumnezeu a fost cel care a turnat otrava în sticla cu apă.

— Otravă. Otravă. Jolene se pocni cu o palmă peste inimă, în timp ce pe cealaltă o ținu în sus.

— Avem nevoie de confirmarea medicului legist, dar eu cred într-adevăr că soțul dumneavoastră a fost otrăvit. Vreți să aflu cine e făptașul sau vreți doar să vă rugați, lamentându-vă?

— Nu comiteți un sacrilegiu, nu într-un asemenea moment. Tremurând toată, Jolene strânse cu tărie pleoapele. Da, vreau să

aflați. Dacă cineva i-a făcut rău lui Jimmy, vreau să aflu cine. Domnișoară, sunteți creștină?

— Locotenent. Sunt polițist. Și asta e tot ce contează în cazul de față. Acum spuneți-mi ce s-a întâmplat, ce ați văzut.

Între sughițuri și văicăreli, Jolene îi relată în esență ceea ce-i povestise și Attkins.

— Am alergat pe scenă. Mi-am zis: „O, Doamne, ajută-l pe Jimmy al meu, și am văzut apoi, când am privit în jos, am văzut… Ochii lui - el nu mă vedea erau ficși, mari, dar nu mă vedeau, iar pe gât avea urme de sânge. Ei spun că am leșinat, dar eu nu-mi amintesc. Da, îmi amintesc că mi-era rău de la stomac și că ameteam și că cineva încerca să mă ridice de jos și cred că am luat-o razna. M-au adus - cred că unul dintre polițiști și Billy - aici, după care a venit cineva și mi-a dat un calmant. Dar nu m-a ajutat. M-ar mai putea ajuta ceva?

— Soțul dumneavoastră avea dușmani?

— Orice om puternic are. La fel și Jimmy Jay, un om care propovăduia cuvântul Domnului - nu toți vor să-l asculte. Avea chiar și un bodyguard pe care-l cheamă Clyde.

— Avea un dușman anume?

— Nu știu. Habar nu am.

— Un om cu poziția sa deține o avere considerabilă.

— El a fondat această biserică, el i-a format pe preoții care slujesc aici. A oferit mult, mult mai mult decât a reușit să adune în beneficiul lui. Da, zise ea, pe un ton chiar arogant, ducem o viață bună.

— Și acum ce se va întâmpla cu biserica și cu bunurile sale?

— Eu… Eu…

Își duse mâna la gură.

— El și-a luat niște măsuri de prevedere astfel încât biserica să-și continue activitatea și după moartea sa. În cazul în care urma să fie primul care pleca în împărăția Domnului, atunci preluam eu

conducerea, după care copiii noștri, nepoții. Nu cunosc toate detaliile. Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Cine a pregătit sticlele cu apă necesare în seara aceasta?

— Bănuiesc că una dintre fete. Ea închise ochii. Eve socoti că tranchilizantul făcu să înceteze isteria. Sau poate a fost Billy. Poate Clyde.

— Știați că soțul dumneavoastră obișnuia să adauge vodcă în acele sticle cu apă?

Ea deschise ochii cât ai clipi.

— Ah, Jimmy Jay! Știa bine că n-aș fi fost de acord. Un pahar de vin din când în când, da, în regulă. Dar oare Domnul nostru, Salvatorul nostru a băut și el vodcă la Cina cea de Taină? A transformat El apa în vodcă la Cana?

— Cred că nu.

Jolene zâmbi câteva secunde.

— Îi cam plăcea lui Jimmy al meu. Dar nu a exagerat niciodată Eu nu aș fi suportat una ca asta. Însă nu știam că le mai convingea și acum pe fete să-i toarne puțină vodcă în sticlele cu apă. E un mic răsfăț, nu? Ceva neînsemnat. Lacrimile izbucniră iar în vreme ce ea își aranja poala voluminoasă a rochiei vaporoase. Acum mi-aș dori să nu-l fi certat în privința asta.

— Care erau celelalte răsfățuri ale sale?

— Fiicele sale, nepoții. Îi răsfăța în fel și chip. Și pe mine la fel. Ea oftă. Vocea îi devenise nesigură din cauza medicamentului administrat. M-a răsfățat și pe mine, iar eu i-am dat voie să o facă. Copiii. Avea o slăbiciune pentru copii. De aceea a construit acasă școala aceea. El credea că unui copil trebuie să-i hrănești mintea, trupul și sufletul totodată, dar și imaginația. Doamnă… îmi pare rău, am uitat.

— Locotenent Dallas.

— Locotenent Dallas. Soțul meu a fost un om bun. Nu era perfect, dar era bun. Ba poate că era un om grozav. Era un tată și un soț iubitor și își păstorea turma cu mult devotament. L-a servit zi de zi pe Dumnezeu. Vă rog, vreau să-mi văd copiii. Vreau să fiu cu fetele mele. Se poate?

— O să văd ce pot face.

Din moment ce fata cea mare dăduse deja declarație, Eve aranjă ca cele două femei să stea împreună. După care se ocupă de manager.

Billy Crocker stătea într-o cabină strâmtă pe care Eve o consideră a fi partea laterală a scenei pe care predica Jimmy Jay. Ochii lui erau tulburi și roșii, iar fața avea tonuri livide de gri.

— Chiar a murit.

— Da, a murit. Eve alese să înceapă conversația dintr-un alt unghi. Când ai vorbit ultima dată cu domnul Jenkins?

— Cu câteva minute înainte ca el să urce pe scenă, l-am dat semnalul. M-am dus la el la cabină și i-am spus că mai are cinci minute la dispoziție.

— Despre ce ați vorbit?

— l-am vorbit despre cei care au intrat, i-am spus că s-au vândut toate biletele. I-a plăcut ce a auzit, asta i-a îmbunătățit mult starea de spirit, știind că urma să salveze atâtea suflete. Chiar așa a declarat.

— Era singur?

— Da. Întotdeauna prefera ca ultimele treizeci de minute - poate doar douăzeci, dacă se grăbea să le petreacă singur.

— De câți ani lucrai pentru el?

Billy trase aer în piept, înecându-se.

— De douăzeci și trei de ani.

— Ce fel de relație aveați?

— Sunt managerul lui - eram atât managerul, cât și prietenul lui. El era consilierul meu spiritual. Eram ca o familie. În timp ce buzele începură să-i tremure, Billy se șterse la ochi. Jimmy Jay te făcea să te simți ca într-o mare familie.

— De ce soția sa stătea pe partea opusă a scenei?

— Doar din rațiuni practice. Se apropie din direcții diferite și se întâlnesc în centru. E o tradiție. Jolene, oa, Iisuse, săraca Jolene.

— Ce fel de relație aveau?

— Devotați unul altuia. Devotați trup și suflet. Se adorau unul pe altul.

— Nu se abăteau pe alte pășuni - nici ea, nici el.

El coborî privirea și își studie mâinile.

— Asta e o răutate.

— Ia zi, Billy, dacă fac eu câteva cercetări mai amănunțite și descopăr cumva că tu și Jolene ați încălcat anumite jurăminte?

El ridica rapid capul.

— N-o să găsiți nimic. Jolene nu ar fi fost în stare să-l trădeze pe Jimmy Jay în felul acesta. De fapt, în niciun fel. E o doamnă și o creștină în adevăratul sens al cuvântului.

— Cine turna vodcă în sticlele de apă?

Billy oftă.

— În seara asta, Josie s-a ocupat de treaba asta. Nu este nevoie să evidențiați acest aspect și s-o faceți de rușine pe Jolene. Era ceva lipsit de însemnătate.

— Biserica asta reprezenta o afacere prosperă. Cam cât câștigă fiecare?

— E un subiect foarte complicat, doamnă locotenent.

— Simplifică-l.

— Bunurile bisericii rămân ale bisericii. O parte sunt folosite de membrii familiei Jenkins. Avionul, care e folosit în scopuri profesionale, pentru transport, de exemplu. Casele fetelor, care sunt

folosite tot în beneficiul bisericii. Câteva mașini și alte câteva bunuri. Jimmy și Jolene au acumulat o avere considerabilă - în peste treizeci și șase de ani de muncă și strădanie. Știu, din moment ce eram consultantul lor, că Jimmy Jay aranjase ca în cazul în care ar pleca la dreapta Domnului, lui Jolene și familiei nu avea să le lipsească absolut nimic. Și tocmai de aceea biserica ar trebui să funcționeze în continuare. E vorba de munca lui de-o viață.

— Dar ție ți-a lăsat ceva, Billy?

— Da. Eu voi moșteni o parte din profiturile sale personale, un milion de dolari și responsabilitatea de a administra în continuare biserica, așa cum își dorea el.

— Cu cine o înșela pe Jolene?

— Nici măcar nu mă voi strădui să răspund la o asemenea întrebare.

Prin urmare, la capitolul acesta avea ceva de ascuns, decise

Eve.

— Dacă te gândești cumva să devii apărătorul său, atunci să știi că devii și protectorul ucigașului său.

— Nu eu îl apăr pe Jimmy Jay, el e acum în mâinile Domnului.

— Și în cele din urmă ucigașul va ajunge pe mâna mea. Ea se ridică. Unde locuiești în New York?

— La hotelul Mark. O parte dintre noi locuiesc în casa din Park Avenue, care aparține familiei. Ceilalți locuim la Mark.

— Poți merge acasă, dar nu cumva să părăsești orașul.

— Nu va pleca nimeni până nu vom reuși să ducem acasă rămășițele pământești ale lui Jimmy Jay.

Eve o găsi pe Peabody și o luă cu ea într-o altă cabină.

— Locul acesta e un labirint. E clar.

— Am stat de vorbă deja cu două dintre fiicele lui și acum mă pregătesc să discut cu cea de-a treia. După părerea mea, sunt în stare de șoc și-și doresc să fie alături de mama lor, ceea ce s-a și

întâmplat în cazul primelor două fete. Își fac griji pentru copiii lor, care acum sunt în grija bonei care, de obicei, îi însoțește în călătorii. Cea mai tânără e însărcinată în cinci luni.

— Rahat.

— Rezistă, se ține bine.

— Care dintre ele e Josie?

— Cea dinăuntru. Jackie, Jaime și Josie. Peabody se încruntă. De ce toate numele încep cu litera *J*?

— Naiba știe. Trebuie să le adresez celor *3 J* câteva întrebări.

— Bun. Să știi că l-am rugat pe McNab să-i interogheze pe soți, după ce termină de vorbit cu cei de la pază.

— Perfect. Poate până mâine-dimineață reușim și noi să plecăm de aici. Eve păși apoi înăuntru.

Femeia care se afla acolo era îmbrăcată în alb. Părul ei era mai puțin blond decât al mamei sale, atârnând neîngrijit peste umeri. Chiar dacă folosea produse cosmetice, la fel ca și mama ei, avusese grijă să le îndepărteze de pe obraji. Chipul era acum palid și nemachiat, ochii aveau dungi roșii de jur împrejur, iar lacrimile făceau să strălucească irisul albastru.

După explozia de roz-bombon din cabina lui Jolene, combinația de roșu și auriu care domina aici părea o adevărată ușurare. Dedesubtul unei oglinzi cu spoturi luminoase erau aranjate niște creme folosite special pentru spectacol, produse de exfoliere și câteva fotografii înrămate.

În una dintre ele, decedatul ținea în brațe un bebeluș rotofei.

— Josie.

— Da.

— Sunt locotenent Dallas. Condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

— Încerc să mă conving că Dumnezeu l-a luat la El. Dar eu îl vreau aici, alături de mine. În timp ce vorbea, își roti de câteva ori

podul palmei pe pântec. Tocmai mă gândeam că astăzi am fost extrem de ocupate, fiindcă am vrut să fie totul pregătit pentru astă-seară, și am stat prea puțin în compania lui. Mi-am adus aminte cum, în timp ce făceam una, alta, mă tot gândeam: O, trebuie să vorbesc cu tata, să-i povestesc că Jilly - fiica mea cea mică - a reușit să-și scrie numele azi și nu a greșit nicio literă. Dar nu am apucat să vorbesc cu el. Acum chiar că nu mai am cum.

— Josie, tu ai dus sticlele pe scenă?

— Da. Șapte. Trei pentru fiecare jumătate de ceas. Și una în plus. El obișnuia să bea doar șase, dar întotdeauna avea la dispoziție o a șaptea, așa, pentru orice eventualitate. Le-am pus pe masă, în spatele perdelei.

— Perdelei?

— A cortinei. Vedeți dumneavoastră, corul deschide de fiecare dată predica, după care intră mama și tata, ei fiind aceia care ridică cortina. Iar masa e chiar acolo, în spatele cortinei.

— Și la ce oră le-ai așezat acolo?

— Cu vreo cincisprezece minute înainte să intre pe scenă, așa cred. Nu cu mult înainte de momentul acela.

— Când ai turnat vodca în apă?

Ea roși, devenind la fel de roz în obraji precum rochia mamei.

— Cu o oră în urmă sau cam așa ceva. Vă rog frumos să nu-i spuneți mamei.

— Știe. A înțeles cum stăteau lucrurile.

— Ați luat sticla de la el din cabină?

— Exact.

Ea își șterse cu vârful degetelor alt șir de lacrimi.

— El nu era acolo - rareori se întâmpla să fie, și, de obicei, stăteam puțin de vorbă în timp ce eu aranjam sticlele. Eu mă ocupam de asta. Între timp, ne distram, glumeam. Îi plăcea să audă o glumă bună. După aceea, duceam sticlele în cabina mea. Și eu și

sora mea avem talent muzical. Cântam împreună cu mama în cea de-a doua parte a predicii, după care apăream iar pe scenă, alături de mama și tata, și de corul Lumina Veșnică.

— Ai văzut pe cineva care dădea târcoale cabinei în care stătea tatăl tău?

— Ah, n-am văzut pe nimeni. Eram atât de mulți… mă refer la cei din echipă. Am văzut cum o parte dintre ei se fâțâiau de colo, colo, iar garderobiera-șefa - Kammi - i-a adus tatei costumul, chiar când eu ieșeam pe ușă; tehnicienii erau și ei pe aici, fiecare la treaba lui. Nu am dat atenție, domnișoară Dallas. Îmi doream foarte mult să ajung în cabine, alături de surorile mele și să mă întind puțin. Ea trecu din nou cu palma de-a lungul pântecului. În perioada asta obosesc foarte repede.

— Bun, haide s-o luăm altfel. Ai observat ceva ciudat, o persoană care să-ți trezească suspiciuni?

— Nu, îmi pare rău.

Eve se ridică în picioare.

— Detectiv Peabody va finaliza acest interogatoriu, după care o să te conducă în cabina mamei tale. Eve pomi către ușă, se opri, după care făcu cale întoarsă. Ai declarat că astăzi ați fost cu toții foarte ocupați. Tatăl tău și-a petrecut ziua aici, făcând repetiții?

— Ooo, nu. Dimineață am luat micul dejun la noi acasă, unde locuim, de fapt. Și pe urmă a urmat rugăciunea de dimineață. Mai târziu, copiii au plecat la școală. Sora mea, Jackie, și Meraa - bona care are grijă de copii - au avut o zi grea astăzi. Mama a coborât prima, ca să se întâlnească cu Kammi și cu Foster, cel care se ocupă de coafurile noastre. Mama e foarte atentă când vine vorba de garderobă, de aranjatul părului, de machiaj. Iar tata a ieșit să facă o mică plimbare și să mediteze.

— Cam pe la ce oră?

— O, pe la 12:00 cred. Nu, aproape de ora 11:00.

— Însoțit de bodyguardul său?

Josie își mușcă buza.

— Of, am uitat. Chestia asta e ca și tabietul acela cu vodca. Unori tati îi dădea lui Clyde liber un ceas sau două și-l lăsa să creadă că rămânea acasă și lucra. Însă el nu-și dorea decât să fie o vreme singur și să se plimbe, reflectând în același timp.

— În concluzie, tatăl tău pleca singur, ca să se plimbe și să mediteze, de la ora 11:00 și până în jurul orei…

— Nu știu sigur până când, fiindcă majoritatea dintre noi plecam de acasă înainte de ora 13:00, ca să repetăm și ca să o ajutăm pe mama să verifice garderoba și celelalte detalii.

— Toată lumea sosea aici la ora 13:00?

— Ei bine, nu știu. Oricum, echipa care stătea în zona fetelor sosea în jur de 13:30. Știu că sună aiurea, dar corul e format exclusiv din fete și noi ocupăm întotdeauna partea din stânga scenei, așa că o numim zona fetelor.

— A lipsit cineva, a întârziat careva?

— Habar nu am. Eu și surorile mele am intrat direct la repetiții, și nu mi-aduc aminte să fi lipsit cineva când am făcut schimbul cu echipa următoare, ca să poată repeta corul Lumina Veșnică.

— Și tatăl tău?

— L-am auzit când făcea verificările de sonorizare. Avea o voce nespus de puternică. După care am repetat cu toții cântecul de final și bisul. Eu m-am dus să petrec câteva clipe cu Walt și cu Jilly - soțul și fiica mea.

— În regulă. Poți să-mi comunici adresa unde locuiți?

Eve notă respectiva adresă, mișcând din cap în semn de aprobare.

— Îți mulțumesc, Josie.

— Eu știu că Domnul a avut un plan. Și știu că făptașul, indiferent cine e, va da socoteală în fața lui Dumnezeu. Dar sper, în

același timp, ca acela să plătească aici, pe pământ, înainte de a da socoteală acolo, în ceruri.

— Ei bine, aceasta este și voința mea.

Eve ieși de acolo, ducându-se să-l caute pe Roarke, care stătea pe primul rând din centrul sălii și se juca cu PC-ul lui de buzunar.

— Cum stăm?

— Afacerea asta cu Dumnezeu e foarte extinsă și extrem de profitabilă. Vrei un raport?

— Nu acum. Ar trebui să pleci acasă.

— De ce vrei tu să-mi strici distracția?

Ea se aplecă până ajunseră ochi în ochi.

— Soția lui îl iubea. Și nu glumesc. Iar eu te iubesc pe tine.

— Da, categoric.

— Dacă descopăr că mă înșeli, am voie să-ți fac felul?

El lăsă capul într-o parte.

— Cred că deja am fost avertizat că ești pregătită să joci rumba - sigur, după ce iei lecții de dans - pe cadavrul meu.

— Mda. Vorbele lui o binedispuseră. Numai că nu sunt convinsă că Jolene ar avea tupeul să facă așa ceva.

— Jimmy Jay încălcase porunca cu numărul… ce număr are porunca divină care-ți interzice infidelitatea?

— De unde dracu' să știu ce număr are, din moment ce eu n-aș aștepta ca tu să primești eterna pedeapsă divină, așa că ar trebui să comiți păcatul infidelității înainte ca eu și fundulețul meu să învățăm să dansăm rumba.

— Ei, uite, asta e dragostea adevărată.

— Fundul tău grozav poate să pună pariu că așa e. Ceva îmi zice că el îi punea cornițe soției, dar poate că e vorba doar de cinism și alte chestii asemănătoare.

Mulțumit de vorbele ei, Roarke trecu ușor cu degetul peste gropița ei din bărbie.

— Ești cinică, dar ești cinica mea.

— Uaaaau. Alt motiv important: banii. Despre ce fel de profituri vorbim - așa, per total?

— Dacă punem la un loc bunurile și câștigurile bisericii, cele personale, cele care au fost trecute pe numele copiilor și nepoților, după care adăugăm în aceeași pălărie și ceea ce deține soția sa, obținem o sumă care se ridică la șase miliarde de dolari.

— Ei, da, o sumă dată dracului. Ne vedem mai târziu.

Eve plecă să-l caute pe Clyde și-l găsi într-un bufet situat undeva în spatele scenei; în fața lui se afla ceva care mirosea a cafea proastă. El zâmbi fără chef.

— Cafeaua care se prepară aici e la fel de rea ca și cafeaua polițiștilor, care nu a fost niciodată altfel.

— O să vă cred pe cuvânt. Ea se așeză, după care-l privi în ochi. Spuneți-mi un lucru: Jimmy Jay avea aventuri extraconjugale?

El expiră cu zgomot.

— În opt ani de când lucrez pentru el, nu l-am văzut nici măcar o dată comportându-se indecent față de o femeie.

— Acesta nu-i un răspuns.

El se foi pe scaun, iar ea își dădu seama că instinctul nu o înșelase.

— Eu am divorțat de două ori. Am băut prea mult, am văzut prea multe, am adus cu mine acasă prea multe nemulțumiri, și uite așa am pierdut două soții. Mi-am pierdut credința, ra-am pierdut pe mine însumi. Dar când am ascultat predica lui Jimmy Jay, m-am regăsit și mi-am recăpătat și credința. M-am dus la el, iar el mi-a oferit o slujbă. Mi-a mai dat o șansă ca să devin un om de treabă.

— Tot nu mi-ați răspuns. El e mort. Cineva a pus ceva în sticla cu apă, în afară de vodcă. Așa că o să vă mai întreb încă o dată: Avea o aventură?

— Tot ce-i posibil. Eu nu l-am văzut niciodată într-o asemenea ipostază, cum v-am mai spus. Dar am avut și eu o aventură, două la vremea mea, și știu să recunosc semnele care le dovedesc prezența.

— Soția era la curent?

— Dacă m-ați pune să jur, poate că aș ezita, dar răspunsul ar fi tot nu.

— De ce?

— Fiindcă aș fi băgat de seamă, aș fi simțit-o. Și puteți paria că aș fi auzit vorbindu-se despre asta. Cred că ar fi rămas alături de el în caz că ar fi aflat, dar sunt de părere… la dracu', sunt chiar convins că ea ar fi pus capăt acelei povești. E un om cu inimă mare, doamnă locotenent, și l-a iubit la nebunie. Dar în privința infidelității, e un om intransigent. În realitate, și el a iubit-o la fel de mult. Da, știu, zise el, când ea îl privi pătrunzător. Întotdeauna declarăm că ne iubim nevasta atunci când o înșelăm. Dar el chiar a iubit-o, omul acesta era mort după Jolene. Se lumina pur și simplu când ea se afla în preajmă. Dacă ea ar fi aflat și i-ar fi reproșat, el ar fi băgat de seamă că o rănește, așa că ar fi pus capăt aventurii.

— Da, dar la vodcă nu a renunțat.

Clyde pufai.

— Nu, nu, cred că la ea nu a renunțat.

9

Eve urmări o vreme, în reluare, înregistrarea video a evenimentului din seara aceea. Ca să poată cerceta ultimele minute din viața lui Jimmy Jay și felul în care acesta decedase. Declarațiile

martorilor se înșiraseră ordonat și în concordanță unele cu altele. Dar în clipa de față, ea era interesată mai mult de reacții decât de fapte.

Jolene alerga spre soțul prăbușit pe scenă. Urmaseră șocul, groaza și leșinul. Și dacă leșinul acela nu era unul sincer, atunci Eve avea să o nominalizeze la acordarea unui premiu evanghelic, echivalentul Oscarului.

Clyde se repezi și el într-acolo, venind dinspre colțul opus al scenei, ordonând autoritar celor de la pază să țină publicul departe de scenă. Fiicele celui decedat, soții lor, întreaga echipă alergau și ei de colo-colo, agitându-se, împiedicându-se, țipând și împingându-se unii pe alții.

Iadul pe pământ.

Clyde îi ține la distanță, folosind vorbe dure - vorbe de polițist. Și peste toate, hmmm, cugetă ea, un grup de femei îmbrăcate în rochii strălucitoare și vaporoase de culoare albastră. Toate blonde, stând lipite, agățate unele de altele, asemeni unei singure entități.

Corul Lumina Veșnică, presupuse ea. Una dintre ele făcu un pas în față, rosti, înecându-se, numele victimei - Eve observă cum buzele acelea rozalii rostiră literele numelui lui - după care se lăsă în genunchi, plângând cu fața în palme.

Interesant. Oprind înregistrarea, ieși din încăpere. Pe drumul spre zona unde se aflau cabinele, McNab îi ieși în cale.

— Am terminat cu ginerii și cu cei din echipa de pază. Peabody a terminat de interogat fiicele victimei și aproape pe toți cei din echipa tehnică. Dar avem o mică belea. Unul dintre ginerii lui e avocat.

— La dracu'.

— Nu așa se întâmplă de fiecare dată? McNab scoase o lamă de gumă de mestecat din buzunarul pantalonilor lui fluorescenți, oferindu-i-o apoi lui Eve. Dar văzând că Eve clatină din cap în semn

de refuz, o vârî imediat în gură. Așadar. A făcut gălăgie ca un avocat. Că e trecut de ora două dimineața, că oamenii au fost reținuți aici de mai bine de patru ore, bla, bla, bla.

— Și ați aflat ceva de pe urma atâtor interogatorii?

— Nimic care să atragă atenția sau care să iasă în evidență. Avocatul a mormăit nițel a nemulțumire, dar se pare că tot ce-și dorește e să-și ia familia de aici.

Eve analiză câteva clipe situația. Putea slăbi de îndată frâiele în privința familiei, cel puțin pentru moment. Sau...

— Hai să-i lăsăm să plece. N-o s-o ia niciunul dintre ei la fugă, dispărând. Poate că așa îi dăm ucigașului câteva ceasuri de reflecție, imaginându-și, fie că e vorba de un el sau de o ea, că va scăpa. Să le dăm și celorlalți timp să rumege bine cele petrecute, poate ne vor oferi mai multe informații la următorul interogatoriu. Oricum, am un fir și vreau să-l mai verific o dată.

— Mă duc să deschid porțile.

— Vreau ca până la opt fix să-mi oferi un raport amănunțit, la fel și Peabody, iar pe ea o rog ca la aceeași oră să fie prezentă la biroul meu de acasă.

— Ahhh. El înălță din umeri într-un gest cât se poate de natural.

Eve se întoarse la Roarke.

— Îi las să plece. Pe cei pe care nu i-am interogat în runda asta, îi interogăm mâine de dimineață.

— Nu ai fost cumva nefiresc de politicoasă?

— Unul dintre ginerii lui e avocat.

— Întotdeauna apare câte unul.

— În plus, nu numai că nu merită să mă iau Ia ceartă cu avocatul acesta, dar s-ar putea ca totul să fie în avantajul meu. Cei de la amprentare trebuie să sosească și ei, adăugă ea, privind din nou pe scenă. Și oricum, vreau să verific încă ceva în drum spre casă.

— Bun. El se ridică și își vârî PC-ul în buzunar.

— Ai găsit ceva în conturile acelea unde te-ai jucat de-a hakerul?

El zâmbi auzind termenul.

— Orice cont - care valorează cât de cât - are și o parte ilicită. Dar nu am găsit nimic suspect, acesta e adevărul. În anumite zone, lucrurile sunt la limită. Dar victima ta a beneficiat de sfaturi foarte istețe, extrem de creative și deosebit de întreprinzătoare. A fost generos cu activitățile umanitare, dar partea cinică a ființei mele îndrăznește să afirme că el își și putea permite foarte bine acest lucru. Și generozitatea asta avea avantaje considerabile în privința taxelor și a publicității bine gândite. Nu-i era rușine să trâmbițeze din propriul corn.

— Păi, dacă ai avea unul, de ce n-ai trâmbița, așa că mi se pare logic.

— Trâmbițatul ăsta îi aducea și mai multe donații, ceea ce se traducea printr-un stil de viață extrem de avantajos pentru Jenkins și familia sa. Mai multe case, continuă el, automobile de lux, o mulțime de posesiuni, opere de artă, bijuterii. Peste toate astea, familia lor - inclusiv copiii minori - se află pe statul de plată al bisericii. Și asta e perfect legal, din moment ce ei muncesc sau au diverse îndatoriri și funcții care pot fi considerate slujbe. Iar biserica achită niște salarii foarte bune.

— Deci nu există pierderi de dată recentă?

— Dimpotrivă, turneul acesta a avut parte de vânzări excelente, care au garantat și o creștere majora a donațiilor.

— Deci motivul nu a fost unul financiar. Nu se potrivește. Sigur, s-ar putea câștiga foarte mult de pe urma publicității iscate în jurul morții lui, a naturii acesteia. Realitatea e - bunule și neînțelesule Iisuse că moartea lui a fost urmărită live pe milioane și milioane de ecrane. Dar imaginea era el.

Ea făcu semn către panoul publicitar în mărime naturală, în timp ce se îndreptau spre mașină.

— El e imaginea din prim-plan. De ce să omori un om care îți pune la picioare un asemenea stil de viață? Poate că motivul e unul de natură sexuală, poate că la mijloc e vorba de gelozie, profesională sau personală. Sau poate că am de-a face cu un ucigaș care are un cui împotriva religiei și vrea, prin urmare, să ucidă preoți.

— Eu aș înclina către sex, îmi place mai mult. Dintr-o sumedenie de motive.

— Pariez că Jimmy Jay împărtășea punctul tău de vedere. Ea îi dădu adresa familiei Jenkins. Condu într-acolo, OK? Și apoi o să mergem la Mark.

— Și unde presupui că ar fi avut aventuri intime?

— Dacă tipul avea obiceiul să calce strâmb, dar să riște cât mai puțin posibil, atunci probabil că și-a angajat o profesionistă, însă în cazul în care el predica împotriva prostituției legalizate, atunci înseamnă că n-a ales să riște și să fie prins că a plătit vreo târfuliță, profesionistă sau nu. Așa că pentru asemenea extra servicii, îți găsești o persoană pe care o poți păstra aproape de tine, cineva în care să poți avea încredere - și în cazul căreia să nu bănuiască nimeni nimic dacă ești surprins în compania ei.

— Tot riscant e. Dar poate că și riscul făcea parte din șarm.

Eve clătină din cap.

— Nu-mi pare să fi fost un tip care-și asuma riscuri. Ba mai mult, cred că se considera protejat. La fel ca și în cazul situației financiare. Făcea totul pas cu pas, luându-și măsuri de precauție. De obicei, fiica lui era aceea care turna vodca în sticlele cu apă. Păstra totul în familie - sau cât de cât în mijlocul celor apropiați, lucrând cu managerul său, cu care colabora de mai multe decenii, cu bodyguardul lui de încredere. Era un adevărat obicei - povestea asta cu vodca, dar soția lui habar nu avea. Nu se prefăcea că nu știe, chiar nu avea habar. Uite că în cazul acesta a păcălit-o, și atunci de ce n-am crede că a folosit puțină magie și în cazul unor aventuri?

— Sunt convins că Mira ar vorbi despre asta în termeni mult mai duri, zise Roarke după câteva clipe. Dar patologia pe care ai descris-o e destul de clară și are logică. Uite, am ajuns.

Ea studie casa situată în zona Park.

— Frumoasă. Spațioasă. Aranjată. Intimitatea familiei e asigurată, sistemul de securizare fiind unul de ultimă generație. El a făcut azi o plimbare prin zonă. Un lucru care devenise deja rutină, potrivit declarației fiicei lui mai mici. A scăpat de bodyguardul său și a ieșit de unul singur la plimbare. Ca să mediteze, să-și încarce bateriile. Pot paria că a ajuns până aici, la colț, că a luat un taxi.

— Și s-a dus până la Mark. Roarke luă curba, îndreptându-se apoi către Madison. La ora asta târzie, nu prea e trafic. Cred că ziua a fost mult mai aglomerat.

— Poate că i-a luat de două ori mai mult timp decât nouă acum. Dacă a mers într-acolo pe la prânz, poate că drumul a durat exact tot atât. Dar la o distanță de șase-șapte cvartale? Se expunea mult prea mult. L-ar fi recunoscut prea multă lume. Newyorkezii sunt obișnuiți să dea ochii cu celebritățile, așa că majoritatea ar fi reacționat cu întârziere. Dar vezi tu, acum trecem pe lângă o mulțime de restaurante și de magazine.

— Iar turiștii roiesc în asemenea locații.

— Și ei nu obișnuiesc să fie atât de blazați. Deci, iei taxiul și ajungi aici în… Eve se uită la încheietura mâinii, chiar în clipa în care Roarke luă încet curba, oprindu-se în față la Mark. Dacă dublezi timpul, ajungi în zece minute. Dar cred că mai degrabă ar fi cam opt minute. Ea arătă legitimația în clipa în care portarul veni rapid spre ei. Trebuie să las mașina aici.

Portarul vorbi printre dinți:

— Ei, vă supărați dacă mutați mașina ceva mai încolo? Peste vreo două ore sosesc furgonetele cu marfa.

— Sigur. După ce Roarke parcă un metru sau doi mai în față, ea coborî pe trotuar și studie hotelul, așteptându-și soțul. Tu nu ești proprietarul clădirii acesteia, nu?

— Nu, dar se poate aranja. Mai ales dacă asta îți va fi de ajutor.

— Cred că mă descurc și fără să apelez la asta. Dar de ce nu e a ta?

— În ciuda pretențiilor tale zilnice, eu nu dețin aproape tot ce există. Și vrei să dețin asta?

Își vârî mâinile în buzunare, studiind clădirea la fel ca și ea.

— Locația e bună, dar arhitectura nu mă atrage. Arhitectura de după Războaiele Urbane e combinată cu atâta distincție, că te și plictisești. Nu e destul de veche ca să poată căpăta înfățișarea aceea pe care mi-aș dori-o eu. Apoi, mai e și interiorul, pe care ar trebui să-l redecorez și să-l remobilez potrivit viziunii mele. De obicei, funcționează doar la jumătate din capacitate. Are prețuri prea mari, dacă judeci după ambianță și după serviciile oferite, iar restaurantul nu are niciun Dumnezeu.

Ea se răsuci înapoi pe tocuri.

— Mie clădirea asta mi s-a părut cam urâțică.

— Ei, da, acesta e răspunsul, pe scurt.

— Aveai de gând s-o cumperi.

— Nu. Am studiat problema. Așa procedez eu, iubito, și acesta e unul dintre lucrurile pe care le avem în comun. Bănuiesc că și tu te afli aici ca să cercetezi un anumit aspect și că nu ne aflăm aici, Ia ora 2:30 dimineața, ca să admirăm o clădire cu o arhitectură neatrăgătoare.

— Trebuie să ajungă aici cât de curând. O să vină direct aici, după o seară ca asta, o să urce în camerele lor. Sau poate că merg în camera unora dintre ei, pentru a se liniști și a comenta cele întâmplate. Dar ea nu va proceda astfel. Ea va prefera să fie singură.

— Amanta.

— Mda. Pariez că-i fata aceea blondă din cor.

— Toate erau blonde.

— Da, da, erau. Fata aceea blondă cu sânii cei mai mari.

— Ca și cum nu toți bărbații ar fi morți după sâni mari - un lucru pe care îl pot certifica -, dar bănuiesc că pariul se bazează pe reluarea înregistrării TV și că ai votat cu blonda aceea cu sânii mari care stătea în genunchi și plângea.

Ea îl lovi în umăr cu degetul.

— Ai urmărit înregistrarea.

— Voiam să văd și eu cum au stat lucrurile.

— Și ce părere ai?

El își duse degetul la buze.

— N-aș îndrăzni să pariez împotriva ta.

Eve se întoarse cu fața în direcția respectivă chiar în secunda în care o limuzină ocolea mașina poliției. Urmări cum oamenii coborau din mașină. Un bărbat, o femeie, un cuplu, încă un domn, după care coborâră și membrele corului. Ele rămaseră lipite unele de altele precum o minge pufoasă și albastră, rostogolindu-se rapid în hotel.

— Să le acordăm câteva minute, ca să ajungă în camerele lor. Aș fi putut să aștept până la ivirea zorilor, zise ea, pe jumătate pentru sine, dar acum i-ar fi mult mai ușor să vorbească deschis, aici, în camera ei. Departe de locul de întâlnire, de toți ceilalți.

— Și dacă o să admită că a fost amanta lui, la ce-ți va folosi informația respectivă?

— Nu știu. Depinde. Un unghi duce către un altul. Poate că acesta putea fi motivul. Ea își dorea mult mai mult; el nu era dispus să-i ofere mai mult. Sau poate că a fost vorba și de un iubit gelos, de un fost iubit al ei. Sau… Mai am și alte variante pregătite. Bun. Hai să mergem și să-l intimidăm pe recepționerul de noapte. Fără mită. Că pierdem toată distracția momentului.

Eve intră în hotel, străbătu holul a cărui podea avea o nuanță gri de-a dreptul mohorâtă și plictisitoare, având, din nefericire, și niște imprimeuri florale. Mergea țanțoș, remarcă Roarke. Iar lucrul acesta îl amuza de fiecare dată.

Ea trânti legitimația pe tejghea. Un droid[4] în costum negru stătea, cu o atitudine politicoasă, la front desk.

— Bună seara, zise el, iar Roarke se întrebă a cui fusese ideea de a programa un droid cu un accent britanic atât de pisicos. Bine ați venit la hotelul Mark.

— Ulla Pintz. Vreau să știu în ce cameră este cazată.

— Regret. Nu vă pot dezvălui numărul camerelor în care sunt găzduiți oaspeții noștri. În mod normal, aș suna cu plăcere în cameră în numele dumneavoastră, ca să obțin permisiunea domnișoarei, dar domnișoara Pintz a sosit acum câteva secunde și a cerut să nu fie deranjată. A avut loc o tragedie.

— Da. A murit un om. Eu sunt polițist. Ridică legitimația și o roti în fața ochilor lui. Ia ghici de ce mă aflu eu aici.

El o privi nedumerit, ceea ce pe Eve o făcu să recunoască faptul că aceasta era marea problemă cu funcționarii-mașinării. Nu erau programați să priceapă sarcasmele și subtilitățile.

— Hai să discutăm în propoziții simple, decise Eve. Domnișoara Pintz a fost martoră la tragedia de care pomeneai. Eu sunt anchetatorul principal al acestei tragedii. Ori îmi comunici numărul camerei ei, ori îți târăsc circuitele la Sediul Central, după care o să obțin un mandat prin care voi solicita să nu mai funcționezi în vecii vecilor, fiindcă ai obstrucționat demersurile justiției.

— Aici, la noi, la hotelul Mark, dorințele oaspeților sunt sacre.

[4] 1. Un tip de robot. 2. robot, automat antropomorf. (n. trad.).

— Ia gândește-te puțin la varianta asta: cum o să mai respecți tu dorințele celor cazați aici atunci când o să fii la secție, iar glumeții de la Informatică se vor juca puțin cu tine?

Păru să gândească la acest aspect, având în vedere că droizii se gândeau la absolut orice.

Va trebui să vă verific datele de identificare.

— Dă-i drumul.

Din ochii lui țâșni un fascicul roșu, părând să scaneze legitimația lăsată pe tejghea.

— Se pare că totul e în ordine, locotenent Dallas. Domnișoara Pintz e cazată în camera 1203.

— Are colegă de cameră?

— Nu. Celelalte colege din corul Lumina Veșnică au fost cazate într-un apartament, dar domnișoara Pintz a preferat să aibă propria ei cameră.

— Pariez că da.

Mulțumită, ea pomi spre ascensor alături de Roarke.

— Nu e chiar așa distractiv să intimidezi un droid.

— Trebuie să înghițim aceste mici dezamăgiri. Gândește-te ce o să te mai amuzi interogând-o pe Ulla.

— Mda. Păși în lift. Poate ca acesta e motivul pentru care devine un moment important. Poate că îmi tai singură craca de sub picioare pentru că cercetez un aspect care nu se leagă în mod esențial de primul meu caz, în loc să caut ceea ce pare evident sau ieșit din comun.

— Fiindcă te bazezi pe instinctul tău în loc să te bazezi pe faptele de netăgăduit?

— Dacă în momentul acesta aș cere o probabilitate, ar reieși în proporție de optzeci și ceva la sută că ambele crime au fost comise de unul și același ucigaș.

— Dar tu nu ești de acord.

— Da, cred că nu sunt. Cred însă că știu deja cine l-a ucis pe Jenkins. Dar încă nu știu sigur care a fost motivul.

Eve coborî din lift și pomi pe coridor spre camera 1203. Deasupra ușii era semnalul luminos cu indicația: Nu deranjați!. Dar ea ignoră mesajul și ciocăni în ușă.

— Poliția, Ulla Pintz. Deschide.

După câteva clipe de liniște, bătu iar, rostind aceeași cerere.

— Alo? O voce tremurătoare se auzi în difuzorul speakerului. Sunt, ahhh, indispusă. Mi-au spus că până mâine nu trebuie să stau de vorbă cu nimeni.

— S-au înșelat. Trebuie să deschizi ușa, Ulla, altfel o să obțin autorizația de a-mi folosi șperaclul.

— Nu pricep. Ea își suflă nasul în timp ce rosti aceste vorbe și descuie ușa. Samuel ne-a spus că ne putem întoarce și că nu trebuie să vorbim cu nimeni. El e avocat și se ocupă de toate chestiile astea…

— Eu sunt polițist și mă ocup de toate chestiile astea. Locotenent Dallas, adăugă Eve, pășind înăuntru și alegând intenționat să nu spună nimic la adresa lui Roarke. Urâtă noapte, Ulla, nu?

— Totul e atât de groaznic. Ulla se șterse la ochi. Își scosese rochia vaporoasă și acum purta halatul alb, pus la dispoziție de hotel. Avusese timp să-și șteargă cele câteva straturi ale machiajului de scenă, astfel încât chipul ei era acum livid, lipsit de strălucire și ud de lacrimi. Un chip extrem de tânăr. *A murit.* Chiar în fața noastră. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat așa ceva.

Recunoscând că nu se prefăcea distrusă, ci chiar era, Roarke o prinse de braț.

— Ar fi mai bine să stai jos.

Încăperea era mică, dar reuși să se strecoare în colțul unde erau aranjate masa și scaunele, chiar în apropierea patului. Roarke o ajută să ia loc pe scaun.

— Vă mulțumesc. Toți suntem atât de supărați. Jimmy Jay era un om atât de puternic și de sănătos, mai generos ca viața însăși și plin de energia pe care ți-o dăruiește Domnul. Ea scoase ceea ce lui Eve i se păru a fi un sunet înfundat, după care chipul ei păru chinuit de un singur gând. Nu înțeleg cum a putut *muri!*

— Mă străduiesc să aflu cum. Ce-ar fi să-mi povestești și mie ce fel de relație aveai cu Jimmy Jay?

Ridicând din nou capul, Ulla deschise larg ochii și începu să se agite.

— Dar de ce spuneți asta? Eu cânt. Toate cântăm. Eu, Patsy, Carmella și Wanda, noi formăm corul Lumina Veșnică. Noi suntem cele care aducem bucuria.

Era târziu, cugetă Eve, așa că nu avea niciun rost să se învârtă în jurul cozii. Se așeză pe marginea patului, astfel încât să poată privi fix în ochii umezi ai Ullei.

— Știm adevărul, Ulla.

Privirea Ullei zvâcni brusc în tavan. La fel ca un copilaș care neagă că a furat prăjiturele, deși a fost prins cu mâna vârâtă în borcan.

— Nu știu la ce vă referiți.

— Ulla.

În clipa în care Roarke vorbi înainte ca Eve să adauge ceva, ea îl privi sfidător, dar el își concentra acum atenția asupra Ullei.

— Jimmy Jay ar fi vrut ca tu să ne spui adevărul. Are nevoie de ajutorul tău. Cineva l-a ucis.

— Oh, Doamne. Oh, Iisuse.

— Trebuie să ne spui adevărul, ca noi să putem afla cine a comis crima, ca să găsim răspunsul în numele celor care l-au iubit și care l-au urmat. Care au crezut în el.

Ulla își uni palmele, apăsându-le cu putere în valea adâncă dintre sânii de o mărime impresionantă.

— Toți am crezut în el. Cred că o să ne simțim pierduți fără el, iar eu una chiar o să fiu *pierdută* fără el. Nu știu cum vom găsi din nou calea spre Lumină.

— Adevărul e primul pas pe calea asta.

Ea clipi, ochii ei căprui plini de lacrimi fixându-se asupra lui Roarke.

— Într-adevăr?

— În momentul acesta tu porți o povară, povara unui secret. Cred că el și-ar dori să te liniștești și să faci acest prim pas spre Lumină. Sunt convins.

— Ooo. Ea rămase cu ochii la Roarke. Măcar de-aș putea să fac asta! Dar nu vreau să fac nimic care i-ar putea face rău lui, Iui Jolene ori fiicelor lui. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

— Mărturisind adevărul, o să le ajuți, nu o să le faci rău. Dacă nu va fi neapărat nevoie ca ele să cunoască răspunsul tău, atunci el va rămâne secret, nu va fi auzit decât între acești patru pereți.

Ea închise ochii preț de o secundă, în timp ce buzele ei rostiră o rugăciune mută.

— Sunt atât de confuză. Sufletul meu e atât de bolnav. Vreau să vă ajut. Vreau să nu mă abat de la calea cea dreaptă. Ulla i se adresa lui Roarke, observă Eve, ca și cum ea însăși s-ar fi evaporat pur și simplu, asemeni unui fuior de fum. Ați putea considera, de exemplu, că eu și Jimmy Jay am avut o relație specială. O relație care depășea barierele pământești.

— Adică v-ați iubit unul pe altul, punctă Roarke.

— Da, ne-am iubit. Da. Vocea ei era plină de recunoștință față de el, fiindcă pricepuse acest fapt. Altfel de cum le iubea el pe Jolene și pe fetele lui, altfel de cum îl iubesc eu pe cel care mi-e ca și logodnic, adică pe Earl, la noi, în Tupelo.

Ulla se uită în grabă la fotografia aflată pe noptieră, lângă pat, în care se vedea un bărbat slăbuț, cu un zâmbet larg și lipicios.

— Ne luminam calea și inima reciproc. Iar eu îl ajutam, oferindu-i trupul meu, ca să poată recâștiga puterea de a propovădui mai departe cuvântul Domnului. Nu era vorba doar de o relație fizică, înțelegeți? Nu era ca și cum, mă rog, am fi făcut sex.

Eve rezistă, făcând eforturi să nu întrebe: dacă nu era ca și cum ar face sex, atunci despre ce dracu' era vorba?

— Cu toate că ne ofeream și alte plăceri, n-am să neg lucrul acesta. Cu ochii umezi, implorând înțelegere, Ulla își mușcă cu putere buza inferioară. Dar dincolo de această plăcere, reușeam să ne înțelegem la un nivel mult mai profund, așa că a trebuit să păstrăm secretă relația noastră.

— Aș putea să te întreb cât a durat această legătură specială? punctă Eve.

— Patru luni, două săptămâni și cinci zile. Ulla zâmbi cu tandrețe. Mai întâi ne rugam, iar puterea aceea-puterea spirituală era atât de intensă - știam că era un lucru bun.

— Și cât de des… vă dăruiați această lumină?

— Ooo, de două, trei ori pe săptămână.

— Incluzând și după-amiaza asta.

— Da. Seara asta era una extrem de importantă, pentru toată lumea. Era foarte important ca Jimmy Jay să aibă parte de toată lumina și de energia de care avea nevoie.

Ea luă un alt șervețel, suflându-și nasul cu delicatețe.

— El a venit la mine în după-amiaza aceasta. Eu am rămas aici atunci când fetele au plecat să pună la punct ultimele detalii înainte de repetiție. A durat aproape o oră. Era vorba de o seară specială, foarte specială. Trebuia să ne dăruim multă, multă lumină.

— Îți dăruia vreodată ceva? întrebă Eve. Bani, cadouri?

— O, Doamne, nu. Ar fi fost o mare greșeală.

— Mmm. Ați ieșit vreodată în oraș? Ați călătorit undeva, ați petrecut împreună vreo vacanță, ați cinat împreună?

— Nu, oooo, nu. Ne întâlneam doar aici, la mine, când aveam ocazia. Ca să creăm lumina aceea. O, poate că ne-am mai întâlnit o dată sau de două ori acolo, în spatele scenei, în cazul în care mai avea nevoie de încă puțină lumină și energie înaintea unei predici.

— Și nu-ți era teamă că puteați fi surprinși de cineva care nu ar fi înțeles ce trebuia înțeles?

— Ei, da, mi-a fost teamă, puțin. Dar Jimmy Jay simțea că noi eram protejați de scopul nostru cu mult mai înalt și de intențiile noastre pure.

— Nu ți-a reproșat nimeni această relație?

Ea se bosumflă, întristându-se.

— Nu, nimeni, până în clipa asta.

— N-ai povestit nimic amicelor tale, n-ai dat cuiva de înțeles că se petrecea ceva între voi? Colegelor din cor ori… bărbatului care îți era aproape logodnic?

— Nu, n-am spus nimănui. Îmi dădusem deja cuvântul. Jimmy Jay și cu mine am jurat cu mâna pe Biblie că nu vom spune nimănui niciodată. Sper că n-am făcut nimic rău, spunându-vă dumneavoastră. Mi-ați spus că…

— Acum e cu totul altceva, o asigură Roarke.

— Fiindcă el a plecat la îngeri. Sunt atât de obosită. Acum vreau să-mi spun rugăciunile și să mă duc la culcare. Vă supărați?

Când reveniră din nou pe trotuar, Eve se rezemă de aripa autovehiculului ei.

— E imposibil să fi jucat teatru. Chiar e de-o naivitate uimitoare.

— Cu toate astea e tare dulce.

Eve se uită spre el, apoi își dădu ochii peste cap.

— Cred că pentru a avea o asemenea opinie, ai nevoie de un penis.

— Am, și chiar aceasta e opinia mea.

— În ciuda acestui fapt - sau tocmai de aceea - ai apăsat pe butoanele potrivite. Te-ai descurcat de minune și ai făcut-o să mărturisească iară să trebuiască s-o târăsc cu țâțele alea idioate cu tot până în centrul orașului. Ea nu se putu abține să nu rânjească. Se eliberează de povara secretului și pășește pe calea cea dreaptă.

— Ei, era un subiect de discuție. În orice caz, e genul de femeie care, ca să zicem așa, așteaptă ca un penis să-i spună ce să facă, ce să gândească. Iar Jenkins s-a folosit de chestia asta. Dacă nu cumva, el chiar credea în chestiile alea pe care i le spunea ei.

— Oricum, e doar un punct de vedere. Eve deschise portiera După ce intrară în mașină, ea întoarse capul către Roarke. Oare amândoi erau la fel de fraieri, încât să creadă că nu-i suspecta nimeni, că nu se prindea nimeni că făceau sex? Chiar să nu bănuiască nimeni nimic? De trei ori pe săptămână timp de câteva luni de zile, plus acele momente ocazionale în culise. În culise, pe unde se perinda destul de multă lume, după cum am constatat și noi.

— Vrei să spui că cineva i-a descoperit, zise Roarke în timp ce conducea mașina spre casă, și că acesta e motivul pentru care persoana respectivă l-a ucis pe Jenkins?

— Da, e și asta o posibilitate. Ce s-ar fi întâmplat cu biserica - cu reputația ei, cu misiunea sa, cu donațiile - dacă *înțelegerea asta* dintre ei doi ar fi ieșit la iveală? Sexul a răsturnat țări și a îngropat mulți lideri politici. Presupun că prejudiciul ar fi fost unul considerabil.

— Mda, dar eu mă gândesc la ceva mai mult, mult mai mult decât moartea fondatorului și liderului bisericii. Poate că ținta criminalului nu este un lider oarecare, ci toți slujitorii Domnului. Dacă lovești cum trebuie, poți chiar să scapi basma curată. Poți da câteva lovituri, dar, în același timp, poți obține și alte beneficii. Poți să te arăți scandalizat, plin de compasiune. Și o ții așa până apare următoarea țintă.

O, da, cugetă ea. Se potrivea perfect. Era un plan care funcționa perfect.

— Între timp ai la dispoziție văduva, familia îndurerată. Presa îți servește pe post de acoperire, așa că te gândești să dai lovitura în timpul slujbei de înmormântare. Și, la naiba, dacă știi ce ai de făcut, îți iese o treabă de nota zece.

— Cine cunoaște toate mișcările familiei?

— Ah. Managerul victimei. Billy Crocker.

Roarke râse scurt.

— Și - bănuiesc - ți-ai dat seama de asta dintr-un singur interogatoriu și după câteva ore de anchetare a acestui caz.

Ea își roti umerii de câteva ori, frecându-se la ochi.

— Trebuia să-ți spun că tocmai din acest motiv îl admir pe managerul lui. Am obosit, mă las prea ușor impresionată. Dacă e vorba de o crimă care n-are de-a face cu primul caz, atunci chiar îl simpatizez pe individ. Dar dacă greșesc și cazul acesta are de-a face cu Flores/Lino, atunci să fiu a naibii dacă mai știu ce se petrece.

Începu să caște.

— N-am băut destulă cafea, mormăi ea. Cred că am nevoie de două ore de odihnă, să las mintea să lucreze în timp ce dorm puțin. Ei, da, maximum două ore, pentru că trebuie să termin de scris raportul înainte de sosirea lui Peabody. Trebuie să am câteva minute la dispoziție ca să verific o dată, de două ori informațiile și să cercetez și datele financiare descoperite de tine. Chiar dacă adaug și declarația Ullei, tot nu ajung prea departe. Am nevoie de mult mai multe date.

Roarke trecu cu mașina dincolo de porți.

— Adică nu o să te posed și n-o să creăm lumină în dimineața asta?

Ea schiță un zâmbet somnoros.

— Amice, eu caut întunericul.

— Mi se pare corect. Dormi două ore, iar dimineață bei un energizant.

Revoltător.

— Avem o aromă nouă. Aromă puternică de piersică.

— Revoltător și prostesc. Mmm.

Dar cum până atunci mai avea două ore, n-avea rost să-și facă griji de acum. Se concentră să urce la etaj, să se dezbrace, după care se prăbuși pe pat, unde Galahad, deja cuibărit la locul lui, o privi nemulțumit fiindcă îl deranjase.

În clipa în care pisicul își reluă locul la picioarele ei, iar ea se cuibări lângă Roarke, era deja adormită.

Și așa, în vis, se trezi pe scena marii arene de la Madison Square Garden. Iar altarul era scăldat de o lumină puternică și albicioasă. Lino, îmbrăcat în veșmântul preoțesc, și Jenkins, purtând costumul lui alb, se aflau chiar în spatele altarului.

Alb și negru sub lumina aceea puternică.

— Toți cei prezenți aici suntem niște păcătoși, zise Jenkins, salutând-o. Plătești un bilet și gata.

— Păcatele se află sub jurisdicția mea, îi zise Eve. La fel și crimele. Religia mea e crima.

— Ai început de tânără. Lino ridică o cupă de argint, toastă în direcția ei, după care bău. Oare de ce au transformat sângele lui Hristos într-un vin ieftin? Vrei și tu o gură? îl întrebă el pe Jenkins.

— Îl am pe al meu, *padre.*

Jenkins ridică sticla cu apă.

— Fiecare om cu otrava lui. Frați și surori!

El înălță glasul, desfăcând larg brațele.

— Haideți să ne rugăm pentru sora noastră care a păcătuit, ca să găsească drumul și lumina. Ca să se căiască!

— Nu mă aflu aici pentru propriile mele păcate.

— Păcatele sunt cele care ne apasă, cele care ne împiedică să-L luăm de mână pe Dumnezeu!

— Ce zici dacă o absolvim de păcate? sugeră Lino. Eu acord zilnic iertarea, iar sâmbăta chiar de două ori. Nu poți să-ți cumperi un bilet spre Rai, fără să plătești pentru salvarea sufletului tău.

— Niciunul dintre voi nu e ceea ce pretinde a fi.

— Dar cine e ceea ce pretinde a fi? întrebă Jenkins. Ia să ne uităm la înregistrare.

Ecranul din spatele lor pomi pe neașteptate. Lumina roșie și difuză clipi de câteva ori la rând. Pe fereastra aceea mică, SEX, SEX ÎN DIRECT! Lumina aceea roșie se transformă în dormitorul lui Eve, acolo unde ea, copil fiind, tremura de frig, tăindu-și o bucățică de brânză cam terciuită.

În vis, inima începu să-i bată cu putere. Simți o arsură puternică în gât.

El se apropia.

— Am mai văzut asta. Eve se străduia să nu-și ia ochii de pe ecran, spunându-și că trebuie să găsească voința de a nu se răsuci pe călcâie și a o luă la fugă, de frica a ceea ce avea să urmeze.

El era din ce în ce mai aproape.

— Știu ce a făcut. Știu ce a făcut. N-ar trebui să procedați astfel.

— Judecătorul nu știe, o avertiză Lino, suflecându-și mânecile robei. Tatuajul de pe brațul lui începuse să sângereze. La sfârșit vei fi judecată.

Pe ecran, tatăl ei, beat - dar nu suficient - o pocni. După care se aruncă asupra ei. Îi fractură brațul în timp ce o viola. Pe ecran, ea începu să strige, iar pe scenă, retrăi totul. Durerea, șocul, teama. La sfârșit, simți mânerul cuțitului pe care-l strângea în mână.

Îl ucisese, înfigând lama cuțitului în trupul lui, iar și iar, simțind cum sângele se scurgea pe mâna ei și-i împroșca chipul, în timp ce brațul îi era străpuns de o durere cumplită, agonică. Stătea pe scenă

și se uita pe ecran. Stomacul îi era deja întors pe dos, dar rămase locului și privi până ce copilul acela, care era tot ea, se ghemui într-un colț al încăperii, la fel ca un animal sălbatic ce se ascunde.

— Mărturisește, îi ordonă Lino.

— Căiește-te pentru păcatele tale, strigă Jenkins.

— Dacă ce ați văzut acolo e un păcat, atunci o să dau socoteală în fața lui Dumnezeu - când va sosi momentul și dacă va fi cazul.

— Să fie pedepsită, solicită Lino.

— Să se mai nască o dată, predică Jenkins.

Împinseră amândoi în masa care forma altarul, așa că aceasta se prăbuși pe scenă, spărgându-se în mai multe bucăți - bucăți de piatră. Din coșciugul aflat dedesubt se înălță fantoma însângerată a tatălui ei. Acesta zâmbi.

— Iadul te așteaptă, fetițo. A venit vremea să mă urmezi.

Fără nici cea mai mică ezitare, Eve scoase arma din teacă,

Încărcând-o la maximum. După care își ucise din nou tatăl.

— Trezește-te, trezește-te, Eve, gata. E suficient. Trebuie să te întorci.

Ea simți brațele acelea calde și puternice care o cuprinseră. Inima lui bătea într-un ritm alert lângă a ei.

— Bine. Bine. Aici reușea să respire. Putea să se odihnească. S-a terminat.

— Ești rece. Ești groaznic de rece. Roarke își lipi buzele de fruntea ei, de obrajii ei, masându-i pielea înghețată a brațelor și spatele.

— Ea nu era acolo.

— Cine?

— Mama. M-am gândit că dacă voi visa vreodată despre momentul acela, dacă mă voi întoarce în timp sau amintirea aceea

mă va izbi, va fi și ea acolo. Din cauza lui Solas, din pricina acelui eveniment. Dar nu a fost așa. Ea nu a apărut deloc. Mă simt bine.

— Să-ți duc un pahar cu apă.

— Nu. Ea îl strânse tare de tot în brațe. Stai aici cu mine.

— Atunci povestește-mi cum a fost.

El o ținu în brațe în vreme ce ea îi povesti, iar frigul se risipi încet-încet din pielea, din oasele și din inima ei.

— L-am ucis încă o dată. Nu am mai simțit frica, furia sau disperarea de altădată. Dar nici plăcere n-am simțit. Nu era vorba doar de un gest necesar, ci și de faptul că am reușit să stau acolo, să urmăresc tot ce se petrecea pe ecran, retrăind practic toate acele clipe. Ca și cum aș fi fost în două locuri deodată. Dar…

— Dar?

— Dar povestea nu m-a rănit chiar atât de mult, nu m-a speriat extrem de tare. Am putut să mă uit pe ecran și să-mi spun: S-a sfârșit. Totul o să fie bine. Oricât va dura, totul va fi bine, fiindcă eu voi proceda exact așa cum se cuvine. Indiferent de câte ori voi fi obligată să repet gestul, el tot mort va rămâne. Iar eu sunt în regulă.

— Lumina aprinsă, ordonă el. Cincisprezece la sută. Trebuia s-o privească, s-o vadă destul de bine ca să fie sigur. Și după ce se asigură, îi cuprinse obrajii în palme și o sărută pe frunte.

— Mai poți dormi?

— Nu știu. Cât e ceasul?

— Aproape 6:00.

Ea clătină din cap.

— Ei, oricum ar fi trebuit să mă trezesc. Mă scol și mă apuc de treabă.

— Bun, atunci o să-ți ofer băutura aceea energizantă.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Mi-am închipuit că ai să pomenești despre asta.

— Și fiindcă tu ești unica și marea iubire a vieții mele, o să mă înfrupt și eu din băutura asta.

10

Eve ar fi preferat o cană cu cafea, însă bău amestecul acela care, până la urmă, nu se dovedi chiar atât de rău la gust. - Zici că mănânci un bol cu fructe.

— Cam asta e ideea. El studie lichidul rămas în propriul pahar, oftă puțin, după care îl bău. Ei, încă o misiune îndeplinită.

— Dar de ce nu fac și cafea cu aromă de fructe?

— Există diverse băuturi pe bază de cafea cu tot felul de arome, nu? Dar un amestec proteic te îndeamnă, în primul rând, să consumi o băutură sănătoasă. Ceva benefic și care se pregătește rapid.

— Poate că ar fi consumată de mult mai multă lume dacă ar imita gustul unui produs nu chiar atât de sănătos, dar care e pe placul lor. Mai târziu, cei care consumă amestecul acesta doar la nevoie, ar începe să spună: mmm, mmm, îmi plac tare mult shake-urile acestea gen cocktail, care conțin o groază de proteine sub formă lichidă.

El vru să adauge ceva, după care înclină capul într-o parte. - Hmmm.

— Era doar o părere. Mă rog. Trebuie să apuc să fac un duș înainte să încep treaba.

— Și eu la fel.

Ea miji ochii.

— De fapt, tu vrei să apuci să faci duș sau vrei să pui mâna pe mine?

— Hai să aflăm.

Eve își scoase cămașa de noapte în timp ce ieșea din dormitor și se îndrepta spre baie. Intră mai întâi la duș.

— Robinetele deschise la maximum, la 101 grade.

— Doamne, zici că te fierbe cineva pentru micul dejun.

Jeturile de apă încrucișate porniră să funcționeze - un șoc pentru pielea ce transmise fierbințela aceea până la os. În timp ce apa o cuprinse din toate părțile, ea se răsuci pe călcâie și îl trase spre ea.

— Simt că am foarte multă energie. Îi captură buzele, sărutându-l lacom, cu pasiune, prefăcându-se că-l mușcă ușor, după care pufni în râs în secunda în care trupul ei se izbi de peretele din sticlă șiroind de apă. Iar trupul lui îl țintui locului pe al ei. Uaaau, văd că și tu ai multă energie. Ce coincidență!

El fu primul care începu s-o mângâie, pielea sa udă atingându-se de trupul ei la fel de ud, astfel că fiecare centimetru al ființei ei se înfioră plin de dorință și nerăbdare.

— Repede, zise ea, lipindu-se de el. Îl mușcă din nou, iar ochii ei în nuanța coniacului licăriră provocator. Rapid, cu putere și plin de pasiune. În secunda asta.

El îi cuprinse șoldurile, ridicând-o pe vârfuri ca să-i poată oferi exact ceea ce își dorea.

Plăcerea era una demențială și mușca din ea. Ochii lui, mari și de un albastru sălbatic, o captivară definitiv în timp ce trupul lui se sălta și împingea, astfel că ea atinse deja prima culme a extazului.

Țipă datorită plăcerii și a încântării, a certitudinii că acolo… acolo ea pricepea puterea acelei regăsiri, acelei acceptări și acelei contopiri cu partenerul și sufletul ei pereche. Doar aici descoperea aceea pasiune, acea flacără care-i mistuia și doar alături de el - doar

împreună cu el - încrederea aceea absolută dintre ei reușea să tempereze puterea și s-o transforme în dragoste.

Indiferent ce se petrecuse înainte, indiferent care fuseseră visele ce o bântuiseră, ea știa cine e și se dezvăluia în acel univers special creat de propria sa dragoste.

Se lipi și mai tare de el, îl cuprinse și mai tare în brațe, până ce simți că se cutremură. Gura ei alunecă în goană, mai lacomă ca niciodată pe pielea lui umedă și fierbinte, în vreme ce inima ei tresări puternic.

— Mai mult, mai mult.

Stropii și aburii erau la fel de fierbinți, iar apa lovea cu forță în geamul de sticlă. Unghiile ei se înfipseră adânc în umerii lui, iar trupul ei îl împresură pe al lui precum lava unui vulcan. Dar nu se predă. Nu avea de gând s-o facă, el o știa cât se poate de bine. Avea de gând să reziste în continuare, fiindcă mai trăiseră asemenea clipe. Orice ar fi venit, aveau de gând să reziste.

Momentele ce urmară, momente ce-i consumară pe amândoi, dezlănțuiră în ei o poftă nebună, de nestăpânit, la care se adăuga o dragoste devoratoare, plină de forță, scandaloasă, care îi uni în cel mai autentic mod, purtându-i acolo unde nu exista nici sfârșit și nici început.

El o duse din nou pe culmile extazului, spre care se îndrepta și el. Când simți că ea plutea, când șocul acela amețitor se oglindi în privirea ei strălucitoare, o acompanie cuprins de fericire.

Cu toate astea, ea încă rezista. În momentul în care sosi și marea eliberare, extazul final, brațele ei rămaseră tot acolo, în jurul lui, strângându-l cu putere. Amețit, el o sărută - mai întâi la curbura obrazului, apoi pe linia gâtului, gâdilând-o ușor. După care gurile lor se întâlniră într-un sărut lung și drăgăstos.

— Doamne, reuși ea să șoptească. Iisuse. Uaaau.

— E vorba de o trinitate sfântă și personală? El atinse un cub din sticlă, făcând palmele căuș pentru a prinde acolo săpunul lichid care se scurse încet dinăuntrul acestuia.

— Simt o nevoie nemaipomenită să beau un shake energizant al cărui efect să dureze cât oi trăi.

Ea surâse în vreme ce el îi întinse lichidul parfumat de-a lungul umerilor, al spatelui și deasupra sânilor, masându-i cu mișcări energice.

— Nu cred că avem nevoie de energizante.

Indiferent care fusese rezervorul acelui flux energetic, fie că fusese vorba de partida aceea de amor plină de pasiune și reconfortantă, fie de acele coșmaruri, Eve se așeză la birou să scrie raportul referitor la ancheta Jenkins, cu mintea extrem de limpede.

Revizui declarațiile martorilor, căutând să pună la punct parcursul orar al evenimentelor. Și pentru că era deja o activitate de rutină, comandă o probabilitate legată de cele două cazuri anchetate.

Așa cum bănuia, computerul determină într-un procent de 86,3% că cele două cazuri ar putea avea unul și același ucigaș.

Cu toate că nu credea că această probabilitate era valabilă, rearanjă panoul de expunere a informațiilor, împărțindu-l în două: o parte dedicată lui Flores/Lino, o parte dedicată cazului Jenkins.

Sorbind din cafea, studie apoi rezultatul.

— Da, în aparență. În aparență, mormăi ea. Dar nu am aprofundat suficient problema; am ignorat subtilitățile.

Preotul, un simplu preot - care nici nu era preot - într-o parohie predominant hispanică, și evanghelistul faimos, bogat și aflat în lumina reflectoarelor. Credințe diferite, culturi diferite, doctrine diferite.

Reflectând, începu să se plimbe în jurul panoului. Dacă varianta determinată de computer era cea corectă, iar ea se înșela, atunci

poate că presa însăși fusese în parte motivația acestei crime. Prima dintre crime suscitase un interes suficient de mare din partea presei, dar după cel de-al doilea asasinat, avea să se producă o adevărată explozie mediatică. Ambele crime avuseseră loc în fața unei audiențe numeroase, ambele avuseseră loc în timpul unei acțiuni care putea fi considerată drept o performanță deosebită, un spectacol de excepție și ambele arme folosite fuseseră pregătite în culise. Acolo unde, cu toată paza asigurată de oamenii lui Jenkins, diferite persoane reușeau să se miște în voie de colo-colo.

Ambele victime aveau secrete, și niciuna dintre ele nu era la fel de pură și de bună precum pretindea. Sau după cum propăvăduia imaginea fiecăruia dintre ei.

Se întoarse cu fața spre Roarke în clipa în care acesta intră pe ușă.

— Probabilitatea e de peste 86 % ca ambele victime să fi fost ucise de același criminal.

— Exact cum ai pronosticat tu.

— Iată o întrebare: în cazul în care ucigașul e unul singur, atunci e posibil ca el să fi descoperit duplicitatea victimelor? Prefăcătoria lui Flores și faptul că Jenkins își înșela nevasta și consuma alcool?

Adică să-i fi omorât din pricina ipocriziei. Roarke studie panoul rearanjat. Atunci, mii și mii de lideri religioși ar trebui să fie atenți la ce beau.

— Mda, și nu numai atât. De ce i-a ales tocmai pe ei, în orașul nostru? Fiindcă și ucigașul locuiește tot aici. Familia Jenkins locuiește în altă parte. Deține mai multe case, da, dar niciuna nu se află în New York. În plus, el călătorea destul de mult, așa că ar fi putut să fie ucis în orice colț al lumii. Oricând.

— Dar l-a omorât aici și acum. La câteva zile după moartea lui Flores.

— Da. După. Un fanatic psihopat? Atunci de ce a ucis prima dată un preot obscur și nu pe cel faimos? Și de ce nu și-a revendicat ucigașul cele două crime?

Eve clătină din cap, plimbându-se în jurul panoului.

— Da, mare parte dintre făptași, dintre criminalii în serie reușesc să-și țină gura închisă, măcar pentru o vreme. Dar, după părerea mea, dacă ținta ta sunt liderii religioși, atunci ești un fanatic. Unul *care crede.* Și fiind credincios fanatic, tu îți dorești ca, împlinind voia lui Dumnezeu, să împărtășești lumii întregi faptele tale.

— Altfel de ce ai mai fi fanatic? întrebă Roarke perfect de acord.

— Oh, daaa. Dar uite că acum nu a scos niciun cuvânt. Mai departe, îl ucizi pe falsul preot, sperând ca poliția să descopere acest lucru, având încredere că așa se va întâmpla? Tu, fanaticul, nu faci tot posibilul ca acesta să fie dat de gol? Eu nu prea cred. Ori lași un semn, ori angajezi pe cineva care să-l denunțe.

Roarke ridică un deget, după care se duse până în bucătăria biroului ei ca să-și ia o cană cu cafea.

— Am subliniat deja amândoi că tu nu ești de acord cu procentajul stabilit de computer.

— Cred că în computer sunt stocate multe informații aiurea. Prima crimă respectă un anumit ritual. Pare să fie o răzbunare personală, dar care are în același timp legătură cu ceremonia. Cea de-a doua? Pare…

— O soluție practică, sugeră Roarke.

— Exact. Pare o oportunitate care nu trebuia ratată, l-am trimis Mirei un raport, să vedem dacă îmi poate face o programare.

— Vrei să afli și părerea mea?

— Sigur.

— Probabilitatea aceea nu mi se pare valabilă, mai ales dacă mergi un pic mai departe, dincolo de aparențe. Ambele victime erau,

în mod ostentativ, slujitori ai Domnului. Însă în cazul primei victime, nu există niciun beneficiu - niciunul evident, în orice caz.

Roarke bătu cu vârful degetului în fotografia lui Lino.

— Sub numele de Flores, de vreme ce el era simpatizat de cei cu care colabora și când era bine cunoscut în rândul membrilor bisericii, un preot paroh putea fi înlocuit, și chiar așa s-a și întâmplat. În cazul celei de-a doua victime, câștigul e unul substanțial - din punct de vedere financiar -, deși există și posibilitatea unor pierderi. Cel puțin pe termen scurt. Așa că o eventuală înlocuire ar putea fi făcută cu răbdare. Dar Jenkins, indiferent cum era el, s-a dovedit și un om de afaceri. Așa că se vor întreprinde anumite acțiuni care să-i protejeze afacerea. M-ar surprinde să aflu că aceste măsuri de precauție nu au fost luate mai demult. Dar în ambele cazuri, aș îndrăzni să spun că aceste crime au avut un caracter intim, așa cum țintele au fost alese dintr-un motiv anume. Ucigașul, sau ucigașii, a urmărit cu precizie planul pus la cale.

— Acela de a-i elimina pe cei vizați. Dar fără a-i demasca neapărat. Ea bău iar din cafea, privind cu atenție panoul pe care erau expuse datele. De fapt, dacă Jenkins ar fi fost demascat, atunci afacerea lui ar fi fost supusă unui mare risc. Și niciunul dintre cei implicați în ea nu și-ar fi dorit așa ceva.

— Ai dreptate.

— Să sperăm că aceasta e pista corectă, pentru că altfel o să ne uităm mult și bine la rabinul sau la călugărul ăla de la morgă, până să aflăm adevărul. I-auzi, vine și Peabody, și-l aduce și pe McNab.

— Ai un auz de felină.

Eve privi câteva secunde spre canapeaua pe care obișnuia să se odihnească, acolo unde Galahad se tolănise comod și își făcea somnul dintre micul dejun și masa de prânz.

— Depinde la ce fel de felină ne referim. Dă-mi raportul, rosti Eve în secunda în care Peabody și McNab pășiră în birou.

— Poftim. Cu ochii negri încă somnoroși, Peabody îi oferi CD-urile. Te rog, aș putea să am și eu parte de o cană cu cafea, ceva de mâncare și o porție consistentă de vitamine?

Eve făcu semn către bucătărie în vreme ce se îndreptă spre computer și băgă CD-urile în dispozitiv. Cu toate că nu citise raportul, expedie o copie doctoriței Mira și una lui Whitney. Urma să-l citească mai târziu.

Până se alimentează partenerii tăi de lucru, mă duc să-mi rezolv și eu niște treburi. El îi ridică capul, sprijinindu-și degetul sub bărbia ei, după care o sărută cu tandrețe. Succes la vânătoare, locotenente!

— Mulțam. Hei, ai multe afaceri de protejat.

El se întoarse spre ea, rămânând în prag.

— Una sau două.

— Un noian, replică ea. Partea cea mai importantă e că tu ai asigurări și contingente în întreaga lume. Ai la dispoziție mai multe persoane care au de făcut diferite operațiuni în cazul decesului tău, care va avea loc cine știe când, într-un viitor îndepărtat și neclar, la vârsta de două sute șase ani, după ce noi doi o să facem amor pasional și fierbinte în cabina de duș.

— Speram să trăiesc până la două sute doisprezece ani, dar, în rest, ai dreptate.

— În plus, bănuiesc că l-ai însărcinat deja pe Summerset să se ocupe de tot - să fie coordonatorul. El fiind persoana în care ai cea mai mare încredere ca să învârtă bilele și să le păstreze în stare de funcționare.

— Îți dai seama că ar însemna ca el să apuce să trăiască până în jurul vârstei de două sute patruzeci de ani, dar recunosc că ai dreptate. Cu toate că aș avea încredere în tine, nu mă aștept ca tu să lași deoparte… bilele… tale, ca să le învârți pe ale mele. Mai ales că

ai intra în comă numai gândindu-te la suferința provocată de anii grei și lungi în care ai fi obligată să trăiești fără mine.

— Exact.

— Și încă îți mai place de director.

— Mai vedem noi.

Ea reveni la birou, solicitând o verificare completă în privința lui Billy Crocker. Peabody și McNab se întoarseră aducând cu ei câte o farfurie cu vafe.

— Carbohidrați. Energie.

— Mda, o zi plină de energie. Billy Crocker e văduv. Soția lui - singura, de altfel - a murit acum șase ani într-un accident de mașină. Are doi copii care acum sunt mari deja. Fata lucrează ca asistent maternal, locuiește în Alabama, împreună cu soțul și cu cele două fete minore. Băiatul este contabil la Lumina Veșnică și e însurat cu o doamnă care lucrează tot la Lumina Veșnică, pe post de publicist. Are o situație financiară mai mult decât rezonabilă, cu toate că reinvestește un procent de 20% din venitul său anual în conturile Luminii Veșnice. În orașul de baștină, casa lui se învecinează teoretic cu cea a familiei Jenkins, deși mai păstrează o locuință și în apropierea fiicei căsătorite.

Eve reflectă câteva clipe.

— E însărcinat cu păstrarea aparențelor, cu curățarea veniturilor, cu programarea întâlnirilor familiei Jenkins, cu asigurarea transportului liderului. Ca să ajungi la Jimmy Jay, trebuia să treci mai întâi pe la Billy.

— Un soi de lider secund, sugeră Peabody.

— Absolut. El îi stabilea întâlnirile, repetă Eve. Garantez că atât Caro, cât și Summerset știau foarte bine unde își petrecea Roarke mare parte din zi și din noapte, își spunea ea. Dacă nu, știau cu precizie unde să-l localizeze, indiferent la ce oră, indiferent de locație. Dacă ar fi fost atât de idiot încât să mă păcălească…

— Te-am auzit, strigă Roarke.

— Ei ar fi știut. Ori unul dintre ei, ori amândoi.

— Deci Billy știa că Jenkins… predica și corului? sugeră McNab.

— Potrivit declarației date de Ulla, amanta, ea și Jenkins au tot cântat „Aleluia!" vreo patru luni de zile. În mod regulat. Pun pariu că Billy era la curent, așa cum pot paria că Ulla nu a fost singura pe care a convertit-o Jenkins.

— Atunci o să-l punem pe Billy puțin la zid ca să vedem cât de mult era la curent cu toată povestea asta și-o să vedem ce mai descoperim cu ocazia asta, Peabody. După care vedem dacă putem afla pe cine a mai convertit înaintea ei.

— Până atunci, trebuie să continuăm și ancheta în cazul Flores, dar e posibil ca aceste două cazuri să se intersecteze. Am rezultatele unei verificări pe care am început-o aseară, înainte să aibă loc cel de-al doilea asasinat. Am întocmit o listă cu vreo șase indivizi cu numele Lino care au fost botezați la biserica St. Cristóbal aproximativ în perioada aceea, dar care nu au locuit în parohia respectivă în ultimii șase ani. Prima dată, i-am eliminat pe cei care sunt căsătoriți, care locuiesc cu cineva ori au fost arestați. Dacă nu obținem nimic, atunci încercam altă variantă, revenind la cei eliminați. Poate că identitatea pe care și-a creat-o era, de fapt, la fel de falsă ca și el.

— Asta înseamnă să muncim iar pe brânci. McNab termină de mâncat vafele. Va fi o muncă mult mai complicată. Ca să nu mai adăugăm că escrocheriile cu depuneri de taxe care nu vor transforma efortul nostru în ceva cu adevărat practic.

— Să sperăm, deci, că prima încercare va da rezultate. Crezi că Feeney îți va da liber dacă eu voi dori să colaborăm la verificarea asta?

— Nu știu cum va reuși să conducă departamentul fără mine, dar dacă i-o ceri tu, o să fie de acord și atunci îți stau la dispoziție. Și cu verificarea identității cum rămâne?

— Callendar se va descurca de una singură, ce crezi?

— E aproape la fel de pricepută ca mine. El rânji. Și oricum, eu am format-o.

— Voi lua legătura cu Feeney. Între timp, te duci la Sediul Central și te apuci să-i contactezi și să-i interoghezi pe cei care poartă numele Lino. Ea îi aruncă un CD. Dacă Feeney nu se poate lipsi de tine deocamdată, folosește-te de asta. Mai am o copie. Peabody, tu vii cu mine. Și dacă voi doi trebuie să vă sărutați înainte să vă luați la revedere, atunci faceți-o repejor.

Eve părăsi încăperea ca să nu fie de față în momentul cu pricina.

Dar roșul-aprins din obrajii lui Peabody, în clipa în care aceasta o ajunse din urmă, îi demonstră lui Eve că nu fusese vorba doar de un sărut oferit pe fugă.

— Și, unde mergem mai întâi?

— La morgă.

— Vafe, cadavre și trupuri ciopârțite. Trioul infect al unui polițist. Ai reușit să dormi măcar puțin?

— Vreo două ore.

— Aș fi vrut să sforăi și eu vreo două ore, ca tine.

— Eu nu sforăi. McNab sforăie.

— Mda. Peabody își ascunse un căscat în clipa când ieșiră pe ușa casei. Cred că te las la cârmă, iar eu o să mă fac ghem lângă tine. Se trânti pe locul pasagerului din dreapta, în mașina care era parcată în fața scării. Prin urmare, amanta nu e pe lista ta de suspecți?

— E proastă de dă în gropi. Roarke spune că e simpatică și cred că și mie mi s-a părut astfel. Loială, aș spune eu. Poate că a făcut parte din motivație, dar nu a avut de-a face cu execuția.

— Ziceai că acest caz poate avea ceva legături cu cazul Flores. Dar nu prea văd cum.

— De ce?

— Ei, știu că ele par că se intersectează sau că decurg unul din altul. Aceeași metodă, victima pare, în principiu, de aceeași factură. Și dacă ucigașul are o misiune, de ce o păstrează pentru el? Poate că victimele au legătură una cu alta dintr-un alt punct de vedere, dar nu înțeleg care ar fi acela. Câteva ore am căutat informații referitoare la trecutul lui Jenkins. Nu-mi dau seama ce legătură ar fi avut el cu cel care l-a otrăvit pe Flores, care și unde e punctul lor comun.

— Poate că nu ai sforăit și nici n-ai stat la cârmă, dar te-ai descurcat binișor în astea două ceasuri. Depăși aproape cinci clădiri, înainte de a da piept cu traficul infernal. La naiba. La naiba. De ce i se spune oră de vârf[5], când, în realitate, nimeni nu se poate grăbi în nicio direcție?

Pomi linkul, intenționând să stea de vorbă cu Feeney.

Abia ce reușise să se asigure că McNab va putea lucra în echipa ei, că linkul începu să sune.

— Dallas.

— Doamnă locotenent. Pe ecran apăru secretara doctoriței Mira. Doamna doctor Mira are azi un program extrem de încărcat.

— Eu nu voiam decât să…

Oricum, doamna doctor ar dori să discute cu dumneavoastră în timpul pauzei de prânz despre cazurile ce v-au fost încredințate. La ora 12:00 fix. La restaurantul Ernest.

— Voi fi acolo.

— Să nu întârziați. Doamna doctor n-are timp să vă aștepte.

---

[5] *Rush hour* (expresie în limba engleză, în original); *to rush* (engl.) = a se grăbi (n. trad.).

Înainte ca Eve să se încrunte, ecranul se înnegri brusc.

— Ei, ca și cum eu aș sta degeaba toată ziua sau aș juca mahjong[6].

— Dar ce-i aia mahjong, mai exact?

— Eu de unde dracu' să știu? Ce, eu joc așa ceva? Ia mai scutește-mă. Oricum, dragonul doctoriței Mira o enervase suficient, astfel încât Eve pomi sirena și începu slalomul, înaintând vertical.

Peabody strânse tare din dinți și se ținu cu putere de mâner. Eve părea că plutește peste acoperișuri, claxonând mai multe taxiuri rapide și alte mașini înghesuite unele în altele, ocolind cabina largă a unui maxibus, dând apoi cu spatele și apoi ocolind o mașină de marfa care bloca drumul.

— Să știi că el o să fie tot mort în clipa în care ajungem noi acolo, punctă Peabody, abia îndrăznind să spună ceva. După care respiră ușurată în clipa în care Eve ateriză cu vehiculul pe o bucată de șosea liberă.

— Ia privește, arătă Eve spre un panou pe care erau prezentate titlurile știrilor de ultimă oră.

Acolo, deasupra intersecției din Times Square, plana fantomatic Jimmy Jay Jenkins, în ultimele clipe de viață, când abia mai respira, căzând apoi la pământ asemeni unui pin uriaș și alb secerat de fierăstrău.

— Zile în șir vor difuza imaginile acestea, prevăzu Peabody. Și ori de câte ori vor prezenta o istorioară legată de persoana lui, lucru care se va prelungi la nesfârșit, povestea va fi însoțită de clipul respectiv. Și orice individ care are în clipa asta drepturile de difuzare e cu adevărat un afurisit plin de bani.

---

[6] Joc originar din China, din timpul dinastiei Qing. E similar cu jocul de cărți *rummy*.

— Idioata! Eve lovi cu pumnul în volan, revenind iar în poziție verticală pentru a trece pe deasupra unei falei ceva mai mici. Ce cretină! Ce proastă!

— Cine? Poftim?

— Eu. Cine deține mâncarea? Cine primește miezul? Caută. Acum.

— O clipă. O clipă. Concentrându-se la informațiile conținute de PC-ul său portabil, Peabody renunță să se mai imagineze sub forma unui trup mutilat blocat în mașina de poliție în urma unei coliziuni violente produse în aer.

— Și dacă nu e vorba de biserică, atunci înseamnă că eu sunt de două ori mai proastă. De ce ar pasa toate beneficiile altcuiva? Chiar dacă e vorba de un alt braț, corpul rămâne același.

— Eu am găsit o firmă care poartă numele de Good Shepherd Productions.

— Are legătură cu biserica. Good Shepherd - Bunul Păstor. Nu se referă la oi. Caută-l pe Roarke. El poate obține informațiile mult mai rapid. Eve privea furioasă și atentă la drum în timp ce conducea. Caută-l pe Roarke și roagă-l să verifice dacă Good Shepherd Productions e o filială a bisericii Lumina Veșnică.

— O secundă. Bună, scuză-mă, zise Peabody când chipul lui Roarke apăru pe ecran, zicându-și în gând: „Doamne, că frumos mai e!". Immm, Dallas vrea să știe dacă ai putea să verifici dacă Good Shepherd Productions e cumva parte a bisericii conduse de Jenkins. Ea încearcă să nu ne ucidă pe amândouă în traficul dimineții, așa că are puțină treabă.

— Dacă doamna locotenent ar fi reușit să citească datele pe care le-am atașat la dosarul cazului pe care-l anchetează, ar fi găsit o listă întreagă cu filiale ale bisericii Lumina Veșnică, printre care și Good Shepherd Productions.

— *Bănuiam* eu. Mulțumesc. Vorbim mai târziu.

— Bine. Mulțumesc și eu. Peabody îi oferi și un zâmbet. Îți doresc o zi bună.

— Biserica va câștiga o groază de bani numai din fondul acesta. Dacă avem nevoie de o estimare, Nadine ne poate oferi un calcul. Eve se strecură în trafic, cotind spre sud. Deci, îți pierzi liderul și sursa principală de venit. Dar pierderea se produce într-un mod care provoacă o creștere bruscă a veniturilor respective - nu există scăderi bruște sau potențiale pierderi. Dar există unul potențial, dacă ești suficient de isteț să-l capitalizezi ani la rând. Adică, în realitate, pentru totdeauna.

— Hei, eu am spus asta! Peabody se aranjă câteva clipe - după care schimbă câteva priviri șocate cu un vânzător ambulant pe lângă care se strecurară, acesta părând că vrea să-și salveze cu orice preț pielea ca de câine unsuros.

— Dar ți-a rămas familia și cu siguranță că te-ai gândit deja cu cine să-l înlocuiești. În plus, liderul era un ușuratic și un amator de alcool. Dacă totul iese la lumină, trenul cu bani va sta pe loc multă vreme. Dar așa? Câștigul e cu mult mai mare.

Ea întoarse ideea pe toate fețele, analizând-o în gând din perspective diferite, până ce ajunseră la morgă. Traversând coridorul acela alb, ea scoase linkul ca să verifice una dintre aceste perspective. Apoi se opri, observând că Morris se afla în fața unui automat, împreună cu detectivul Magnolia Blossom.

Aceasta le zări pe Eve și pe Peabody, își aranjă o șuviță rebelă de culoarea untului și le salută.

— Doamnă detectiv, o salută Eve la rândul ei, cu o mișcare a capului. Tocmai intrați?

— Nu, în realitate mă pregăteam de plecare. Mulțumesc pentru cafea, i se adresă ea lui Morris, având în priviri o strălucire aparte, care-ți dădea de înțeles că nu-i mulțumea doar pentru o biată cafea cu soia.

— Te conduc. Mă scuzați un minut, îi spuse el lui Eve, după care traversă tunelul acela ce producea un ecou puternic, alături de detectivul Coltraine. Mâna lui se mișcă puțin mai aproape, mângâindu-i ușor spatele.

— Uau, parcă se… ating. O, ia privește. Ea înclină capul într-o parte. Asta e în mod clar o invitație. Pun pariu că acolo, la ușă, vor avea parte de un moment foarte special, preconiză Peabody.

— Iisuse, chiar crezi așa ceva? Ideea acelui moment special o îndemna pe Eve să facă o verificare rapidă a activității detectivului Amaryllis Coltraine. Dar pentru că imboldul acela o scotea din sărite, Eve lăsă deoparte gândul cu pricina. E băiat mare.

— Așa am auzit și eu. Peabody rânji, observând privirea rece și fixă a lui Eve. Nu mă pot abține să nu trag cu urechea. Mda, au avut parte de un moment special, mormăi ea printre dinți în vreme ce Morris se grăbea să ajungă din nou alături de ele. Chiar pare fericit.

Da, părea fericit, constată Eve. Și asta era probabil tot ce conta.

— Regret că v-am stricat momentul.

— Acum sau când mi-ai dat alarma?

— Ori în fiecare caz în parte, ori în ambele.

— Nu-ți face griji. Haideți să-i urăm bună-dimineața reverendului Jenkins.

— Pot să te ocupi acum de el?

— Da, pot. Unele teste trebuie să mai aștepte însă, spuse Morris în vreme ce străbăteau coridorul, intrând apoi într-una dintre încăperile pentru autopsie. Cauza decesului a fost una pe care cred că ai bănuit-o și tu. Otrăvire cu cianură. În ultimele ore de viață el a mai consumat vodcă și apă minerală. Iar în jur de ora șase p.m… a mai consumat pui la grătar, cartofi copți, ceapă gratinată, salată de legume, biscuiți și plăcintă de piersici cu înghețată de vanilie. Și, ca și cum ce v-am spus până acum nu ar fi fost de ajuns, înjurai orei opt, a mâncat niște costițe de porc cu sos.

— Mă mir că cianura aceea a mai încăput și ea pe undeva.

— Bănuiesc că acesta era stilul lui gastronomic, deoarece avea deja treizeci de kilograme peste limita normală. Iar majoritatea kilogramelor erau depuse pe abdomen, după cum observați și voi.

Era și greu să nu observi, având în vedere că Jimmy Jay zăcea gol pușcă pe o masă de fier.

— Spre deosebire de cealaltă victimă, aș zice că acestui om nu-i prea plăceau exercițiile fizice și prefera mâncărurile prăjite, cu mulți carbohidrați sau care conțin foarte mult zahăr rafinat. Dacă lăsăm la o parte cianura, nu cred totuși că tipul acesta ar fi dat ortul popii în următorii douăzeci de ani.

— De ce cantitate de cianură a fost vorba?

— Încă o jumătate din cantitatea care a fost folosită pentru a-l omorî pe preot.

— Ca să-l doboare repede și dintr-odată. Și dacă o ingera încet, să spunem, pe parcursul unei ore? Dacă avea câte puțină cianură în fiecare sticlă de apă pe care urma să o consume?

— Atunci i s-ar fi făcu rău - s-ar fi simțit slăbit, confuz, n-ar mai fi putut să respire.

— Deci nu s-a folosit metoda asta. Trebuie să înghită totul o dată. Primele două sticle care fuseseră aduse pe scenă păreau să nu conțină nimic dăunător. Totul e calculat la secundă. Primele trei sticle sunt consumate până aproape de pauză. El e reconfortat, într-o formă de zile mari. Începe să transpire, predica își urmează cursul, el își scoate haina. Asta e rutina - iar publicul o adoră. Nu putea risca ca evenimentul să aibă loc după pauză, zise Eve, pe jumătate pentru sine. Nu putea risca câtuși de puțin nici ca altcineva să bea din sticla cu pricina, nici ca cineva să înlocuiască sticla cu o alta. Deci totul trebuia să aibă loc până la pauză, când el era pe scenă, în elementul lui. Dar ca să aibă un impact cât mai mare, crima trebuia să se producă la finalul primei părți.

— Fiica lui aducea sticlele pe scenă, punctă Peabody.

— Da. Da. Cam cât îți lua? Eve se îndepărtă de cadavru. Nu trebuie decât să traversezi scena. Toată lumea e obișnuită cu prezența ta, știe că te ocupi de anumite detalii, că ești mai mereu prin preajmă. Cine să zică: „Hei, ce faci tu aici?" Nimeni. Tu nu faci altceva decât să verifici sticlele cu apă, nimic mai mult. Te asiguri că toate capacele sunt desfăcute pentru bunul Jimmy Jay. Și în clipa aceea torni cianura.

Ea făcu cale întoarsă.

— Apa e pe masă, în spatele cortinei, rememoră ea. Cel mai înțelept ar fi s-o faci în clipa în care corul e deja acolo - cum îi spune pe scenă. În fața cortinei. Victima e deja în cabina sa, și cam fiecare e în cabina lui, cu excepția celor aflați pe scenă. Nu-ți ia decât un minut sau poate nici atât. Îți acoperi palmele, poate porți chiar mănuși subțiri, medicale. Pun pariu că în stafful lor au și un medic. Inteligentă mișcarea, foarte inteligentă. Dar poate că ai fost, totuși, suficient de cretin încât să arunci cumva mănușile sau sticluța care conținea cianură într-un container al dispozitivului de reciclare aflat în incinta arenei. Și de ce n-ai fi procedat astfel? Asta ar fi dovedit un fapt pe care tu, oricum, îți doreai ca noi să-l fi descoperit. Că cineva l-a otrăvit.

Morris îi zâmbi.

— Acum că mi-ai făcut atât de frumos cunoștință cu reverendul Jenkins și pentru că, după câte-mi dau eu seama, știi cine e autorul, te rog să ne spui și nouă.

— Ucigașul e Billy Crocker. Ca atare, a venit vremea să mai stăm puțin de vorbă.

11

Descoperiră că Billy se afla în casa din zona Park. Bruneta atrăgătoare care le deschise ușa arăta palidă și obosită - și surprinsă.

— Doamnă detectiv Peabody. Aveți… aveți noutăți?

— Nu, doamnă. Locotenent Dallas, doamna e Merna Baker, bona.

— O, bună ziua. Când v-am văzut pe ecranul sistemului de securitate, am crezut că… Vă rog, intrați.

Vestibulul era scurt, dar larg, îngustându-se în dreptul unui hol care împărțea casa în două. Merna rămăsese locului, cu privirea aceea blândă. Purta o fustă lungă până la glezne, neagră, și o bluză albastră. Părul scurt și ondulat îi încadra obrajii, pe care nu se zărea nici urmă de fard sau cremă.

Nu ar fi fost pe placul lui Jenkins, își zise Eve.

— Ni s-a spus că domnul Crocker e aici, începu Eve. Am vrea să stăm de vorbă cu el.

— A, da. Este aici. S-a întors împreună cu Jolene și cu o parte dintre membrii familiei. Am… am avut o zi foarte grea.

— O să ne străduim să nu o facem și mai grea.

— Da, sigur. Așteptați o clipă, vă rog.

Traversă holul și ciocăni la una dintre uși. În secunda în care se deschise ușa, ea vorbi atât de încet că abia dacă se auzi. Dar Eve ascultă cum Jolene ridică tonul în camera în care se afla.

— Poliția? Au aflat ce-a pățit Jimmy al meu? Au…

Ea ieși afară într-un suflet, făcându-și loc. Purta un halat lung roz, iar părul bogat îi flutura pe umeri. Tălpile îi erau goale, iar Eve avu o secundă la dispoziție ca să remarce ce chip frumos avea fără acele straturi suprapuse de machiaj.

— Jimmy Jay. Ea o apucă pe Eve de mâini, înfigându-i adânc în came unghiile roz, în timp ce câteva persoane ieșiră pe rând din încăpere. Ați venit să-mi vorbiți de Jimmy Jay. Ați descoperit ce s-a întâmplat.

— Da, doamnă, am aflat.

— Avea probleme cu inima, nu? Cuvintele fură rostite printre sughițuri de plâns. Așa le-am spus și eu celorlalți. Inima lui, inima lui era mare, mare și plină. Așa că a cedat pur și simplu. A cedat și Dumnezeu l-a chemat la El.

În ochi i se citea implorarea, faptul că avea o nevoie teribilă de această confirmare.

Oare putea fi ceva mai groaznic decât să spui cuiva că i-a murit o persoană dragă? se întrebă Eve. Să spui familiei că persoana dragă lor fusese ucisă.

— Nu, îmi pare rău. Domnul Jenkins a murit otrăvit cu cianură de potasiu.

Femeia își dădu ochii peste cap. Chiar dacă mica armată se repezi în direcția ei, Eve o prinse la timp, ajutând-o să nu cadă. Jolene clipi. Privirea îi deveni clară. Rece. Îndepărtă rapid brațele care se întinseseră spre ea, privind-o în continuare pe Eve cu căutătura aceea rece și netulburată.

Uaau, de la zero la șaizeci, își zise Eve. De la matroana fragilă, la femeia gata să se răzbune.

— Sunteți în stare să stați acolo și să-mi spuneți în față că sunteți sigură - absolut sigură, fără nici cea mai mică urmă de îndoială - că cineva l-a otrăvit pe soțul meu? Mă puteți privi în ochi și îmi puteți jura, în numele Domnului, că acesta e adevărul? Sunteți în stare să faceți asta?

— Da. Cineva l-a otrăvit pe soțul dumneavoastră.

Înjurai lor, membrii familiei începură să plângă, să se vaite, strigând fie mami, fie mami Jo. În clipa în care ei se înghesuiră să ajungă la ea, Jolene se răsuci pe călcâie:

— Gura, toată lumea! Tăceți odată, cu toții.

Zgomotul încetă ca și cum ea ar fi apăsat pe un buton. Se răsuci din nou cu fața spre Eve. Buzele îi tremurau, dar se strădui să se stăpânească. Ochii i se umplură de lacrimi, dar reuși să le țină în frâu.

— Cum de ați aflat lucrai acesta și nu aveți nici cea mai mică urmă de îndoială?

— Natura meseriei mele e să descopăr astfel de lucruri. Am vorbit mai devreme cu medicul care a examinat cadavrul - cel mai bun medic examinator al orașului nostru, iar cauza morții a fost confirmată. Laboratorul urmează să confirme că cianura a fost turnată într-una dintre sticlele cu apă aflate pe scenă. Dacă dumneavoastră nu puteți sta în fața mea, privindu-mă în ochi și mărturisind că soțul dumneavoastră s-a sinucis cu cianură de potasiu, atunci eu vă spun că a fost omorât.

— El nu și-ar fi pus niciodată capăt zilelor. Viața e un dar de la Dumnezeu. Nu ar fi decis niciodată din proprie inițiativă să mă părăsească, să-și părăsească familia și biserica.

Ea făcu câțiva pași mai în spate, îndreptându-și poziția. Impresia aceea de pufulete roz dispăru.

— Trebuie să descoperiți cine e făptașul. Să descoperiți cine i-a răpit soțului meu darul de la Dumnezeu, cine i-a făcut așa ceva tatălui copiilor mei. Trebuie să vă faceți meseria.

— Bineînțeles.

— Luke.

— Mama Jo. Unul dintre bărbați făcu câțiva pași mai în față, punând delicat brațul înjurai ei.

— Acum tu ești capul familiei. Sper să procedezi așa cum se cuvine.

— Știi bine că așa voi face. Dă-i voie lui Jackie să te conducă la etaj, mama Jo. Du-te și te odihnește puțin. O să avem grijă ca totul să se petreacă așa cum și-ar fi dorit Jimmy Jay. Așa cum vrei tu. Îți promit.

Ea dădu din cap și-l mângâie pe umeri.

— Doamnă locotenent, vă mulțumesc că m-ați anunțat. Acum aș vrea să mă duc sus și să mă odihnesc.

— Te conduc, mami. Fiica ei, Jackie, își puse brațul după umerii ei și o conduse la scară. Jolene se opri și privi peste umăr.

— Billy, de acum încolo, tu va trebui să-i ajuți să meargă mai departe, la fel cum ai făcut cu tatăl lor.

— Așa voi face. Nu-ți face griji, Jolene. Nu vreau să-ți faci griji. Chipul lui era imaginea suferinței în timp ce o privea atent cum urcă la etaj.

— Doamnă locotenent, numele meu e Luke Goodwin, soțul lui Jackie. Cu toate că mâna pe care o întinsese spre ea era fermă, ochii lui dovedeau că era cuprins de o oboseală cronică. Aș vrea să vă întreb dacă știți cumva, ah, când putem lua acasă trupul socrului meu. Deja am început aranjamentele pentru depunerea la capelă, pentru slujba de înmormântare, pentru înhumare. Vrem ca familia să revină acasă cât mai curând posibil.

— Sperăm că nu va mai dura mult. O să rog pe cineva să ia legătura direct cu dumneavoastră după ce vom lămuri ceea ce e de lămurit.

— Îmi cer scuze. Un alt domn își făcu loc mai în față. Nu la fel de înalt ca primul, cu pomeți ascuțiți și cu gura bine definită, în cazul în care soacra mea nu e pe lista suspecților, atunci insist să i se permită să se întoarcă acasă. A dat deja o declarație și nu aveți niciun motiv legal s-o rețineți.

— Iar dumneavoastră sunteți?

— Samuel Wright, ginerele lui Jimmy Jay. Sunt avocat.

— Da? N-aș fi ghicit. Eu nu o reține pe doamna Jenkins, dar îi solicit, atât ei, cât și tuturor celor prezenți la spectacolul de aseară, să rămână în New York, la dispoziția noastră până la finalul anchetei. Și, din câte știu eu, doamna Jenkins nu mi-a solicitat permisiunea de a reveni acasă.

— Noi deja ne pregătim de plecare. Ea are nevoie…

— Atunci să-mi solicite chiar Domnia Sa acest lucru. Între timp, mai am câteva întrebări fără răspuns. Aș vrea să stăm de vorbă, domnule Crocker.

— Da, desigur. Am putea stabili o întâlnire? El își căută agenda. Avem atâta treabă - întâlniri, contramandări.

— Nu va dura mult. În plus, trebuie să stăm de vorbă chiar în clipa asta.

— Dar…

— Dacă Billy nu e unul dintre suspecți… începu avocatul.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Cu toții sunteți considerați suspecți. După informațiile pe care le avem la dispoziție, fiecare dintre dumneavoastră, alături de cei care erau în clipa aceea pe scenă sau în culise, putea profita de ocazie și să toarne cianură în sticla cu apă. Ce înseamnă asta? Cianura nu e o substanță pe care o poți cumpăra de la una dintre farmaciile de cartier, o obții destul de ușor de pe piața neagră și gri. Motivul - bani, foarte mulți bani.

— Presupunerile sunt ofensatoare și neavenite.

— Ei, n-aveți decât să mă dați în judecată. Între timp, fie stăm de vorbă cu domnul Crocker chiar aici, fie ne însoțește la secție.

— Nu e necesar, bineînțeles că nu e necesar. Billy puse palma pe brațul lui Sam, vrând să-l calmeze. Noi toți vrem să ajutăm poliția cu tot ce ne stă în putere.

— Nu o să vorbești cu ea fără să fiu și eu de față în calitate de reprezentant.

— Mie îmi convine, replică Eve, veselă. Vreți să discutăm chiar aici, pe hol?

— O clipă, vă rog. Luke ridică brațele. Deși vocea lui era blândă, Eve recunoscu ordinul ascuns dincolo de modulațiile acesteia. Toți avem nervii întinși la maximum. Doamnă locotenent, vreți ca, împreună cu partenera dumneavoastră, să folosiți salonașul? Doriți să beți ceva? Ceai? Apă? El se opri, închizând ochii câteva secunde. Oare voi mai turna vreodată un pahar cu apă iară să mă gândesc la ce s-a întâmplat aseară?

— În salonaș e perfect, îi răspunse Peabody. Nu avem nevoie de nimic, mulțumim.

— La etajul doi există un birou. Eu voi lucra acolo, în caz că aveți nevoie de mine. Billy, Sam, mă ocup eu de toate, până terminați ce aveți de făcut. Doamnă locotenent. Luke îi întinse mâna din nou. Mama Jo și-a pus toată nădejdea în dumneavoastră. Așa că voi face și eu întocmai.

El nu era doar viitorul cap al familiei, își zise Eve, plecând de lângă cei adunați în hol. Nu ar fi fost de mirare să fi dat mâna și cu viitorul lider al bisericii Lumina Veșnică.

Mobilierul, statuetele, amintirile și fotografiile, toate luptau să-și facă loc în salonașul decorat în nuanțe pătrunzătoare. Paravanele de protecție acopereau ferestrele, permițând însă razelor de soare ale dimineții să pătrundă înăuntru.

Pe mese erau înșirate mai multe cești, memo-cuburi și câteva perechi de ochelari.

— Vă rog să scuzați dezordinea, spuse Billy pentru început. Când ați sosit, tocmai făceam planuri și aranjamente pentru viitor, discutam despre înmormântare. Își drese glasul. Presa nu a aflat

încă adresa asta sau numărul de telefon. Și sperăm că nu-l va afla nici de acum încolo.

— De la mine nici atât și nici de la cei din echipa mea.

— Reporterii au reușit să afle numărul linkului meu. Dar nu le-am oferit niciun comentariu. Așa am crezut eu că e mai bine, pentru moment. Însă va trebui să dau o declarație. Luke va trebui să facă asta, mai bine zis. Curând. Cât mai curând posibil.

— Dacă domnul Goodwin dorește sau solicită orice informație completă de la departamentul meu pentru o declarație oficială, atunci voi fi bucuroasă să stăm de vorbă despre acest subiect. Dar până atunci… Eve scoase reportofonul. Din moment ce domnul care vă reprezintă vrea ca această discuție să fie una formală, atunci vă aduc la cunoștință că voi înregistra acest interogatoriu. Aveți dreptul să nu declarați absolut nimic.

În timp ce ea cita din Codul Miranda Revizuit, Billy se mai albi puțin la față.

— Chiar e necesar?

— E spre binele tău, așa cum îți va explica și reprezentantul tău.

Așa e cel mai bine, Billy. E bine să respectăm litera legii.

— Ai înțeles care îți sunt drepturile și obligațiile în cazul de față?

Mâna lui își făcu de lucru cu nodul de la cravată.

— Bineînțeles.

— În afară de asta, l-ai ales pe Samuel Wright ca reprezentant legal, dumnealui fiind de asemenea prezent în cadrul acestui interogatoriu?

— Da.

— Foarte bine. Dallas, locotenent Eve și Peabody, detectiv Delia îl interoghează pe domnul Crocker, Billy în legătură cu anchetarea circumstanțelor în care a fost ucis Jimmy Jay Jenkins. Domnule Crocker, noi avem deja la dosar declarația pe care a dat-o aseară. Vrei să schimbi ceva în legătură cu cele spuse?

— Nu. În clipa asta nu-mi vine în minte nimic nou.

— Ai declarat că ultima dată când l-ai văzut pe domnul Jenkins, victima, a fost cu cinci minute înainte ca el să intre pe scenă.

— Da. Eu l-am anunțat că mai avea cinci minute la dispoziție, după care am stat de vorbă câteva clipe.

— Și în ce dispoziție era în clipa aceea?

— Avea o energie debordantă.

Eve zâmbi, auzind expresia cu pricina.

— Când ai ieșit împreună cu el în culise, masa cu sticle era deja pregătită pe scenă?

— Da. Ca întotdeauna. În spatele cortinei. La momentul potrivit, cortina se ridica, corul ieșea pe scenă pe partea dreaptă a scenei, în timp ce Jimmy Jay intra din stânga și Jolene din dreapta.

— Josie Jenkins Carter a confirmat că ea așeza sticlele cu apă pe scenă. Că ea le scotea dopul, turnând apoi în fiecare câte un strop de vodcă.

— Acest fapt n-are legătură cu prezentul interogatoriu. Faptul că ea desfăcea dopurile și turna câțiva stropi de vodcă în fiecare, interveni Sam, ușor enervat. Și dacă vă imaginați că aveți dreptul să insinuați că Josie ar fi avut vreun amestec în cele întâmplate…

— Sunteți și avocatul cumnatei dumneavoastră?

Falca lui se crispă brusc.

— La nevoie, da.

— Perfect. O să vă anunțăm în cazul în care va fi nevoie să mai stăm de vorbă cu domnișoara Carter. Domnule Crocker, erai sau nu erai la curent că în apa consumată de victimă se adăuga cu regularitate alcool?

— Da, oftă Billy. Doamnă locotenent, dacă nu asta i-a provocat moartea, aș vrea ca acest aspect să nu fie făcut public.

— Ai mai declarat că erai ocupat în momentul în care corul a deschis spectacolul, tu fiind acela care verifica fiecare detaliu. Ai circulat dintr-o parte în alta a scenei, în spatele cortinei, nu?

— Da, în anumite momente.

— Și ai văzut pe cineva apropiindu-se de sticlele cu apă, ai observat pe cineva care să-ți trezească suspiciuni, pe cineva nervos, care se comporta straniu?

— Regret, nu. Orchestra și corul se aflau pe scenă. Ceilalți erau la cabine, câteva persoane se aflau în micul bufet. Cred că la un moment dat am observat-o acolo pe Merna, însoțită de copii, dar a plecat după câteva minute. Tehnicienii probabil se fâțâiau și ei de colo-colo, dar cred că cei mai mulți, cel puțin în acele ultime momente, erau la locurile lor. Nu ar fi trebuit să se mai afle nimeni în spatele cortinei. Eu nu am văzut pe nimeni în zona aceea.

— Bun. Ca manager, erai cel care se ocupa de programul domnului Jenkins? îi programai întâlnirile, spectacolele.

— Da, aceasta era datoria mea.

— Cunoșteai numerele linkului său, ca să-l poți localiza în orice clipă.

— Absolut.

— Și, ca manager, știai mereu unde anume pleca? Mai ales când era vorba de un turneu ca acesta.

— Era ceva esențial, admise Billy. Dacă intervenea ceva, Jimmy Jay voia să fie anunțat de îndată. El nu era doar liderul, doamnă locotenent. El era capul bisericii. Muncea extraordinar de mult, implicându-se în fiecare aspect în parte, indiferent despre ce era vorba.

— Iar sarcina ta era aceea de a-l aduce acolo unde trebuia să fie la momentul potrivit.

— Exact.

— În afară de asta, tu și victima vă cunoșteați de multă vreme și erați prieteni buni.

— Da. Da, așa este.

— Vă petreceați timpul împreună - mă refer la timpul liber, în vacanță, de exemplu.

— O, da. Destul de des. Umerii i se relaxaseră, dar mâna aceea care nu mai stătea agățată de nodul cravatei lovea acum iar și iar peste coapsă și peste genunchi. Familiile noastre își petreceau uneori vacanța împreună și, în plus, ne plăcea să organizăm câte un grătar. Când trăia soția mea… îți amintești, Sam.

— Da. Ea pregătea cea mai bună salată de cartofi din Mississippi. Dumnezeu s-o odihnească!

— Dar tu și victima - doar voi doi - ați petrecut vreodată timpul liber împreună?

— Obișnuiam să mergem la pescuit. De multe ori ne însoțeau și băieții sau alți amici ai noștri. Dar e adevărat că adesea plecam doar noi doi.

— Petreceați mult timp împreună - având în vedere activitățile desfășurate în slujba bisericii, dar și momentele de relaxare.

— Erau rare zilele în care nu eram unul în compania celuilalt.

— Prin urmare, știai că întreținea relații extraconjugale.

Billy expiră prelung, eliminând tot aerul din plămâni, de ai fi jurat că Eve tocmai apăsase pe o manetă. Dar Sam sări de îndată de pe scaunul său, spumegând de furie.

— Cum *îndrăzniți!* Cum îndrăzniți să aruncați cu noroi într-un om ca Jimmy Jay! Dacă minciuna asta părăsește pereții acestei încăperi și dumneavoastră povestiți cuiva despre ea, atunci să fiți sigură că *vă voi da în judecată,* la fel cum voi proceda și cu NYPSD.

— Relația respectivă a fost confirmată. Ne-am documentat, iar informația e deja la dosar.

— În cazul acesta, insist să văd și eu confirmarea, documentul de care vorbiți. Să nu cumva să considerați că v-aș crede pe cuvânt sau că v-aș permite să oferiți presei…

— Terminați cu amenințările, domnule Wright. Mai întâi de toate, în acest moment, nu aveți acces la asemenea informații.

— Mai vedem noi.

— Mda, n-aveți decât. Până atunci însă, eu nu sunt interesată de bârfe și zvonuri, ci de acest asasinat. Vreau să aflu cauza lui. De patru luni și jumătate, victima întreținea relații intime cu altcineva. De fapt, chiar în după-amiaza producerii crimei a avut parte de puțină distracție extraconjugală.

Eve își mută privirea tăioasă de la Sam la Billy.

— Dar tu știai asta deja, nu-i așa, dragă Billy?

El tresări violent, ca și cum ea l-ar fi înghiontit cu arma din dotare.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Plecați împreună la pescuit, făceați petreceri la iarbă verde, plecați împreună în concedii. Tu te ocupai de munca lui, de orarul lui și de cea mai mare parte a vieții sale. Știai cu precizie unde era și unde ar fi trebuit să fie aproape în fiecare minut, zi de zi. Și vrei să mă faci să cred că habar nu aveai că el petrecea un ceas sau două în compania altei femei, într-o cameră de hotel, uneori chiar și de trei ori pe săptămână? Că adesea avea parte de o partidă fierbinte cu femeia aceea, undeva în culise, chiar cu puțin înainte de a ieși pe scenă și a-și susține predica?

— Ajunge! izbucni Samuel. Vreți să vă faliți terfelind reputația unui om bun, a unui bun creștin. Atât eu, cât și clientul meu nu mai avem nimic să vă spunem.

— Billy, tu nu mai ai nimic de spus? Eve ridică din umeri. Ei, atunci poate că trebuie să stăm de vorbă cu alte persoane și e posibil ca ele să știe adevărul. Iar eu nu am ce face dacă ele vor decide să le spună și altora. Chiar și celor din presă.

— Stilul în care amenințați… începu Samuel.

— Eu îmi fac meseria, strigă Eve. Nu-i vorba de nicio amenințare.

— Vă rog, nu, rosti Billy încet. Sam, ia loc, te rog. Îmi pare rău. Îmi pare rău, foarte rău. El își drese glasul - un tic, decise Eve, pe care-l folosea ca să-și pună gândurile în ordine. Numai Dumnezeu e perfect, Sam.

— Nu. Furia se transformă în neîncredere și uimire. Nu, Billy.

— Jimmy Jay a fost un lider grozav. Un vizionar, un umil copil al Domnului. Dar, în același timp, a fost și bărbat, un bărbat care a avut și el slăbiciunile sale. Da, a căzut victima unei pofte carnale. L-am sfătuit atât ca prieten, cât și ca diacon al bisericii. A luptat contra acestei slăbiciuni, dar, până la urmă, a fost înfrânt, însă nu trebuie să vă faceți o părere prea proastă despre el. Nici să luați piatra și să o aruncați.

— De câte ori a fost înfrânt? întrebă Samuel.

— O dată e deja prea mult, așa că nu mai are importanță.

— S-ar putea să conteze pentru derularea anchetei, îi atrase atenția Eve.

— Cred că, de-a lungul anilor, au fost șase femei. S-a zbătut, Sam. Acesta era demonul lui. Trebuie să credem că, dacă ar mai fi trăit, ar fi reușit să-l învingă. Datoria noastră este să o apărăm pe Jolene și biserica de mizeria asta. Să păstrăm imaginea lui Jimmy Jay, astfel încât Luke să poată să-i ia locul și să-i continue munca.

Uciderea sa, înainte ca el să devină suficient de neglijent încât întreaga poveste să iasă la lumină, reprezintă o modalitate excelentă de a-i păstra imaginea nepătată, sugeră Eve.

— Interogatoriul a luat sfârșit. Samuel pomi grăbit spre ușă. Ochii lui luceau plini de furie, scăldați în lacrimi. Să nu vă mai întoarceți aici fără mandat, altfel vă acuz de hărțuire și de prejudicii aduse bisericii, ca lăcaș sfânt.

Eve se aplecă, își luă reportofonul și, după ce îl opri, i se adresă în șoaptă lui Billy:

— Știu ce ai făcut. Știu de ce ai făcut ce ai făcut. Dar o să te înhață eu. O să fiu întotdeauna pregătită să te prind, oricât ar dura.

Își îndreptă poziția.

— Am auzit că dacă mărturisești, îți salvezi sufletul. Peabody.

Ieșiră din încăpere, lăsându-l pe Billy pleoștit pe canapea, în vreme ce Samuel stătea în dreptul ușii, gata-gata să izbucnească în plâns.

În mașină, Peabody nu scoase niciun cuvânt, în vreme ce Eve încerca să se strecoare și să înainteze în trafic. După care clătină din cap.

— Cum ți-ai dat seama că el e criminalul?

— Nu i-am pus cătușele și nici nu l-am luat la secție, nu?

— Poate că deocamdată nu-l putem aresta. Dar tu știi că el a fost. Ai știut dinainte. Cum ți-ai dat seama?

— În afara faptului că părea torturat de vinovăție?

— Chiar așa?

— Bine, torturat e un cuvânt mult prea aspru. Lăsa o impresie aparte. A fost ultima persoană care a stat de vorbă cu victima. El e cel care programa și verifica fiecare detaliu. Cred că el era cel care știa mare pare dintre intențiile victimei. Ca să nu mai vorbim de atitudinea lui arogantă. Ca să nu mai spun că, de câte ori discută despre Jolene, are o altfel de privire, iar tonul vocii e schimbat.

— Da, am observat, dar de-abia astăzi.

— Eu l-am interogat, nu tu. Are un sentiment aparte pentru ea. Ea nu-și dă seama de asta, dar el simte ceva pentru ea. Ia să te mai uiți o dată la înregistrarea din momentul morții lui. Billy se afla în culise în clipa în care Jenkins a început să tușească, să se sufoce și să se clatine. Dar nu a făcut un pas. A început să alerge spre mijlocul

scenei abia după ce Jolene a căzut jos, leșinată. Iar el a dat fuga la ea, nu la cel care murise. Pe Jenkins abia dacă l-a privit.

— Da, cred că am observat și eu toate amănuntele astea, zise Peabody, revăzând scena în minte. Dar era atâta vânzoleală, că nu m-am gândit la acest aspect. Crezi că a făcut asta fiindcă o vrea pe Jolene?

— El n-ar gândi așa, nu și-ar permite să gândească astfel. Dar se subînțelege. Cred că l-a ucis, sau așa și-a închipuit el, fiindcă Jenkins a avut un comportament necorespunzător. Iar în cazul în care el refuza să pună capăt atitudinii sale, biserica se putea duce de râpă, familia destrămându-se la rândul ei. Și cred că a făcut acest gest fiindcă era de părere că Jenkins nu-și merita nici poziția, nici familia.

— A făcut o mulțime de greșeli. Chiar dacă nu era torturat de ideea vinovăției, trecutul oricum s-ar fi răzbunat.

— E vorba de un imbold. Eve apăsă pe accelerație fiindcă la stop apăruse deja culoarea galbenă. A aflat de moartea preotului și s-a gândit să imite gestul. Nu a reflectat asupra ideii, așa cum a procedat ucigașul lui Lino. A trecut la fapte dintr-un impuls.

— Dar de ce nu ai forțat nota? îl făceam noi cumva să mărturisească în timpul interogatoriului fie că avocatul era sau nu de față.

— O s-o facă vinovăția în locul nostru. Eve se uită la mână pentru a verifica ora. Nu va mai rezista multă vreme. O să mărturisească. Dacă nu, în caz că mă înșel, atunci avem noi grijă să-l înhățăm cât de curând. Între timp, să vedem dacă putem afla de unde a făcut rost de cianură. A fost vorba din nou de un gest impulsiv. Cred că totul a fost pregătit în ultimele zile. Și să vedem ce a rezolvat McNab cu lista celor pe care-i cheamă Lino.

— Mi-a venit o ideea în privința acestui Lino, spuse Peabody. Medalionul e un dar din partea mamei lui. Un dar primit doar de la mama lui. Poate că ea și-a dorit să-i facă un cadou special, care să fie

exclusiv din partea ei. Sau poate că la momentul respectiv era o mamă singură. Am putea alcătui și o listă a părinților care și-au crescut singuri copiii sau a cuplurilor divorțate, pe care s-o adăugăm la lista ta - cu toate că eu încă cred că la catolici divorțul e o problemă destul de delicată și importantă -, precum și o listă cu femeile ai căror soți au decedat sau și-au luat tălpășița.

— Foarte bună ideea, Peabody. Excelentă. Hai să trecem la treabă. Sau mai bine spus, să treci la treabă. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Mira.

— Gata, mă apuc de treabă. De fapt, la unu ar trebui să mă întâlnesc cu Nadine și cu Louise, dacă nu avem ceva mai urgent de făcut. Trebuie să finalizăm planurile pentru petrecerea în care mireasa își va primi cadourile, combinată, desigur, cu cea a fetelor.

— Ce cuvânt stupid și fără sens!

— Da, dar totuși e drăgălaș. Simpla ideea a petrecerii o făcu pe Peabody să se agite pe scaunul ei. Oricum, având în vedere că până la nuntă mai e destul de puțin timp, am decis să combinăm cele două petreceri. Mi-am zis că o să agreezi ideea, din moment ce înseamnă să organizăm un singur eveniment.

— Da, da.

— La care tu nu trebuie decât să faci act de prezență.

— Fără jocuri. Asta nu admit. Jocurile și stripperii.

— S-a făcut. Vezi? E cât se poate de simplu.

Poate chiar prea simplu, cugetă Eve, dar alungă ideea imediat ce parcă în garajul Sediului Central al poliției.

— Ia legătura cu McNab, îi spuse lui Peabody, și apucă-te să alcătuiești listele acelea colaterale. Eu trebuie să merg în partea cealaltă, să mă întâlnesc cu Mira. Cred că în mai puțin de o oră sunt înapoi.

— Dacă ni se face dor una de alta, las totul baltă. O, să nu uit, dacă vine Billy să mărturisească, fiindcă-l roade sentimentul de vinovăție, atunci te sun negreșit.

— Așa să faci. Dar Eve era de părere că va mai dura ceva timp până ce el va simți că nu mai suportă povara propriilor fapte.

Îi plăcea să meargă pe jos, să străbată străzile New Yorkului, aglomerate, zgomotoase, pline de atitudine. Trecu prin fumul înecăcios al cărucioarelor vânzătorilor ambulanți, adulmecând aroma hotdogilor cu soia pregătiți pe grătar, a cărnii tocate cu legume, auzindu-l pe vânzător cum se rățoia la un cumpărător mai șugubăț.

— Ce naiba vrei tu să iei cu cinci dolari? File mignon?

Trecu pe lângă doi polițiști îmbrăcați în uniformă gri care târau după ei un tip, însoțindu-l pe trotuar și apoi la secția de poliție, cu toate că el proclama în toate felurile posibile că e nevinovat.

— N-am făcut nimic. Nu știu cum mama dracului a ajuns chestia aia nenorocită la mine în buzunar. Eu doar *stăteam de vorbă* cu omul acela. Vă jur pe Dumnezeu.

Privi atent un curier care mergea pe bicicleta lui rapidă și strălucitoare - un angajat rapid al firmei Day-Glo, angajându-se fericit într-o depășire alături de un taxi rapid, depășindu-l în cele din urmă cu o viteză de-a dreptul nebunească, lăsând în urmă, în praful iscat, sunetele claxoanelor și înjurăturile. Un afro-american enorm, care plimba un cățeluș alb, se opri pentru a colecta excrementele în miniatură ale micuțului său animal de companie.

Eve traversă pe la trecerea de pietoni, împreună cu o gloată de oameni. Trecu apoi pe lângă taraba unui vânzător de flori ce răspândeau în aer un parfum îmbătător care îți lua mințile, un deliciu ce alungă mirosul de oțet și de ceapă care se simți atunci când cineva trecu prin dreptul lor. Tot pe acolo trecură două femei care păreau să vorbească în dialectul din Canton.

Ea traversă din nou, luând-o spre nord.

În clipa aceea, două femei ieșiră pe brânci pe ușa unui magazin, țipând și împingându-se una pe alta, ca apoi să se prăbușească aproape de picioarele ei, trăgându-se una pe alta de păr, zgâriindu-se, încercând să se muște una pe alta.

„De ce?" se întrebă Eve. „Aveam și eu parte de câteva clipe plăcute."

Trecătorii se risipiră care încotro. Alții însă veniră ceva mai aproape, strigând tot felul de încurajări în vreme ce-și scoaseră din buzunare linkurile sau camerele video pentru a înregistra bătaia. Eve rezistă cu greu impulsului de a trece mai departe, văzându-și de drum, în loc să se amestece în cearta celor două. Apucă un smoc de păr, trăgând cu putere. În clipa în care posesoarea șuviței începu să se vaite, ridicându-și capul de pe pavaj, Eve i-l imobiliză.

— Dă-mi drumul!

„Doamna Smoc de Păr" se repezi și-și înfipse dinții în umărul lui Eve. Dar primi drept răsplată un cot în bărbie.

— Sunt polițist, declară Eve. La naiba. Cea care are de gând să mai muște, să mai zgârie, să mai dea cu pumnul sau cu palma, ori să se mai vaite, o să fie târâtă la secție și o să fie aruncată în celulă.

— Ea a început.

— Scorpie mincinoasă. Vreau să depun plângere.

— Ba *eu* vreau să depun plângere.

— Eu l-am văzut prima.

— Ba eu…

— Tăceți dracului odată! Eve se gândi că ar merita să le izbească cap în cap și apoi să cheme o dubă. Nu-mi pasă câtuși de puțin cine a început și care a fost motivul. S-a terminat. Terminați cu păruiala, ridicați-vă, retrageți-vă fiecare la treaba ei. Dacă nu, vă acuz pe fiecare de tulburarea liniștii publice, de provocarea de agitație în public și de ce naiba mai îmi vine acum în minte.

Cele două femei se holbară una la alta, fără a scoate un cuvânt, în timp ce se ridicau de pe caldarâm. Eve era postată între ele. O a treia femeie întredeschise cu teamă ușa magazinului.

— Am anunțat poliția.

— Eu lucrez la poliție, îi declară Eve.

— Ooo, slavă Cerului. Demonstrând o încredere covârșitoare, vânzătoarea deschise ceva mai mult ușa magazinului. Nu știam ce să mai fac. Doamnele se aflau în magazin. Astăzi am avut niște vânzări foarte bune. Ambele doamne își doreau să cumpere geanta cu trei compartimente în formă de bujor, creată de Betsy Laroche. Dar nu avem decât una. Spiritele s-au încins foarte repede și până să-mi dau seama ce se petrece, deja se luaseră la bătaie.

Eve ridică brațul.

— Permiteți-mi să clarific lucrurile. Doamnelor, v-ați rupt buza, v-ați sfâșiat fusta, v-ați distrus pantalonii și v-ați învinețit un ochi. Pentru o geantă?

— Pentru o *Laroche,* zise femeia cu buza umflată și sângerândă. Are o reducere de preț de 10%. În plus, eu am văzut-o prima. Am avut-o în mână…

— Mincinoaso.

— Scorpie.

Dădură să se apuce de gât, alergând în jurul lui Eve.

— O, Doamne.

Până la urmă, le agăță de păr și le lipi cu fața de zid.

— Acum avem la dispoziție două variante. Ori doamna aici de față depune plângere, ori fiecare își vede de drumul ei.

— Ooo, nu. Vânzătoarea privi afară, ușa fiind de această dată abia întredeschisă. Nu. E în regulă.

— Una dintre opțiuni e să vă vedeți fiecare de drum, continuă Eve, observând mașina de poliție care parca în secunda aceea la colțul străzii. În afară de asta, să nu mai treceți pe la acest magazin o

lună de zile, dacă vreți să nu aveți de-a face cu mine. Opțiunea a doua e aceea că o să… mă ocup eu de ele, le spuse ea celor doi polițiști care tocmai traversau în grabă trotuarul. În momentul acesta nu pot să vă arăt legitimația. La opțiunea a doua, pot să-i rog pe acești doi ofițeri să vă pună cătușele, să vă înghesuie pe bancheta din spate și să vă ducă la secție, care-i la doar câțiva metri mai încolo, ca să vă facă dosar pe baza acuzațiilor despre care tocmai v-am pomenit. Altfel spus, niciuna dintre voi nu se va pricopsi cu geanta aceea. Alegeți, vă rog.

— Plec, dacă pleacă și ea.

— Bine, de acord.

— Tu. Eve trase de prima șuviță. Ia-o spre sud. Hai. După care se adresă celeilalte: Tu, în direcția nord. Nu vorbiți una cu alta, nu vă uitați una la alta. Gata, luați-o la picior.

Le dădu drumul, după care rămase pe loc până ce fiecare dintre ele se îndepărtă șchiopătând. Își căută legitimația, clipind ușor în momentul în care umărul mușcat se opuse mișcării respective.

Vă mulțumesc că ați venit. Cred că s-au lămurit deja lucrurile.

— Vă mulțumesc, doamnă polițist, vă mulțumesc *din inimă.* Vânzătoarea își duse mâna la piept. Ar trebui să am numele și numărul dumneavoastră de link, în cazul în care cele două doamne se vor întoarce?

— Nu se vor întoarce. Acestea fiind zise, Eve își continuă drumul și la scurt timp ajunse la ușa restaurantului Ernest.

Era genul de cină elegantă, cu servire fie la tejgheaua din oțel, fie la mesele din separeuri. Servirea era rapidă, iar meniul, simplu.

Mira stătea într-unul din separeuri, sorbind o licoare rece dintr-un pahar transparent. Părul ei castaniu și ondulat cădea bogat pe ceafa, după care se răspândea într-o manieră sexy, una cu totul nouă, pe lângă pomeți, încadrându-i chipul atrăgător. Înfățișarea ei - costum galben, pantofi din material textil cu toc înalt, în nuanțe de

albastru-deschis - s-ar fi potrivit mult mai bine într-o cafenea la modă, nu într-un restaurant frecventat de angajații poliției, își zise Eve.

Dar presupuse de îndată că un psiholog și un criminalist de nivelul ei nu avea timp să frecventeze localurile șic, exact ca și în cazul ei.

Mira o zări și zâmbi.

— Îmi pare rău, știu că am întârziat. O bătaie pentru o geantă cu trei compartimente mari. În formă de bujor.

— Adică te-ai bătut ca să-ți cumperi o geantă?

Eve fu obligată să surâdă observând cât de șocată era Mira.

— Nu, a trebuit să mă vâr într-o încăierare. Și pentru o geantă? Credeam că era vorba de o servietă, ceva, de erau așa înnebunite. Sau poate că reducerea de 10% era de vină. Nu mai contează…

— Hei, ia stai puțin. Se vinde undeva o Laroche cu trei compartimente? Unde?

— Mai încolo puțin, chiar pe strada asta. O jumătate de metru mai la sud. A, da, Encounters, parcă așa-i spune magazinului.

— Da, cunosc magazinul. Mira scoase linkul din geantă. Tu decide ce meniu alegi, iar eu între timp o să… Da, Mizzie. Charlotte Mira la aparat. Da, și eu mă bucur să te aud. Ai o Laroche triplă la vânzare? Mi-o poți păstra? Acum iau masa la Ernest, dar, în drum spre serviciu, trec s-o iau. Da, mulțumesc. Oooo, mi-ar plăcea să o văd și pe aceea - numai să am timp. Ne vedem curând.

Având pe chip un zâmbet larg și strengăresc, Mira închise linkul.

— Ei, ce zici, nu-i așa că am noroc azi? Mi-am tot dorit geanta aceea… și în același timp îmi spuneam să nu mă mai gândesc la ea. Dar, ce să zic, un semn e un semn.

— Cred și eu.

— O să comand o salată grecească, spuse Mira în clipa în care chelnerul se opri la masa lor, și încă un ceai cu gheață.

— Două salate, declară Eve. Pepsi.

Mira oftă mulțumită.

— Ce zi splendidă, nu? E minunat să pot pune mâna pe o Laroche și în același timp să mă văd și cu tine. Iar tu arăți foarte bine, având în vedere că tocmai ai rezolvat o încăierare.

— Una dintre femei m-a mușcat.

— Ah. Zâmbetul dispăru și apăru îngrijorarea. E ceva grav? Vrei să mă uit?

— Nu. Eve mișcă umărul. Nu pricep. Zgârieturi, mușcături, țipete, palme. Care femeie mai sare așa la bătaie? S-au luat la pumni. O adevărată rușine pentru stirpea feminină.

— Da, cred că ar fi fost mai puțin rușinos dacă în bătaia cu pricina ar fi fost implicate toate persoanele prezente acolo.

Eve n-avu încotro și izbucni în râs.

— Bine, cred că n-ar fi fost. Oricum, știu că ai foarte puțin timp la dispoziție. Am descoperit ceva în legătură cu cazul Jenkins. Nu are legătură cu uciderea lui Flores.

— Cu toate că probabilitatea demonstrează altceva?

— E vorba de copierea unui gest. De o faptă generată de un impuls. Probabil că a fost vorba de un plan, de o stare care a mocnit îndelung, după care a erupt imediat ce crima Flores a ajuns la urechea presei. Așa că nu prea au legătură între ele. Ucigașul e altul, circumstanțele sunt diferite.

— Dacă era vorba de același făptaș, de un criminal în serie, atunci chiar că era îngrijorător.

— Asta e părerea ta?

— E vorba de o variantă care nu poate fi ignorată. Faptul că se urmărește eliminarea unor capi religioși, că e vorba de niște ceremonii organizate sub forma unor spectacole… Dar un factor esențial e și acela că victimele diferă foarte mult, atât ca exprimare a

credinței, cât și ca imagine publică. În cazul lui Jenkins ai obținut deja declarația de culpabilitate?

— Deocamdată nu. Vreau să mai fiarbă puțin în suc propriu. Dacă în următoarele ore nu apare nimic nou, mă duc și-l mai ațât puțin. Cazul Flores trebuie însă aprofundat.

Mira luă un biscuit, care arăta la fel de neapetisant ca o bucățică de azimă, după părerea lui Eve. Rupse o fărâmă microscopică și o vârî în gură.

— Falsul preot, replică Mira, cel care a fost ucis într-un moment ritualic, atunci când stătea în fața lumii, într-o postură plină de emfază, ca slujitor al Domnului și ca reprezentant al său pe pământ… Acesta e sângele *meu* - așa a declarat. În cazul în care ucigașul a crezut că el era Flores, adică un preot adevărat, asta înseamnă că a fost vorba de un atac direct la adresa Bisericii și a ritualului ei, la adresa preoților. Ancheta nu a scos la lumină că cineva ar fi avut vreo problemă cu victima - cu Flores adică. Se poate ca el să fi auzit ceva în cadrul unei spovedanii, după care enoriașul care venise să ceară ajutor a regretat că a făcut acea mărturisire.

— Ceea ce înseamnă că ucigașul fie aparține de biserica respectivă, fie e catolic.

— După părerea mea, chiar dacă a fost vorba de un preot - sau de un individ care juca rolul preotului - ucigașul are niște legături strânse cu Biserica Catolică și cu parohia respectivă. Metoda folosită e ea însăși un ritual și nu cred că ideea de a-l ucide în timpul unei slujbe de înmormântare a fost una întâmplătoare.

— Da, sunt sută la sută de acord cu tine, mărturisi Eve.

— Otrava e o armă la distanță. Ucigașul stă departe de victima sa, dar lucrul acesta îi permite, totodată, să aibă un avantaj: acela de a sta ascuns și de a-și privi victima murind. Și cum în biserică asistența e una numeroasă, dispune de o acoperire excelentă.

Dispune de o distanță considerabilă și de intimitate. Aș îndrăzni să afirm că și le dorește pe amândouă.

— De ce să faci din asta un eveniment public, dacă tu însuți nu poți fi prezent?

— Așa e. Dar ce fel de crimă avem? Crima a avut efect direct asupra ucigașului. Iar expunerea nu era suficientă. Pentru o persoană credincioasă - iar mie ritualul, metoda, ora și locul alese îmi indică faptul că ucigașul e o asemenea persoană -, păcatul și crima ar fi trebuit să aibă implicații cu caracter profund personal, într-o manieră disperată chiar.

— Au legătură cu cartierul, cu locul de baștină, cu apartenența la o bandă anume. Legătura e undeva la mijloc.

— Da, metoda și locul ales sunt importante. Ucigașul e suficient de matur încât să poată plănui și alege. Cunoaște destul de bine credința respectivă, astfel încât știe cum să se folosească de ea. E o persoană organizată, cugetată și probabil evlavioasă. Și, de obicei, distanța și intimitatea sunt niște arme feminine.

— Da, nu seamănă cu pumnii, comentă Eve. Otrava nu lasă urme de sânge. Nu e nevoie de forță, de contact fizic. O femeie de cincizeci de kilograme poate să doboare un individ de o sută de kilograme fără să-și rupă nici măcar o unghie.

Mira se lăsă pe spate în timp ce le erau servite salatele.

— Și tu crezi că ucigașul lui Jenkins o să mărturisească?

— Vina o să-l macine.

— Prin urmare, o femeie sau un bărbat care crede în Dumnezeu?

— Da, bănuiesc că da. Mda. Ucigașul e credincios.

— Poate că aceste două crime nu au același făptaș, dar cred că sunt de aceeași factură. Și mai cred că ea sau el sunt firi credincioase. Și dacă presupunerea mea e adevărată, atunci el sau ea va simți nevoia să mărturisească. Nu ție. Biserica Lumina Veșnică nu are un

reprezentat al lui Hristos căruia să i te spovedești, care să-ți dea o pedeapsă sau să te absolve de păcat.

— Dar catolicii au.

— Exact. Așa că ucigașul sau ucigașa se va spovedi duhovnicului său.

12

Eve se întoarse la Sediul Central, având de gând s-o ia cu ea pe Peabody și să revină la preoții de la biserica St. Cristóbal. Spovedania, cugetă ea. Credea într-adevăr că Billy Crocker simțea nevoia să-și ia povara de pe suflet. Fapta sa - impulsul, chiar și fărâma de pasiune înăbușită - îl dusese în cele din urmă la crimă. Dar tot ce se petrecuse după aceea, toată durerea din jurul său aveau să-l sâcâie și să-l sape pe dinăuntru. La toate astea se adăuga ultima ei „lovitură", faptul că-i dăduse de înțeles că știa ce făcuse și, ca urmare, el avea să clacheze sub povara evenimentelor. Văzuse deja asta în ochii lui.

Dar mai rămânea și ucigașul lui Flores. Aceasta era o problemă mult mai profundă, așa simțea ea. Era ceva cu mult mai personal și care avea o mult mai mare legătură cu ritualul credinței. Mira pusese punctul pe *i* în opinia lui Eve. Ucigașul era în căutarea unui nou ritual al credinței.

Poate că deja îl găsise.

Să ajungă la preoți și la câteva ateliere de tatuaj de pe lista ei. Însă teritoriul era unul destul de vast. Era foarte greu să-l descopere pe artistul care îi executase tatuajul lui Lino, victima sa, după vreo

douăzeci de ani de la acel moment. Însă dacă nu putea rezolva situația în alt mod, merita să încerce așa.

Era în drum către secție când își aminti că pe Peabody nu avea cum s-o găsească acolo. Plănuia o petrecere, Iisuse Hristoase. Oare de ce trebuia să organizeze lumea petreceri atât de des? Mâncare, băutură, cadouri, decorarea casei, stabilirea programului, toate astea înșirate pe o listă și discutate la nesfârșit până la cel mai mic detaliu, oricât de stupid ar fi fost el.

Alt ritual, își zise ea, încetinind ritmul pașilor. Capcanele, plănuirea datelor și a orelor, versurile melodiilor, schema de desfășurare.

Precis că ucigașul era parte a ritualului respectiv. Fusese probabil prezent în biserică în momentul în care Lino băuse din vinul sacru. În mod sigur urmărise momentul morții - ritualul morții. Era posibil ca el să fi avut o anumită legătură cu familia Ortiz. Dar gestul în sine părea unul aiurea, lipsit de respect față de decedat, asta numai dacă… numai dacă acest păcat, crima comisă de Lino nu avusese cumva legătură cu Ortiz.

Faptul că se ducea în fiecare zi la casa familiei Ortiz, își aminti ea. Oare o făcuse cu un anumit scop?

În caz contrar, fusese probabil vorba de o relație care nu avea neapărat un caracter intim. Prieten de familie, vecin, un fost client, angajat.

Întorcând ideea pe toate fețele, ea păși în departamentul aglomerat unde lucra, observând cum Baxter flirta cu Graciela Ortiz. Nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială, limbajul trupului și strălucirea din priviri demonstrau un interes de natură sexuală. Cu toate astea, după părerea ei, Baxter ar fi fost în stare să flirteze și cu o femeie-hologramă.

— Doamnă ofițer Ortiz.

— Doamnă locotenent. Am trecut pe la dumneavoastră, dar domnul aici de față mi-a spus că sunteți plecată împreună cu partenera dumneavoastră.

— Acum sunt aici. Biroul meu e chiar acolo. Haideți să mergem.

— Domnule detectiv, spuse Graciela, dându-i lui Baxter lovitura de grație cu ochii săi verzi și lascivi.

— Doamnă ofițer. Zâmbetul lui se lărgi, dovedind aroganță în clipa în care reveni cu fața spre Eve. După aceea se pocni cu palma peste piept, la fel de tare ca și bătaia unei inimi fericite. Trebuie să iubești o femeie polițist, îi spuse el lui Dallas.

— Nu, chiar nu e nevoie. Și dacă e vorba că ai vreme să-ți faci de cap, atunci ar fi cazul să verific cât de mult muncești.

— Dallas, uneori bărbatul trebuie să-și facă timp pentru anumite lucruri.

— Nu și pe tura mea. Dar având în vedere că deja ai stat o vreme de pomană, de acum încolo poți să cauți toți necunoscuții decedați în Nevada, New Mexico, Arizona, în ultimii șapte ani.

— Pe toți? Doamne, că dură mai ești.

— Da, sunt. Și să zici mersi că îi vreau pe cei cu vârsta între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.

Ea se întoarse cu spatele chiar în clipa în care el mormăi „Ei, atunci", apoi intra în birou.

— Doamnă ofițer.

— Voiam să discut cu dumneavoastră personal despre interogarea membrilor familiei și a prietenilor. Am observat niște reacții la care mă așteptam - șoc, suferință, chiar indignare. Așa cum v-am spus, părintele Flores era un om extrem de popular. Ei, pe vremea când noi îl credeam părintele Flores.

— Și acum?

— Acum suntem și mai șocați, mai îndurerați, mai scandalizați. De fapt, în ultimii cinci ani de zile, el a căsătorit, a înmormântat și a

botezat pe mulți dintre membrii familiei noastre, așa că puteți considera că suntem și foarte îngrijorați. Mulți din familia mea țin mult la tradiții, sunt extrem de credincioși. Mulți se întreabă dacă Dumnezeu și Biserica nu văd cu ochi răi mariajele lor. Iar părintele López ne-a avertizat că ar fi posibil. Cu toate că el și părintele Freeman s-au oferit să reînnoiască ritualurile și ceremoniile pentru cei care își doresc acest lucru. Sincer, doamnă locotenent, totul e o mare harababură.

Ea clătină din cap.

— Încerc să cred că sunt o fire progresistă. O fire practică. Dar m-am spovedit acelui om, iar el m-a împărtășit. Și mă simt… violată, mă simt plină de furie. Așa că înțeleg ce simte o parte din familia mea.

— Dar moartea lui a oprit aceste violări.

— Ei, aici aveți dreptate. Dar în același timp le-a și scos la lumină. Dacă nu am fi aflat niciodată… Ea ridică din umeri. Dar acum știm cu toții, așa că va trebui să decidem ce avem de făcut. Mama crede că trebuie să vedem partea pozitivă a lucrurilor. Să reînnoim jurămintele de cununie, ceremoniile de botez. Și să organizăm o mare petrecere. Poate că are dreptate.

— La slujbă au participat multe persoane care nu făceau parte din familie.

— Da, am discutat cu o parte dintre ele, cu cei care ne sunt apropiați sau erau apropiații lui Poppy. Toți au declarat același lucru. Nu știu cât de mult va ajuta acest fapt anchetei pe care o desfășurați.

— Ei, m-ați ajutat întru câtva. Rămase o clipă pe gânduri. Aveți mai mulți membri de familie care sunt de aceeași vârstă cu victima Care au înjur de treizeci și cinci de ani.

— Desigur. Noi suntem foarte numeroși, asemenea unei legiuni.

— Mulți dintre ei au locuit aici, pe vremea când erau copii, în adolescență. Și mulți sunt enoriași ai acestei biserici.

— Așa este.

— Vreunul dintre ei a făcut parte din gruparea numită Soldados?

Graciela deschise gura, ca apoi s-o închidă la loc. După care expiră aerul cu putere.

— Câțiva dintre ei, bănuiesc.

— Am nevoie de numele lor. Nu doresc să le fac probleme și nici nu vreau să cercetez faptele comise în trecut. Dar s-ar putea ca asta să aibă legătură cu cazul nostru.

— O să stau de vorbă cu tatăl meu. El n-a făcut parte din organizația respectivă… dar precis știe despre ce e vorba.

— Nu vreți să discut eu cu el?

— Nu, cu mine i-ar fi mult mai ușor să stea de vorbă. Știu că verișorul lui a fost membru al grupării acesteia și a sfârșit în mod tragic pe vremea când ei doi erau foarte tineri. Nu poate suferi genul acesta de grupări.

— Cum îl chema pe vărul lui?

— Julio. Avea doar cincisprezece ani când a fost ucis. Tata avea opt ani și îl admira foarte mult. Nu a uitat niciodată cele întâmplate și l-a dat mereu de exemplu fraților și verilor mei, folosind întâmplarea respectivă pe post de avertisment. Așa se întâmplă când nu-ți mai asculți familia, când ești în afara legii, a rânduielilor bisericești - când, în loc să muncești din greu și să înveți, folosești violența pentru a obține ceea ce-ți dorești.

— Se pare că tatăl dumneavoastră e un om inteligent. Iar după un calcul rapid efectuat în gând, ea realiză că Julio murise cu prea mulți ani în urmă ca să fie victima lui Lino.

— Da, este, și în plus e un om puternic. Diseară o să stau de vorbă cu el.

— Vă sunt recunoscătoare pentru asta. Încă ceva. Mi s-a comunicat că victima obișnuia să alerge în fiecare dimineață, și că ruta aleasă era pe lângă casa străbunicului dumneavoastră.

— Da, e adevărat. Poppy a pomenit de câteva ori despre asta, despre faptul că glumea, rugându-i pe preoți să binecuvânteze casa atunci când trec prin dreptul ei. Probabil că-i și vedea trecând pe acolo când ieșea să se plimbe, dimineața.

— Deci, niciun fel de neînțelegeri?

— Între Poppy și preoți sau între el și falsul preot? Nu. Niciuna. Ba, din contră. Victima mânca destul de des în restaurantul bunicului meu, ori chiar - mai ales pe vremea când trăia bunica mea acasă la el. Participa la petrecerile familiei. Dacă mă gândesc bine, era unul de-al nostru.

— În regulă.

Imediat ce rămase singură, Eve se duse lângă panoul de afișare a datelor. Rearanjă fotografiile și dovezile găsite. Se învârti în jurul panoului, după care le aranjă din nou. Legături. A cui viață avea legătură cu a altuia, când și cum avuseseră loc aceste legături.

Reveni la birou și luă legătura cu McNab.

— Comunică-mi măcar o parte din ce ai aflat.

— I-am verificat pe doi dintre cei care poartă numele Lino. Unul dintre ei locuiește în Mexic, într-un soi de comunitate. Și-a schimbat numele, tocmai de aceea pare suspect. Acum poartă numele Lupa Vincenta cu acte în regulă și cu tot tacâmul. E un fel de Free-Ager mai țăcănit. Tipul s-a ras în cap și poartă veșmântul acela de culoare maro. Așa cum fac unii rasiști. Crește capre. Și e bine mersi, dacă pui la socoteală că poartă veșmântul acela urât, care, dacă mă întrebi pe mine…

— Nu te întreb.

— Bun. Celălalt a făcut pe mortul în păpușoi, vrând să scape de cele două foste neveste, cu care a fost căsătorit în același timp.

Locuiește în Chili - sau cel puțin acolo locuia când am reușit să-l localizez ultima locație datând de aproape trei luni. Ar încasa probabil de lădoi la cincisprezece ani de închisoare. Dar bănuiesc că până în prezent a reușit să scape, având în vedere că ambele femei l-au dat în judecată. Se pare că, legal, are șase copii, dar nu le plătește alocațiile cuvenite.

— Vai, ce „prinț"! Să pasezi aceste informații autorităților competente.

— Am făcut-o deja. Dacă ai copii, trebuie să le porți de grijă. Acum mă ocup de un nou personaj.

Da, era conștientă de acest lucru, având în vedere ce mult se fâțâia McNab pe ecran. Nu cunoscuse niciodată un expert 1T care să stea nemișcat în timp ce lucra.

Cu excepția lui Roarke, se corectă ea.

— Îmi scapă mereu, continuă McNab. și-a schimbat mereu domiciliul, a avut fel de fel de nume, după care s-a răzgândit și a revenit la cel vechi. Am înțeles că sub un anumit nume a avut oarece probleme, așa că a renunțat la el, și l-a reluat pe cel adevărat, a fost cuminte o vreme, după care s-a mutat și a adoptat un nume nou.

— Care e numele real?

— Lino Salvadore Martinez.

Eve prelua informațiile pe computerul ei.

— Vârsta se potrivește, locația se potrivește, data nașterii la fel. Caută în continuare. Eve închise linkul, după care recapitulă datele referitoare la Martinez. Se cunoșteau numele ambilor părinți, observă ea, dar nu se știa nimic despre locul în care locuia tatăl său - și asta se întâmplase până în momentul în care Martinez împlinise cinci ani. Mama, Teresa, solicitase un loc de muncă ca mamă și-l obținuse, fiind plătită corespunzător. Slujbe precedente… Eve extinse aria căutărilor, după care rămase uimită. Hector Ortiz -

restaurantul Abuelo's. Interesant. Da, destul de interesant. Când fiul ei împlinise cincisprezece ani, ea revenise la o slujbă în afara casei - fusese din nou chelneriță la restaurantul lui Ortiz. Acolo lucrase șase ani de zile, înainte de a se recăsători și a se stabili din nou în Brooklyn. Perfect, Teresa.

Notă ultima ei adresă.

— Cred că noi două trebuie să stăm puțin de vorbă.

Scoase stația de comunicare ca să ia legătura cu Peabody.

— Pe unde ești? întrebă ea în clipa în care Peabody apăru pe ecran.

— Tocmai mă îndreptam spre secție. Am avut cea mai grozavă…

— Ne vedem la garaj. Plecăm la Brooklyn.

— O, bine, dar de ce…

Dar Eve închise pur și simplu linkul, puse stația deoparte și pomi spre ieșire. Fu gata-gata să dea nas în nas cu Baxter.

— E imposibil să fi terminat deja însărcinările pe care ți le-am dat.

— Nici nu-i posibil să le termin în douăzeci de ceasuri masculine. Am avut și câțiva oaspeți. Luke Goodwin, Samuel Wright și un anume Billy Crocker.

— Mai repede decât mi-am imaginat. Ea reveni în biroul său, făcându-i semn lui Baxter s-o urmeze. Trebuie să găsesc o cameră pentru interogatorii. Așteaptă.

Ea ordonă computerului să caute încăperile disponibile și să-i rezerve camera C.

— Bun, comunică-le că voi fi acolo în doar câteva minute, iar tu condu-i în încăperea pentru interogatorii. Fii drăguț, oferă-le niște băuturi răcoritoare.

— Asta îmi va răpi din timpul destinat însărcinărilor mele.

— Jumătate le-ai pasat partenerului tău. Trueheart poate continua până ce tu îi instalezi pe oamenii aceștia. În caz că-l fac pe Crocker să mărturisească, să-i faci formele și să-l bagi la închisoare

în maximum nouăzeci de minute. Își verifică unitatea de la mână. Începând din secunda asta, pasez altcuiva jumătate din ceea ce mai aveai de rezolvat de acum încolo.

— S-a făcut.

După plecarea lui, Eve o contactă din nou pe Peabody.

— Schimbare de planuri, așa că vino aici și ne întâlnim în fața camerei C. Crocker și compania sunt aici.

— Mamă, Doamne! Dacă aș fi o nemernică, m-aș enerva peste măsură de câte ori ai dreptate… asta întâmplându-se foarte des.

— Din moment ce eu sunt o nemernică, tu ai să te dovedești astăzi un polițist de nota zece.

Eve încheie conversația cu Peabody, luând apoi legătura cu Whitney și Mira, la birourile acestora, pentru a le comunica faptul că suspectul numărul unu în cazul Jenkins sosise deja la secție.

— Bun, Billy, șopti ea. Să vedem ce ai de spus în apărarea ta.

Ea așteptă o vreme, astfel ca Baxter să aibă timp să-i instaleze pe nou-sosiți, iar Peabody să se întoarcă de la garaj la secție. Alcătuise deja în gând strategia de abordare în timpul interogatoriului, pe care o ajustase după întâlnirea cu Mira. Având în vedere cursul evenimentelor, nu ar fi fost o surpriză ca Billy să-l fi adus și pe Luke cu el.

Confesorul, cugetă ea.

Se strecură mai întâi în camera de supraveghere a celor interogați, studiind modul de pregătire a interogatoriului. Billy stătea la masă, flancat de cei doi gineri ai victimei. Avocatul avea un aer sobru, cu toate că privirea lui tăioasă nu era ațintită asupra lui Billy. Luke părea… nefericit, gândi Eve. După părerea ei, era o versiune ceva mai sofisticată a lui López.

Dar Billy? Părea agitat, speriat și gata să izbucnească în plâns.

Ea ieși din încăpere exact în secunda în care Peabody venea în pas alert pe coridor, făcându-și loc printre ceilalți.

— A venit însoțit de preot și de avocat, declară Eve.

— De preot?

— Ei, e un fel de a spune. De Luke Goodwin. Probabil că le-a spus și lor tot ceea ce intenționează să ne comunice nouă și poate chiar mai mult. Mda, poate că mult mai mult, fiindcă, oricât de nervos și de șocat ar fi avocatul, e totuși avocat și l-a sfătuit cum să reacționeze. Tu ești o fire compătimitoare, înțelegi de ce a comis fapta. Vrei să-i fii de ajutor.

Pe chipul lui Peabody apăru o expresie gânditoare.

— Oare o să am vreodată șansa de a deveni și eu un polițist rău?

— Sigur, imediat ce dai la o parte din drum cățelușul neajutorat ca să poți înhăța suspectul.

— Oooo, chiar e necesar să fie vorba de un puiuț neajutorat?

— Te rog să păstrezi pe chip expresia asta de om care ar da orice să salveze puiuțul. E perfectă. Eve deschise ușa, făcându-i semn lui Baxter. Vă mulțumesc, domnule detectiv. Bună ziua, domnilor.

— Clientul meu dorește să dea o declarație, luă cuvântul Samuel.

— Bun. Să nu renunțe la idee. Pornesc înregistrarea. Dallas, locotenent Eve, făcu ea prezentarea de început, în timp ce se așeza pe scaun. Domnule Crocker, vi s-au citit drepturile, nu-i așa?

— Exact.

— Ați declarat oficial că ați înțeles care sunt drepturile și obligațiile dumneavoastră, în legătură cu ancheta privind uciderea numitului James Jay Jenkins.

— Da, eu…

— Și v-ați prezentat la interogatoriul acesta de bunăvoie, având-l ca avocat pe domnul Samuel Wright?

Billy își drese glasul.

— Da.

— Vreți ca domnul Goodwin să figureze în acest moment ca martor al declarației dumneavoastră?

— Da.

— Mă aflu aici atât în calitate de martor, declară Luke, dar și ca sfătuitor spiritual al lui Billy. Doamnă locotenent Dallas, e o situație foarte dificilă pentru noi toți. Sper că veți ține cont de faptul că Billy s-a prezentat aici de bunăvoie, că declarația pe care intenționează să o facă e una sinceră, din inimă.

— Eu cred că, în toată această situație, cel mai dificil moment a fost cel legat de domnul Jenkins, care a murit. Cât despre declarații sincere și făcute din inimă? Ea ridică din umăr. Nu prea îmi pasă. Pe mine mă interesează faptele. I-ai servit o porție de cianură amicului tău, Jimmy Jay, nu-i adevărat?

— Nu răspunde la întrebare. Locotenent Dallas, zise Samuel cu o voce gâtuită, clientul meu e dispus să dea o declarație, dacă va fi tratat cu respect.

— Eu nu simt că sunt tratată cu prea mult respect.

În ochii lui Samuel apăru un licăr care-i arată lui Eve că și el se simțea exact la fel. Dar își făcea meseria.

— Presa vorbește de cele două asasinate, insistând mai ales asupra morții socrului meu. Cu cât ancheta va dura mai mult, cu atât se va acorda mai multă atenție cazului, iar asta va afecta atât departamentul, cât și pe dumneavoastră.

— Ați vrea ca eu să fac cu *clientul dumneavoastră* o înțelegere, înainte ca el să-și declare în fața mea mârșăvia - iar eu ar trebui să fac acest lucru ca să scutesc atât departamentul, cât și propria mea persoană de reacția oarecum învolburată a presei? Ea se aplecă. Știi ceva, *Sam?* Mie îmi place atmosfera fierbinte și deocamdată nu am transpirat. Pot să-l încătușez pe clientul tău pentru următoarele douăzeci și patru de ore fără să-i iau nicio declarație. Așa că, dacă asta e tot ce aveți de spus…

Ea dădu să se ridice, iar Peabody făcu și ea câțiva pași.

— Doamnă locotenent, poate că ar trebui să le acordați un minut.

— Poate că tu ai mai mult timp de pierdut decât mine.

— Haideți, doamnă locotenent. Adică, domnul Crocker a venit până aici și, dacă cei doi gineri ai victimei vor să-l susțină, atunci părerea mea e că ar trebui să ascultăm ce are de spus. E vorba de circumstanțe. Ii aruncă lui Billy o privire plină de compasiune. Povestea asta nu are cum să fie un lucru ușor pentru cei implicați. Eu știu că dumneavoastră și domnul Jenkins erați prieteni, buni prieteni, și asta de mulți, mulți ani de zile. Orice s-ar fi întâmplat, cred că nu v-a fost ușor deloc. Cred că v-a fost tare, tare greu.

— Eram prieteni, reuși Billy să îngaime. Eram ca frații.

— Am priceput. Înțelegerile nu au ce căuta în povestea noastră. Noi nici măcar nu știm ce aveți de gând să ne declarați. Dar asta nu înseamnă că nu suntem dispuși să vă ascultăm, fără prejudecăți.

— Puteți deja să eliminați varianta crimă de gradul I, se răți Samuel. Îl puteți contacta de pe acum pe procurorul acuzării și să aranjați chestia asta înainte să mergem mai departe.

— Nu, răspunse Eve fără menajamente.

— Procurorul acuzării nu va accepta așa ceva, continuă Peabody pe același ton rezonabil, ca și cum ar fi vrut să-i sară în ajutor. Chiar dacă noi…

— *Eu* sunt aceea care nu acceptă. O scuti pe Peabody de aruncarea unei priviri în direcția ei. Eu nu am nevoie de declarații ca să închid acest caz. Da, poate mă va ajuta să termin mai repede, iar la final va exista și o plecăciune, dar pe mine nu mă încântă prea tare farafastâcurile. Dai declarația sau nu dai declarația. E alegerea ta. Iar tu? Ea înălță bărbia în direcția lui Billy. N-ai decât să faci singur o înțelegere cu procurorul acuzării, când ai timp. Acum însă e vorba de timpul meu, iar tu mă faci să-l pierd.

— Billy, rosti Luke în șoaptă. Trebuie să o faci. Sam… Ridică pur și simplu o mână, determinându-l pe Sam să nu mai protesteze. Aici nu e vorba doar de legea pământeană. Tu trebuie să faci asta ca să te

împaci cu Dumnezeu. Trebuie să o faci și de dragul propriului tău suflet. Dacă nu-ți recunoști păcatul, nu ai cum să-ți salvezi sufletul.

Se așternu tăcerea. Tic-tac, tic-tac. Eve aștepta.

— Am crezut că așa era cel mai bine, declară Billy dintr-o suflare. Am crezut că asta era singura soluție. Poate că în perioada aceea eram posedat de Diavol, dar am crezut că acționez așa cum își dorea și bunul Dumnezeu.

Billy ridică brațele a implorare.

— Jimmy Jay se rătăcise, se depărtase de la calea cea dreaptă din ce în ce mai mult. Băutura, el nu vedea în ea un păcat, nu vedea cum slăbiciunea pentru ea îi încătușase sufletul. Și-a înșelat soția, enoriașii, fără a considera faptele sale drept o înșelătorie, ci un soi de glumă. Un amuzament. A devenit mai neatent, a început să bea mai mult și uneori chiar își scria predicile sub influența alcoolului.

— L-ai omorât deoarece consuma prea multă vodcă? întrebă Eve pe un ton aspru. Ei, atunci de ce nu dai tu iama prin baruri, vineri seara, producând un măcel în masă?

— Locotenente, șopti Peabody, după care înclină capul în direcția lui Billy. Nu l-ați putut convinge să renunțe?

— Lui îi plăcea să bea și, în plus, era convins că fiecare bărbat avea dreptul, ba chiar trebuia să aibă, la urma urmelor, scăpări și slăbiciuni. Credea că, încercând să fii perfect, încerci să-i iei locul lui Dumnezeu. Dar… el i-a corupt până și pe copiii săi, făcând-o pe Josie - mai ales pe Josie - să-i facă rost de băutură. Nu așa se comportă un tată iubitor, nu? El nu mai era pe calea cea bună. Pentru că băutura îl nenorocise, îl transformase într-un om slab, așa că a căzut pradă pasiunii carnale.

— Prin urmare, i-a pus coame nevestei.

— E un termen cât se poate de neplăcut. Luke clătină din cap.

— Dar și atitudinea lui era una la fel de neplăcută, concluzionă Eve. Știai că întreține relații extraconjugale.

— Da. De cinci ori și-a încălcat jurământul înainte să comită adulterul. Dar s-a căit. A venit la mine, așa că ne-am rugat împreună, iar el a implorat iertarea păcatelor, solicitând acea putere prin care să facă față tentațiilor.

— Nu l-ai denunțat.

— Nu, nu am făcut-o. L-am protejat pentru prea multă vreme, așa e. Știa foarte bine ce riscă prin comiterea acelui păcat. Își risca sufletul, familia, biserica, până la urmă. Dar a luptat cu viciile.

Lacrimile licăriră în ochii lui Billy, iar el și le șterse cu dosul palmei.

— A fost un om bun, un om grozav, dar ale cărui slăbiciuni erau adânc înfipte în sufletul lui, acolo unde sălășluia atât partea bună, cât și cea rea. Dar de data asta, ultima dată, el nu a mai rezistat, nu s-a mai căit. Nu a mai vrut să privească gestul ca pe un păcat. Vedeți dumneavoastră, a răstălmăcit poruncile lui Dumnezeu, astfel încât acestea să servească nevoilor sale. A pretins că alături de femeia asta, continuând să bea, el are parte de mai multă iluminare, de mai multă forță interioară și de mai mult adevăr.

— Și cu toate astea, ai funcționat în continuare pe post de paravan.

— Pentru conștiința mea, problema asta devenea din ce în ce mai dificilă. Povara… și faptul că știam că sunt părtaș la un asemenea lucru, că el mă făcuse părtaș la așa ceva. Îl trădase pe Dumnezeu, o trădase pe buna lui soție. Iar în privința băuturii, nu mai era chiar atât de prevăzător. Mai era puțin și i s-ar fi descoperit toate păcatele. Păcate care ar fi distrus iremediabil tot ceea ce înfăptuise până atunci. Tot ce făcuse, tot ce construise risca să fie prins în acest cerc vicios al păcatului.

— Așa că ai pus capăt cercului vicios.

— Nu aveam de ales. Se uită în ochii lui Eve, implorând-o să-i înțeleagă punctul de vedere, singurul valabil în opinia lui. Vedeți,

biserica e mai importantă, mult mai importantă decât oricare dintre noi. Și trebuie protejată. M-am rugat pentru el, l-am sfătuit, m-am certat cu el. Nu voia să asculte. Era orb. Suntem niște bărbați și atâta tot, doamnă locotenent. Chiar și Jimmy Jay. El era capul bisericii, emisarul lui Dumnezeu pe pământ, dar, în fond, era doar un simplu bărbat. Iar bărbatul acela trebuia oprit ca să-și salveze sufletul, să salveze toată strădania depusă la biserica Lumina Veșnică.

— L-ai ucis ca să-l salvezi.

— Exact.

— Și ca să salvezi biserica.

— Ca să salvez tot ce s-a clădit, ca toate să rămână la fel și după moartea sa, ca totul să continue, iar ceilalți să poată fi salvați.

— De ce tocmai aici, de ce tocmai acum?

— Eu… Preotul fals. Într-un fel, a fost un semn. Mi-am dat seama că dacă Jimmy Jay trebuia salvat, dacă biserica Lumina Veșnică trebuia să meargă mai departe fără el, atunci moartea lui trebuia să fie una rapidă și să aibă loc în public. Asta urma să-i determine pe ceilalți să caute lumina înăuntrul lor, să înțeleagă că moartea vine la noi toți, iar salvarea trebuie câștigată pe merit.

— De unde ai procurat cianura?

— Eu… El își umezi buzele. M-am împrietenit cu cineva care vindea la negru, la metrou, în Times Square.

Eve înălță din sprâncene.

— Ai umblat prin tunelurile din zona aceea. Ori ai fost curajos, ori ai fost idiot, una din două.

— N-am avut altă *soluție.* Își împreună palmele pe masă. Trebuia să acționez rapid. L-am plătit ca să putem încheia afacerea, după care l-am mai plătit o dată, când a făcut rost de ea.

— Numele persoanei?

— Niciunul dintre noi nu și-a spus numele.

Ea dădu din cap, deloc surprinsă. Avea timp să insiste, mai târziu.

— Ai procurat otrava. Și după aceea?

Samuel ridică mâna.

— Chiar e necesar să…

— Da. După aceea? repetă Eve.

— Am păstrat-o asupra mea. O cantitate mică, pe cuvânt. A trebuit să mă rog să fie suficientă. Nu voiam să sufere. Îl iubeam. Vă rog să mă credeți. Billy privi pe rând la Samuel și la Luke. Credeți-mă, vă rog.

— Spune mai departe, Billy. Luke puse o clipă palma pe umărul lui Billy.

— Intenționam să discut iar cu el, să-l fac să-și recunoască păcatele comise, să se căiască. Dar în ziua cu pricina, s-a dus în camera amantei lui. După care, când am stat de vorbă cu el, a început să râdă. A râs. Mi-a spus că nu se simțise niciodată mai puternic ca atunci. Sau mai aproape de Dumnezeu. Ca să predici împotriva păcatului, trebuie să știi ce e păcatul. El studia Scriptura, așa mi-a răspuns. Billy închise ochii. Studiase scripturile cu alți ochi, și astfel ajunsese să creadă că Dumnezeu era de părere că bărbatul trebuia să aibă mai multe neveste. Ca fiecare dintre ele să-i satisfacă nevoile, să-i limpezească mintea și inima, astfel ca Dumnezeu să fie mulțumit de munca slujitorului său. Atunci mi-am dat seama că era prea târziu pentru el să fie readus pe calea cea bună. Că singura cale de a-l salva, de a salva tot, era aceea de a pune capăt existenței lui pământene. Trebuia să-l trimit în împărăția Celui de Sus.

Văzând că Eve nu spune nimic, el inspiră adânc.

— Am așteptat ca sticlele cu apă să fie duse la locul lor pe scenă. M-am rugat, m-am rugat continuu, chiar și în clipa în care am turnat cianura în cea de-a treia sticlă. Încă mai speram ca el să pășească din nou în lumină înainte de a bea din cea de-a treia sticlă. Asta ar fi fost un alt semn. Dar semnul acela nu a apărut.

— Mai cunoștea cineva intențiile tale, fapta pe care ai comis-o? Ai mai împărtășit cuiva planurile tale?

— Numai lui Dumnezeu. Am crezut că sunt slujitorul Domnului, că îndeplinesc voința Lui. Dar noaptea trecută am avut niște vise îngrozitoare. Am visat focul Iadului și niște chinuri groaznice. Acum cred că sunt posedat de Diavol. Că am luat-o pe calea cea rea.

— Dacă spui că erai posedat de Satana, o faci ca să te aperi, concluzionă Eve. Dar să știi că nu e o scuză originală, în caz că așa ți-ai imaginat. Și ceea ce simți tu pentru Jolene nu a jucat niciun rol atunci când ai turnat cianura în sticla cu apă a soțului ei?

Obrajii palizi ai lui Billy se colorară brusc.

— Am vrut să o scutesc pe Jolene de suferința și umilința provocate de trădarea lui.

— Gândindu-te că poate îi iei locul, ajungând, cine știe, chiar în fața altarului?

— Doamnă locotenent, o întrerupse Luke. El acum își mărturisește păcatele, nelegiuirile comise. Chiar e nevoie de mai mult? E gata să-și accepte pedeapsa pe care o va primi ca muritor, și chiar și pe cea de pe lumea cealaltă.

— Și pe dumneavoastră vă mulțumește acest lucru?

— Aici nu e vorba despre mine. Luke se aplecă, punând mâna peste a lui Billy. O să mă rog pentru tine.

Iar Billy își rezemă capul de masă și izbucni în plâns.

În vreme ce el plângea, Eve se ridică.

— Billy Crocker, ești arestat pentru uciderea cu premeditare a lui James Jay Jenkins, o ființă umană. E vorba de omor de gradul I. Ea ocoli masa pentru a-i pune cătușele și pentru a-l ridica în picioare. Peabody.

— Îl preiau. Veniți cu mine, domnule Crocker. Puteți să vă vedeți cu clientul dumneavoastră după ce vom îndeplini toate formalitățile necesare, i se adresă ea lui Samuel.

— Opresc înregistrarea, ordonă Eve, după ce Peabody și bărbatul ieșiră. Apreciez faptul că l-ați convins să vină la secție, îi declară ea lui Luke. Asta în mod neoficial, adăugă în secunda în care el clătină din cap. Vă admir credința și stăpânirea de sine, spuse ea întorcându-se spre Samuel. Și loialitatea de care dați dovadă.

— Un om bun a murit, șopti Luke. Altul e distrus. Viețile lor au fost distruse.

— Astea sunt consecințele morții. El râvnea la nevasta altuia, nu așa se întâmplă mereu? O știți și dumneavoastră, o știu și eu. Oricât ar încerca el să se justifice, știm cu toții că asta face parte din plan.

— Nu e suficient că va răspunde în fața lui Dumnezeu pentru asta?

Eve îl studie o secundă pe Luke.

— În clipa asta, aici unde se află, va răspunde pentru multe, așa că restul îl voi lăsa în grija dumneavoastră. O să-l reprezentați și de acum înainte? îl întrebă ea pe Samuel.

— Până vom face rost de un avocat criminalist mult mai experimentat decât mine. Vrem să ajungem acasă. Vrem să ne ducem familia acasă cât mai curând.

— Cred că până mâine totul se va lămuri. Dacă avocatul acela mai experimentat optează pentru proces, atunci circumstanțele sau mobilul crimei vor ieși la suprafață. E un aspect la care merită reflectat. Eve deschise ușa. O să vă arăt unde puteți aștepta.

Reveni la birou, scrise raportul asupra cazului respectiv, solicitând ca detaliile să nu ajungă la presă. Nu avea rost, gândi ea, ca Jolene și fiicele ei să afle de păcatele victimei. Cel puțin pentru moment.

Ridică ochii în clipa în care Peabody intră pe ușă.

— Gata, am rezolvat cu el. L-am dus în încăperea de supraveghere a celor care au intenții suicidare. Am avut un presentiment.

— Nu cred că e genul de om care alege calea cea mai simplă, dar dacă ai avut acel presentiment, n-ai decât să-i dai ascultare.

— Dacă ne orientăm după tresărirea ta, precis ai avut și tu unul. Crezi că lucrurile se vor aranja într-un fel, până la urmă?

— Da, cred că vor decide că a fost omor de gradul al Îl-lea și o să declare că are probleme mentale. Credința privită ca o psihoză. O să-și petreacă următorii douăzeci și cinci de ani căindu-se.

— Mi se pare cât de cât corect.

— Da, la modul general. Ea verifică ora, dându-și seama că trebuia să-i dea liber lui Baxter. Am ajuns la sfârșitul programului. Vreau să iei legătura cu McNab, iar el să lucreze în continuare la lista aceea cu cei care poartă numele Lino. Și fiindcă voi doi păreți niște iubăreți și vă place să păpați tot soiul de porcărioare în timp ce faceți amor, sper că nu veți depăși termenul-limită.

— Credeam că mergem în Brooklyn.

— Da, mă ocup și de asta, dar mai întâi să văd dacă dau de Roarke. Am nevoie de o mână de ajutor.

— O să adoptați și voi atitudinea aceea iubăreață și o să mâncați tot felul de porcărioare?

Eve îi aruncă o privire consternată.

— În caz că nu contramandez eu întâlnirea, ne vedem mâine de dimineață, la biserica St. Cristóbal. La șase fix.

— Vaaai. Dar de ce așa devreme?

— O să asistăm la slujbă.

Eve luă linkul și formă numărul lui Roarke.

13

Fiindcă în felul acesta avea timp să-și continue munca începută la birou, Eve îl rugă pe Roarke să conducă el până în Brooklyn. Cum niciunul nu-și terminase munca la birou până la ora șase, traficul era acum de-a dreptul infernal, așa cum era de așteptat. Din când în când, își mai ridica ochii de pe ecranul PC-ului portabil, în vreme ce Roarke strecura mașina de colo-colo, printre urlete de claxoane și automobilele bară la bară. Și se întrebă, ca și altă dată, de ce cei care munceau în Brooklyn *nu locuiau* în Brooklyn, iar cei care lucrau în Manhattan nu locuiau, la naiba, tot acolo.

— Oare chiar le place chestia asta? se întrebă ea cu voce tare. Eliberarea de furie li se pare, oare, o provocare zilnică? Un soi de penitență aiurea?

— Te-ai ocupat de prea multe cazuri care aveau o anumită legătură cu credința.

— Ei, trebuie să existe un motiv pentru care să te supui și pe tine și pe alții la o asemenea nebunie în fiecare zi.

— Banii, lipsa unei case. El se uită o secundă în oglindă după care se strecură între un Mini și o mașină de teren. Unii își doresc să locuiască undeva în afara orașului, într-un spațiu care seamănă ceva mai mult cu un cartier, de vreme ce câștigă salarii de orășeni - iar ceilalți își doresc energia și beneficiile orașului pentru a putea trăi, căutându-și de lucru într-o cu totul altă zonă.

Mișcându-se abil, schimbă din nou banda, câștigând aproximativ patru metri.

— Sau poate că trec dincolo de podul acesta afurisit și aglomerat pentru că fac vreo afacere. Situație în care, trebuie să subliniez asta, ne aflăm și noi. Într-o aglomerație care te dă peste cap.

— Mergem să vedem ce face o anumită doamnă care se pare că trăiește dincolo de afurisitul ăsta de pod, lucrând *chiar* în zona în care locuiește. Cred că - pe jos - nu face decât zece minute până la slujbă. Asta dacă nu folosește metroul. Dacă se va dovedi că ea e

mama lui Lino, mă întreb dacă el se străduia să treacă dincolo de aglomerația de pe pod, ajungând în Brooklyn ca să o viziteze.

Admițând că el era acum bine mersi, dar și extrem de ocupat. La naiba cu toate. Roarke se relaxă și așteptă să-i vină rândul.

— Tu ai face-o?

— Nu mă pot pune în locul lui din moment ce, din puținul pe care mi-l amintesc, relația mea cu mama nu a fost lapte și miere. Dar… te întorci acasă, după ce te-ai ascuns cinci sau șase ani, iar mama ta singura ta rudă în viață, după cât am reușit eu să înțeleg, în afară de fratele vitreg care s-a născut după plecarea ta - locuiește dincolo de pod, fie că acesta este sau nu aglomerat. După toate aparențele, ar fi posibil să te simți fericit văzând-o. Să vezi cum stau lucrurile.

— Poate că nici el nu s-a înțeles cu mama lui.

— A păstrat medalionul dăruit de ea, înseamnă că între ei a fost ceva, o anume afecțiune. Dacă există ceva, o afecțiune, atunci vrei să vii s-o vezi, vrei să vii ca să vezi ce mai face, cine e bărbatul cu care s-a măritat, să-ți vezi fratele vitreg. Chestii de genul acesta.

— Asta în cazul în care el e Lino pe care-l cauți tu.

— Da, dacă e. Ea se încruntă gândindu-se la acest aspect, întrebându-se dacă meritase să se ghideze după o presimțire și să călătorească până în Brooklyn la o oră deosebit de aglomerată, începem cu ceea ce e mai important. Dacă trecem de punctul acesta, și el a luat într-adevăr legătura cu ea, dacă a vizitat-o, atunci, ținând cont și de relatările din presă, ea a aflat precis că fiul ei a murit. Oare cum va primi vestea asta? Nimeni nu a întrebat la morgă de Lino, cu excepția părintelui López. Nimeni nu a pus întrebări, nimeni nu a solicitat să-l vadă.

Roarke tăcu câteva clipe.

— M-am tot gândit, chiar am stat o vreme și am reflectat că eu nu am mai luat legătura cu familia mea din Irlanda. Doar… i-am

verificat, am încercat să văd ce a făcut în trecut sora mamei, ce au mai făcut și ceilalți. Dar efectiv nu am ținut legătura cu ei.

Eve era nelămurită în privința asta. Știa doar că el se îmbătase cu o seară înainte de a-și vizita mătușa. Dar el nu era omul care să umble beat.

— De ce?

— Dintr-o mulțime de motive. Există mai multe motive contra decât cele pro, care să mă facă să bat la ușa căsuței aceleia. Simțeam nevoia să-i văd, să stau de vorbă cu ei, să le aud vocile. Vocea ei mai ales. A lui Sinead. Sora geamănă a mamei mele. Dar m-aș fi lăsat mai degrabă torturat decât să ciocănesc la ușa aceea.

Cu toate astea își amintea și acum momentul acela, panica aceea care-l făcuse să asude.

— A fost îngrozitor de greu să fac gestul acela. Ce vor crede despre mine? Se vor uita la mine și-l vor vedea pe el? Dar, dacă se va întâmpla asta, același lucru îl voi vedea și eu? Dacă se vor uita la mine, îmi vor vedea doar păcatele - care și așa sunt multe - fără să le vadă pe ale mamei - femeia de a cărei existență nici nu știusem. E al naibii de greu să joci rolul fiului foarte bogat.

— Dar tot ai bătut la ușă. Așa ești tu. Ea tăcu, gândindu-se la acest aspect. Poate că nu conta cine era. Adică cineva care a fost în stare de una ca asta, să fure identitatea altcuiva, să fie *altceva* pentru câțiva ani. E cam greu să explici așa ceva mamei tale, asta dacă nu cumva e vorba de o mămică ce nu dă doi bani pe ce face fiul ei. Așa că vaca cea grasă moare oricum.

— Atunci vițelul trebuie îngrășat și tăiat.

— Și care e diferența?

— Diferența e una destul de mare, aș spune eu. Dar să revenim la subiect și să aflăm de ce mergem noi în Brooklyn când traficul e atât de aglomerat, fir-ar el să fie.

— O să afli doar pe jumătate. Să știi că puteam să o iau pe Peabody cu mine. Dar mi-am zis că dacă tot mergem să o vedem pe Teresa la serviciu, la pizzeria cumnatului său de origine italiană, atunci am putea mânca ceva bun, între timp.

El îi aruncă o privire fugară.

— Adică ai bifat paragraful în care se specifică următoarele: Ies să iau cina cu Roarke și uite așa scap iar de îndatoririle mele de soție.

Eve se întoarse spre el, dând să nege. Dar nu avea rost.

— Poate, dar suntem împreună în tot timpul acesta și avem parte și de o pizza magică â la Brooklyn.

— Având în vedere cât de infernal e traficul, ar fi cazul să fie cea mai grozavă pizza din cinci regiuni luate la un loc.

— Cel puțin nu-ți cer să mergi cu mine la slujbă, la șase dimineața.

— Scumpa mea Eve, ca să mă determini să fee așa ceva, trebuie să-mi acorzi atât de multe favoruri sexuale, atât de diverse, că până și mintea mea le încurcă.

— Nu cred că ai da tu favorurile sexuale în schimbul slujbei. Dar dacă mă decid să verific chestia asta, și fii sigur că pot, atunci o să mă consult și cu preotul.

Ea reveni după aceea la PC-ul ei portabil, în timp ce Roarke se lupta cu traficul.

După calculele lui Eve, drumul din centrul Manhattanului până în Cobble Hill în Brooklyn era la fel de lung ca cel de la New York până la Roma. Pizzeria se afla într-o zonă plină cu magazine, la marginea unui cartier de case vechi cu verande împodobite în care locatarii stăteau și contemplau lumea.

— Ea e de serviciu în seara asta, îi spuse Eve lui Roarke în vreme ce el parca mașina. Dar dacă nu e la lucru, o găsim acasă, locuiește puțin mai departe, la vreo două clădiri mai încolo.

— Adică dacă ea nu e la serviciu, s-a zis cu cina mea?

— Habar nu am dacă s-a zis cu ea, dar va fi în cel mai rău caz amânată până reușesc s-o localizez și să stăm de vorbă.

Păși înăuntru și fu imediat asaltată de o mulțime de arome care-i certificară că pizza care se prepara aici era cea mai bună din cele cinci regiuni luate la un loc.

Scene variate, cu aspecte din istoria Italiei, decorau pereții restaurantului, aceștia având nuanța pâinii prăjite. Mesele, așezate pe două niveluri, sau pe patru, erau aranjate unele lângă altele, formând o aglomerare veselă, sub un tavan cu ventilatoare de fier care împrăștiau aromele în întregul spațiu.

În bucătăria deschisă, în spatele tejghelei, un tânăr, care purta un șorț în dungi, arunca blatul de pizza cât mai sus posibil, după care îl prindea și-l arunca din nou, spre deliciul copiilor ce chicoteau încântați la una dintre mese, alături de părinții lor, după cum presupuse ea. Chelnerii în cămăși roșu-aprins, ducând tăvile încărcate, se strecurau abil printre mese, servindu-i pe clienți. Muzica se auzea și ea, iar cineva cânta despre „Amore" pe un ton cu inflexiuni bogate, specific unui bariton.

Aruncând o privire rapidă de jur împrejur, Eve observă o mulțime de bebeluși, de copii, de adolescenți, însoțiți de adulții care discutau, savurau un pahar de vin sau studiau meniul care avea aspectul unui ziar tipărit în secole de mult apuse.

— Uite-o.

Eve făcu semn în direcția unei femei care așeza pe una dintre mese boluri pline ochi cu paste. Râdea în timp ce servea. Era o femeie atrăgătoare care abia împlinise cincizeci și ceva de ani, îngrijită, grațioasă în maniera de a servi. Părul închis la culoare era prins la ceafa, încadrându-i obrajii și punându-i în evidență ochii mari și căprui.

— Nu pare deloc o femeie care a aflat recent că fiul ei a fost otrăvit, remarcă Eve.

O altă doamnă, ceva mai în vârstă decât Teresa și ceva mai rotunjoară, se grăbi în direcția lor, zâmbind politicos.

— Bună seara. Doriți o masă pentru două persoane?

— Da, dorim, răspunse Roarke acelui zâmbet. În partea aceea, acolo… Făcu semn spre zona care calculase el că ar trebui să corespundă porțiunii deservite de Teresa. Ar fi perfect.

— S-ar putea să aveți de așteptat câteva minute. Ați avea ceva împotrivă să luați loc la bar până atunci?

— Nu, mulțumim.

— Imediat ce voi avea o masă liberă, vă voi anunța.

Barul era amenajat sub o arcadă, iar atmosfera era la fel de animată ca și în restaurant. Eve se așeză pe unul dintre scaunele fără spătar, stând ușor aplecată pentru a reuși să observe ce se petrece în restaurant, în vreme ce Roarke comandă o sticlă de Chianti.

— Localul are vânzare, comentă ea. E deschis în cartierul acesta de aproape patruzeci de ani. E condus de cea de-a doua generație de cumnați. Femeia s-a căsătorit cu fratele patronului acum aproape doisprezece ani. Soțul ei a plecat - sau a dispărut - când Lino nu avea nici cinci ani. Lino Martinez ar fi împlinit acum 34 de ani. Din moment ce toate datele au fost șterse, nu am putut afla nimic despre el.

— Sau măcar dacă a fost membru al grupării Soldados.

— Nu. Pot confirma că în ultima jumătate a vieții lui a avut o mulțime de necazuri, de aceea a și stat ascuns. A schimbat mai multe locații, identități. Chiar dacă nu e Lino pe care îl caut eu, tot un personaj negativ rămâne.

— Ai verificat situația ei bancară? întrebă Roarke, gustând din vinul pe care barmanul îl turnase în pahar. E foarte bun, comentă el.

— Atât cât îmi permitea legea. Cel puțin la suprafață, nu am descoperit niciun furt, nicio lovitură. Trăiește destul de bine, iar ea lucrează ca chelneriță de mulți ani.

— Pentru familia Ortiz, când locuia pe partea noastră de pod.

— Da, acesta e genul de legătură pe care vrei s-o cercetezi. S-a recăsătorit, s-a mutat aici. Are un copil de nouă ani, iar în primii doi ani a lucrat ca mamă cu salariu, după care s-a reîntors aici la lucru. Copilul a urmat cursurile unei școli de stat din punctul acesta de vedere nu a avut nicio problemă și are și ceva bani puși deoparte. Nimic ostentativ. Soțul ei - un om ca toți oamenii, fără cazier. Au avut și o ipotecă, un automobil de achitat, lucruri obișnuite. Totul a decurs normal.

Chelneriță veni lângă ei.

— Masa dumneavoastră e pregătită. Dacă îmi permiteți să vă conduc, vinul îl voi aduce eu după aceea. O alegere foarte potrivită, adăugă ea. Sper că e pe gustul dumneavoastră.

Imediat ce se așezară la masă, un picolo le aduse de îndată vinul și tava pe care erau așezate paharele.

— În seara aceasta veți fi serviți de Teresa. În numai câteva clipe va fi la dispoziția dumneavoastră.

— Pizza cum e? întrebă Eve.

— N-o să gustați niciodată o pizza mai bună ca aceasta, spuse el cu un zâmbet larg. În seara asta e preparată chiar de fratele meu.

— Ce ciudat, cugetă Eve imediat ce rămaseră singuri. Restaurante de tip familial. O altă legătură între cele două cazuri. Teresa a lucrat întâi pentru familia Ortiz, în restaurantul lor, după care a venit aici și a lucrat tot pentru o afacere de familie.

— La asta se pricepe și probabil că acesta e lucrul de care are nevoie. Primul soț a lăsat-o baltă și mi-ai spus că înainte de momentul respectiv au avut loc multe altercații domestice raportate la poliție. A avut primul copil când era foarte tânără, dar și el, la

rândul lui, a părăsit-o. Sau a părăsit casa, în cel mai rău caz. Ea face parte din nou dintr-o familie, fiind una dintre verigile lanțului respectiv. Pare fericită, adăugă el, chiar în secunda în care Teresa se îndrepta spre masa lor.

— Bună seara. Doriți un aperitiv? Antricoatele prăjite sunt un deliciu în seara aceasta.

— O să trecem direct la pizza. Pepperoni. Roarke dădu comanda cât de repede putu, fiind conștient că, la cea mai mică ezitare, Eve ar fi fost în stare să treacă direct la interogatoriu.

— În câteva clipe vă aduc comanda.

Femeia pomi spre bucătărie, oprindu-se în clipa în care un client o bătu ușor pe braț. Între ei avu loc un schimb de priviri mai mult decât elocvent, ceea ce-i dădu de înțeles lui Eve că la masa aceea se aflau clienți obișnuiți ai restaurantului.

Toată lumea o cunoaște, își zise ea. Toată lumea o simpatizează. Eficientă.

— Ține-o tot așa, o avertiză Roarke, și jumătate dintre cei aflați în restaurant își va da seama, în mai puțin de două minute, că ești polițist.

— Sunt polițist. Dar în clipa următoare își mută privirea spre el. Dacă e într-adevăr așa cum pare, atunci pun pariu că ține și acum legătura cu familia Ortiz. Mă întreb dacă a participat la înmormântare. Numele ei nu se afla pe lista oferită de Graciela Ortiz.

— Ai verificat cine a trimis flori? Cine a expediat scrisori de condoleanțe?

— Hmmm, da, mai înainte. Dar nu am verificat o anume Teresa Franco din Brooklyn. Mira crede că ucigașul o să-și dorească să se spovedească… duhovnicului personal.

— Tare.

— Da, ar putea fi. Billy a fost ușor de prins. Un amestec de impulsivitate și poftă carnală, la care s-au adăugat credința și

corectitudinea. El știa foarte bine că m-am prins, de-aia mi-a sărit direct în poală. Dacă ucigașul sau ucigașa i se va spovedi lui López sau lui Freeman, atunci o să înceapă declinul. Ei se folosesc de spovedanie fiindcă au încredere în acest ritual sacru.

— Spre deosebire de tine.

— Sigur că nu, la naiba. Cineva se prinde că a avut loc o crimă, iar persoana respectivă are responsabilitatea de a anunța autoritățile.

— Alb sau negru.

Ea se uită cruciș în paharul cu vin.

— Dar ce-ar trebui să văd? Mov? Există un motiv pentru care separăm Biserica de stat. Niciodată nu mi-am dat seama cum au reușit unii să se strecoare prin crăpăturile acestei delimitări. Luă una dintre grisinele care se iveau dintr-un pahar înalt.

— Nu îmi place să cred că depind de un preot pentru a convinge un criminal să se predea. Billy? Ipocritul acela laș, slab și cu aere de sfânt nu a putut să-și suporte propria faptă. Simplu ca bună ziua.

Mușcă, după care roti grisina în direcția lui Roarke.

— Dar cum stă treaba în cazul ucigașului lui Lino? Acesta a stat mult pe gânduri, a întors ideea pe toate părțile, fiindcă la mijloc există, probabil, un motiv foarte serios. E posibil să fi fost vorba de răzbunare, de vreun beneficiu, de autoprotecție sau de protejarea altcuiva, dar în niciun caz nu a fost vorba de motivul acela de doi bani invocat de Billy, cel cu „salvarea sufletelor".

— Chiar dacă sunt de acord cu tine, mă fascinează, în același timp, cât de dură e reacția ta vizavi de religie.

— Se folosesc prea mult de ea, pe post de scuză, pe post de băiat bun la toate, pe post de armă, pe post de ascunzătoare. Foarte mulți, poate chiar majoritatea oamenilor, nu fac apel la ea decât atunci când servește scopului lor. Nu același lucru fac Luke Goodwin sau părintele López. Ei o respectă. Trăiesc pentru a o sluji. Observi

lucrul acesta doar privindu-i. Poate că tocmai de aceea nici nu ți-e ușor să accepți toate găinăriile. Habar nu am.

— Dar ucigașul? El crede în religie?

— Aș zice că da. De aceea ne va fi mult mai greu să-l prindem, spre deosebire de Billy. Da, crede în religie, dar nu e un fanatic, un nebun. Altfel ar fi existat și o urmare, un soi de mesaj care să-i susțină fapta.

Ea ridică din umeri, dându-și seama că nu trebuiau să discute exclusiv despre crime, având în vedere că tocmai luau cina împreună.

— Ei, apropo, nu ți-am povestit în ce scandal am intervenit astăzi.

— Presupun că ai avut succes, din moment ce nu observ nicio rană vizibilă.

— Scorpia m-a mușcat. Eve își pipăi umărul. M-am ales cu o marcă dentară pe cinste. Se certau pentru o geantă de mână. Nu era vorba de o biată sacoșă. Ci de niște genți scoase la vânzare. Ahhh, Laroche?

— Aaaa, daaa. Genți de mână extrem de căutate, la fel ca și valizele și pantofii ce poartă aceeași marcă.

— Da, îmi dau seama, din moment ce cățele acelea se băteau pe o chestie numită „geantă cu trei compartimente". Care avea de-a face cu bujorul. Ce dracu' mai e și bujorul ăsta?

— O floare.

— La naiba, știu că e o floare. Sau poate că știuse. Se referea la formă, la miros sau la culoare?

— O să presupun că la culoare. Adică la culoarea roz.

I-am povestit lui Mira, și imediat i-a apărut în priviri strălucirea aceea. Aceea care îți spune că te duci la magazin, vezi un produs și-l cumperi pe loc.

Roarke se rezemă de spătarul scaunului și izbucni în râs, tocmai când Teresa le aduse pizza.

— Nu mai e nevoie să vă urez să vă simțiți bine unul în compania celuilalt, așa că vă urez să savurați din plin această pizza. Dacă mai doriți și altceva, e suficient să mă chemați.

Eve urmări fiecare mișcare a Teresei - servirea clienților, conversația binevoitoare cu aceștia, felul cum le lua comanda.

— Are stofa, cunoaște rutina jobului. Își cunoaște oamenii - atât colegii, cât și clienții. Nu pare genul de femeie care să aibă pe suflet un secret întunecat și important în același timp. Preconizând că pizza se răcise suficient încât să nu-și ardă cerul gurii, ea mușcă o bucățică. Da, chiar are un blat excelent.

— Ai dreptate. În plus, nu-mi pare o femeie care să se lupte pe viață și pe moarte pentru o geantă de mână de culoare roz, creată de un designer renumit.

— Hhhmm?

— Pantofi de lucru de calitate, bijuterii drăguțe, dar nicidecum sclipitoare și ieșite din comun. Poartă verighetă, adăugă el. Ceea ce demonstrează că e o fire tradiționalistă. Are unghiile scurte, îngrijite, fără a fi date cu ojă. Are un ten frumos, iar machiajul ei - cel puțin în orele de lucru - e lipsit de ostentație. Pun pariu că e genul de femeie care se îngrijește și căreia îi plac lucrurile de calitate - cele care durează -, având mare grijă de ele.

Eve îi zâmbi pe deasupra porției de pizza din care mușcă.

— Ai ochi de copoi.

— Ce urât din partea ta să mă insulți tocmai când te invit la cină. Pun pariu că geanta ei e de aceeași calitate ca și pantofii și că ar fi la fel de uimită ca și tine auzind cum altele sunt în stare să muște un polițist doar de dragul unei genți de culoare roz.

— Nu te contrazic. Eve luă o bucată mare de brânză, așezând-o din nou, împăturită, deasupra blatului de pizza. Dar asta nu înseamnă că nu știa că fiul ei se ascunde undeva dincolo de pod, dându-se drept altcineva pentru mult timp.

— Dar nu crezi asta.

Reflectând câteva secunde, Eve se juca cu paharul cu vin.

— Da, nu cred, dar voi afla, într-un fel sau altul.

Între timp, nu avea niciun motiv să nu se bucure de o porție de pizza atât de apetisantă, în vreme ce urmărea traseul Teresei prin restaurant sau prin bucătăria amenajată ca un spațiu deschis.

Așteptă până ce Teresa reveni la masa lor.

— Cum vi s-a părut totul?

— Grozav.

— Credeți că aș putea să vă sugerez să serviți și desertul? vorbi ea în vreme ce lua farfuriile. În seara aceasta avem în meniu tiramisu preparat în casă. E un deliciu.

— Cred că vom fi obligați să sărim peste el. Există un loc în care am putea vorbi între patru ochi?

Adoptând o mimică îngrijorată, Teresa se uită puțin la computerul pentru preluarea comenzilor.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să discutăm câteva minute. Eve deschise legitimația pe blatul mesei, urmărind cum Teresa își întoarce privirea spre aceasta, fixând-o atent. E mult mai bine să alegem un loc ferit.

— Unnn… în spatele barului avem un mic birou, dar…

— E perfect. Eve se strecură în afara mesei, se ridică, fiind conștientă că în clipa aceea o cam sufoca pe Teresa.

— Trebuie să rog pe cineva să-mi țină locul. Ah…

— Bun. Eve se uită la Roarke, iar Teresa ieși repede în întâmpinarea unei colege. De ce nu vii și tu? O să vedem cât de corectă a fost evaluarea ta.

Ocoliră mesele, făcându-și loc spre bar. Biroul era într-adevăr micuț, așa cum îi avertizase femeia, dar avea o atmosferă intimă și primitoare. Ajunsă acolo, Teresa își împreună palmele, mișcându-și nervos degetele.

— S-a întâmplat ceva? Am greșit cu ceva? Regret pentru povestea cu florile, iar Spike s-a dovedit într-adevăr foarte rău.

— Spike?

— Cățelușul. Nu mi-am dat seama că o să se apuce să scurme la rădăcina florilor, dar deja i-am promis doamnei Perini că voi planta altele. Iar ea a fost de acord.

— Nu e vorba de cățel, doamnă Franco. E vorba despre fiul dumneavoastră.

— David? David e bine. Ce a…

— Nu despre David vorbim, replică Eve, stopând panica aceea maternă declanșată brusc. Despre Lino e vorba.

— Lino. Teresa își așeză palma deasupra inimii și apăsă cu putere. Da, dacă intervine poliția, atunci sigur e vorba despre Lino. Îngrijorarea o cuprinse asemenea unui giulgiu negru. Ce a făcut?

— Când ați luat legătura cu el ultima dată?

— Acum aproape șapte ani. De aproape șapte ani nu mi-a trimis nici măcar o vorbă. Mi-a spus că are foarte mult de lucru. Că are niște planuri importante. Lino pomenea întotdeauna de planurile lui de viitor mărețe. Unde e?

— Când ați vorbit cu el ultima dată unde se afla?

— În Vest, în Nevada, așa mi-a spus. O vreme a locuit în Mexic. Sună, trimite e-mailuri. Uneori trimite bani. O dată la câteva luni. Dar de multe ori trece și un an întreg. Îmi spune că vine acasă, dar nu o face. Ea se așează. Sunt ușurată că nu vine, fiindcă de obicei face numai probleme. La fel ca tatăl lui. Iar eu mai am un fiu. Pe David, un băiat tare, tare bun.

— Doamnă Franco, știați că fiul dumneavoastră a făcut parte din gruparea Soldados?

— Daaa, da. Ea oftă. *Frații lui,* așa-i numea. Avea și un tatuaj ca al lor. Ea își frecă antebrațul. Am încercat să-l opresc, dar nu am reușit. Nimic din ce i-am spus nu l-a potolit. Promitea mereu, dar nu se

ținea de promisiune. Și-a urmat calea pe care a ales-o. Poliția era mereu pe urmele lui.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— A plecat de acasă la vârsta de șaptesprezece ani. Și nu s-a mai întors.

— Dumneavoastră ați lucrat pentru Hector Ortiz.

— Cu mulți ani în urmă. A fost foarte bun cu mine. Cu noi. I-a oferit lui Lino o mică slujbă, când a împlinit cincisprezece ani. Se ocupa de aranjarea meselor, le curăța. Dar Lino l-a furat.

Chiar dacă trecuseră atâția ani, se pare că amintirea aceea încă o mai făcea să roșească de rușine.

— A furat de la un om cumsecade, de la o familie bună. Și ne-a făcut de râs.

— Ați participat la slujba de înmormântare dedicată domnului Ortiz?

— Nu, îmi doream să particip, dar profesoara lui David a organizat o întâlnire cu părinții chiar în aceeași zi. Tommy și cu mine facem tot posibilul să fim prezenți de fiecare dată. E important. Dar am trimis flori. În privirea ei apăru brusc ceva. Preotul a fost ucis chiar în timpul slujbei. Am auzit. Și am auzit și ce se comentează - ce declară poliția că nici nu era preot. Oooo, Doamne. Doamne, Dumnezeule.

— Doamnă Franco. Eve se lăsă pe vine, până ce ele două reușiră să stabilească un contact vizual, după care scoase o punguță cu probe din trusa de teren. Îi aparține lui Lino?

Respirația Teresei deveni sacadată, iar ea luă punga, mângâind cu degetul mare fața medalionului prin materialul protector. Îl întoarse invers, și ochii i se încețoșară de lacrimi, în clipa în care citi inscripția de pe reversul acestuia.

— Eu i l-am dăruit cu ocazia primei împărtășanii. Avea șapte ani. Pe vremea aceea încă era copilașul meu. Înainte să devină atât de

furios. Înainte să-și dorească mult mai mult decât puteam eu să-i ofer. E mort? Lino e mort? El l-a ucis pe preot? Oooo, Doamne, el a fost capabil să omoare un preot?

— Bănuim că a fost capabil de așa ceva, doamnă Franco, dar într-un mod mai complicat decât s-ar crede. Persoana care se dădea drept părintele Flores își înlăturase acum câțiva ani un tatuaj. De pe antebrațul. Simbolul celor din gruparea Soldados. Bărbatul a apelat și la reconstrucție facială. Iar în camera sa am găsit ascuns acest medalion.

Culoarea se risipi brusc de pe chipul femeii.

— Credeți că bărbatul acela, preotul, era Lino.

— În momentul dispariției sale, părintele Flores tocmai făcea o călătorie în Vest, cu aproape șapte ani în urmă. Am făcut câteva cercetări, din care a rezultat că Lino Martinez a ajuns în zona aceea cam în aceeași perioadă de timp. A plecat de acasă și s-a stabilit acolo înainte de asta. Și-a asumat o nouă identitate, după cum am reușit noi să confirmăm. Unul dintre talentele sale era acela de a-și schimba identitatea, de a fura identitatea altora.

— Întotdeauna a fost așa. Era foarte deștept. Un băiat deștept, se pricepea bine la partea electronică. Ar fi putut folosi talentul acesta ca să-și desăvârșească educația, să-și construiască o viață mult mai bună, o carieră. În loc de asta, el a ales să facă parte dintr-o bandă. Să-și utilizeze cunoștințele în slujba lor. Sfântă Fecioară Maria. Ea își apăsă degetele pe pleoape. Chiar așa departe s-a ajuns? E mort? Vă rog, am nevoie ca soțul meu să fie alături de mine. Am nevoie de familia mea. Simt nevoia să-mi văd fiul. Să-l văd pe Lino.

— Nu l-ați mai văzut de douăzeci de ani, și, oricum, înfățișarea lui e alta. O să-l puteți recunoaște?

Teresa dădu palmele la o parte, iar acestea erau deja ude de lacrimi.

— El e tot fiul meu.

Eve luă punga aflată în poala Teresei.

— O să fac toate aranjamentele necesare ca să puteți vedea cadavrul.

Teresa se cutremură din creștet până în tălpi.

— Vă rog, aș putea să-l văd mâine? După ce pleacă fiul meu la școală. Nu vreau ca el să afle… Poate că e vorba de o greșeală, și nu e nevoie ca el să afle. Iar dacă nu e greșeală, vreau să găsesc calea cea mai bună prin care să-i povestesc despre ce a pățit fratele lui.

— Mâine-dimineață. Pot să trimit o mașină să vă ia.

— Nu, vă rog. Vecinii… Izbucni în plâns, înecându-se și ducându-și palma la gură. Da, știu cum sună. Rușinos, egoist. Dar am și eu o viață aici. Nu vrem să avem necazuri cu poliția. Puteți să cercetați, să întrebați. E băiat bun. Soțul meu e un om de treabă. Puteți să…

— Doamnă Franco, nu vrem să vă provocăm niciun fel de necazuri. Vă pot da adresa, și ne vom întâlni acolo. La ce oră pleacă cel mic la școală?

— La ora opt. Putem să venim noi în oraș, eu și soțul meu. Plecăm într-acolo imediat ce-l lăsăm pe băiat la școală. Soțul meu poate să…

— Perfect. E în regulă. La ora nouă. Eve scoase o carte de vizită, notând informațiile necesare. Mergeți aici și întrebați de mine. O să pun la punct toate detaliile necesare.

— O să venim. Și eu și Tommy, dar… acum aș vrea să plec acasă. Vă rog, trebuie să o anunț pe Sophia că nu mă simt bine și că trebuie să plec acasă.

— În regulă, doamnă Franco, zise Eve, iar Teresa se ridică în picioare. De ce a plecat Lino de acasă la vârsta de șaptesprezece ani?

Ochii aceia frumoși și plini de afecțiune se tulburară brusc.

— Ca să devină un om bogat, important. Când o să mă întorc acasă, spunea, o să fiu un om bogat și vom locui într-o casă mare. Ca a domnului Ortiz. O să fiu cineva.

— Încă ceva. Îmi puteți da numele prietenilor săi apropiați? Ale celor care făceau parte din bandă?

— Steve Chavez era cel mai bun prieten al lui, dar și cel mai rău. Au plecat împreună. Teresa duse palmele la ochi, frecându-și pleoapele cu putere. Joe Inez, Penny Soto. Penny era iubita lui. Da, alții… mai erau și alții. Unii au murit, alții au plecat. O să mă gândesc și apoi vă alcătuiesc o listă. Dar acum, vă rog, simt nevoia să plec acasă.

— Ne vedem mâine.

Eve ieși din birou, rămânând în spatele Teresei, urmărind cum aceasta se duce în fugă la colega care le oferise masa.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm un bacșiș consistent. Dar, oricum, sunt sigură că i-am cam distrus seara.

14

Eve verifică cele trei nume pe care i le indicase Teresa, în vreme ce Roarke conducea mașina spre casă.

— Chavez, Stephen a fost și el un mare nemernic care a colindat mai multe state. Agresiune, soldată cu pierdere de vieți omenești, câteva afaceri ilegale, agresiune cu conotații sexuale - pentru care a fost achitat -, un furt auto de proporții, fraudă și jaf. A trecut granițele multor state și a beneficiat de numeroase facilități acordate de statele respective în timpul ispășirii pedepsei.

— Un nemernic pasionat de voiaje, comentă Roarke.

— Numeroase arestări/interogări și eliberări asemenea. Acum șapte ani și ceva s-a descoperit că poseda bunuri furate; a solicitat eliberarea pe cauțiune și a reușit să scape. Asta se întâmpla în Arizona. Ea aruncă o privire în direcția lui Roarke.

— Iar ultima dată când Teresa a luat legătura cu Lino, s-a întâmplat cu șapte ani în urmă, el locuind în Nevada. O regiune vecină cu Arizona.

— Pe cât pariezi că cei doi s-au întâlnit și au stat de vorbă la o bere despre vremurile bune de altădată?

— Doar un idiot ar afirma că nu s-a întâmplat întocmai. Și acum unde s-a stabilit?

— A plecat de acolo în aceeași perioadă în care Lino s-a făcu nevăzut. Inez și Soto locuiesc tot în New York. Inez lucrează ca mecanic într-un complex de apartamente situat în cartierul vechi. La sfârșitul adolescenței s-a ocupat o vreme cu jafurile. După eliberare, a primit o mustrare pentru că se afla în stare de ebrietate și pentru că a provocat dezordine publică. De atunci e „curat", de vreo zece ani de zile nu a mai comis nicio infracțiune. Soto a dat lovitura cu câteva afaceri ilegale - vânzări și posesii ilegale, prostituție fără licență, agresiune. Recent a ieșit din pușcărie pentru bună purtare… și, ce zici de așa potriveală, acum lucrează la bodega de lângă biserica St. Cristóbal. Ce-mi plac coincidențele astea.

— Și cine te-ar putea învinovăți? Și pe care dintre ei o să-i vizităm?

Da, chiar era o polițistă norocoasă, își zise Eve, fiindcă avea alături de ea un om care nu zicea nu când era vorba de muncă și de ore târzii.

— Aș putea să-i vizitez mâine-dimineață, dar… din moment ce Inez locuiește chiar în clădirea în care lucrează, pare un pariu deja câștigat. Îi spuse adresa. Mulțam.

— Îmi rămâi datoare, fiindcă munca asta de polițist e cam obositoare, plicticoasă. Se vorbește mult, dar nu încearcă nimeni să ne omoare.

Ei, nu poate fi distractiv mereu. Dar poate că Joe o să scoată un cuțit și o să încerce să ne ia viața.

— Eve, nu fi împăciuitoare, te rog.

Ea pufni în râs, întinzându-și picioarele.

— Vrei să auzi ceva mortal? Astăzi, Peabody se întâlnește cu Nadine și cu Louise ca să organizeze petrecerea fetelor. Se pare că eu joc rolul gazdei, dar ele m-au scutit de orice îndatorire.

— Nu mi se pare deloc ceva mortal. Pare ceva logic și sănătos, la urma urmei.

— Cred că da. Le-am spus că sunt excluse jocurile și stripperii. Restul cred că îl pot tolera. Adică să se consume băuturi pentru doamne și să se mănânce dulciuri. Da, cel puțin partea cu dulciuri era ceva bun, se gândi ea. Bănuiesc că trebuie să-i iau un cadou lui Louise.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Nu, replică hotărât. Nu voi prelua sarcina, fiindcă nici eu nu am habar ce cadouri faci miresei la o asemenea petrecere.

Umerii ei se gârboviră, imediat ce speranța i se duse pe apa sâmbetei.

— Pentru fiecare ocazie în parte există mii de cadouri posibile, adică prea multe. Și, după asta, trebuie să le luăm și un dar de nuntă, nu? Ce dracu' poți să cumperi pentru doi adulți care au tot ce-și doresc - sau care pot să-și ia singuri ce-și doresc - până la urmă?

— Să nu uiți că au de aranjat o casă nouă, îi reaminti el. Am discutat cu mama lui Peabody să le facem un set pentru ceai. Ceainic, cești, farfurioare… Ea este un olar deosebit de creativ.

— Huuuh. Ce idee bună. Cum de nu m-am gândit și eu la asta pentru cadoul oferit lui Louise? Reflectă câteva clipe. Dintre toți cei menționați de Teresa, doar Inez a fost căsătorit.

— Dacă tot pomeneam despre asta… comentă Roarke.

— Așa mi-a venit ideea - știi tu, petreceri, nunți. El e singurul care s-a căsătorit, care a avut copii.

— Și singurul care, după toate aparențele, și-a refăcut viața.

— Nu știu ce legătură există între toate astea, dar e interesant. Și mai e și Teresa. După cum reiese din povestea ei, s-a cam „ars", căsătorindu-se cu cine nu trebuia. A făcut pe dracu' în patru, s-a sucit, s-a învârtit, a făcut și ea ce a putut sau ce a crezut că e bine. Bărbatul o părăsește, iar ea își crește copilul de una singură. Are grijă și de ea și de copil, dar se pare că nu poate să-l țină pe puști departe de belele. După aceea, băiatul pleacă de acasă. Ea se recăsătorește, de data asta cu un om cumsecade, cu care mai are un copil. Duce o viață decentă, iar copilul lor e ferit de necazuri.

E ceva natural sau ceva dobândit?

— E și una și alta. Mereu e la fel. Și, în plus, e după cum alegi. Cu toate astea, Lino își petrece copilăria urmărind cum mama lui se chinuie, văzând cum tatăl lui o abuza. Așa că atunci când află că Solas își bătea nevasta și își abuza sexual fiica, el lasă la o parte firea blândă de preot, pe care o adoptase de prea multă vreme, și se duce să-i tragă o sfântă de bătaie. E punctul lui slab. Păstrează de asemenea și medalionul - nu s-a întâlnit cu mama lui, nu s-a dus acasă la ea, dar păstrează medalionul dăruit de ea.

— Și din când în când îi trimite bani.

— Mda. Vrea să revină acasă un om bogat un om important. Nu nemernicul acela de copil care și-a dezamăgit mama. Ar fi un factor fundamental în patologia lui. Dacă ar interesa pe cineva.

— Pe tine de ce te interesează?

Ea tăcu câteva momente.

— Teresa știa că el era pierdut. Știa că el avea ceva ce ea nu ar fi reușit în veci să vindece sau să elimine. Ceva care l-a făcut să aleagă un drum greșit. Ea duce în prezent o viață bună, dar tot o să sufere de dragul lui. La naiba, suferă deja.

— Da. Suferă.

— Și, după ce o să rezolv cazul și o să-i înapoiez medalionul acela, ea îl va păstra o viață întreagă. O să-i aducă aminte de băiețelul ei. Am stat de vorbă cu cei care l-au cunoscut în ultimii ani ai vieții, care au lucrat cu el. L-au simpatizat, l-au respectat. Eu îl consider un ucigaș cu sânge rece, sau cel puțin un om care era în stare să omoare dacă era nevoie. Dar dincolo de acea figură dură mai era ceva. Uneori te întrebi „de ce", asta-i problema. De ce se ascunde.

— Voia mult mai mult, răspunse Roarke. Voia ceea ce nu avusese sau ceea ce nu se străduise să obțină pe merit. Dorința asta poate uneori să devină mai puternică decât orice altceva.

Ea făcu o scurtă pauză.

— Și tu te-ai străduit să devii un om bogat. Un om important. Acesta era scopul tău.

— Da, just.

— Dar tu nu te-ai ascuns în spatele scopului respectiv.

— Tu faci o paralelă și îți pui tot felul de întrebări. Pentru mine, afacerile legale au fost… o variantă. Ba mai mult, o provocare. Și l-am avut și pe Summerset care a fost un fel de busolă care m-a ghidat atunci când aș fi putut rătăci pe cărări mult mai întunecate.

— Nu, nu ai fi ales cărările acelea. Ești mult prea mândru.

El înălță din sprâncene.

— Chiar așa?

— Tu ai știut mereu că nu a fost vorba doar de bani. Banii înseamnă siguranță, ei reprezintă un simbol. Dar nu sunt lucrul cel mai important. Ideea e să știi să-i folosești. Multă lume are bani. Ori îi face, ori îi ia de undeva. Dar nu toată lumea realizează ceva cu

ajutorul lor. Nici Lino nu ar fi fost în stare. Chiar dacă ar fi ajuns un om bogat, n-ar fi reușit niciodată să devină cineva important. Și pentru o vreme, chiar a fost important prin identitatea aceea falsă.

— A furat sutana.

— În lumea în care a revenit, aceasta l-a făcut un om important. Pun pariu că a savurat gustul acestei perioade, puterea pe care i-o conferea. De aceea a și rezistat atâția ani.

— Cam mult, evident.

— Mda. Oare de câți ani mai avea nevoie? se întrebă ea. Cât oare ar mai fi durat până ar fi obținut bogăția și onoarea pe care și le dorea? S-ar putea ca Teresa să nu-i poată confirma identitatea - de fapt, nu-mi dau seama cum ar putea reuși. Dar în sertarul acela frigorific de la morgă se află într-adevăr Lino Martinez. Mai am să descopăr cine i-a vrut moartea și de ce.

Poate că Joe Inez avea o parte din răspunsurile pe care le căuta. Eve studie clădirea de douăsprezece etaje, un bloc curat și liniștit din beton și oțel, intrarea beneficiind de sistem propriu de securitate și de bare de protecție montate la ferestrele de la primele două etaje.

Folosindu-și șperaclul, ea anulă sistemul de securitate și pătrunse în imobil, cercetând rapid cu privirea holul mic. Mirosea a dezinfectant cu aromă de lămâie. Eva văzu un ficus artificial plantat într-un ghiveci colorat și două scaune aranjate pe podeaua albă precum omătul.

— El locuiește la 2A. Eve ocoli cele două ascensoare neîncăpătoare, urcând scara alături de Roarke. Niște zgomote înfundate răzbăteau din apartamentele situate pe coridor - emisiuni de divertisment urmărite la TV, copii mici care plângeau, muzică salsa. Dar pereții și ușile erau curate, la fel ca și holul mic de la intrare. Iar becurile montate ui tavan dădeau o lumină puternică, strălucitoare.

Se vedea dintr-o privire că Inez își făcea bine treaba.

Ea ciocăni în ușa apartamentului 2A. Ușa se deschise aproape instantaneu. Un băiat care avea în jur de zece ani, cu o șuviță de păr alunecând pe frunte în stilul specific al celor care iubeau cu frenezie airboard-ul, stătea în fața lor sorbind dintr-o băutură energizantă pentru sportivi.

— Salut, zise el.

— Salut, răspunse Eve. Aș vrea să stau de vorbă cu Joe Inez. Ea arătă legitimația.

Legitimația îl determină să lase în jos băutura, iar ochii lui se măriră, atât datorită surprizei, cât și încântării.

— Mda? De ce?

— De aceea.

— Aveți mandat sau ceva de genul ăsta? Copilul se rezemă de ușă, sorbind iar din băutura oranj. Ca și cum ei ar fi avut chef de joacă, gândi Eve. În filme și alte chestii asemănătoare se pune întotdeauna întrebarea asta.

— Tatăl tău comite vreo ilegalitate? Eve replică, iar băiatul scoase un *pffff* exasperat.

— Ca și cum s-ar fi ocupat vreodată cu așa ceva. Tată! Hei! Tată, e poliția la ușă.

— Mitch, nu te mai prosti și termină-ți temele. Mama o să… Bărbatul care ieși dintr-o altă încăpere, ștergându-și palmele pe pantaloni, se opri brusc. Eve zări în ochii lui acea panică ce apare la vederea poliției. Scuze. Mitch, du-te și culcă-i tu pe gemeni.

— O, fii *serios*.

— În secunda asta, rosti Inez, făcându-i semn într-acolo cu degetul mare.

Puștiul protestă printre dinți, își gârbovi umerii, dar, până la urmă, se îndreptă în direcția indicată de tatăl lui.

— Vă pot fi de folos cu ceva? se interesă Inez.

— Joe Inez?

— Exact.

Eve se uită intenționat la tatuajul de pe antebrațul lui stâng.

— Soldados.

— A fost odată ca niciodată. Despre ce este vorba?

— Despre Lino Martinez.

— Lino? Surpriza apăru în ochii lui la fel de repede ca și în cazul fiului său, dar acolo nu se ghici nici urmă de încântare. Ceea ce observă Eve în adâncul lor fu o groază infinită. S-a întors?

Am dori să intrăm în apartament.

Inez își trecu palmele prin păr, după care se dădu la o parte.

— Trebuie să am grijă de copii. E seara în care soția mea se întâlnește cu prietenele ei. Și nu știu cât timp va reuși Mitch să-i țină în frâu pe gemeni.

— Atunci e cazul să trecem direct la subiect. Când ați luat ultima dată legătura cu Lino Martinez?

— Iisuse. Cred că sunt vreo cincisprezece ani de atunci. Ori poate că ar trebui să mai adăugăm încă doi. A plecat de acasă pe vremea când eram abia niște puști. Pe la șaisprezece-șaptesprezece ani.

— Și de atunci nu ați mai luat legătura cu el?

— Înainte să plece, ne-am adresat niște vorbe grele.

— În legătură cu ce?

Privirea lui se întunecă ușor.

— Cine naiba mai știe?

— Erați membri ai unei grupări renumite pentru violență și vărsări de sânge.

— Mda. Am căutat să nu uit nicicând amănuntul acesta, asigurându-mă astfel că niciunul dintre copiii mei să nu comită aceleași greșeli. Da, o vreme am fost membru, și asta o știți deja. Am băut, am comis tot felul de infracțiuni. Dar în curând se împlinesc

treisprezece ani de când nu am mai făcut nimic de felul acesta. Când va fi oare de ajuns?

— De ce a plecat Lino de acasă?

— Bănuiesc că asta și-a dorit, să plece. El și cu Steve - Steve Chavez - au declarat că au de gând să plece în Mexic. Poate că au și fost acolo. Tot ce știu e că au plecat împreună, dar de atunci nici nu i-am văzut, nici nu am mai auzit de ei.

— Mergeți la biserică?

— De ce vă interesează? Văzând privirea hotărâtă a lui Eve, el oftă. Mă străduiesc să ajung acolo în fiecare duminică.

— La biserica St. Cristóbal?

— Sigur, e… E vorba despre preot… Ușurarea apăru brusc pe chipul lui. Cel care a murit în timpul slujbei de înmormântare. A bătrânului Ortiz. Nu am putut participa, am avut de reparat o instalație la etajul cinci. Stați de vorbă cu toți enoriașii sau doar cu foștii membri ai grupării?

— Îl cunoșteați pe părintele Flores?

— Nu, nu prea. Adică l-am văzut de câteva ori. În mare parte duminica, când mergeam la slujba de la ora 9. Soției mele îi plăcea să asculte predicile părintelui López, iar mie îmi convenea, fiindcă de obicei predicile lui sunt scurte.

— Copii dumneavoastră nu merg la centrul pentru tineret.

— Mitch e înnebunit după airboarding. Nu-i plac deloc sporturile de echipă, cel puțin la vârsta asta. Gemenii nu au decât cinci ani și… Din partea din spate a apartamentul se auziră niște țipete și niște văicăreli. Inez rânji lugubru. Acum încearcă să-i țină în frâu.

— Despre Penny Soto ce-mi puteți spune?

Privirea lui își schimbă direcția, devenind ca de gheață.

— E și ea pe aici, desigur. Fiecare are viața lui acum. Am o familie, o slujbă serioasă. De mult nu mai caut necazurile cu lumânarea.

— Ce necazuri avea Lino Martinez când a plecat de acasă?

În ochii lui se ivi iar conștientizarea, teama, regretul față de ceva anume.

— În privința asta, nu vă pot ajuta. Lino a avut mereu probleme. Nu pot să-mi las cei trei copii de capul lor, în dormitor. Nu știu nimic despre Flores, iar despre Lino, ce să vă spun? Acesta e singurul lucru pe care-l avem în comun de foarte mulți ani. El atinse cu degetul tatuajul. Acum va trebui să vă rog să plecați ca să pot să-i împiedic pe băieții mei să se ia la bătaie.

— E ceva la mijloc, spuse Eve, imediat ce părăsiră clădirea. Ceva care nu a mers bine, ceva care l-a determinat pe Lino să se ascundă atâția și atâția ani.

— Dar nu crezi că el aflase de întoarcerea lui Lino.

— Nu, nu mi s-a părut. Inez vrea să termine cu trecutul și se enervează ori de câte ori nu reușește. Nu pot să-l învinuiesc pentru chestia asta, pe bune. A avut aceeași traiectorie ca și Teresa. Și-a construit o nouă viață, pe care vrea s-o păstreze. Dar aici e vorba și despre Lino.

Se sui în mașină, căzând pe gânduri.

— Da, mai e și Lino la mijloc, repetă ea după ce Roarke se urcă la volan. Un obstacol, ceva ce amintește de trecut, o povară, cum vrei să-i spui. Lino era un element al trecutului, simbolul greșelilor, al necazurilor, al acelei perioade dificile care umbrește noua viață. Moartea lui nu schimbă absolut nimic pentru cei doi.

Roarke ieși din parcare, luând-o pe drumul spre casă.

— Dacă ceea ce l-a determinat pe Lino să plece de acasă a fost ceva cu adevărat important, atunci vom afla. Dacă cercetăm puțin presa acelor ani, descoperim despre ce a fost vorba.

— Posibil. Dar știi ceva, mama nu avea aceeași privire. Privirea aceea de „O, la dracu', iarăși?" pe care o ghiceai la Inez. De ce nu

știa? Credea că a plecat ca să se îmbogățească, să devină cineva, nu pentru că trebuia să fugă. Poate că văd mai mult decât e necesar. Ea își frecă obrajii. Simt tot felul de vibrații contradictorii în legătură cu cazul acesta. Toți cei cu care vorbesc îmi dezvăluie altceva. Trebuie să pun în ordine aceste informații.

— Acum afli și tu cine era.

— Ca să aflu, îmi trebuie identitatea lui recunoscută oficial - oficial, înțelegi? Dar, ai dreptate, deja mi-am făcut o părere. Mâine va trebui să lipsesc de la slujbă, decise ea și-i trimise lui Peabody un e-mail, ca s-o anunțe.

— Nu cred că e ceva dăunător, din moment ce lipsești de la biserică pentru ca s-o interoghezi pe Soto, ca apoi să participi la identificarea victimei.

— Hmm. Dar tot vreau să mai stau de vorbă cu López. Să-l prind la parohie după ce termin cu Soto. Iubita, cugetă ea. Relații din copilărie. Eu nu prea am așa ceva. Tu ai. Oare până unde merge loialitatea?

— E o întrebare prea vagă și cu prea multe răspunsuri posibile ca să poți găsi unul definitiv.

— Un prieten de demult face ceva, sau nu face un anumit lucru, și asta provoacă între voi o ruptură - ceva care provoacă o dispută între voi, ceva cu care nu sunteți amândoi de acord. El pleacă. Tu, în cazul acesta, continui să-l aperi? Continui să taci atâta vreme fiindcă ați făcut odată parte din aceeași echipă?

— Acum ești prea tranșantă, locotenente. Depinde foarte mult de ceea ce a făcut sau nu sau cât de mult și cum mă afectează asta - dacă mă afectează -, pe mine și pe ai mei. Oare dacă dezvălui totul, asta schimbă cu ceva cele întâmplate sau echilibrează situația, dacă eu aș simți nevoia să o echilibrez?

— Da, tu ai tăcea. E vorba tot despre mândrie, dar și despre loialitate. Îl fac eu pe Inez să vorbească, la nevoie.

— Nici nu mă îndoiesc. Tatuajul lui nu avea acea marcă specifică ucigașilor, adaugă Roarke.

— Nu. Spre deosebire de Lino și de Chavez. El avea alte semne distincte. Dar cum aflu eu pe cine a omorât Lino când o mână de cretini strigau „O, ce copii neînțeleși, mutilați și dezorientați - care au nevoie de o curățire", ștergându-le dosarele? Dacă au existat vreodată, adăugă ea.

— Dă-mi puțin timp și pot să-ți fac rost, neoficial, de informații - în caz că Lino a fost acuzat sau arestat. Sau dacă a fost interogat.

Ea se uită rapid la el. Deja se gândise la varianta aceea.

— Cât timp ar însemna asta?

— Până nu mă apuc de treabă, nu am de unde știi.

Ea expiră cu putere.

— Nu va funcționa. Din câte știu eu, nu este în joc viața nimănui, nu există nicio amenințare eminentă. Asta este doar o cale foarte simplă pentru a rezolva o problemă.

— Ce aud? El își lovi urechea cu degetul. A, da, acum vorbește mândria *din tine.*

— Ia mai taci. Nu e vorba de mândrie, ci de procedură. Nu o să fac nimic ilegal ca să sar peste pașii procedurii și să-mi satisfac curiozitatea. Și ce dacă e vorba de mândrie, care-i problema?

În timp ce treceau cu mașina dincolo de porți, el îi luă mâna, o întoarse cu fața în sus, sărutându-i apoi încheietura.

— Cei doi oameni mândri au ajuns acasă. Acesta e unul dintre cele șapte păcate de moarte. Vrei să le explorăm și pe celelalte? Pofta trupească ar fi prima mea opțiune.

— Ea e adesea prima ta opțiune. A doua, și așa mai departe până la cea din urmă.

— Uneori îmi place s-o combin cu lăcomia. Chiar înainte de a opri mașina, el apăsă butonul care desfăcea automat centura ei, după care o apucă de cămașă, trăgând-o mai aproape de el.

— Hei.

— Poate că de vină e toată această discuție despre tinerețe și despre vremurile bune. Repede și abil, el își împinse scaunul mult în spate, așezând-o pe Eve peste el. Mi-am adus aminte cu drag de faptul că dezbrăcăm tot felul de tinere prin fiece vehicul… care-mi cădea în mână la momentul respectiv.

— Păi după ce furai mașini mai aveai timp de sex?

— Iubito, pentru sex îți faci timp oricând.

— Asta doar în cazul tău. Doamne, dar câte mâini ai? Ea le dădu la o parte, dar el reușise deja să-i descheie nasturii cămășii și s-o excite. Hei, dacă ai chef de o partidă, avem la dispoziție un pat care-i tocmai bun pentru așa ceva, deși, per total, în casa asta găsești o duzină de asemenea paturi.

— Nu-i vorba de asta. El o mângâie cu degetul pe gât. E vorba de clipă, de retrăirea acelor momente, de micile nebunii din tinerețe.

— Vorbește în numele tău, te rog, Eu nu am avut timp de nebunii. Ea vru să apuce mânerul portierei, ca s-o deschidă și să coboare repede, dar el îi prinse brațele, râzând.

— N-ai făcut niciodată sex într-o mașină.

— Ba da. Cel puțin în jumătate dintre situațiile în care ne-am aflat pe bancheta din spate a uneia dintre limuzinele tale, ai avut chef să facem sex.

— Dar nu-i deloc același lucru. Limuzina e un vehicul foarte încăpător. Partida de sex e una mai sofisticată într-un spațiu ca acela. Dar aici suntem înghesuiți pe bancheta din față a unei mașini de poliție, iar doamna locotenent e, în același timp, excitată, dar și oarecum rușinată.

— Ba nu sunt. Nici una, nici alta. Dar pulsul ei crescuse deja, iar respirația i se transformă într-un șuier în momentul în care degetul lui trecu ușor pe deasupra materialului subțire, din bumbac, care-i

acoperea sânii. E ridicol. Suntem adulți, căsătoriți. Iar volanul îmi provoacă deja dureri, înfipt în zona lombară.

— Primele două explicații sunt irelevante. Cea de-a treia e cea care te supără. Muzică, ordonă el computerului, Canalul nr. 5. Deschide capota.

Ea miji ochii, privindu-l atent.

— Nu o să meargă. E de-a dreptul inconfortabil și stupid. În plus, eu trebuie să muncesc în mașina asta.

— Te rezolv în zece secunde.

Ea se strâmbă ironic.

— Zece, nouă, opt, șapte, șase, cinci, oo… la dracu'. Subestimase reacția rapidă a palmelor lui, a degetelor lui pricepute. El îi descheiase deja pantalonii, în timp ce ea era umedă și plină de dorință. Și chiar mai mult de atât.

— Încă o dată, șopti el, trăgându-i în jos bustiera și sărutându-i un sân.

O conduse pe culmile pasiunii, folosindu-și gura și palmele, în vreme ce aerul rece îi mângâia obrajii, iar strigătul eliberării răsună în noapte.

Eve ridică brațele, încercând să se agațe, auzind cum materialul de bumbac era sfâșiat printr-o mișcare rapidă. Aerul rece al nopții îi învălui pielea dezgolită, un contrapunct incitant al pasiunii ce-o mistuia pe dinăuntru.

Ea lăsase totul în urmă, observă el, simțind asta. Lăsase în urmă ziua aceea, munca, grija, ba, mai delicios decât atât, acea stranie și sexy barieră ce se născuse înăuntrul ei între „ar trebui să" și,mu ar trebui să".

În trecut, ea nu avusese vreme pentru asemenea nebunii. Oare era de mirare că el era fericit să-i dăruiască un astfel de moment?

Cu toată dragostea aferentă, care-l transforma în ceva cât se poate de real?

Soția lui, iubita lui, femeia dragă inimii lui făcea dragoste cu el pe bancheta din față a unui automobil, în timp ce muzica își depăna acordurile, iar noaptea strălucea de atâtea stele.

Palmele lui loviră teaca armei, iar el râse. Oare nu era vorba și despre asta? Soția lui cea periculoasă și devotată stătea acum lipită de el, pierdută în mrejele propriilor ei dorințe. Cerându-i să ofere și să ia.

Gura ei era ca un uragan deasupra buzelor lui, ucigându-i orice urmă de control, până când el deveni la fel de disperat ca și ea. Până ce totul deveni o singură dorință și un singur gând.

— Nu pot… cum o să… Respirația ei era întretăiată, trupul era tot numai durere, iar ea se străduia să se miște, să prindă unghiul potrivit, să biruie granițele, astfel ca el să o poată poseda.

— Mișcă-te puțin… lasă-mă pe mine… o, la dracu'. El își sprijini încheieturile în volan, astfel ca ea să-și poată mișca șoldurile, lovindu-și genunchii în tabloul de bord, fiind foarte sigur că ea slobozise, în secunda următoare, o înjurătură, atunci când se izbise cu capul de marginea capotei deschise.

Ei, aveau să depășească și acest moment.

Eve râse cu poftă în momentul în care punctul B reuși să nimerească în cochilia A.

— Ooo, Slavă ție, Iisuse, șopti el, ținând-o cu putere, în vreme ce trupul ei se scutura din cauza hohotelor. Hei, când termini cu criza asta de râs, treci la treabă. Eu sunt înțepenit aici, așa că, fără ajutor, nu am cum să trec la acțiune.

— Daaa? Ea abia dacă mai reușea să respire din pricina râsului și a… de ce avea situația asta ridicolă un aer atât de sexy, fir-ar să fie? Te-ai înțepenit?

— Designul mașinii tale de poliție este necorespunzător.

— Necorespunzător pentru a face sex. Privindu-l, ea se mișcă - puțin de tot. Își înălță șoldurile - câțiva milimetri. După care le coborî iar. Cum e?

— Mă omori.

— Tu ai început. Ea se balansă din nou, de data asta ceva mai mult, torturându-l și torturându-se. După aceea mai mult și mai mult, lăsând pasiunea să dicteze ritmul, încântată că deținea controlul, până ce controlul însuși deveni, la rându-i, o iluzie.

Simți cum trupul lui se încordează, cum se răsucește, cum tremură tot în momentul eliberării finale, cum ochii aceia uimitori se întunecă, orbind de-a dreptul în momentul în care ea îl luă în stăpânire. Iar ea continuă să-l călărească, încercând să atingă punctul maxim al plăcerii, până reuși să treacă chiar dincolo de el.

Se prăvăli deasupra lui, atât cât îi permitea spațiul. Respira greu, aerul ieșea anevoie din plămânii supuși la efort; trupul ei se cutremură cu putere, după care rămase nemișcat.

— Ce bine ar fi ca mâine să nu am niciun motiv să mă dezbrac, îi spuse ea. Fiindcă pe fundul meu au să se vadă urme și vânătăi cauzate de volan.

— În ultima vreme pari obsedată de ideea că s-ar putea să te dezbraci în timpul programului de lucru. Crezi că e cazul să-mi spui ceva?

— Că nu ești foarte atent.

— Apropo de asta, ce-ți face capul?

— A început să se învinețească. Ea se frecă absentă în locul cu pricina. Cum ne decuplăm? Sau rămânem aici, în poziția asta, până ne găsește careva, mâine, în zori?

— Hei, ai puțină răbdare. El îi masă spatele. A fost de o mie de ori mai bine și mai provocator decât orice altă partidă de amor petrecută în mașină.

Ia uită-te la el, cugetă ea, cu părul răvășit din pricina palmelor ei, cu nasturii lipsă sau descheiați la cămașă, cu ochii pe jumătate închiși și cu un aer ironic.

— Chiar ai furat mașini ca să poți face sex înăuntrul lor?

— Poți avea sute de motive ca să furi un automobil. Ca să te distrezi, ca să faci afaceri, și ca să ai un loc doar pe jumătate intim în care să te joci cu o tânără doamnă. El se întinse, oferindu-i un sărut amical. Dacă vrei, fur o chestie de asta ca să poți experimenta și acele senzații.

— Nu, să trecem peste. Ea se cercetă. Mi-ai sfâșiat lenjeria intimă.

— Da, așa e. El zâmbi larg, șmecherește. A fost ceva rapid. Hei, hai să vedem cum ieșim din chestia asta. El o ridică până ce ea reuși să se târască ușor spre scaunul ei, trecându-și picioarele dincolo de el. Imediat ce reușiră să-și încheie nasturii, să se aranjeze și să se așeze la locurile lor, el parcurse cei câțiva metri care-i despărțeau de intrarea casei, parcând automobilul.

— Știi, Summerset a observat când am trecut cu mașina dincolo de porți. Și chiar dacă nu-i chiar atât de deschis la minte, tot și-a dat seama ce făceam noi aici.

— Da, cred că Summerset s-a prins sută la sută că am făcut sex.

Ea își dădu ochii peste cap, coborând din mașină.

— Cred că știe cât a durat și ce fel de sex a fost acesta.

Clătinând din cap, Roarke o conduse spre ușa de la intrare.

— Ești cea mai fascinantă mironosiță.

Ea mormăi ceva pentru sine în timp ce intrară în casă. Și dacă ușurarea pe care o simțea că Summerset nu se perinda prin hol o transforma într-o mironosiță, atunci așa să fie.

Cu toate astea, ea dădu o fugă până sus, intrând în dormitor.

— Mă duc să-mi continui cercetările. O să caut toate infracțiunile relatate în presă în momentul în care Lino a părăsit New Yorkul.

— Ai nevoie de ajutor?

— Sunt în stare să caut.

— Bravo. Vreau să fac un duș și să mă ocup o oră, două de câteva afaceri personale.

Ea miji ochii spre el. Și ea voia să facă un duș - dar omul din fața ei i se băga foarte repede pe sub piele. Să-ți ții mâinile acasă la duș! îi ordonă ea.

El ridică mâinile, după care începu să se dezbrace. Tocmai ajunse la pantaloni în clipa în care se încruntă și se îndreptă spre ea.

— Hei, și aici trebuie să-ți ții mâinile acasă… începu ea.

— Liniște. Mu ai glumit când ai pomenit de mușcătura de pe umăr.

Ea aplecă bărbia, întorcând capul în direcția umărului. Se strâmbă văzând urmele și vânătăile de acolo.

— Nemernica, avea falei ca de rottweiler.

— Trebuie să cureți și să dezinfectezi rana, după care cred că ar ajuta și o compresă cu apă rece.

— Ei bine, doamnă asistentă Nancy, răspunse, trăsărind în clipa în care el atinse rana cu degetul.

— Da, o să fie astfel, dacă nu insiști să te porți ca un copil. Duș, dezinfectant, medicație, compresă cu apă rece.

Ea ar fi dat iar ochii peste cap, dar nu avea încredere că el nu-și va impune punctul de vedere pentru a doua oară. Și, în plus, în clipa aceea, umărul o durea îngrozitor.

Îl lăsă să se ocupe de tot, ba chiar să adauge și un mic sărut. Și fu obligată să recunoască, cel puțin pentru sine, că datorită îngrijirilor acordate se simțea mult mai bine.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni din bumbac și un tricou, ea se așeză la birou, cu cafeaua lângă cot, ordonând imediat demararea verificării. În vreme ce computerul își făcea datoria, se lăsă comod în scaun, cântărind în minte variantele posibile, referitoare la noile personaje.

Steve Chavez. Părăsise New Yorkul alături de Lino - potrivit declarației Teresei, la care se adăugau și cele spuse de Inez. Chavez călătorise de ici-colo; Lino se mutase dintr-un loc în altul, luat de val. Nu avusese condamnări la dosar. Dar, luând în calcul și informațiile pe care le obținuse McNab în legătură cu Chavez, rezulta că, la un moment dat, ambii bărbați locuiseră în aceeași zonă.

Ca niște vechi prieteni, petreceau timp împreună?

Iar necazurile veniseră și ele tot în același timp: septembrie 2053. Iar ea nu credea în coincidențe.

Oare Chavez și Lino reveniseră împreună la New York? își asumase și el o identitate nouă? Oare era și el altcineva, care aștepta exact ce așteptase și Lino? EI îl lichidase pe Lino - și dacă da, din ce motiv? Sau era și el așa cum credea că era și Flores mort și îngropat cine știe pe unde?

Penny Soto. Între ea și Inez, fost membru al grupării, nu existase prea multă dragoste. Observase asta pe chipul lui. Solicitase deja mandat pentru interogatorii. Eva avusese mai multe probleme cu legea decât Inez, dar nu și o familie care avea nevoie de protecție. Și dacă investiga ceva mai profund, precis că ar fi descoperit un motiv pentru care ar fi reușit să scoată tot adevărul de la persoana respectivă.

Avea de gând să se vadă cu doamna Soto înainte de a se întâlni cu Teresa, în centru, ca să meargă împreună la morgă.

Era posibil ca nici în cazul Teresei să nu fi aflat toate informațiile necesare. După părerea ei, femeia îi declarase ceea ce fusese în stare să declare la momentul respectiv. Dar poate că o nouă rundă de discuții ar fi scos la iveală ceva rău.

După ce computerul o avertiză că terminase sarcina dată, Eve cercetă relatările din presă care fuseseră publicate în săptămânile precedente plecării lui Lino.

— Crime, violuri, jafuri armate, furturi, atacuri, o răpire, câteva tâlhării, afaceri ilegale, decese suspecte și două explozii.

Dar niciunul dintre numele prezente acolo nu se afla și pe listele sale. Cu toate acestea, ea le parcurse ca pe un gest firesc și obligatoriu. Exploziile fură cele care-i atraseră atenția. Se petrecuseră la exact o săptămână distanță una față de alta, flecare pe teritoriul bandei rivale, soldându-se și de-o parte și de cealaltă cu pierderi de vieți omenești. Prima, petrecută pe teritoriul grupării Soldados, avusese loc în timpul unui spectacol de dans organizat în cadrul școlii și se soldase cu un mort, douăzeci și trei de minori răniți, plus două persoane adulte - exista și o listă cu numele tuturor victimelor -, pagubele fiind de ordinul miilor de dolari.

Cea de-a doua, petrecută pe teritoriul celor de la Skull, avusese loc în timpul unui party unde se serveau sandviciuri. Fusese folosită o bombă artizanală - care explodase în același timp cu prima, explozia fiind una mult mai puternică. Patru minori și un adult fuseseră uciși și alte șase persoane fuseseră rănite.

Poliția credea că explozia avusese cauze de ordin comercial, bla, bla, bla, citi Eve. Mai mulți membri ai grupării Soldados fuseseră aduși la secție pentru a fi interogați.

Eve își folosi autorizația pentru a cere eliberarea dosarelor care făceau referire la cazurile respective. Dar se lovi de o blocare. Dosarele fuseseră închise.

— La naiba, mormăi ea și, fără să mai stea pe gânduri, îl contactă pe comandant. Faptul că imaginea video fu imediat blocată, gestul fiind însoțit de un ton aspru, o determină să se uite o secundă spre ceas.

— Scuze, șefii'. Nu m-am uitat la ceas.

— Eu însă da. Ce s-a întâmplat, locotenente?

— Urmez o posibilă pistă și lucrul acesta implică și producerea a două explozii în Harlemul de Est, acum șaptesprezece ani. Bănuiesc

că victima neidentificată încă a fost cumva amestecată în această operațiune. Dar dosarele respective au fost închise. Ar fi de mare ajutor dacă am verifica posibila implicare a suspecților din lista mea în cele două acțiuni.

El oftă lung.

— E o chestiune extrem de urgentă?

— Nu, domnule. Dar…

— Trimite cererea oficială pe ambele computere, și acasă, și la biroul meu. Mâine-dimineață se rezolvă. E aproape miezul nopții, locotenente. Du-te la culcare.

El întrerupse imediat legătura.

Eve se înfurie preț de câteva clipe. Se uită atent la ușa care despărțea biroul ei de cel în care se afla Roarke. Da, nu se îndoia că, în numai câteva minute, Roarke ar fi reușit să deschidă acele dosare. Dar dacă s-ar fi gândit la asta *înainte* să-l sune pe Whitney, ar fi avut o justificare pentru a-i cere lui Roarke să procedeze astfel.

Începu să deruleze banda, așteptând apoi ca aceasta să se deruleze în totalitate.

Expedie cererea oficială împreună cu interviurile din seara respectivă, după care adăugă notițele proprii în dosarul cazului alcătuit pentru uzul său personal. Adăugă nume și fotografii noi pe panou. Teresa, Chavez, Joe Inez, Penny Soto.

După care se îndreptă spre ușă.

— Am terminat. Mă duc la culcare.

Roarke ridică privirea.

— Termin și eu cât de curând.

— Bun. Apropo, poți să confecționezi o bombă cu ceas? Adică nu acum, în primii ani ai tinereții tale, erai în stare?

— Da. Și chiar m-am ocupat cu așa ceva. De ce?

— Și asta pentru că te pricepeai să mânuiești aparatele electronice sau materialele explozive?

— Și una și alta.

Ea dădu din cap, spunându-și că avea la ce se gândi până în zori.

— În regulă. Noapte bună.

— Dar pe cine sau ce a aruncat Lino în aer?

— Nu sunt sigură. Încă. Dar o să-ți spun.,

15

Furtuna matinală șuiera prin fața ferestrelor. Tunetul, îndepărtat și înfundat, răsună ca și cum cerul tocmai și-ar fi dres glasul.

Din rațiuni de confort și pentru a avea lumină, Roarke ordonă aprinderea focului în dormitor, la intensitate mică, în timp ce urmărea pe ecran valoarea acțiunilor listate la Bursă.

Dar nu reușea să se concentreze. După ce schimbă pe canalul de știri, descoperi că nici acestea nu-i trezeau interesul. Neliniștit, agitat urmări cum Eve tocmai își lua o cămașă din dulap. Băgă de seamă că își îndepărtase compresa.

— Ce-ți face umărul?

Ea execută câteva mișcări.

— E bine. Aseară i-am trimis mesaj lui Peabody că ne vedem aici dimineață. Cobor și o trimit la treabă înainte să urce și să încerce să ia micul dejun. Ce e? întrebă ea, văzând că el se ridică și se apropie de dulap.

El luă jacheta aleasă de ea, cercetând rapid celelalte opțiuni, și alegând o alta.

— Asta.

— Pariez că toate persoanele cărora le voi arăta legitimația de polițist se vor uita atent la haina pe care o port.

— Da, s-ar uita în caz că ai purta-o pe cealaltă în combinație cu pantalonii aceștia. El o sărută pe creștet. Și, făcând un pas greșit, ar fi posibil să-ți diminuezi autoritatea.

Mormăi nemulțumită, dar acceptă haina aleasă de el. Văzând că nu se dă la o parte, rămânând în drumul ei, se încruntă repetând încă o dată:

— Ce e?

De data asta, el îi cuprinse fața în palme, sărutând-o pe gură, cu multă blândețe.

— Te iubesc.

Inima ei se umplu de veselie, instantaneu.

— Da, am înțeles asta.

El se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre AutoChef și comandând încă o porție de cafea pentru fiecare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Nimic. Nimic important. E o dimineață tare urâtă, dacă judecăm după vremea de-afară. Dar nu era ăsta motivul, își zise el, privind dincolo de perdeaua ploii. Nu era deloc. Am avut un vis.

Ea se răzgândi și, în loc s-o pornească spre scară, se duse lângă canapea și se așeză.

— Urât?

— Nu. De fapt, a fost tulburător și ciudat, bănuiesc. Foarte lucid, cum, de obicei, ai tu, nu eu.

El se întoarse cu fața spre ea, observând că se așezase, așteptând. Și asta îl alină mai mult decât focul aprins în cămin. Se apropie, oferindu-i cana cu cafea. După care, așezându-se alături de ea, își frecă palma de piciorul ei, într-un gest de recunoștință și afecțiune.

— E posibil ca toate discuțiile astea legate de trecut, de prietenii din copilărie și așa mai departe să-mi fi stimulat subconștientul.

— Visul te-a tulburat. De ce nu m-ai trezit?

— Păi, după ce m-am trezit, m-am simțit mai bine, așa că nu mai aveam motiv să te trezesc. Dar după aceea, acum câteva clipe… În fine, eram iar în Dublin, pe vremea copilăriei mele, hoinărind pe străzi și furând de prin buzunarele altora. Partea asta, cel puțin, nu m-a deranjat. Ba chiar m-a amuzat.

— Vremurile bune de altădată.

El râse scurt.

— Da, au fost și de astea. Simțeam, parcă, aglomerația aceea de pe strada Grafton. Da, în zona aia, te alegeai cu niște furturi frumușele dacă erai rapid de mână. În plus, muzicanți ambulanți cântau cântece vechi pentru a-i atrage pe turiști. Printre ei erau și unii care, pentru câteva parale, țineau mulțimea pe loc ca tu să-ți vezi de treabă. Furam, dădeam mai departe. Eu luam o geantă ori un portofel, pasam totul lui Jenny, ea dădea mai departe lui Mick, iar Brian ducea prada în ascunzătoarea noastră de pe alee. În zona respectivă nu puteai să dai decât câteva lovituri pe lună, altfel se prindeau autoritățile. Dar când o făceam, scoteam câteva sute pe zi. Dacă aveam mare grijă de partea mea - chiar și cu ce-mi mai lua bătrânul -, aveam ce mânca o lună de zile și chiar economiseam o mică parte pentru fondul meu de investiții.

— Fond de investiții? Chiar și pe vremea aceea?

— Oooo, Doamne, doar nu voiam să trăiesc toată viața pe străzi, ca șobolanii. Ochii lui căpătară un licăr blând, dar, în ciuda focului molcom din cămin, în adâncul lor se zări o umbră, ca un soi de pericol. El a bănuit mereu ceva, dar nu mi-a descoperit ascunzătoarea. Preferam să mă bată până îmi dădeam duhul decât să-i spun unde e.

— L-ai visat? Pe tatăl tău?

— Nu. El nu a apărut defel în vis. Era o zi de vară atât de senină, încât reușeam să percep până și glasurile, muzica, mirosul

chipsurilor pe care-i consumam de obicei cu mare plăcere. O zi în pe strada Grafton era ceva deosebit, înțelegi. Însemna că ai buzunarele și burta pline. Dar în vis, totul a mers anapoda.

— Cum așa?

— Jenny era îmbrăcată cu cea mai bună rochie a ei pe care o purta pe strada Grafton, iar părul ei strălucea, prins într-o panglică. Dacă te uitai la o fată atât de frumoasă nu puteai vedea în ea un hoț. I-am pasat prada, cu grijă și fără să avem probleme, după care mi-am văzut de drum. Așa trebuia să procedezi. Am trecut la pasul următor, iar cel care se ocupa de mulțime tocmai interpreta „Finnegan's Wake". Am auzit clar fiecare notă, clar, ca și cum ar fi fost în realitate, într-un ritm rapid. Eu luasem deja portofelul, iar persoana vizată nici măcar nu clipise. Dar Jenny… nu era acolo ca să i-l pasez. Nu putuse prelua portofelul fiindcă era spânzurată cu propria panglică. Era spânzurată și fără viață, așa cum am văzut-o ultima dată. Când nu am reușit s-o salvez, fiindcă a fost prea târziu.

— Eu am sosit prea târziu.

Roarke clătină din cap.

— A murit fiindcă era a mea, parte din trecutul meu. Iar eu am alergat la ea, traversând strada Grafton, în timp ce ceilalți continuau să cânte, la fel de alert și entuziast, în vreme ce ea atârna acolo. Dar lângă ea se afla Mick. Cu cămașa plină de sânge. Sânge de ucigaș. Tot al meu. El ridicase cuțitul în numele meu. Între timp, muzica continua să răsune. Undeva, în depărtare, îl vedeam pe Brian. Era prea departe ca să-l mai ajung din urmă, așa că am rămas acolo, lângă prietenii mei morți. În vis ei erau tot copii, înțelegi? Erau încă atât de mici. Chiar și acolo, în vis, m-am întrebat dacă nu cumva muriseră de mult. Iar eu și Bri eram singurii supraviețuitori. După aceea am plecat. Am lăsat în urmă strada Grafton, părăsindu-mi prietenii care fuseseră ca o familie pentru mine. După care m-am

trezit că stau pe podul care traversa râul Liffey, de data asta ca adult. Am văzut chipul mamei sub apă. Și asta a fost tot.

— Crede-mă, ceea ce li s-a întâmplat nu a fost din vina ta. O parte a ființei tale este conștientă de lucrul acesta. Însă, cealaltă parte te va face mereu să te simți responsabil. Pentru că i-ai iubit.

— Da. Ooo, da, i-am iubit. El luă cana cu cafea pe care până atunci o neglijase, sorbind din ea. Ei erau parte din viața mea, din ființa mea. Părți care mă alcătuiau, mă întregeau. Dar acum, stând aici, alături de tine, mi-am dat seama că sunt în stare să fac față acestor pierderi. Fiindcă te am pe tine.

Eve îi luă mâna și i-o lipi de obrazul ei.

— Și eu ce pot să fac?

— Ai făcut deja. El se aplecă, sărutând-o din nou.

— Pot să-mi rearanjez puțin programul dacă vrei să…

El o privi, o privi pur și simplu, simțind cum o parte din suferința aceea dispare.

— Îți mulțumesc, însă faptul că am stat de vorbă despre asta deja mă face să mă simt mai bine. Îi mângâie gropița din bărbie. Hai, fugi la treabă, locotenente.

Dar înainte de asta, ea îl îmbrățișă, strâns-strâns de tot. Iar el, ținând-o la piept, îi adulmecă parfumul - parfumul părului și al pielii -, știind că-l va însoți în restul zilei.

Ea se retrase, ridicându-se în picioare.

— Ne vedem diseară.

— Eve? M-ai întrebat dacă, după părerea mea, victima, Lino, ar fi fost în stare să dezvăluie cuiva adevărata lui identitate. Cred că dacă i-a considerat pe ceilalți ca pe familia lui, ca făcând parte din el - părți ale ființei lui întregite - atunci probabil că le-a spus. La mama lui nu s-a dus, dar cred că a avut pe cineva aproape, cu siguranță. Un om nu rezistă de unul singur pe un pod, fără să se ducă acasă,

cel puțin nu vreme de cinci ani de zile. Chiar și cei mai dificili oameni au nevoie de cineva care să-i cunoască cu adevărat.

Eve reuși să-i taie elanul lui Peabody, dar destul de greu. Tocmai alerga pe scară în clipa în care Summerset îi deschidea ușa partenerei ei. Eve nu se opri din drum.

— Peabody, urmează-mă.

— Dar eu abia am…

— Gata, mergem. Făcu semn spre mașină. Urcă. Așteaptă. Eve reveni lângă Summerset, în vreme ce Peabody se urca posomorâtă pe scaunul pasagerului din dreapta. Lui Roarke i-ar prinde bine un telefon de la mătușa lui.

— Vrea să o sun eu pe mătușa lui, în Irlanda?

— Am spus că i-ar prinde bine. Da, e OK, răspunse ea, anticipând întrebarea sa. Dar i-ar face bine.

— O să mă ocup de asta.

Știind că așa va face, Eve se urcă la volan, concentrându-se din nou la treburile sale.

— Ești cumva nervoasă, te grăbești sau ce? întrebă Peabody. Nu poate omul să zăbovească o secundă ca să bea o ceașcă de cafea și poate să mănânce ceva, mai ales că a așteptat o grămadă în stația de la metrou ca să ajungă la serviciu, gândindu-se că totuși va mânca ceva.

— Dacă termini cu lamentările, o să-ți povestesc

— O colegă adevărată mi-ar fi adus o cafea, ca s-o beau în timp ce ea mă pune la curent.

— Ia zi, pe lângă câte cafenele ai trecut în drumul lung și dificil de la metrou și până aici?

— Nu-i același lucru, mormăi Peabody. Și nu-i vina mea că am ajuns o răsfățată a cafelei. Tu m-ai învățat să beau cafea preparată din boabe adevărate. M-ai transformat într-o dependentă. Ea arătă

cu degetul spre Eve, într-un gest acuzator. Și acum mă privezi de ceea ce e bun.

— Da, mereu mi-am dorit să fac asta. Și dacă mai vrei să guști vreodată ceva autentic, taci și ascultă-mă.

Peabody se holbă la ea.

— Semeni cu Marele Manipulator. Un monstru care îți fură cafeaua.

— Da, da, asta sunt. Detective, te interesează cumva unde mergem, cu cine ne întâlnim și de ce?

— M-ar interesa mai mult dacă aș avea o cafea. Remarcând tăcerea încăpățânată, Peabody oftă lung. Bine. Unde mergem, locotenente, cu cine ne întâlnim și de ce?

— Ne ducem la bodega situată lângă biserica St. Cristóbal, și deja te aud cum îți zici: „Voi mânca burrito la micul dejun".

— Marele Manipulator psihic, asta ești! Și în afară de burrito, ce-i așa interesant în bodega aceea?

Eve îi povesti totul, spunându-i lui Peabody despre interogatorii, despre rezultatele verificărilor ei, despre ce aveau de făcut în ziua aceea.

— L-ai trezit pe Whitney?

Nu avea de gând să insiste asupra acestui punct, își zise Eve.

— Așa se pare. Aveam nevoie de acces la fișierele respective. Două explozii, ultima fiind un fel de răzbunare pentru cea dintâi, ambele cu consecințe fatale. Răfuială între două grupări rivale. Și astea toate s-au întâmplat chiar în perioada când Lino Martinez și amicul lui au părăsit orașul. Lino avea o funcție importantă în cadrul grupării Soldados și se pricepea să mânuiască aparatele electronice. Nu cred că nu a avut un amestec în povestea asta.

— E posibil ca femeia asta, Penny Soto, să știe ceva.

— Inez știe sigur ceva. Și de aceea s-au și certat. Pentru asta a îndepărtat-o pe Penny.

— Crezi că a luat legătura cu fosta iubită, cu fosta colegă din bandă, dar a evitat să ia legătura cu mama lui?

— Da, nu cred că a contactat-o pe mama sa. Cred că ea a fost sinceră cu mine. Și nici cu Inez nu cred că a mai vorbit, fiindcă se vedea de la o poștă că individul nu mințea. Da, poate că a ținut totul sub tăcere cinci ani de zile, dar e posibil să fi trecut în fiecare zi pe la bodegă, dând cu ochii de femeia asta - iubita lui - aproape zi de zi.

Ea se duse cu gândul la Roarke și la Jenny, prietena pe care o pierduse.

— Îți trebuie o voință de fier să nu iei legătura cu nimeni, să nu ai alături de tine pe cineva cu care să discuți despre trecut.

Peabody aprobă.

— În afară de asta, ce rost are să revii aici, în mod expres, dacă nu vrei să mai stai de vorbă cu nimeni?

— Bine punctat. Și dacă tot vrei să vorbești cu cineva, atunci nu alegi pe cineva de care îți place, în care ai încredere? Da, mama lui îl iubea, desigur, dar nu-i plăcea locul unde se ascundea, încercând să-l readucă aici - și, în afară de asta, ea avea acum o viață nouă. Un alt soț, un alt copil. Cum să se simtă el în apele lui, mărturisindu-i mamei că se dădea drept preot?

Eve încercă să găsească un loc de parcare.

— Dacă lua legătura cu cineva, dacă ar fi avut încredere, continuă ea, parcând mașina undeva pe colț, atunci poate că și-ar fi împărtășit secretele.

Chiar și de pe trotuar, unde se afla, Eve percepu sunetul clopoțelului care răsuna ori de câte ori grupuri de oameni ieșeau din bodegă. Îl zări pe Marc Tuluz, cel care lucra la centrul pentru tineri, ieșind din local și ținând în mână un pahar în care se afla un lichid fierbinte.

— Domnule Tuluz.

— Ooo. Doamnă locotenent…

Ea observă cum încerca să-și amintească numele ei de familie.

— Dallas.

— Exact. Băutura de dimineață, replică el, ridicând paharul. Nu pot să activez la turație maximă fără acest *sucre negro,* energizant. Sunteți aici pentru Miguel? El se opri, adoptând o atitudine frustrată. Nu știu cum să-i spun. Aveți noutăți?

— S-ar putea să avem, mai pe seară. Deci, veniți zilnic pe aici?

— Uneori și de două ori pe zi. E posibil ca băutura aceasta să-mi erodeze fiecare „țeavă", dar ce mai contează. El ridică paharul, vrând parcă să toasteze. Vrea careva să trăiască veșnic?

— L-ați întâlnit vreodată aici și pe Flores?

— Desigur, din când în când. Ori dacă se nimerea să fim amândoi la centru și aveam amândoi de lucru, unul dintre noi dădea o fugă până aici și cumpăra câte ceva. Au și niște burritos, de-a dreptul mortali, cei mai buni din tot cartierul. Unul dintre noi cina de obicei aici, măcar o dată pe săptămână, atunci când aveam reuniune la centrul pentru tineri. Încă nu-mi vine să cred că… Aveți câteva informații și pentru mine, doamnă locotenent? Ceva ce pot să-i comunic și Magdei? A trecut printr-o perioadă foarte grea din cauza celor întâmplate.

— Ancheta e încă în desfășurare.

— Mda. În fine. Ar fi cazul să vă las să vă vedeți de treabă și să mă întorc la centru.

— Venea aici aproape zilnic, comentă Eve după plecarea lui Marc. Oare cât de mult reușea să reziste tentației un preot fals?

Ea păși înăuntru, însoțită de clinchetul vesel al clopoțelului, dând de un spațiu plin de culoare, judecând atât după înfățișare, cât și după aromele ce se răspândeau în aer, în vreme ce la tejgheaua la care se vindeau preparatele pentru micul dejun vânzările erau cât se poate de mari. Alții se îngrămădeau în fața chioșcului unde se

vindea cafea ori își făceau cumpărăturile, umplând coșurile de mână de culoare roșie cu tot felul de articole aflate pe rafturi.

La tejgheaua unde se servea micul dejun lucrau două doamne, una dintre ele fiind chiar Penny. Avea niște sâni mari, contrastând cu silueta osoasă - silicoane, după cum concluzionă Eve. O constituție pe cinste. Părul în nuanța cernelii negre și cu șuvițe magenta, era strâns în coc sub o bonetă special confecționată, astfel încât clienții să nu găsească vreun fir rebel în ouă, *torrijas* și *frittatas.* Gura, conturată cu o nuanță de roșu-aprins, devenise o linie subțire cu aer plictisit, în vreme ce ea lua produsele cu lingura, împacheta și servea.

Eve se așeză în capătul rândului. Acele câteva minute care o despărțeau de momentul în care urma să ajungă în fața tejghelei aveau să-i ofere răgazul de a observa tot ceea ce se petrecea în jurul său. Cercuri mari din aur, suficient de largi încât să vâri în ele și o porție de burrito, atârnau la urechile lui Penny, iar pe mână avea mai multe brățări care se bălăngăneau la fiece mișcare. Lacul de unghii era Ia fel de închis la culoare ca și rujul de buze, partea albă a unghiei ivindu-se în afară, asemenea unei semiluni.

Pe antebraț se zărea tatuajul grupării Soldados, având în centru marca specifică membrilor ucigași.

— Du-te mai în față și comandă, îi spuse Eve lui Peabody.

— Dumnezeu totuși există. Când ajunse în dreptul tejghelei, Peabody comandă un buritto cu șuncă și ouă și cafea cu lapte.

— Ei, cum merge treaba, Penny? vorbi Eve, chiar în clipa în care femeia se ocupa de comanda lui Peabody.

Penny ridică privirea, fixând-o apoi asupra lui Eve. Gura ei negricioasă și cu aer plictisit deveni de-a dreptul sumbră.

— Cred că am în preajma mea un polițist. Dar nu am nimic de declarat.

— Perfect, atunci mergem la secție, să vedem dacă acolo te vei răzgândi.

Penny fornăi, rânjind răutăcios.

— Nu trebuie să merg nicăieri, că nu aveți nici mandat, nici motiv.

— Hei, știi ceva, tu chiar semeni cu persoana aceea care aseară a îmbrâncit un individ câțiva metri mai încolo. Detective, ocupă-te de toate cele necesare, astfel ca doamna Soto să fie dusă la secție pentru a da o declarație.

— Aiurea.

— Tu ai adulmecat poliția, eu presimt că o să stai vreo două ceasuri în arest și o să te alegi și cu cazier. Ar fi mai bine să suni un avocat.

— N-am nevoie de o lipitoare de avocat. De ce să mă arestați? Eu aici lucrez. Îmi văd de treabă.

— Bun, și eu la fel, să știi. Vrei să stăm de vorbă aici sau la secție?

— La dracu'. Penny se îndepărtă în fugă de tejghea. În spate, zise ea repede, apoi dispăru.

Eve îi făcu semn lui Peabody s-o ia prin față, după care o urmă pe Penny prin încăperea aceea micuță situată în spate, ieșind apoi pe aleea din fața ușii.

— Să văd și o legitimație, ceru Penny.

Eve i-o arătă.

— Ai avut ceva necazuri până acum, Penny.

— Am obținut o slujbă cu normă întreagă. Am chiria plătită la zi. Așa că ar fi cazul să mă scutești.

— De fapt, eu cred că singura care ar trebui să ne scutească, fiindcă a dat-o în bară, ești tu. E vorba despre Miguel Flores.

Penny își mișcă umărul uscățiv, scoțând apoi în evidență un șold osos.

— E vorba de preotul care a murit. Asta o știe toată lumea. Și ce-i cu asta? Eu nu am mai intrat de ani de zile într-o biserică. E tot un soi de aiureală. Mi-am dat seama încă de când aveam zece ani.

— Îl cunoșteai.

În ochii femeii apăru o scânteie care-i dădu un aer și mai batjocoritor.

— Îl știau toți. Preoții sunt cunoscuți de toată lumea. E cartierul plin de ei, ca o epidemie.

Dintr-o privire, Eve o zări pe Peabody, care tocmai cotea pe alee.

A

— Îl cunoșteai, repetă Eve.

— Ai probleme cu auzul sau ce? Ți-am spus deja că îl cunoșteam.

— Pe Lino Martinez.

Furia se făcu nevăzută înainte ca Penny să privească la câțiva centimetri distanță de umărul lui Eve, nereușind să se concentreze.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Doar nu vrei să minți în privința unei asemenea idioțenii. Asta mă face să cred că o să minți și în alte privințe. Lino Martinez, repetă Eve, prinzând-o pe Penny de antebraț. Dacă tot nu vrei să recunoști vechile alianțe, atunci ar fi fost cazul să acoperi chestia asta.

— Hei, care-i treaba? Nu l-am mai văzut pe Lino de când aveam șaisprezece ani. El a plecat din oraș. Întreabă-i despre asta și pe cei care locuiau aici pe vremea aceea, și-ți vor spune exact același lucru. Hei, la dracu', întreab-o și pe mama lui cea sfântă și plângăcioasă. Prepară paste pe undeva prin Brooklyn. Are o casă frumușică, un mocofan de bărbat și un mucos de copil.

— De unde știi?

Un licăr de nemulțumire apăru brusc în privirea lui Penny, semn că se enervase.

— Mai aud și eu una, alta.

— Ți-a spus Lino?

— V-am spus că nu l-am mai văzut de când…

— Știi, ai putea să-ți scoți chestia asta, o întrerupse Eve, zgâlțâind ușor antebrațul lui Penny. Ca să poți spune că nu ai avut nimic acolo. Numai că atunci când te afli pe o masă specială, sub lentile cu microscop, înconjurată de tot instrumentarul acela care se folosește în cazul efectuării unei autopsii, el iese brusc în evidență.

— Și…

— … ce-i cu asta, completă Eve. Ideea e că noi am aflat că Lino Martinez se juca de-a preotul chiar aici, în vecinătate. Știm deja că venea să te vadă aproape în flecare zi. Vreme de cinci ani. Știm ce ai făcut tu pe vremuri, alături de el, de Chavez, de cei din gruparea Soldados. Și, ca să vezi belea, Penny, tu ești singura care a rămas aici. Uaaau, te-am prins.

— Aiurea.

— Și eu aud una, alta, răspunse Eve, veselă. De exemplu, cum „dansați" tu și cu Lino. Cum venea el zilnic în bodega în care lucrezi tu.

— Chestiile asta nu valorează nici doi bani. Eu nu am făcut absolut nimic. Nu ai cum dovedi că știam de întoarcerea lui Lino. Nu ai nicio dovadă.

— Dă-mi un mic răgaz. Te iau în grija mea.

— Pe motiv că ce?

— Ca martor.

— Ei, *ia scutește-mă cu balivernele* tale!

Eve făcu un gest deliberat, dând s-o apuce pe Penny de braț, și surâse în secunda în care aceasta îi împinse mâna cu putere.

— Ah, detectiv Peabody, ai observat?

— Da, doamnă locotenent. Cred că doamna tocmai a agresat un ofițer de poliție.

— Ia mai taci. Cu fața roșie ca focul din pricina furiei, Penny o împinse pe Eve și se întoarse spre ușă.

Vai, *o nouă* agresiune. Și acum se și opune arestării. Eve o prinse pe Penny, răsucindu-i încheietura mâinii chiar în secunda când aceasta o vâra în buzunar. Doamne, ce avem noi aici? zise ea, împingând-o pe Penny cu fața la perete.

— Hei, locotenente, mie mi se pare că e vorba chiar de un cuțit.

— Da, așa este. Eve îl răsuci, arătându-i-l mai întâi lui Peabody. Chestia asta se complică din ce în ce mai mult, nu-i așa?

— *Pută!* Penny întoarse capul într-o parte, scuipând-o pe Eve în față.

— OK, acum nu mai am chef dejoacă. Eve îi răsuci lui Penny brațele la spate. Cheamă o dubă, Peabody, ca s-o ducă pe prizoniera noastră la secție. Faceți-i dosar pentru agresarea unui ofițer de poliție, pentru posesie de armă și pentru opunere în momentul arestării.

— Niște acuzații de rahat. O să ies de acolo în mai puțin de douăzeci de minute.

Eve luă șervețelul oferit de Peabody, ștergându-și urmele de scuipat de pe față. După care se apropie ceva mai mult de urechea lui Penny, șoptind:

— Vrei să punem pariu?

— N-avem cum s-o reținem mai multă vreme, comentă Peabody imediat ce Penny fu predată altor doi polițiști.

— Ba da. Eve își scoase linkul și apelă Departamentul Omucideri. Jenkinson, zise ea imediat ce pe ecran apăru chipul unuia dintre anchetatorii săi. Vezi că am trimis la secție cu duba o femeie ce tocmai a fost arestată. Penelope Soto. Acuzată de agresarea unui ofițer de poliție și de opunere în momentul arestării. Eu am treabă vreo două ceasuri. Ocupă-te tu de ea.

— Am înțeles.

Eve închise, după care se uită la aparatul de la încheietura mâinii.

— Nu mai am timp să stau de vorbă cu López și cu Freeman. Să mergem în oraș și să ne ocupăm de identificarea oficială a lui Lino.

— Chiar ai reușit s-o scoți din sărite.

— Daaa. Surâzând o clipă, Eve se urcă la volan. Asta-i partea benefică.

— Poate ai enervat-o prea tare, și nu o să-și mai dorească să stea de vorbă cu tine, mai ales dacă solicită și prezența unui avocat.

— Ooo, da, exact așa va proceda. Mă bazez pe asta. Și tocmai de aceea va vorbi cu mine despre Lino. Așa o va sfătui avocatul.

Nedumerită, Peabody se scărpină în cap și în cele din urmă, după atâta amar de vreme, mușcă din burrito, acum tare și înghețat.

— Păăicummașa?

— Cum așa? Pentru că în cazul în care recunoaște că știa că Lino făcea pe preotul, că a luat legătura cu el și că aveau o relație amicală, eu va trebui să o tai de pe lista suspecților.

Peabody înghiți.

— Și ai de gând s-o iei în calcul în asasinatul în cauză?

— Nu neapărat. Deocamdată, nu. Dar după cum am văzut, e o fire încăpățânată. E cam greu să ți-o imaginezi intrând pe furiș într-o biserică - unde ea nu prea intra, în fine, să vezi intrând o târfă într-un lăcaș sfânt, ca să toarne otravă în vin. Acesta e un gest ritualic, simbolic. Mai repede i-ar tăia gâtul și l-ar abandona pe alee. Eve reflectă o secundă. Uite, măcar pentru atâta lucru, aproape că o apreciez.

În clipa în care sosi Eve, Teresa Franco și soțul ei erau deja la morgă. Tony Franco își așezase brațul în jurul umerilor soției lui, masându-i cu palma, cu mare, mare blândețe, în timp ce stăteau acolo, în picioare.

— Regret că v-am făcut să așteptați. Am făcut deja toate demersurile, și, când sunteți pregătiți, putem intra.

Privirea Teresei se tulbură pe neașteptate.

— Să-mi spuneți ce am de făcut, vă rog.

— O să privim pe un monitor, pe un ecran de mici dimensiuni. Dacă reușiți să identificați cadavrul, e suficient să-mi comunicați.

— El nu trimitea niciodată fotografii. Și dacă mă suna, bloca de fiecare dată comunicarea video. În sufletul meu - în inima mea -, el a rămas tot copilul de altădată. Ridică privirea către soțul ei. Dar o mamă trebuie să-și cunoască fiul, nu-i așa? Trebuie să-l recunoască, orice ar fi.

— Nu e vina ta, Terry. Tu ai făcut tot ce ai putut. Și la fel faci și acum.

— Dacă vreți să veniți cu noi… Peabody îi atinse ușor brațul, conducând-o.

În încăperea aceea micuță, dotată cu un singur scaun, cu o masă la fel de mică și cu un perete pătrat care slujea pe post de ecran, Eve se mută lângă unitatea de comandă.

— Aici Dallas, vorbi ea în aparat. Ne aflăm în camera de vizionare numărul unu. Făcu o pauză. Sunteți pregătită, doamnă Franco?

— Da. Strânse tare mâna soțului. Da, sunt pregătită.

— Începem, rosti Eve, întorcându-se cu fața spre ecran.

Cearșaful alb acoperea cadavrul de la încheieturile brațelor și până la călcâie. Cineva, Morris, după cum își închipuia ea, dăduse la o parte banda care-i acoperea ochii. Moartea nu semăna defel cu somnul - nu și pentru Eve -, dar își imagină că unora li se părea, poate, ceva asemănător. Celor care nu văzuseră niciodată moartea.

Teresa inspiră adânc, sprijinindu-se de soțul ei.

— El… el nu seamănă cu Lino. Are fața mult mai ascuțită, are un nas mult mai lung. Am o fotografie. Vedeți, am o fotografie cu mine. O scoase din geantă și o împinse în direcția lui Eve.

Băiatul din fotografie abia intrase în adolescență, era chipeș, avea un aer ironic, părul era închis la culoare, ochii aveau un aer somnoros.

— Deja am stabilit că și-a făcut o reconstrucție facială, vorbi Eve. Dar forma ochilor, observă ea, era identică. Culoarea aproape la fel. Părul închis la culoare, linia gâtului, poziția capului pe umeri. Aceeași. Da, există o asemănare.

— Da. Știu, dar… Teresa strânse cu putere buzele. Nu vreau ca omul acesta să fie Lino. Pot… aș putea să-l văd? Să mă duc înăuntru, acolo unde se află, și să mă uit?

Eve sperase că vizionarea pe monitor avea să fie de ajuns. Ea realiză că aranjase lucrurile în maniera asta din același motiv pentru care Morris dăduse la o parte banda protectoare. Ca s-o scutească pe mamă de un asemenea moment.

— Chiar doriți să intrați?

— Nu, nu-mi doresc. Dar am nevoie să intru.

Eve reveni lângă aparat.

— O aduc înăuntru pe doamna Franco.

Eve o conduse afară din încăpere, apoi de-a lungul coridorului, însoțind-o dincolo de ușile duble. Morris apăru și el de undeva din spate. Era îmbrăcat într-un costum de nuanța bronzului lăcuit, fără a purta, însă, și halat de protecție.

— Doamnă Franco, eu sunt doctor Morris. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu știu. Prinzându-se de mâna soțului său, Teresa se apropie și mai mult de cadavru. E atât de înalt, murmură ea. Tatăl lui era înalt. Lino, când era mic, avea talpa piciorului mare. Eu îi spuneam adesea că îi cresc tălpile ca la cățeluși. Și să știți că așa a fost. Când a plecat, avea aproape 1, 90 metri înălțime. Și era foarte slab. Oricât ar

fi mâncat, era îngrozitor de slab. Era ca un bici, iar când bătea mingea, era cel mai rapid.

Eve se uită rapid la Peabody.

— Baschet.

— Da. Sportul lui favorit. Ea întinse palma, apoi o retrase. Pot sau puteți dumneavoastră să… cearșaful. Dacă aș reuși să-l văd.

— Dați-mi voie. Morris se apropie. O să vedeți o incizie, începu el.

Încet, Morris dădu cearșaful la o parte, până în dreptul taliei victimei.

Teresa făcu încă un pas. De data asta, în clipa în care întinse mâna, atinse cu vârful degetelor partea stângă a cadavrului, sus, în dreptul cutiei toracice. Sunetul pe care îl slobozi era un amestec de plânset și vaiet prelung.

— Pe vremea când era micuț și încă îmi dădea voie să fac asta, eu îl gâdilam aici. Așa. Ea mișcă rapid degetul în forma literei „Z". Uitați-vă aici, la pistruii aceștia. Sunt patru la număr și cu ajutorul lor poți forma litera „z".

Eve studie porțiunea aceea de piele - era atât de șteasră, de albicioasă. Un lucru pe care, după cum bănuia ea, doar o mamă îl putea observa.

— Vedeți ce gene lungi are? Sunt dese și lungi ca ale unei fete. Lucrul acesta îl deranja când era copil. După aceea a fost mândru de ele, văzând cum fetele le admiră și le observă.

— Știți care era grupa sangvină a fiului dumneavoastră, doamnă Franco? întrebă Morris.

— A negativ. Când avea zece ani, și-a fracturat brațul. Brațul drept. A alunecat când a vrut să se furișeze pe fereastră. Avea numai zece ani, și deja se furișa pe fereastră. Puteți confirma că și-a fracturat brațul când era copil?

— Da. Morris îi atinse ușor una dintre palme. Da.

— Omul acesta e fiul meu. E Lino. Aplecându-se, îl sărută ușor pe obraz. *Siento tanto, mi bebe*[7].

— Permiteți-mi să vă conduc afară, doamnă Franco. Peabody o prinse pe Teresa de talie. Haideți să ieșim de aici.

Eve o urmări plecând, flancată de Peabody și de soțul ei.

— E foarte greu, șopti dr. Morris. Pentru o mamă, e al naibii de greu.

— Mda. E foarte greu pentru ea. Reveni lângă cadavru. În toată perioada asta, a avut pe cineva care l-a iubit, zi de zi. Dar se pare că fiecare pas, fiecare alegere pe care le-a făcut l-au condus la finalul acesta.

— Oamenii sunt firi complicate.

— Mda. Vorbele lui îi schimbară puțin starea de spirit, suficient încât să zâmbească, privind la chipul plin de înțelegere al lui Morris. Da, sunt într-adevăr niște firi complicate.

16

Pentru a-i oferi Teresei timp suficient să-și revină, iar lui Penny șansa de a fierbe în suc propriu, Eve îl rugă pe Tony Franco să-și aducă soția la sediul poliției. Rezervă apoi cea mai mică sală de întruniri.

— De mamă mă voi ocupa eu, îi comunică Eve lui Peabody. Deja am început verificarea unei liste parțiale ce cuprinde bărbați cu identitate necunoscută, care corespunde zonei și perioadei în care a

[7] Îmi pare rău, copilașul meu.

dispărut Flores. Continuă tu căutările, te rog. Dacă nu termin ce am de făcut în treizeci de minute, mergi personal și verifică ce face Penny cea Scuipăcioasă. Cred că deja o vei găsi urlând după un avocat. Dă-i voie să ia legătura cu unul.

— O să verific. Și cum rămâne cu accesul la dosar?

— Între problema mamei și cea cu scorpia, va trebui să mă ocup și de asta. Ia legătura cu Baxter și vezi ce a rezolvat cu partea aceea de listă a bărbaților fără identitate de care îl rugasem să se ocupe. În plus, ai grijă să verifici și e-mailurile mele. Aștept o listă cu nume din partea doamnei ofițer Ortiz și din partea lui López, care trebuie să-mi expedieze o listă a foștilor membri ai grupării Soldados care locuiesc și acum în cartierul respectiv. Soto e punctul-cheie, adăugă Eve, dar noi trebuie să avem acoperire și în punctele de bază.

— Am înțeles, mă apuc de treabă. Simt cum cazul prinde contur.

— O parte. Eve închise, după care puse la punct sala de întruniri. Imediat ce intră acolo, unul dintre oamenii ei îi conduse înăuntru pe cei doi membri ai familiei Franco. Teresa avea ochii umflați și plânși, dar, după toate aparențele, părea capabilă să se controleze.

— Vreau să vă mulțumesc pentru ajutorul acordat. Știu că nu v-a fost ușor.

— Cu Lino nu a fost niciodată ușor. Am făcut multe greșeli. Nu le mai pot corecta. Iar acum urmează să-mi îngrop fiul. O să-mi dați voie să fac asta.

— Da, de îndată ce voi putea. Acum trebuie să vă mai adresez câteva întrebări.

— În regulă. Mă simt ca între două lumi. Una care a fost, alta în care trăim în prezent. Ea își luă soțul de mână. Ca și cum n-aș mai putea niciodată să trăiesc cu adevărat în vreuna dintre ele.

— Dar de ce venise el aici? o întrebă Tony pe Eve. Știți? Cred că asta ar ajuta la aflarea adevărului.

— Da. Teresa încercă să se liniștească. Da, ne-ar ajuta să aflăm. De ce a ales să facă pe falsul preot? Eu l-am crescut, l-am educat să aibă respect față de Biserică. Știu că devenise un copil rebel. Știu că devenise un copil rău. Dar l-am învățat să respecte tot ce e legat de Biserică.

— Părerea mea e că el se ascundea și că aștepta ceva. Nu știu încă motivul. Dar cred că o parte din răspunsuri le putem găsi pe vremea când el a activat în banda aceea de cartier. Știți care era semnificația Ordinului de Clemență?

— Da, mi-au vorbit despre el. Nu știam unde se află Lino, dar a luat el legătura cu mine după ce învinuirea a fost anulată. L-am implorat să vină acasă. Ar fi putut să ia viața de la capăt. Dar el mi-a replicat că nu se va întoarce decât când va avea o mașină elegantă și scumpă și o casă asemenea.

— Având în vedere dispozițiile din Ordinul de Clemență, cu toate că acesta a fost reactivat mult mai târziu, toate informațiile aferente celor întâmplate în copilărie au fost șterse. Ce puteți să-mi povestiți despre necazurile pe care le-a avut în perioada aceea?

— Fura. La început, fura din magazine. Lucruri fără însemnătate, prostioare… pentru început. Când aflam, îl obligam să revenim împreună la magazin, să înapoieze ce furase. Dacă nu, achitam contravaloarea. El obișnuia să intre în magazin după ora închiderii, să spargă mașinile parcate pe marginea străzii.

Oftă, după care luă sticla cu apă pe care Eve o lăsase pe masă.

— Spărgea ferestre, dădea spargeri în diverse clădiri, provoca diverse scandaluri. Poliția venea la fața locului, îl lua, îl interoga. A făcut și pușcărie, dar tot nu i-a folosit la nimic. După aceea a fost și mai rău. S-a bătut și mai mult, cu mai multă înverșunare. Venea acasă plin de sânge și ne certam. A zis că a înjunghiat un tânăr și că acesta a ajuns la spital, dar tânărul respectiv a negat. A mințit, știu,

dar băiatul a spus că nu a văzut cine a fost cel care l-a tăiat. A ucis, Lino, Lino al meu. A curmat o viață.

— A cui?

— Nu știu. Nu au venit niciodată după el, nu l-au arestat pentru crima asta, nu. Întotdeauna era vorba de mărunțișuri, de lucruri mai puțin importante. Dar eu știam că el ucisese. Mi-am dat seama când a venit acasă având marca aceea vizibilă sub tatuajul de pe antebraț. Ne-am certat - rău, rău de tot. I-am strigat în față că e un ucigaș. I-am spus fiului meu că era un criminal.

În clipa aceea își pierdu controlul, iar lacrimile năvăliră pe obraji. Scoțând o batistă, își șterse fața răvășită de lacrimi.

— Mi-a reproșat că nu am cum să înțeleg, că el făcuse pur și simplu ceea ce trebuia și că era *mândru*. Că era mândru, și că și ceilalți știau că devenise bărbat. Că în momentul acela le câștigase respectul. Avea cincisprezece ani. Avea cincisprezece ani când a venit acasă cu semnul ucigașului pe braț.

Ea se opri, simțind că se sufocă.

— Am vrut să-l iau din oraș. Voiam să-l iau de lângă găștile acelea, să-l adun de pe străzi. Dar când i-am spus ce intenționam, că voiam să cumpăr bilete de autobuz spre El Paso… Acolo locuia nașa mea, iar ea ne-a spus că e de acord să venim la ea, o să mă ajute să-mi găsesc de lucru.

— Nașa?

— O prietenă din copilărie a mamei mele. Mama mea murise. Tata a omorât-o în bătaie când eu aveam șaisprezece ani. Eu am fugit de acasă, iar el a bătut-o până și-a dat sufletul. Așa că m-am măritat și eu tot cu genul acela de bărbat. Știu că e ceva tipic, ca un cerc vicios. O boală. Dar nașa mea avea o casă și un loc de muncă, așa că mi-a spus să vin la ea. I-am spus și lui Lino, dar el a refuzat. L-am amenințat, ne-am certat, iar el a plecat, nervos și fără să privească înapoi. A stat departe de casă o săptămână.

Se opri, bând puțină apă.

— Gata, Tern, e suficient. Tony o strânse de braț. E de-ajuns.

— Nu, o să spun până la capăt. O să termin ce am de spus. Eu m-am dus la poliție, de teamă că era mort. Dar un băiat ca Lino știa să se ascundă, da. Se întorcea atunci când avea chef. Mi-a spus că nu am decât să plec, dar că el nu o va face. Pleacă, mi-a spus. Nu avea nevoie de mine. Dar dacă îmi închipuiam că-l voi convinge să mă urmeze, atunci avea de gând să fugă de acasă. Nu-și părăsea familia. Nu avea de gând să-i părăsească pe camarazii lui din gruparea Soldados. Așa că nu am plecat nici eu. El a ales să mă sfideze. A trăit după bunul lui plac, iar eu i-am permis acest lucru.

Eve o lăsă să-și verse amarul.

— A păstrat medalionul, doamnă Franco.

Teresa o privi cu ochii scăldați în lacrimi, plini de recunoștință.

— Doamnă Franco, ați spus că a mai plecat și altă dată, zile, ba chiar o săptămână. Dar ultima dată v-a anunțat că va pleca că va părăsi New Yorkul, cu toate că înainte refuzase să plece din New York, în momentul în care chiar aveați unde să plecați.

— Daaa, da, e adevărat. Eu nu l-am crezut, nici după ce și-a făcut bagajele. Nu voiam să cred cu adevărat că va pleca, dar o parte din mine spera că o va face. Da, e groaznic să simți astfel, însă mie așa mi s-a întâmplat. Am crezut că era pur și simplu furios, că avea o toană. Știam că avea ceva de împărțit cu Joe - Joe Inez, și că Lino era tare furios pe el. Mă întrebam, de când plănuiseră Lino și băiatul acela, Chavez, să plece, dacă Lino și Penny se certaseră.

— Pentru ce se certaseră? Lino și Joe Inez?

— Nu știu. El nu mă ținea niciodată la curent cu ceea ce făcea, cu treburile bandei. Lino nu vorbea despre astfel de lucruri. Dar știu că toți erau supărați, nervoși din cauza exploziei care avusese loc la școală. Cei din cartier erau foarte agitați. O adolescentă își pierduse viața. O tânără. Alți copii fuseseră răniți. Lino avea câteva tăieturi și

arsuri. Unul dintre prietenii lui - care era de asemenea membru Soldados - suferise răni grave și era internat în spital. Credeau cu toții că urma să moară. Au organizat o slujbă în onoarea lui la biserica St. Cristóbal. S-a făcut bine, cât de cât, dar a durat multă vreme până ce s-a vindecat. A durat luni de zile, și a fost operat de mai multe ori, așa cred.

— A mai avut loc o explozie, cu consecințe la fel de fatale, la distanță de câteva zile.

— Daa, a fost oribil. S-a bănuit că a fost vorba de o răzbunare - așa au declarat membrii bandei rivale - și oamenii s-au speriat, crezând că numărul violențelor avea să crească. Poliția a venit să stea de vorbă cu Lino, să-l interogheze, dar el dispăruse.

— A părăsit New Yorkul după cea de-a două explozie.

— Nu, înaintea ei. Cu două zile înainte. Mi-aduc aminte că i-am mulțumit lui Dumnezeu că nu mai era în oraș, că nu a avut niciun amestec, că nu a curmat, într-un fel sau altul, acele vieți.

— Cum a părăsit New Yorkul?

— A luat autobuzul. Totul s-a petrecut foarte repede, pe neașteptate. Eu am sosit acasă și el tocmai își făcea bagajul. Mi-a spus că se va întoarce într-o bună zi, un om bogat și important. Cel mai important om din El Barrio - din cartier. Mai important decât domnul Ortiz, decât domnul Ortega și decât alții care erau bogați și aveau o poziție socială de vază. Că va avea o casă mare, o mașină la fel. Visuri mărețe. Ea închise ochii. Peste câteva săptămâni, când m-am dus să achit chiria, am descoperit că extrăsese o sumă de bani din contul meu. Intrase în contul meu cu ajutorul computerului, fiindcă la capitolul acesta era extrem de priceput. Furase de la mine înainte să plece, iar eu a trebuit să-i cer domnului Ortiz un împrumut, un avans ca să-mi pot plăti chiria.

Lino, da, îmi trimitea bani din când în când, ca și cum așa putea să-și răscumpere vina de a fura din contul meu, a mă aduce în

situația să cer altora bani ca să-mi achit chiria. Da, era copilul meu, încheie ea, dar semăna leit cu tatăl lui.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru tot ce ați făcut, doamnă Franco, și îmi pare nespus de rău că ați avut parte de asemenea pierderi. Imediat ce va fi posibil, o să iau legătura cu dumneavoastră, ca să vă puteți îngropa fiul.

După ce-i conduse afară, reveni în biroul său. Așezându-se, verifică accesul la dosarele pe care dorea să le obțină, constatând că Whitney se ocupase de problema cu pricina.

Își comandă cafeaua, se așeză pe scaun, după care, citind, își luă notițe în legătură cu numele celor care anchetaseră cazul, numele martorilor, ale victimelor și despre pagubele produse.

Se opri asupra numelui lui Lino, văzu că în documentul respectiv se specifica faptul că persoana în cauză nu fusese localizată, după care citi și declarația Teresei care menționa că el plecase de acasă cu două zile în urmă. O declarație care fusese susținută și de alții. Inclusiv de Penny Soto.

Joe Inez fusese interogat și mai apoi eliberat, având un alibi solid. La rândul său, întărise declarația Teresei referitoare la Lino. Anchetatorii cercetaseră cu de-amănuntul zonele din împrejurimi, căutaseră în toate acele locuri frecventate de Lino și Chavez, urmărind traseul mijloacelor de transport pe care cei doi le avuseseră la dispoziție. Lino dispăruse parcă luat de vânt - și, dacă citeai printre rânduri raportul întocmit de către detectiv, băgai de seamă că el nu crezuse că Lino plecase înaintea celui de-al doilea incident.

— Hei, nici eu nu cred, îi dădu Eve dreptate. Luă cu ea notițele și se duse s-o scuture nițeluș pe Penny.

Avocatul purta un ghiul de aur - mare cât pancarta din fața unei case - pe degetul mijlociu al mâinii drepte și un costum în nuanța

calcarului radioactiv. În păr avea atâta ulei, că ai fi putut, practic, să prăjești o armată de pui, iar dinții erau de un alb strălucitor și impresionant.

Eve cugetă: *Tu chiar vrei să fii un clișeu?*

În clipa în care ea intră în încăpere, el se ridică, în toată înălțimea lui de doar 1,55 metri. Iar un centimetru provenea de la tocurile ciocatelor[8] sale din piele de șarpe.

— Clienta mea a așteptat aici mai mult de două ore, începu el, și în cea mai mare parte a acestui timp nu a beneficiat de consiliere.

— Da, sigur, sigur. Eve se așeză, deschizând dosarul pe care-l adusese cu ea. Avocatul dumneavoastră, fiindcă presupun că asta este. Eve ridică ochii spre avocat. Ar trebui să știi că o așteptare de două ore reprezintă o perioadă de timp rezonabilă, având în vedere că nu ați fost interogată din moment ce ați solicitat mai întâi prezența unui consilier legal. Prin urmare, ar fi cazul să luați loc, ca să nu mai pierdem timpul. Pornesc înregistrarea. Citi tot ceea ce era de citit, ridicând sprâncenele în direcția avocatului. Cine o reprezintă pe doamna Soto?

— Carlos Montoya.

— Care este de față la prezentul interogatoriu. Domnule Montoya, ați dat la scanat legitimația și licența dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— Bun. Doamnă Soto, vi s-au citit drepturile și ați declarat că le-ați înțeles, la fel și obligațiile pe care le aveți.

— O mizerie.

— Dar ați înțeles toată această mizerie?

Penny înălță din umeri.

— Am înțeles perfect, așa cum am priceput că eu și avocatul meu o să vă dăm în judecată pentru arestare nejustificată.

---

[8] *Ciocate* - cizme cu bot ascuțit.

— Ei, n-ar fi distractiv? Ești acuzată că ai atacat un polițist, la care se adaugă atac armat și rezistență în momentul arestării.

— Nici măcar nu te-am atins.

— Te rog să-ți vezi lungul nasului, din moment ce eu am fost cea agresată. Oricum, sunt dispusă să negociez în privința acuzațiilor de mai sus, dacă și tu ești dispusă și capabilă să răspunzi la întrebările legate de Lino Martinez și de evenimentele la care a fost părtaș.

— Ți-am spus deja, nu l-am văzut pe Lino de când aveam cincisprezece ani.

— M-ai mințit.

— Clienta mea…

— E o mincinoasă, dar probabil că dumneata ai întâlnit mulți clienți asemenea ei. Și eu. Cadavrul lui Lino Martinez tocmai a fost identificat în mod oficial. Am aflat că el a pretins, mai bine de cinci ani, că este preotul Miguel Flores, frecventând în tot acest timp bodega unde lucrezi. Știm foarte bine că în trecut ați avut o relație. Dacă insiști în continuare că nu-l cunoșteai, atunci nici noi nu renunțăm la acuzațiile de agresare a unei autorități și opunere în momentul arestării și, având în vedere cazierul pe care-l posezi, vei sta o vreme după gratii.

Eve închise dosarul, se ridică, pregătindu-se să iasă.

— Ba nu voi sta aici fiindcă ți-am împins mâna în secunda în care ai dat să mă apuci de braț.

— Oooo, ba da, și pentru că ai scos cuțitul, fiindcă m-ai scuipat în față, pentru că nu te-ai lăsat arestată. Și fiindcă tot nu mă cunoști, dă-mi voie să pun punctul pe i - atât pentru tine, cât și pentru domnul avocat - și să-ți spun că în cazul în care ai stat cel puțin o dată de vorbă cu Lino Martinez, dacă l-ai întâlnit undeva, în afara acelui local, atunci eu voi afla acest lucru. Și după aia o să te „aranjez" pentru mărturie falsă - după care o să mă întreb dacă nu cumva ai umblat cu o sticluță de cianură, și…

— Aiureli, atâta tot.

Eve se mărgini se surâdă, întorcându-se cu fața spre ușă.

— Stai așa, vreau să vorbesc cu avocatul meu înainte să mai declar și altceva.

Opresc înregistrarea. Eu o să ies ca să puteți sta de vorbă.

Eve îi lăsă singuri, gândindu-se să se ducă la aparatul cu răcoritoare ca să-și ia o doză cu pepsi, dar hotărî că totul se va termina cât ai zice pește. În mai puțin de trei minute, Montoya apăru în pragul ușii.

— Se pare că în clipa asta dorește să-și schimbe declarația.

— Peeerfect. Eve reveni înăuntru, se așeză, zâmbi și își încrucișă brațele la piept. După care așteptă.

— În cazul în care clienta mea o să vă răspundă la întrebările legate de Lino Martinez, veți renunța la acuzațiile de astăzi.

— Dacă răspunde sincer, dacă răspunsurile ei o să mi se pară satisfăcătoare, o să scape de respectivele acuzații.

— Hai, Penny, povestește.

— Știți, chiar de când a început să vină acolo, am simțit ceva, am avut un presentiment. El nu semăna cu Lino, nu mult. Dar semăna, într-un fel. Și poate că, după un timp, chiar am început să flirtăm unul cu altul. Era ciudat, fiindcă era preot, iar mie nu-mi plac bărbații cu aer de sfinți. Dar între mine și Lino a fost întotdeauna o scânteie. Făceam multe împreună pe vremuri și încă mai simțeam ceva pentru el.

— Ați început, joaca" înainte sau după ce ai aflat cine e?

Penny surâse ironic.

— Înainte. Cred că el a făcut primul pas. Sau poate că eu am fost aceea. La bodegă, în camera din fund, după ora închiderii. Doamne, *ce-mi mai făcea.* Și fără să-și dea jos chiloții, înțelegeți? Cred că era vorba despre chestia aceea cu celibatul. După aceea, ne-am mai întâlnit de câteva ori într-un apartament al unei amice de-a mea. Ea

lucrează de noapte. Sau foloseam o cameră, dintr-acelea care se închiriază cu ora. Atunci, după ce am făcut ce-am făcut, mi-a spus. Am râs pe cinste.

— Ți-a povestit ce s-a întâmplat cu părintele Flores?

— Da' ce-mi păsa mie de el? De unde să știu eu de existența lui?

— De ce a ales mascarada asta cu preoția?

— Voia să se întoarcă, să nu mai aibă de-a face cu legea. Voia ca lumea să-l considere o persoană importantă, îi plăcea să fie respectat.

— E vorba de cinci ani, Penny. Nu mă lua drept idioată. Ce alt motiv mai avea?

— În plus, adora secretele, păcatele. Când putea și voia, se folosea de ele.

— Șantaj?

— Da, cred că avea câteva puse la păstrare. Mai multe decât un preot. Când avea chef, rezerva o cameră la un hotel elegant, comandam prin room-service, și așa mai departe. Plătea cash.

— Obișnuia să-ți cumpere una, alta?

— Bineînțeles. Ea își duse degetul la unul dintre cerceii pe care-i purta. Lino nu era un zgârcit.

— Avea mare încredere în tine.

— Lino și cu mine ne cunoșteam de multă vreme. Aveam nevoie unul de altul. Despre asta era vorba. Ea pocni cu palma deasupra tatuajului. Simbolizează familia, ideea de protecție. Mama nu mi-a fost de niciun ajutor. Era preocupată mai mult de următoarea ei relație decât de mine. Mai mult o interesa chestia asta, în loc să-l împiedice pe tata să abuzeze de mine. Prima dată când m-a violat, nici nu împlinisem doisprezece ani. În plus, mă bătea bine, bine de tot, dar îmi spunea că, dacă-mi țin gura și nu povestesc nimănui, nu o s-o mai facă. Am tăcut doi ani, după care nu am mai rezistat. M-am alăturat grupării Soldados și uite așa m-am ales și eu cu o familie.

— Datele pe care le deținem precizează că tatăl tău a fost ucis când tu aveai paisprezece ani. A fost înjunghiat. Tăiat în bucăți.

— N-a fost nicio pierdere.

— Tu l-ai ucis?

— Clienta mea nu va răspunde la această întrebare. Penny, nu e cazul să răspunzi la întrebare.

Penny se mărgini să zâmbească, frecând cu degetul semnul criminalilor de pe tatuaj.

— Tu și Lino, concluzionă Eve. Alcătuiați o echipă dată naibii. Și doi ani mai târziu, el s-a evaporat. A dispărut.

— Nimic pe lumea asta nu durează veșnic.

— Ai participat la plănuirea exploziei împotriva grupării Skull.

— Clienta…

Penny ridică un deget pentru a-l reduce la tăcere pe avocatul ei.

— Atunci, cu mulți ani în urmă, m-au interogat și mi-au dat drumul. Nu a putut dovedi nimeni niciodată că a fost opera celor de la Soldados.

— Au murit câteva suflete.

— Asta se întâmplă în fiecare zi.

— Lino a plănuit tot. El era unul dintre lideri, și avea și abilitățile necesare.

— Cred că nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat, din moment ce el este mort.

— Da, el este. Dar tu nu. Și avocatul tău, prezent aici, îți poate confirma că o crimă se poate ancheta oricând, neavând un termen limită.

— La fel ca și atunci, nu aveți cu ce să mă prindeți în privința asta.

— Ce aștepta Lino? Când urma să vină și ziua „plății”, Penny?

— Habar nu am la ce te referi. Ea privi în altă parte. El e mort deja, așa că nu mai avem cum să-l întrebăm.

— Unde se află acum Steve Chavez?

— Nu știu. N-aș putea să-ți spun. Ea căscă. Am terminat?

— Lino își planifica bine timpul, trăia pe picior mare, după care revenea la statutul de preot, acolo unde putea să stea ascuns. Un bărbat nu face așa ceva cinci ani de zile doar ca să facă sex cu fosta lui iubită.

— El mă iubea. Discutam mereu că vom pleca împreună, că vom face mulți, mulți bani, după care să revenim aici victorioși. Nu ne-a ieșit planul, dar el s-a întors.

— Ai alibi pentru ziua morții lui?

— Am deschis bodega la șase dimineața, împreună cu Roșită. Am pregătit totul și, după aceea, trei ore încheiate am servit clienților micul dejun. În jurul orei zece, eu și Pep - băiatul care se ocupă de marfa - ne-am petrecut pauza împreună, în camera din spate, după care eu am revenit la tejghea și am lucrat până ce a venit primul polițai și a început să pună întrebări. Și așa am aflat că el murise.

— Și după aceea?

— Am stat până la sfârșitul programului meu și apoi am plecat acasă. Ce altceva ar fi trebuit să fac?

— Bine. Ești liberă să pleci.

— La naiba, era și timpul.

Eve așteptă ca ei să părăsească încăperea. Rămase singură, în tăcere, vreme de un minut.

— Opresc înregistrarea.

Imediat ce reveni la birou, rămânând în picioare, în fața ferestrei micuțe, intră Peabody.

— Hei, ai aflat ceva de la Penny?

— Mda. Un amestec de minciuni și adevăr. Mai mult minciuni, dar adevărul m-a ajutat să-mi fac cât de cât o imagine. Ea pretinde că nu știe ce a pățit adevăratul Flores - dar minte. Că nu știe ce naiba aștepta Lino aici altă minciună. A admis că nu știa nimic despre explozia aceea. Nu a fost o minciună, ci mai degrabă un „Hai,

scorpie, dovedește-o". La fel a procedat și cu locul în care se află Steve Chavez. A declarat că Lino o iubea. Cred că era adevărat, sau cel puțin asta credea ea. Nu a spus nici măcar o dată că ea l-a iubit. Dacă ar fi declarat asta, cu siguranță ar fi mințit. Dar în ultimii ani, cei doi au „dansat" de mama focului împreună.

— Dacă au avut o relație atât de lungă, atunci cu siguranță că el i-a vorbit despre planurile sale.

— Mda. Cred că el a ajutat-o să ucidă pentru prima dată, și așa s-a ales cu semnul specific - poate că l-au obținut lucrând în echipă, și asta ar concorda cu ceea ce declara Teresa. E vorba despre tatăl ei. A abuzat-o sexual. Și nu a mai putut suporta situația. L-au ciopârțit.

— A recunoscut că…

Nu. A recunoscut abuzul, și informația respectivă e adevărată. A admis că, la vârsta de paisprezece ani, a aderat la banda aceea de cartier ca să scape, ca să aibă și ea o familie, să poată fi protejată. Tatăl ei a fost găsit mort, tăiat în bucăți, într-o clădire abandonată, când ea avea paisprezece ani. El era dealer, iar poliția a crezut că una dintre tranzacțiile sale ilegale se sfârșise prost. Probabil că nu s-au străduit să cerceteze mai în amănunt.

De ce ar fi făcut-o? Oricum, ea și Lino ar fi avut acoperire. Cei din bandă le-ar fi oferit alibiul necesar, sau ar fi amenințat că bagă pe oricare altul în beleaua respectivă.

Auzi cum Peabody închide ușa biroului, după care se întoarce.

— Te simți bine?

— Da. Eve se duse lângă AutoChef, programându-și o cafea. Să ne vedem mai departe de treabă. Trebuie să cercetăm atent dosarul acela vechi. Am obținut dosarele referitoare la cele două explozii, așa că va trebui să luăm legătura cu anchetatorii. Trebuie s-o presăm mai mult pe Penny.

— Tu crezi că ea l-a ucis pe Lino?

— O să verificăm alibiul ei, dar sunt sigură că e unul curat și cât se poate de puternic. Mi l-a servit chiar ea, pe tavă. Nu, nu cred că ea e capul răutăților. Nu cred că ea a fost ucigașa. Dar eu cred că a fost amestecată în povestea asta. Ori, în cel mai rău caz, știe cine e autorul.

— Poate că cei doi s-au certat. O ceartă între iubiți.

— Poate. Nu prea mi se pare genul de femeie care nu se enervează deloc pe iubit vreme de cinci ani de zile. Sau de femeie care are de-a face cu un singur bărbat, vorbi ea încet, oferindu-i o cană cu cafea lui Peabody. Hai să vedem dacă a mai avut pe cineva în afara lui Lino. Lino se folosea de informațiile obținute în confesional, șantajând atunci când îi convenea. Deci, nu-l prea văd drept un bărbat care se lăsa dus de nas. Așa că trebuie să vedem cine se folosea de biserică; cine avea suficiente resurse ca să te facă să-ți plătești păcatele. Și trebuie să aflăm și cine au fost victimele și care au fost pagubele în cazul exploziei produse la restaurant.

— Știi că am afirmat că totul începe să prindă contur? Ei, acum simt cum totul se împrăștie.

— Da, în mii de alte cioburi. Dar trebuie să cadă și ele undeva. Hai să începem cu exploziile, să ne grăbim. Anchetatorii de atunci încă lucrează. Caută-l pe detectivul Stuben de la 46. Vezi dacă el sau fostul lui partener au timp de o discuție mai amănunțită.

— Bun. Dallas. Ea voia să mai adauge ceva, și lucrul acesta i se vedea foarte bine pe chip. Simțea nevoia să o liniștească, să o asigure că totul va fi în regulă.

— Deocamdată să trecem la treabă, Peabody. Asta-i tot.

Aprobând printr-o mișcare a capului, Peabody ieși din birou, iar Eve reveni în fața ferestrei. Avea destul timp, își zise Eve, avea timp suficient, mai târziu, să simtă pe pielea ei, să empatizeze cu încă o tânără care ucisese ca să scape de brutalitatea și de abuzurile comise de tatăl ei.

Termină de băut cafeaua, după care solicită informațiile din dosarul Soto. Și-i fu recunoscătoare lui Peabody care o anunță, în scurt timp, în legătură cu răspunsul favorabil al lui Stuben, înainte ca ea să se apuce să le cerceteze mai amănunțit.

Stuben voia să se întâlnească cu ea la o gustare, chiar Ia magazinul pentru polițiști al cărui patron era. Deja se delecta cu un sandvici „mister", alături de o băutură slabă, în secunda în care Eve și Peabody sosiră la locul stabilit.

— Domnule detectiv Stuben. Locotenent Dallas. Partenera mea, detectiv Peabody. Eve îi întinse mâna. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Nicio problemă. Tonul lui trăda că era originar din Bronx. Tocmai luam prânzul. Mâncarea e foarte bună aici, dacă vreți să luați masa sau aveți o întâlnire.

Nu am avea nimic împotrivă. Eve se hotărî să aleagă un hotdog și un soi de paste în formă spiralată, observând că Peabody dorea să se răzbune pe burrito mâncat dis-de-dimineață, alegând un platou mare, asortat.

— Kohn, fostul meu partener, e plecat la pescuit. Vrea să vadă cum o să fie la pensie înainte să facă marele pas, începu Stuben discuția. Dacă doriți să stați de vorbă cu el, să știți că se întoarce mâine.

Stuben se șterse la gură cu un șervețel de hârtie.

— În primul an după producerea celor două explozii, obișnuiam să caut informațiile respective o dată la două luni. Poate și mult după aceea. Clătină din cap, mușcând din sandvici. Scoteam dosarele, le revizuiam, urmăream câteva piste o dată, de două ori pe an, dacă apăreau nelămuriri în cadrul altor anchete. La fel făcea și Dack - partenerul meu. Stăteam exact așa ca acum, mâncând sau bând câte o bere, și analizam din nou informațiile acelea. Zece-

doisprezece ani după aceea, le tot studiam. Unele pur și simplu nu-ți dau pace.

— Aveți dreptate, nu-ți dau.

— Zona aceea trecea atunci printr-o perioadă foarte dificilă. Nu și-a putut reveni după Războaiele Urbane. Nu aveam suficienți polițiști pe străzi, suficiente patrule care să controleze bandele existente. Așa că ele ne-au cam ars fundul, scuzați-mi expresia.

— L-ați cunoscut pe Lino Martinez?

— Da, pe nemernicul ăla mic și pe restul găștii. Pe vremea când eram activ, lucram în zona respectivă, pe stradă. La opt ani deja ajunsese un copil-problemă. Fura, spărgea magazine, distrugea doar de dragul de a ști că a stricat ceva. Mama lui s-a străduit. Am văzut cu ochii mei cum îl țâra la școală, la biserică. Când avea aproape zece ani, l-am prins cu buzunarul plin de, Jazz". Dar nu i-am făcut nimic de dragu' mamei lui.

— Dar pe Nick Soto îl știți?

— Era dealer, un dur al străzii, se purta tare rău cu femeile și chestia asta îi dădea satisfacție. Un nemernic care reușea mereu să-ți alunece printre degete. Dar cuiva i-a scăpat cuțitul în trupul lui. Așa, de vreo cinci, șase ori la rând. Nu am lucrat eu la cazul lui, dar îl știam cât de cât.

— La momentul respectiv, a stat cineva de vorbă cu fiica lui sau cu Lino?

El făcu o pauză, frecându-și obrazul cu unul dintre degete.

— Cred că da. Lino și fata aceea, Soto, erau apropiați, foarte apropiați. De fapt, eu cred că ea era mult mai rea decât el, mai rea decât Lino. Da, el fura… și făcea chestia asta pentru bani. Dacă bătea pe careva măr, o făcea cu un motiv anume. Cu un fel de scop. Ea? Emana înjur numai ură, oriunde s-ar fi dus. Dacă fura, o făcea ca să-i ia cuiva acel ceva. Dacă bătea pe cineva, o făcea fiindcă îi plăcea și voia să fie a naibii. Îi cercetați pentru cazul acela?

— Azi ara arestat-o pe Soto fiindcă nu a fost cuminte. Pretinde că tatăl său obișnuia s-o violeze, în mod regulat. Dar nu avem dovezi.

— Cum vă spuneam, eu nu am lucrat la cazul cu pricina. Dar cunosc câteva detalii. El clătină din cap. Dacă ar fi existat o asemenea dovadă, aș fi știut.

— După explozie, Lino a fost căutat.

— Pe vremea aceea, era membru Soldados, iar el și Chavez aveau gradul de căpitan. Locația nu aparținea strict zonei în care activau membrii Skull. Era un teritoriu disputat între ei, dar o mare parte dintre ei își făcea veacul pe acolo. Era vorba despre o dispută de ordin comercial. Știu bine că a fost mâna unui Soldado, iar membrii Soldados nici nu îndrăzneau să respire dacă Lino nu le permitea acest lucru. Doamna Martinez a declarat că Lino plecase de acasă, cu două zile înainte de producerea exploziei.

El clătină din cap.

— Trebuia să o cred, ori, dacă nu, trebuia să-mi imaginez că așa credea *ea.* Ne-a permis să percheziționăm casa, zona. Nici urmă de el, cu toate că ne-am interesat și pe la vecini, și nu toți îl îndrăgeau pe cel pe care-l considerau ca fiind fiul unei scorpii. Dar și ei ne-au relatat aceeași poveste. Că a plecat chiar înainte de incident. Am întors „flacăra" către membrii Soldados, am întețit focul. Ne-am zis că niciunul dintre ei nu va refuza oferta noastră. Dar au făcut-o, doamnă locotenent, i-au acoperit, pe Martinez și pe Chavez. Instinctul îmi spune că am dreptate, simt asta.

— Și instinctul meu îmi comunică exact același lucru.

— Le-ați dat cumva de urmă? Măcar unuia dintre ei?

— Lino Martinez e deja la morgă.

Stuben rămase ca prostit.

— Acolo e locul cel mai potrivit pentru el.

— Ce îmi puteți spune despre celelalte bande? Credeți că vreuna dintre ele ar fi fost capabilă să-l ucidă pe Lino după atâția ani?

— Cei de la Skull, cei de la Blood. Foarte mulți au murit deja, unii au plecat, alții sunt în pușcărie. Câțiva mișună încă pe aici, fie că e vorba de o bandă, fie de cealaltă. Dar exploziile s-au încheiat de multă vreme. Dar el cum a dat colțul?

— Nu ați aflat de crima de la biserica St. Cristóbal? Cea în care unul dintre preoți a sfârșit otrăvit.

— Martínez?

— Mda. Ce părere aveți despre povestea asta, despre faptul că a făcut pe preotul cinci ani de zile - în văzul tuturor?

Stuben căzu pe gânduri, uimit, sorbind din licoarea sa cu frișcă.

— Era un bărbat ambițios. Avea creier și reușea să-și păstreze sângele rece. Era greu să-l prinzi cu ceva, chiar și pe vremea când era un copil. Știa cum să-și acopere urmele sau se pricepea să pună pe altul să se ocupe de chestia asta. La șaisprezece ani, s-a luptat din răsputeri să ajungă în fruntea grupării Soldados. Cred că exista o miză, era un soi de joc. Cred că a avut un motiv foarte important ca să stea ascuns. Pentru asta ați arestat-o pe Soto?

— Da, astăzi.

— Ea ar fi trebuit să știe, nu mă îndoiesc nicio clipă de asta. Dacă se întorcea, se ducea direct la Penny Soto. Lino avea un punct slab, și acesta era ea. I-a oferit funcția de locotenent, iar ea nu împlinise cincisprezece ani, pentru Dumnezeu. Se zvonea că, din cauza asta, în bandă au avut loc câteva dezertări. Lino l-a adus înapoi pe dezertor, după care i-a permis chiar ei să-l bată măr. Bineînțeles că dezertorul a afirmat, de pe patul spitalului, cu toate că falca lui era ferfeniță, că a căzut pe niște trepte. Pe vremuri? Nu reușeai să-i asmuți pe unii împotriva altora. Mai repede își vârau cuțitul în inimă.

— Vremurile se schimbă.

Stuben aprobă, dând din cap.

— Așa e. Ați putea să faceți o încercare cu Joe Inez.

— Deja am stat de vorbă cu el, o singură dată. El e veriga slabă? se interesă ea, dar era mai mult un gest de curtoazie, fiindcă răspunsul îi era deja cunoscut.

— Ar putea fi, într-adevăr. Joe… el nu are instinct de criminal. Nu e suficient de dur ca să comită o crimă.

— Ar fi cazul să mai discut și cu alții? Vreun fost membru? Am rugat deja două persoane să-mi facă rost de o listă cu numele lor, dar cred că dumneavoastră știți mult mai bine cum stau lucrurile.

— Nu pot să vă ofer numele niciunui cap de pe vremea aceea, fiindcă s-au dus cu toții. Ori au murit, ori sunt la pușcărie, ori au plecat unde au văzut cu ochii. Alții au rămas în zonă, dar aceștia erau luptători de rând. Liderii erau Martinez și Chavez. Și Soto. Când cei doi au șters-o, ea a preluat comanda.

— Vă mulțumesc mult, domnule detectiv.

— Dacă o să aflați ceva legat de cele două explozii, atunci suntem chit.

Ea se ridică, râmând pe loc.

— Încă ceva. Familiile victimelor. Păstrați legătura cu ele?

— Din când în când.

— Dacă e nevoie, pot să vă mai caut?

— Știți unde să mă găsiți.

17

Eve își ascultă instinctul și se duse din nou la biserica St. Cristóbal. Rosa, cu părul prins în coc deasupra unei fețe plăcut

îmbujorată, răspunse imediat la ușă. Purta șorț pe deasupra unui top în culori vii și a unei perechi de pantaloni-pană negri.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

— Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră, dar și pentru părintele López și părintele Freeman.

— Momentan, părintele López și părintele Freeman nu sunt aici, dar… Aveți ceva împotrivă dacă mergeți în partea din spate, la bucătărie? Tocmai coceam pâine și m-ați prins în mijlocul acțiunii.

— Sigur. Faceți pâine de casă? adăugă Eve, în vreme ce ea și Peabody traversară casa parohială, urmând-o pe Rosa. Adică din făină?

— Da. Rosa îi zâmbi, privind peste umăr. Și din alte ingrediente. Părintele López, în mod special, adora pâinea mea cu rozmarin. Tocmai așezam coca în forme și nu vreau să crească aluatul prea tare, ca să dea pe afară.

În bucătăria mică, pe masa de lucru se găseau un castron mare, un blat din piatră și o cană cu făină.

— Mama mea cocea pâine, comentă Peabody. Bunica, sora mea de asemenea. Se mai amesteca și tata uneori.

— E vorba de un talent extrem de plăcut, și treaba asta te relaxează. Dumneavoastră pregătiți preparate la cuptor?

— Nu prea. Și, la drept vorbind, nu am mai pregătit de mult ceva.

— Da, îți cere timp. Rosa lovi cu pumnul într-un bol în care se afla aluatul, iar Eve se încruntă. E un gest terapeutic. Rosa râse, întoarse aluatul pe blatul din piatră pe care lucra, apucându-se să-l pocnească și să-l frământe. Ei, ia spuneți-mi, cu ce vă pot fi de folos?

— Ați locuit în cartier, răspunse Eve, în primăvara lui 2043. Atunci au avut loc două explozii cu bombă.

— Ahhh. Privirea Rosei se tulbură. Niște vremuri teribile. Atâtea pierderi, atâta suferință, teamă. Fiii mei erau mici pe vremea aceea. I-am ținut închiși în casă și o lună de zile nici nu i-am mai dus la

școală, fiindcă îmi era întotdeauna frică de ceea ce s-ar fi putut întâmpla imediat după aceea.

— Nu s-au operat arestări.

— Nu.

— Pe Lino Martinez l-ați cunoscut?

— Dacă ați fi locuit aici în anii aceia, l-ați fi cunoscut și dumneavoastră. Făcea parte din banda numită Soldados. El și gorila aia de Steve Chavez. Că *să-iprotejeze* pe cei din cartier, așa declara el. Ca să păstrăm ce era al nostru. Biata lui mamă! Muncea atât de mult. Lucra pentru unchiul meu, la restaurant.

— Anchetatorii bănuiau că Lino a provocat explozia aceea, dar nu au reușit niciodată să stea de vorbă cu el.

— Eu mi-am imaginat întotdeauna că a fost și mâna lui. Banda aceea era propria lui religie, și la vremea respectivă, la vârsta aceea, era un fanatic. La orice replica prin violență. Dar a plecat înainte de acel eveniment - adică de explozia celei de-a doua bombe. Mulți au crezut că el a plănuit tot, a pus lucrurile la punct, după care a fugit ca să scape de arestare.

Rose formă trei rulouri lungi de aluat, după care, spre fascinația ezitantă a lui Eve, începu să le împletească, exact așa cum o femeie își împletește părul.

— Când a avut loc prima explozie, s-a presupus că el participa la petrecerea aceea, continuă Rose. Îi plăcea să danseze. Dar nu a participat. Niciunul dintre apropiații lui nu era acolo când s-a întâmplat nenorocirea, cu excepția lui Joe Inez. Fiica lui Lupe Edwards, Ronni, a murit atunci. Nici nu împlinise șaisprezece ani.

Eve lăsă capul într-o parte.

— Și Lino sau Chavez nu erau acolo? Nu vi se pare straniu?

— Ba da. Cum vă spuneam, lui îi plăcea să danseze, îi plăcea să fure și după aceea să se facă nevăzut. Am auzit că deja o tuliseră când a explodat bomba aceea. În concluzie, poate că așa a fost. În

orice caz, Ronni a fost omorâtă. Mulți copii au fost răniți, unii foarte grav, și s-a zvonit că bomba îi era destinată lui Lino. După ce a plecat, atât de repede după explozie, mulți au fost de părere că el a fugit, știind că cei de la Skull vor încerca din nou. Au zis că el a plecat ca să nu mai aibă de pătimit și alți oameni nevinovați. Ea făcu o grimasă. Ce să zic, de parcă ar fi fost un erou.

Eve studie atent chipul Rosei.

— Dumneavoastră nu ați fost de aceeași părere.

— Nu. Eu cred că a plecat fiindcă era laș. Cred că el a plănuit cea de-a doua explozie și s-a asigurat că va fi suficient de departe atunci când ea va avea loc.

— Nici cu această ocazie nu a fost nimeni arestat.

— Da, așa e, dar toți și-au dat seama că fuseseră cei de la Skull. Cine altcineva?

Eve se sfătui cu sine câteva clipe.

— Ați avut vreodată probleme cu Lino, dumneavoastră personal?

— Nu. În timp ce vorbea, ea formă un cerc din aluat, îl așeză într-o formă pentru copt, după care se apucă să formeze alte baghete. Eu eram, bineînțeles, mult mai în vârstă ca el, iar băieții mei erau prea mici ca el să fie interesat în a-i recruta. În plus, mama lui lucra pentru familia mea. Nu mi-a făcut probleme și nici familiei mele nu i-a făcut necazuri. Da, știu că pe băieții mai mari a încercat să-i recruteze, dar bunicul a stat de vorbă cu el.

— Hector Ortiz?

— Da. Lino îl respecta pe Poppy, așa cred, pentru tot ceea ce reușise să realizeze, iar Poppy al meu era mândria cartierului. Lino ne-a lăsat în pace.

Ea se opri din frământarea celui de-al doilea rând de aluat, privind-o atent pe Eve.

— Nu înțeleg. Lino a plecat acum mulți ani. Credeți că a avut de-a face cu părintele Flores - sau, mă rog, cine era el -, cu moartea acestuia?

— Bărbatul care a fost otrăvit, cel care purta numele Flores, era Lino Martinez.

Mâinile Rosei se ridicară automat din aluat, iar ea făcu un pas în spate, buimăcită.

— Nu. Nu se poate. Eu *îl cunosc.* Mi-aș fi dat seama. I-am gătit, i-am făcut curat și…

— Îl știați pe vremea când avea șaptesprezece ani, dar nu ați avut de-a face cu el, iar el nu v-a făcut necazuri.

— Da. Da. Dar chiar și așa, ar fi venit la restaurant ori l-aș fi întâlnit pe stradă. Cum să nu-mi fi dat seama că e el? Penny Soto! Cea care lucrează la bodega de lângă biserică. Ea era… ei au fost…

— Da, știm.

Rose frământă din nou aluatul, dar de data asta privirea ei avea o căutătură aspră.

— Dar de ce să aleagă o asemenea revenire? Să se prefacă atâția ani. Și pot să vă garantez că ea a știut - femeia de la bodegă. Și cred că au întreținut și relații intime. Precis au făcut sex în tot timpul acesta, cât el a lucrat ca preot. Cred că chestia asta o excita, precis. Cățeaua. *Pută.*

Își dădu ochii peste cap, oprindu-se din treabă ca să-și facă semnul crucii.

— Cât stau în casa parohială, m-am străduit să nu înjur, dar mai sunt și excepții. Și vă pot asigura de un lucru, vorbi ea mai departe, ofensată. Dacă s-a întors sub identitatea asta, înseamnă că nu avea gânduri curate. Oricât s-ar fi prefăcut, oricât timp ar fi petrecut el la centrul pentru tineri, la biserică, precis nu avea intenții bune.

— Aici avea prieteni, prieteni vechi. Dar și dușmani.

— Majoritatea celor cu care s-a războit nu mai sunt. Habar nu am, dar dacă aș ști v-aș spune care dintre ei l-ar fi ucis dacă ar fi aflat una ca asta. Orice ar fi făcut, orice ar fi făcut el în trecut sau indiferent ce ar fi sperat să obțină, moartea lui nu era soluția potrivită. Așa să știți.

— Sper că, în cazul în care ați avea o idee despre cele întâmplate, mi-ați împărtăși-o și mie.

— Sigur că da. Ea oftă, formând încet un cerc din aluat. Mama lui, Teresa, a trimis flori pentru slujba de înmormântare. Din când în când, am stat de vorbă cu ea, nu chiar atât de des cât ar fi trebuit. A aflat și ea vestea?

— Da.

— Credeți că e bine dacă stau de vorbă cu ea? Dacă îi transmit condoleanțe? Era fiul ei. Asta nu se va schimba niciodată, orice ar fi.

— Cred că i-ar plăcea să stați de vorbă. Ne-ați putea spune și nouă unde îi putem găsi pe părintele López și pe părintele Freeman?

— Părintele Freeman e plecat pe la casele oamenilor. Cred că într-o oră, o oră și ceva, se întoarce. Iar părintele López s-a dus la centrul pentru tineri.

— Vă mulțumim. Gata, vă lăsăm să lucrați. Încă ceva. Penny Soto, cu cine umblă în perioada asta? Cu cine se culcă?

— În caz că ar avea prieteni, eu nu-i cunosc. În plus, se spune că se culcă cu diverși. Mama ei era o epavă, iar tatăl ei era dealer, făcea tot soiul de afaceri necurate. A fost omorât când ea era încă o puștoaică, iar mama ei a fost ucisă cu mulți ani în urmă.

Clătinând din cap, Rosa așeză în forma pentru copt cea de-a doua pâine rotundă, după care începu să le ungă pe ambele cu un fel de ulei.

— A avut o viață grea, începuturile au fost foarte dificile, dar ea a refuzat ajutorul oferit de biserică, de locuitorii cartierului nostru, a

refuzat orice fel de sprijin. A ales, în schimb, să intre în banda aceea. Și-a ales propriul stil de viață.

— Impresii? întrebă Eve, în timp ce se îndreptau împreună spre centrul pentru tineri.

— E o femeie extrem de directă, o femeie care se va blestema fiindcă nu și-a dat seama că omul a cărui casă o îngrijea era, în realitate, Lino. O să reflecteze la întreaga poveste, cu mare atenție. Și dacă îi va veni vreo idee, precis că o să ne contacteze.

— Da, sunt de aceeași părere. Acum, fa următorul exercițiu, te rog. Lino și gașca se duceau adesea la dans în perioada în care a avut loc explozia aceea. Dar, în momentul respectiv, niciunul nu a fost de față. În linia focului, să spunem așa, nu a fost decât Joe. Și câteva zile după aceea, chiar înainte ca Lino să părăsească orașul, cei doi s-au certat. Nu s-au operat arestări. Poliția e cu ochii pe cei de la Skull, cercetându-i atent, dar nu are posibilitatea să le pună în cârcă acest eveniment. Poate și pentru că nu au avut, în realitate, nicio legătură cu el.

— Tu crezi că Lino a plănuit ambele explozii? Ia stai puțin. Ajungând în apropierea centrului pentru tineri, Peabody se rezemă de mașină și privi în zare. Îți dorești războiul, vrei să devii un erou - să devii cineva. Disputa teritorială e mai atrăgătoare decât o ofensă pe care nu o provoacă nimeni. Exploziile dovedesc că nu mai e vorba de simple încăierări de stradă. Ajungi să pui bombe pe propriul teritoriu - explodează o școală de dans, mor sau sunt răniți oameni nevinovați, mulți nevinovați. Chiar și cei care nu te plac, chiar și membrii acelor bande sunt puși la punct.

— După aia, dai sfoară în țară că tu erai, de fapt, ținta. Ei vin să te caute. Iar tu le-o plătești, de data asta mult mai rău.

— Bun, dar de ce să pleci?

— Pleci în clipa în care ești deja cineva, când ești deja pe buzele tuturor. Te asiguri că lumea vorbește cum că tu ai plecat fiindcă nu-ți doreai ca cei de la Skull să mai omoare alți oameni nevinovați când or vrea să se răzbune pe tine, din nou. Și drept dovadă, renunți la propria identitate.

Urmând exemplul lui Peabody, Eve se rezemă de mașină. Pe partea cealaltă a străzii, o doamnă își mătura curtea, iar undeva în apropiere, florile formau o cascadă multicoloră, alunecând peste marginile unui ghiveci de un alb strălucitor. Stropii ploii matinale licăreau și acum pe petalele și frunzele lor.

— Poliția nu reușește să te înhațe, continuă Eve, nu doar fiindcă nu mai ești în oraș, dar și pentru că totul dovedește că tu nu mai erai aici. Avea răbdare, știa să aștepte, nemernicul dracului. Ai de gând să revii într-o bună zi, să te întorci, dar în stil mare. Poate că nu plănuise ca totul să dureze așa mult. Ai doar șaptesprezece ani, ești plin de tine. Îți zici: „Dau lovitura, dau marea lovitură și, în câteva luni, revin aici și duc o viață de rege".

— Dar dai greș, cugetă Peabody. În afară de asta, ai doar șaptesprezece ani și e prima dată când ieși din colivie. Iar lumea care se deschide înaintea ta e mare. Acolo poți fi cine vrei, ori de câte ori ai chef. Îmi place.

— Da, și mie. Poate că cincizeci la sută e o aiureală, dar mare parte a poveștii s-a petrecut întocmai.

Intrară în centrul pentru tineri. Magda stătea în spatele ghișeului, purtând o convorbire prin intermediul linkului. Doi copii stăteau pe scaune de un galben-aprins, iar Eve, privindu-le expresia feței, realiză că tocmai puneau la cale niște năzbâtii. Alături de ei se afla o doamnă, care-i supraveghea cu niște ochi de vultur.

Magda ridică palma, cele două degete indicând că aveau de așteptat două minute.

— Da, Kippy, știu asta, dar e a treia bătaie în două săptămâni. Deci, automat, va urma o suspendare. Și pe Wyatt, și pe Luis trebuie să vină să-i ia de aici cât mai curând. Deja am luat legătura cu tatăl lui Luis. Da, e foarte bine așa. Îmi pare nespus de rău. Oooo, știu. Magda își dădu ochii peste cap, privind spre cei doi puști. Da, știu, cum să nu.

Ea închise linkul.

— În regulă, îmi cer scuze. O secundă, atât mai durează. Nita? Mama lui Wyatt și tatăl lui Luis sunt deja în drum spre noi. Kippy are nevoie de o oră ca să pună totul în ordine. Poți să stai tu cu ei până atunci?

Nita, o femeie cu înfățișare solidă, care stătea în momentul acela cu spatele la ghișeu, aprobă cu o mișcare a capului.

— Mda, rămân eu aici. Vrei să am grijă și de ghișeu?

— Nu, o să… Nu o să dureze mult, nu-i așa? i se adresă ea lui Eve, după care se întoarse iar într-o parte, privind în direcția Niței. Nita are grijă de copiii între șase și zece ani și, în plus, lucrează la centru nostru ca asistentă. Fără ea, nu știu ce ne-am face. Nita, dumnealor sunt locotenent Dallas și detectiv Peabody. Magda se uită cu subînțeles către cei doi băieți. Asta dacă cineva de pe aici ar trebui arestat.

Nita se răsuci ușor într-o parte, adoptând o privire rece, severă. Eve avu intenția să spună ceva, dar băieții nu mai așteptară nici măcar o secundă. Se repeziră ca niște lupi unul asupra altuia.

Chiar dacă Eve se îndrepta deja spre ei, Nita interveni prompt între cei doi. Eve fu obligată să admire felul în care femeia îi apucă pe copii de gulerul cămășii, reușind să-i despartă.

— Tu stai aici. Iar tu iei loc aici. Îi târî pe fiecare la scaunul lui. Credeți că bătându-vă zdravăn veți deveni mai puternici? Da' de unde, bătaia vă tâmpește. Bătaia e pentru cei care nu sunt suficient de inteligenți ca să se folosească de cuvinte.

Poate că Eve ar fi avut ceva de comentat împotriva acelei ultime afirmații - pentru că ei îi plăceau bătăile pe cinste -, dar, pe copii, fraza aceea îi făcu să stea cu capul în podea.

— Eu și partenera mea putem să-i ducem la secție, zise Eve pe un ton neutru. Mi se par doi copii puși pe harță, care deranjează liniștea publică și care, în opinia mea, sunt niște belele care fac numai răutăți. Două ore petrecute în una dintre celule… Ea lăsă fraza neterminată.

Băieții se holbară la ea, cu gura căscată, și chiar asta fusese și intenția ei. Cu toate astea, Nita o privi scrutător, precum o rază laser, fără pic de umor, totul durând nu mai mult de o secundă, una care-ți îngheța sângele în vine, după care îi întoarse din nou spatele.

— Problema se va rezolva în momentul în care vor sosi părinții lor.

— Sigur. În concluzie… Ea se întoarse din nou spre Magda. Îl caut pe părintele López.

— Da, e în sala de sport. Marc mi-a spus că s-a întâlnit cu dumneavoastră de dimineață, că aveți deja câteva indicii.

— La ele lucrăm acum. Sala de sport?

— Intrați pe ușa aceea, chiar la capătul coridorului, prima la stânga.

— Mulțam. Și, apropo… Ea se întoarse cu fața spre cei doi copii. Baftă multă.

— O să ne descurcăm.

— Niței nu-i prea plac polițiștii, comentă Eve, pornind spre capătul coridorului alături de Peabody.

— Fie nu-i plac, fie a crezut că vorbești serios. Dacă nu te cunoșteam, aș fi crezut exact același lucru.

— Am crezut că, speriindu-i nițel pe copiii mult prea neastâmpărați, le fac un serviciu.

— Ei… E și asta o metodă.

— Ai fost atentă la băiatul din dreapta. Nemernicul ăla mic știa să pareze o lovitură.

La fel se întâmpla și cu părintele López, observă Eve, imediat ce intrară în sala de sport. În centrul terenului de sport era montat ceea ce putea fi numit un ring de box portabil. În cealaltă jumătate se antrenau câțiva copii îmbrăcați în echipamentul specific, supravegheați de două doamne ce purtau, la rândul lor, pantaloni scurți. López - care purta mănuși roșii, apărătoare negre pentru față, șort negru - boxa cu Marc.

Iar Marc îi servi o directă.

Copiii adunați în jurul ringului începură să strige, încurajându-l. Sala răsuna de glasurile lor, picioarele tropăiau, iar palmele lor înmănușate loveau acolo unde trupul rămăsese descoperit.

Amândoi erau asudați din cale afară și, în ciuda diferenței de vârstă dintre ei, un spectator neexperimentat i-ar fi considerat la fel de talentați și abili. Însă Eve băgă de seamă că López era mult mai rapid, că avea acea grație a boxerului înnăscut.

Era un luptător care știa să-și păstreze sângele rece, remarcă ea, făcându-l pe partenerul de luptă să se apropie din ce în ce mai mult.

Se feri, sări, dansă exact așa cum trebuie, se agăță. Un poem al disciplinei în mișcare.

În fond, de ce bătaia era o soluție pentru cei slabi și fără minte? se întrebă Eve.

Asistă la lupta dintre cei doi până la terminarea reprizei, moment în care bărbații se retraseră. Două lovituri reușite de Marc și șase reușite de López, așa reieșea după socoteala ei. În plus, judecând după felul în care Marc se îndoia de mijloc ca să-și recapete suflul, ea ghici că era terminat.

Făcu un pas în față.

— Frumoasă rundă.

Suflând din greu și încă frânt de mijloc, Marc întoarse capul.

— Omul ăsta mă omoară.

— Înainte să sari, ai lăsat descoperită partea dreaptă.

Așa îmi spune și el, răspunse Marc cu amărăciune. Vreți să faceți o partidă în compania sa?

Eve se uită la López.

— N-aș avea nimic împotrivă, dar o lăsăm pe altă dată. Aveți câteva minute la dispoziție? îl întrebă ea pe López. Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Desigur.

— Vreți poate să mergem afară? Vă așteptăm pe trotuar.

— E bine făcut, zise Peabody imediat ce părăsiră sala de sport. Cine ar fi zis că sub sutana preotului se ascunde un Pastor cu Mușchi de Oțel?

— Se ține în formă. Și uite că a mai reieșit încă ceva. Pastorul cu Mușchi de Oțel are o privire tare tristă, dar nu numai atât. În privirea lui se citea groaza.

— Pe bune? Se pare că nu m-am uitat deloc spre ochii lui. Poate că a aflat deja despre Lino. Veștile rele circulă întotdeauna cu viteza vântului. Din moment ce el e șeful, bănuiesc că este și cel care va fi obligat să explice de ce nu și-a dat seama că lucrează cu un asemenea om. Lumea caută mereu țapi ispășitori, nu? E posibil ca biserica, în clipa asta, să-l arate pe el cu degetul.

Având în vedere că pe trotuar se zbenguiau destui copii, Eve se retrase lângă colțul clădirii.

— Cum de nu mai merge nimeni la școală?

— Orele s-au terminat, Dallas. Din punct de vedere tehnic, schimbul nostru s-a încheiat deja.

— Poate că el își face griji în privința propriei cariere. Preoții au și ei o carieră? Dar să știi că nu acesta era motivul. Cunosc bine privirea aceea care zice: „Nu-mi doresc să stau de vorbă cu poliția". Da, exact asta citeai în ochii lui.

— După părerea ta, ascunde ceva? Nu-l cunoștea pe Lino… ca fiind Lino. El e în parohia asta doar de câteva luni.

— Da, dar preot e de mult mai mult timp. Ea se gândi la predicția doctoriței Mira, așa că se hotărî să mai aștepte, alegând să apeleze la KO în momentul în care López li se va alătura.

El era asudat și cu părul ud, transpirația lipindu-i bluza de torace. Da, cugetă Eve, avea un trup bine făcut.

Nu mai pierdu nici măcar o secundă.

— Victima a fost identificată în mod oficial ca fiind Lino Martinez. Știți cine l-a ucis. Știți, fiindcă, indiferent cine a făcut-o, s-a spovedit.

El închise pleoapele câteva clipe.

— Ceea ce știu a fost mărturisit în timpul ritualului sfânt al spovedaniei.

— Dumneavoastră protejați un criminal, o persoană care, în mod indirect, e responsabilă și de moartea lui Jimmy Jay Jenkins.

— Nu pot încălca jurămintele sacre, doamnă locotenent. Nu pot trăda propria mea credință și legile Bisericii.

— Dă-i Cezarului ce e al Cezarului, rosti Peabody, dar López clătină din cap.

— Nu am cum să-l predau cu o mână legilor pământene, în vreme ce cu alta îl răpesc legilor lui Dumnezeu. Vă rog, ce-ar fi să ne așezăm? Băncile sunt chiar acolo, puțin mai departe de clădire. Conversația aceasta trebuie să rămână doar pentru urechile noastre.

Deși ar fi vrut să protesteze, Eve pomi, până la urmă, spre locul unde se aflau băncile, așezându-se, cu fața spre curte. López luă loc lângă ele, cu palmele pe genunchi.

— M-am rugat pentru asta. Din clipa în care am ascultat acea spovedanie, am început să mă rog. Nu pot să vă relatez ceea ce mi s-a mărturisit. Mi-a spus mie, dar, prin mine, i s-a confesat Domnului. Eu am primit mărturisirea ca slujitor al lui Dumnezeu.

— O s-o iau în considerare ca pe un zvon.

— Nu mă aștept să mă înțelegeți, niciuna dintre dumneavoastră. El își ridică palmele de pe genunchi, îndreptându-le apoi cu fața spre cer. După care le coborî iarăși. Sunteți femei din lumea pământeană. Oameni ai legii. Persoanele acestea au venit la mine ca să-și ia o povară de pe suflet, să-și elibereze inima, conștiința de acest păcat mortal.

— Și dumneavoastră i-ați iertat? Ce noroc pe capul lor.

— Nu, n-am făcut-o. Nu pot să-i absolv de păcat. Nu pot să le iau povara de pe suflet. Îi sfătuiesc, îi îndrum, îi îndemn să ia legătura cu dumneavoastră, să mărturisească totul la poliție. Până nu fac acest lucru, nu pot obține iertarea, iertarea definitivă a păcatului comis. Dacă nu se căiesc, atunci trăiesc și mor cu păcatul acela pe suflet. Nici pentru dumneavoastră și nici pentru ei nu pot fac nimic, absolut nimic. Nu pot face nimic.

— Persoana aceea îl cunoștea pe Lino Martinez?

— N-am cum să vă răspund la această întrebare.

— Persoana aparține Bisericii dumneavoastră?

— Nu vă pot da un răspuns. El își apăsă degetele deasupra pleoapelor. Chestia asta mă îmbolnăvește, dar nu pot să vă răspund.

— Aș putea să vă arestez. Sigur ați ieși de acolo. Biserica ar pomi o campanie, și-ar trimite avocații pe capul nostru, dar ați sta ceva timp în închisoare.

— Chiar și așa, tot nu am cum să vă răspund. Dacă v-aș spune, mi-aș încălca jurămintele, i-aș trăda. Aș fi excomunicat. Închisorile sunt de mai multe tipuri, locotenente Dallas. Credeți că mie îmi place această situație? întrebă el, părând că începe să se enerveze. Credeți că vreau să blochez justiția? Eu cred în justiție. Cred la fel ca și dumneavoastră în ordinea pe care o generează ea. Credeți că îmi convine să stau deoparte, știind că nu pot atinge un suflet rănit și furios? Știind că e posibil ca sfatul meu să-l întoarcă împotriva lui Dumnezeu, în loc să-l apropie de El?

— Ar fi posibil ca ei să vă caute, ca să se răzbune. Știți cine sunt, ce au făcut. Eu aș putea să vă protejez.

— Ei știu că eu nu-mi încalc jurămintele. Dacă m-ați lua în custodie, n-aș mai avea cum să ajung la sufletul lor, n-aș mai avea cum să încerc să-i conving să se căiască pentru păcatul lor, să accepte legea pământeană, dar și legea Domnului. Lăsați-mă să încerc.

Ea simți, la propriu, cum pumnii ei se lovesc de zidul solid și impenetrabil al credinței lui.

— Ați mai spus cuiva? Părintelui Freeman? Superiorilor dumneavoastră?

— Nu pot mărturisi nimănui nici ce mi s-a încredințat, nici cine a venit la mine. Câtă vreme își vor purta povara pe umeri, la fel voi face și eu.

— Și dacă oamenii aceștia vor ucide din nou? replică Peabody.

— Nu vor mai ucide. Nu mai au de ce.

— Povestea astea are de-a face cu exploziile din 2043.

— Nu vă pot confirma lucrul acesta.

— Ce știți despre ele?

— Toți cei din parohie știu despre ele. Evenimentele acelea și victimele lor au fost comemorate mereu. În fiecare lună, una dintre slujbe le este dedicată. Tuturor victimelor, doamnă locotenent, nu doar celor din El Barrio.

— Știați că Lino îi alegea pe cei pe care-i șantaja dintre cei veniți să i se spovedească?

Lópezz tresări ca lovit de o durere violentă, produsă pe neașteptate. În privirea lui licări mai degrabă furia, și nu suferința.

— Nu. Nu, n-am știut. De ce nu a venit niciunul dintre ei să-mi ceară ajutorul?

— Nu prea cred că știau cine îi șantaj a sau unde anume folosea acea persoană informația cu pricina. Iar în secunda asta sunt convinsă că unul dintre ei l-a ucis.

Eve se ridică.

— Nu vă pot obliga să-mi spuneți ce știți. Nu vă pot face să-mi spuneți cine se folosea de Biserica dumneavoastră, de credință, de ritualuri, de jurăminte. Ca să poată ucide. Aș putea să vă forțez, să vă fac să transpirați, dar tot nu mi-ați spune nimic, așa că ne-am scoate din sărite reciproc. Dar o să vă spun următorul lucru: O să aflu cine a fost. Oricât de șmecher a fost Lino, eu o să-mi fac meseria, la fel ca și dumneavoastră.

— O să mă rog să-i găsiți și, în afară de asta, mă voi ruga ca, până atunci, să vină ei la dumneavoastră. Mă rog ca Dumnezeu să-mi dea puterea și înțelepciunea de a le netezi calea spre dumneavoastră.

— Vom vedea noi cine ajunge primul.

Eve îl lăsă acolo, pe bancă.

— Cred că face exact ce crede el că e necesar, comentă Peabody. Dar eu aș zice că ar fi mai bine să-l luăm la secție. La interogatoriu, ar fi posibil să-l faci să cedeze.

— Nu sunt sigură că aș reuși. Are o credință de nezdruncinat. Și dacă aș reuși… nu ar deveni și el o victimă? îl fac să cedeze, să spună atât cât e nevoie, dar nu va mai fi niciodată același. Nu ar mai fi niciodată preot.

Ea își aminti ce simțise când se i confiscase legitimația. Își aminti că se simțise goală pe dinăuntru, neajutorată. Un nimeni, un gunoi.

— N-o să-i fac așa ceva. Oare am dreptul la urma urmei, să-i fac una ca asta unui om nevinovat? Unuia a cărui misiune seamănă foarte mult cu a noastră?

— Adică să protejeze și să slujească?

— Noi o facem de dragul oamenilor, el o face pentru sufletele lor. Nu o să-l sacrific pe el ca să-mi ușurez misiunea. Dar o să-ți spun ce

vom face. Ea intră în mașină și pomi motorul. O să-l punem sub supraveghere. O să facem rost de mandat ca să putem ține sub observație mijloacele sale de comunicare. O să instalez ochi și urechi în afurisita aia de biserică. Vom afla unde se duce, la ce oră și cu cine se întâlnește.

— Tu crezi că ucigașul va căuta să-l lichideze?

— Credința lui e foarte puternică, așa că e convins că nu s-ar putea întâmpla așa ceva. Dar eu? Credința mea e că majoritatea oamenilor caută să-și protejeze doar propria piele. Așa că trebuie să-l „acoperim" - să-l protejăm dar, în același timp, îl lăsăm aici pe post de momeală, în speranța că păcătosul are nevoie de o nouă ispășire. Hai, treci la treabă, ai autorizația mea.

În vreme ce Peabody declanșă procedura, Eve se uită la ceas. *La dracu* își zise ea.

— Mai facem o vizită. Să vedem ce mai putem afla de la Inez.

De data aceasta, la ușă răspunse o femeie frumoasă, cu un păr castaniu care emana o senzație de căldură, strâns la spate într-o coadă stufoasă și scoțând în evidență un chip ușor creol și îmbujorat. În spatele ei, doi băieței trăgeau de sfoară două camioane în miniatură, făcând o gălăgie asurzitoare în clipa în care acestea se loveau unul de altul.

— Gata cu gălăgia, le ordonă femeia, iar cei doi copii tăcură instantaneu. Zgomotele continuară, dar la intensitate mică.

— Doamnă Inez?

— Da?

— Am vrea să stăm de vorbă cu soțul dumneavoastră.

— Și eu aș vrea, dar a rămas în New Jersey, fiindcă e prins într-un tunel în care mașinile merg bară la bară. Dacă ajunge acasă în două ceasuri, atunci înseamnă că e norocos. Despre ce e vorba?

Eve îi arătă legitimația.

— Ahhh, mi-a spus Joe că poliția a fost aseară aici. Se pare că unul dintre chiriași a fost martor la un furt.

— Așa v-a spus fiul dumneavoastră?

— De fapt, Joe e cel care mi-a povestit. Brusc, în privirea ei apăru acel semn că pricepuse. Se pare că informația respectivă nu e prea corectă. Despre ce e vorba?

— Anchetăm o fostă cunoștință a soțului dumneavoastră. Îl cunoașteți pe Lino Martinez?

Nu, dar numele mi-e cunoscut. Știu că Joe a fost membru Soldados și știu că a activat o bună bucată de vreme în banda lor. Știu că a avut necazuri și, ca atare, a decis să se retragă. Ea apucă mânerul clanței, închizând ușa alți câțiva centimetri, ca și cum ar fi vrut să-i protejeze pe copii cu ajutorul ei. De mulți ani nu s-a mai amestecat în afaceri de genul acela. E un om de treabă. Are familie, un loc de muncă decent. Muncește foarte mult. Lino Martinez și gruparea Soldados aparțin trecutului, unei alte vieți.

— Să-i spuneți că l-am căutat, doamnă Inez, și că am reușit să dăm de Lino Martinez. Trebuie să stăm de vorbă cu soțul dumneavoastră.

— O să-i comunic, dar vă spun eu că nu știe nimic despre Lino Martinez, acum nu mai știe absolut nimic.

Ea închise ușa, iar Eve auzi cum încuietoarea era răsucită cu multă nerăbdare.

— E plină de nervi fiindcă a mințit-o, comentă Peabody.

— Mda. O mișcare tâmpită în ceea ce-l privește. Asta-mi dovedește că îi ascunde ceva soției sale. Ceva actual sau ceva din trecut? Oricum ar fi, ascunde ceva. Te las la stația de metrou, după care mă duc acasă să lucrez. Să te ocupi, te rog, de lista aceea cu persoane neidentificate. Cred că mă apuc să răsfoiesc puțin dosarele acelea vechi, să vedem dacă iese ceva la suprafață.

— Știu că ceea ce i-ai spus lui López e corect. Noi trebuie să ne facem meseria, oricât de nemernic ar fi fost Lino ăsta. Dar când știi de ce a fost în stare și când te gândești și la alte mizerii pe care e posibil să le fi făcut, e foarte greu să te apuci de treabă fiindcă cineva i-a făcut felul.

— Dacă cineva s-ar fi pus pe treabă cu mulți ani în urmă, poate că el nu ar mai fi ajuns să comită atâtea porcării, poate că mama lui nu ar mai fi plâns în seara asta și poate că cineva, care mie mi se pare a fi un om cât se poate de cumsecade, nu ar mai simți nevoia, în numele onoarei și al credinței, să protejeze un criminal.

Peabody oftă.

— Aici ai dreptate. Dar să știi că mie îmi place mult mai mult când nemernicii sunt doar nemernici și nimic mai mult.

— E lumea plină de ei, nu-ți face griji.

18

Eve avea nevoie de un timp de gândire. Avea nevoie să stea în birou, reflectând doar la cazul pe care-l ancheta, ca să pună în ordine puzzle-ul tuturor informațiilor pe care le avea, tot ceea ce nu știa, tot ceea ce se spusese, tot ceea ce rămăsese nespus, alături de numele celor implicați, de evenimente, de dovezi și de toate speculațiile. Dorea să vadă ce poate reieși din toate aceste date strânse la un loc.

Avea nevoie să cerceteze cu mare atenție numele victimelor celor două explozii, împreună cu familiile și prietenii, cunoștințele lor. Trebuia să se gândească și la varianta șantajului, știind deja că era

vorba de o treabă amănunțită și destul de greu de limpezit. Dacă López nu voia să-i dezvăluie numele criminalului, atunci era mai mult decât convinsă că el nu avea să-i împărtășească cine era persoana care, la spovedanie, mărturisise că fusese victima unui șantaj.

Nu credea defel că moartea lui Lino s-ar fi datorat acestei chestiuni legate de șantaj, dar nu putea elimina din calculele ei această posibilitate. Nu putea elimina varianta unei posibile legături între șantaj și restul.

Cum făcuse Lino rost de bani? se întrebă ea, în drum spre casă. Păstra oare o sumă de bani ori se duseseră, toți, pe apa sâmbetei? Camere luxoase de hotel, mese copioase, bijuterii scumpe pentru iubita lui.

Nu era suficient, decise ea. Alte câteva mii risipite ici și colo? Oare ce rost mai avea să riști și să ieși brusc la suprafață de dragul unui costum elegant și al unei sticle de șampanie?

Voia să-i demonstreze ceva iubitei? Stuben spunea că Penny Soto fusese punctul lui slab. Deci… Poate că despre asta fusese vorba. Își dorise să fie bogat, un om important pentru ca femeia sa să fie conștientă de lucrul acesta.

Ori poate că, pur și simplu, avusese nevoie de stilul ăsta de viață, de senzația pe care ți-o dă el. Amintindu-ți cine erai în timp ce ești altcineva. Ca un soi de hobby.

Încă o idee la care trebuia să reflecteze.

Trecu dincolo de porți și apoi încetini. Florile erau acolo unde, de dimineață, era sigură că nu le văzuse. Lalele - da, era sigură - și narcise. Îi plăceau mult narcisele, fiindcă erau strălucitoare și aveau un aer prostuț. Erau nenumărate, cu toate că, în urmă cu zece ore, nu se zărea nici măcar o petală din ambele specii.

Dar cum era posibil?

În orice caz, era… ei bine, era frumos, adăugând o pată de culoare pe lângă verdele copacilor.

Înaintă, se opri, după care parcă. Și exact în locul acela se aflau trei ghivece imense de culoare roșie pline cu petunii. Petunii albe - la fel ca la ceremonia căsătoriei. Un nătâng sentimental, cugetă ea, cu toate că inima ei se bucura deja. Plăcerea aceea simplă se străduia să învingă tensiunea oribilă pe care se lupta s-o ignore din secunda în care începuse interogatoriul lui Penny Soto.

Intră în casă, dând cu ochii de Galahad, care stătea încolăcit, ca un gargui obez, pe stâlpul scării interioare - acolo unde-i plăcea, mai nou, să-și facă veacul - în timp ce Summerset se foia prin holul de la intrare, ca de obicei.

Bănuiesc că s-au rezolvat toate crimele și infracțiunile din oraș. Din moment ce n-ați întârziat mai mult de un ceas și nu aveți nicio rană sângerândă.

— Da, i-am dat un nume nou: Utopia. Ea îl mângâie rapid pe Galahad, în vreme ce urca treptele. Sarcina următoare: să scăpăm de toți neisprăviții. Cred că ar fi cazul să anticipezi momentul și să-ți faci bagajul. Ea se opri o secundă. Roarke a vorbit cu Sinead?

— Da.

— Bun.

Se duse direct în dormitor. Probabil că Roarke era acasă, își zise ea - fiindcă Summerset ar fi anunțat-o dacă nu era. Și probabil că se afla la el în birou, ca atare trebuia să meargă acolo, să stea de vorbă cu el.

Dar nu era pregătită, pur și simplu nu era pregătită să stea aproape de el. Războiul acela continua, acum mult mai acerb, acum, că ajunsese acasă. Acolo unde ea știa bine că e în siguranță, acolo unde știa bine că putea să se relaxeze, măcar puțin. Acasă, unde putea să ia seama la stomacul ei ce se răzvrătea zgomotos, la ceafa ei încordată din pricina stresului.

Se întinse pe spate, închizând ochii. Simțind ghemul acela alături de ea, Eve se întinse spre el, chircindu-se în jurul pisicului.

Ce prostie, își zise ea, să-i fie rău, să fie obligată să lupte contra acestei senzații. Să simtă și altceva în afară de *suspiciune și dezgust* față de o femeie ca Penny Soto.

Nu realiză că Roarke intrase deja în dormitor până ce palma lui nu-i mângâie ușor obrazul. Se mișca atât de repede, își zise ea, că nici nu se simțea, dacă nu voia el acest lucru. Nu era de mirare că fusese un hoț de succes.

— Ce te doare? o întrebă el.

— Nimic. Chiar nimic. Dar ea se întoarse spre el, se cuibări în brațele lui, în clipa în care se lungi lângă ea. Își apăsă obrazul pe umărul lui. Aveam nevoie să ajung acasă. Aveam nevoie, mai întâi, să fiu acasă. Da, am avut dreptate în privința asta. Dar mi-am zis că trebuie să fiu singură, doar cu mine, până îmi revin. M-am înșelat. Putem rămâne aici câtva timp?

E locul meu favorit.

— Povestește-mi ceva. Ce ai făcut astăzi. Nu-mi pasă că nu o să înțeleg.

— La scurt timp după plecarea ta, am susținut prin link o conferință, chiar de aici, de acasă, în legătură cu câteva din filialele R & D de la Euroco, una dintre filialele mele europene care se ocupă în principal de transport. În primele luni ale anului următor, vom lansa pe piață niște vehicule extrem de interesante, care merg pe apă, pe uscat și în aer. Am avut și câteva întâlniri în oraș, dar, chiar înainte de a pleca de acasă, m-a sunat Sinead, din Irlanda. M-am bucurat să stau de vorbă cu ea. Au cumpărat un nou cățeluș și i-au pus numele Mac, dar ea afirmă că-i dă mai multe bătăi de cap decât niște tripleți. Pare îndrăgostită nebunește de micuț.

Ea îi ascultă mai mult vocea decât ceea ce spunea. Spunea ceva despre întâlnirea cu liderii unui grup care se ocupau de un proiect

numit Optimum și o holoconferință care avea legătură cu resortul Olympus, după care, la prânz, se întâlnise cu membri-cheie ai unei afaceri pe care el o avea în Beijing. O fuzionare, o achiziție, conceperea unor proiecte noi.

Cum reușea să țină pasul?

— Ai făcut toate astea, și tot ai mai avut vreme să cumperi petunii?

Palma lui alunecă ușor pe spatele ei, de sus în jos și invers.

— Ți-au plăcut?

— Oh, da. Mi-au plăcut.

— Mai e puțin și se împlinesc doi ani de când ne-am căsătorit. El o sărută pe creștetul capului, după care se întoarse ca să-și poată așeza obrazul exact acolo. Și cum Louise și Charles se vor căsători la noi acasă, evenimentul respectiv m-a făcut să mă gândesc la petunii. Ceea ce este simplu… o floare, câteva minute în care poți discuta despre relația pe care o ai… poate dă valoare lucrurilor ceva mai complicate.

— Acesta e motivul pentru care acum avem și lalele și narcise? Lalele sunt, nu?

— Da. E bine să-ți amintești că lucrurile bune se repetă. Dar altele rămân cum au fost, solide și permanente. Conversația mea cu Sinead m-a făcut să-mi aduc aminte și de unele, și de altele. Tu ești pregătită să-mi povestești ce s-a întâmplat?

— Uneori lucrurile revin, dar sunt vechi și dure. Se ridică în șezut, dându-și părul la o parte de pe ochi și de pe obraji. Azi am dus-o pe Penny Soto la secție, ca s-o interoghez. De fapt, am făcut-o să-mi dea un brânci, ca să o pot acuza de atac și opunere în momentul arestării.

El îi apucă bărbia în palmă, lăsând degetul să alunece ușor în gropiță, întorcându-i apoi capul de la dreapta la stânga.

— Mie nu mi se pare că te-a pocnit.

— A fost mai mult un atac de ordin tehnic. Ea a fost cea mai importantă relație a lui Lino în vremea adolescenței lor. Lucrează la bodega de lângă biserică, o bodegă pe care el o frecventa aproape zilnic.

— Deci s-au reîntâlnit.

— Ea era cea care știa cine este el, replică ea, amintindu-și ce afirmase Roarke de dimineață. Cea căreia el simțea nevoia să-i facă mărturisiri. Da, s-au regăsit, în sensul biblic - după cum declară ea. Și înclin s-o cred. Și cred că și tu faci la fel. Deci, ea știa cine era el și cunoștea și o parte dintre planurile lui - ori poate pe toate, dar nu am reușit să-i smulg această mărturisire. Deocamdată. Pretinde că el îi șantaja pe unii dintre cei care veneau la spovedanie. Da, se potrivește oarecum, dar nu-mi dau seama bine cum și ce.

— Un hobby. Ba mai mult, continuă Roarke, chiar un obicei. Mascarada asta nu avea cum să schimbe firea și obiceiurile celui care era el în realitate, iar cel din realitate simțea mereu nevoia să lovească. Avea nevoie de acțiune.

— Da, m-am tot gândit și eu la varianta asta. Dar nu pare a fi o motivație. Da, știu, încearcă și dovedește, zise ea înainte ca el să încerce s-o contrazică, știu că trebuie să dovedesc mai încolo de ce cred că nu contează sau că nu contează chiar atât de mult.

Mai întâi voia să se elibereze de tot ce o împovăra, să-și scoată totul din minte.

— Problema e că… după ce am dus-o pe Soto la interogatoriu și am început să o strâng puțin cu ușa, enervând-o, a reieșit că tatăl ei…

— Ah. Nu era nevoie să audă și restul poveștii, fiindcă deja simțea cum măruntaiele i se crispează.

— M-a privit cu ură și a început să urle la mine că tatăl ei a abuzat-o încă de pe vremea când ea avea doisprezece ani, că mama ei, o femeie incapabilă, era o scursură, că el a bătut-o și a violat-o

vreme de doi ani, până când ea a devenit membru Soldados. Ei au fost salvarea ei, modul ei de a evada. Și o parte a ființei mele a înțeles despre ce a fost vorba, a regretat ce i s-a întâmplat, și am încercat să nu mă uit la ea, văzându-mă, de fapt, pe mine. Văzând…

Ea își duse palma pe pântec, folosindu-se de apăsarea aceea pentru a încheia ce avea de spus.

— Pentru că, atunci când ea avea paisprezece ani, după ce s-a alăturat bandei Soldados, tatăl ei a fost înjunghiat mortal… trupul lui a fost ciopârțit. Oficial, s-a considerat că moartea lui s-ar fi datorat unor afaceri ilegale, traficului de droguri, din moment ce aceasta era ocupația lui de bază. Dar eu sunt conștientă, privind-o pe ea și văzându-mă pe mine, că ea e cea care a mânuit cuțitul. Că ea l-a înfipt în trupul lui, iar și iar. Probabil că a făcut-o împreună cu Lino. Și indiferent ce aș ști, o parte din mine continuă să strige: „Și tu ai făcut la fel. Cum de ești în stare s-o condamni? Ai procedat la fel ca ea."

— Ba nu, nu e adevărat. Nu, Eve, rosti el înainte ca ea să adauge ceva, nu ai făcut același lucru. Nu trebuie să ascult și restul poveștii ca să-mi dau seama. Deși la paisprezece ani ești încă un copil, tu aveai cu șase ani mai puțin și situația era cu totul alta. În plus, tu ai făcut pușcărie, nu ai reușit să scapi, așa cum a reușit ea. Tu nu ai avut nicio posibilitate să ieși din asta, nu ai avut prieteni, nu ai avut familie, nu ai avut pe nimeni. Ea a ucis ca să se răzbune, nu ca să supraviețuiască.

Ea se ridică. Își luă geanta pe care o lăsase ceva mai departe de pat și scoase de acolo o fotografie. O așeză pe pat.

— Când mă uit la ea, îl văd pe el. Îl văd pe tata și mă văd pe mine lovind.

Roarke luă fotografia, studiind scena terifiantă a crimei, bărbatul acela zăcând pe podeaua plină de praf și de gunoaie, înotând într-o baltă de sânge.

— Un copil nu e în stare să facă așa ceva, remarcă Roarke. Chiar dacă ar fi disperat, îngrozit, tot nu ar avea cum… nu de unul singur, nu în legitimă apărare.

Ea oftă lung. Probabil nu era momentul să-i pomenească faptul că ar fi fost un polițist remarcabil.

— Nu, au fost cu siguranță doi atacatori. S-a stabilit că rănile proveneau de la două lame de cuțit. Mărimi diferite, grupe de sânge diferite, forța cu care s-a lovit a fost diferită, la fel ca și unghiurile din care au venit loviturile. Bănuiesc că unul dintre ei a sărit la el din umbră, iar celălalt a așteptat momentul oportun. S-au repezit la el din față și din spate. Mutilarea sexuală a survenit post-mortem. Probabil că ea a fost cea care s-a ocupat de acest aspect. Însă…

— Mă uimește, șopti el. Mă uimește la culme că ești în stare să analizezi asemenea scene, zi de zi. Le vezi, zi de zi, și-ți pasă, în fiecare zi. Să nu-mi spui acum că ai făcut și tu la fel. Să nu-mi spui că, atunci când te uiți la ea, te vezi pe tine.

Ridicându-se, el lăsă fotografia să cadă pe pat.

— Ea poartă tatuajul acela?

— Mda.

— În care apare semnul ucigașilor?

— Da.

— E mândră de el, e mândră că a ucis. Ia zi-mi și mie, Eve, când ai fost obligată să curmi viața cuiva, ai fost mândră?

Ea clătină din cap.

— Asta mă îmbolnăvește - de fapt, mă face să vreau să mă simt rău. Dar nu am putut. Și nici nu ar trebui. Nu am putut să mă gândesc la asta, așa, cu adevărat, până ce n-am ajuns acasă. Da, aici aș fi putut să reflectez la povestea ei, în caz că aș fi avut parte de o depresie. Știu că noi două nu suntem la fel. Da, știu. Dar există, totuși, o paralelă.

— La fel cum există una între mine și victima din cazul tău. El își așează palmele pe umerii ei. Și iată-ne aici, împreună. Iar noi doi suntem aici fiindcă, la un moment dat, paralelele respective s-au bifurcat și au luat-o în cu totul altă direcție.

Ea se întoarse, luă fotografia, pregătindu-se să o vâre din nou în geantă. Ar fi vrut s-o privească din nou. Simțea că așa ar fi fost bine.

— Acum doi ani - doi ani și ceva - n-aș fi avut cu cine să vorbesc despre toate aceste lucruri. Chiar dacă mi-aș fi adus aminte tot ce-am pătimit când aveam opt ani, și mai înainte. N-aș fi avut pe nimeni, nici chiar pe Mavis, cu toate că pot vorbi cu ea despre absolut orice. Dar nu aș fi fost în stare să-i arăt o asemenea fotografie, nu aș fi avut cum să-i cer să se uite la așa ceva, ca să vadă ceea ce văd eu. Nu știu câtă vreme aș fi fost în stare să privesc așa ceva, să port cu mine o asemenea povară, dacă nu aș fi avut la cine să mă întorc acasă, dacă nu aș fi avut alături pe cineva care să se uite împreună cu mine la o asemenea imagine atunci când aveam nevoie.

Ea se reașeză pe pat, oftând.

— Iisuse, ce zi. Penny știe mai mult decât mărturisește și, în afară de asta, e o fire dură. A strâns multă răutate în jurul ei, devenind o ființă malefică și posibil cu probleme neurologice. Iar eu trebuie să caut o cale de a ajunge la ea.

— Crezi că ea l-a ucis? Pe Martinez?

— Nu, dar cred că ea și-a asigurat alibiul, fiindcă știa ce o să urmeze. Cred că nemernicul acela o iubea, în vreme ce ea nu iubește pe nimeni. Poate că ea s-a folosit de chestia asta. Trebuie să mă gândesc. M-am întâlnit cu López, și sa știi că Mira a avut dreptate. Ucigașul lui Lino s-a spovedit duhovnicului său, iar eu nu pot face nimic în privința asta. M-am uitat la tipul acesta, Roarke, la López, și mi-am dat seama că și el e tot o victimă.

— Și crezi că ucigașul are de gând să-l elimine?

— Nu știu. L-am pus sub supraveghere. Aș putea să-l aduc la secție, să-l țin acolo câteva zile, făcând presiuni asupra lui, până intervin avocații. Dar am nevoie de el în libertate, în speranța că ucigașul sau ucigașa va apela din nou la el. L-am privit și mi-am dat seama că suferă. Știu că povestea asta e ca o lovitură grea pentru conștiința lui. Dar nu am ce face, repetă ea. Așa cum nici López nu poate face absolut nimic. Trebuie să ne facem datoria, amândoi.

Ea se lungi din nou pe pat.

— Trebuie să-mi limpezesc creierul, după care s-o iau de la capăt. Totul se învârte, când într-o direcție, când în alta. Flores - de ce tocmai el… și în ce moment s-a produs întâlnirea dintre el și Lino? Unde naiba se află Chavez? E mort? Se ascunde? Ce naiba aștepta Lino? Pentru asta a ucis sau totul era legat de trecut? De cele două explozii? El le-a provocat pe ambele, sunt sută la sută convinsă de asta, prin urmare…

— Eu am pierdut șirul.

Ea se ridică din nou în șezut.

— Scuze. Trebuie să aștern totul pe hârtie, să reorganizez toate datele, să verific cronologia evenimentelor, să fac schimbările necesare pe panoul de analiză. Trebuie să verific o grămadă de nume și să privesc totul, în ansamblu, din diferite unghiuri.

— Atunci ar fi cazul să ne apucăm de treabă. O luă de mână, ridicând-o de pe pat.

— Mulțumesc.

— Ei, ți-am rămas dator pentru conversația cu Sinead.

— Hmmmm?

— Drept cine mă iei? întrebă el, înconjurându-i talia cu brațul. Mătușa mea m-a sunat întâmplător chiar în dimineața zilei în care eu eram puțin cam amărât și mă gândeam la Irlanda, la rudele mele, la cineva sau ceva ce pierdusem acolo? Ce frumos e când îți poartă cineva de grijă.

— Adică e, în realitate, un gest prin care porți de grijă, și nu un mod de a da buzna și de a-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala? E cam greu să faci diferența.

— Așa e, nu? Dar ne descurcăm noi.

Chiar în clipa în care trecură prin dreptul său, unul dintre monitoarele interne se puse brusc în funcțiune.

— Oaspeții dumneavoastră au trecut dincolo de porți, îi anunță Summerset.

— Care oaspeți? întrebă Eve poruncitor.

— Ahhh… Roarke își trecu degetele prin păr. Da. O clipă. Îl concedie pe Summerset. Regret, am uitat complet. Dacă vrei, cobor și mă ocup eu de tot. Le spun că ești încă la lucru, ceea ce chiar se va întâmpla.

— Cine? La naiba, dar de ce nu mai pot oamenii ăștia să mai stea și pe acasă? De ce vor să se afle mai mereu în casele altora?

— E vorba de Ariei Greenfeld, Eve, și de Erik Pastor.

— Ariei. Ea văzu într-o clipă imaginea unei fete frumoase care fusese sechestrată și torturată de un psihopat vreme de câteva zile. Dar rămăsese lucidă și puternică, păstrându-și, totodată, și istețimea.

— M-a sunat astăzi și a întrebat dacă poate trece astă-seară pe la noi. Pot să mă ocup eu, să-i trimit la plimbare.

— Nu. Aplecându-se, ea îl prinse pe Roarke de mână. E ca și cu telefonul primit de la mătușa ta. E bine să-ți amintești lucrurile cu adevărat importante. Iar Ariei e unul dintre ele. Prin urmare, continuă ea, în vreme ce se îndreptau amândoi spre scară, ea și Erik, vecinul, fac tot posibilul ca lucrurile să meargă ca pe roate.

— Sunt logodiți, la toamnă se căsătoresc.

— Iisuse, povestea asta cu căsătoria seamănă cu un virus. Puteam să mă întâlnesc cu ea la secție - ori în altă parte, adăugă ea. Probabil că așa ar fi trebuit să procedez. Nu trebuie să aduci acasă victime, ciudați și Dumnezeu mai știe pe cine.

— Cred că asta e o excepție cât se poate de distinctă. La urma urmei, ea a lucrat pentru mine.

— Daaa, dar… a lucrat? Adică și-a dat demisia deja? Nemernicul ăla de Lowell. Din pricina lui s-a întâmplat asta? Ea adoră să pregătească produse de patiserie, iar localul tău din centru era cea mai bună afacere.

— Se ocupă în continuare de asta. O să vezi imediat că lucrează într-un loc foarte bun. E fericită și o duce foarte bine.

Eve se încruntă.

— Se pare că știi foarte multe despre asta.

— Eu sunt informat în multe privințe, spuse el și-i strânse mână. În timp ce coborau treptele, Eve auzi voci răzbătând dinspre salonaș. Auzi râsul zglobiu al lui Ariei.

Se tunsese. Acesta fu primul lucru pe care-l observă Eve. Robert Lowell prefera ca victimele să aibă părul lung și castaniu. Așa că Ariei alesese să-l tundă scurt. Avea un aspect bogat și mătăsos și era presărat cu câteva șuvițe roșcate. Îi stătea bine, decise Eve… - cu toate că lucrul cel mai important era că femeia aceea nu mai era nici palidă, nici plină de răni sângerânde și nici nu mai avea dureri groaznice în urma loviturilor încasate.

În clipa în care o zări pe Eve, ochii ei erau veseli și strălucitori și avea un zâmbet larg pe față.

— Bună! Lacrimile se iviră pe obraji, iar ea traversă încăperea în grabă, îmbrățișând-o strâns pe Eve. Nu, nu plâng. Nu plâng, pe bune. Mă potolesc cât ai clipi.

— Bravo.

— Eram nerăbdătoare să te văd. Dar am vrut să mă adun puțin înainte să ne revedem.

— Bravo încă o dată.

— În fine. Ariel se retrase, surâzând larg. Deci, tu ce-ai mai făcut?

— Nu prea rău. Dar tu?

— Dacă mă gândesc bine, cam groaznic. Ea întinse brațul spre Erik. O să ne căsătorim.

— Da, am aflat. Bună, Erik.

— Chiar mă bucur că vă văd. Încântat să te revăd și pe tine, îi spuse el lui Roarke, observând că Eve se uită mirată la Roarke.

Să vă revedeți?

— Am ajutat-o pe Ari să-și pună la punct noul magazin. El îi zâmbi satisfăcut lui Roarke, radiind de fericire, până și în șuvițele bogate negre-argintii. Merge ca pe roate.

— Mica mea patiserie. O să te umplu de bani. După ce m-am externat, nu eram sigură că sunt în stare să mă apuc de o afacere ca asta sau de orice altceva. Dar tu ai fost convins că voi reuși, îi spuse ea lui Roarke. Tu și Erik erați siguri. Acum sunt și eu.

— Știam ce spun atunci când am declarat că ești în stare să te descurci, oricare ar fi fost provocarea. Ar trebui să bem ceva ca să sărbătorim acel moment.

— Acel domn… nu știu exact ce rol are, recunoscu Ariei. Domnul acela înalt și slăbuț?

— Nimeni nu știe exact care-i rolul lui, punctă Eve, făcând-o pe Ariei să pufnească în râs.

— Spunea că o să aducă el ceva care se potrivește ocaziei. Sper că e în regulă. Ah, nu știu dacă tu îți mai amintești, dar după ce mi-ai salvat viața etc. etc. ți-am promis că o să-ți prepar un tort. Așa că…

Ea se duse într-o parte a încăperii, făcând semn cu brațul. Urmărind direcția indicată, Eve păși într-acolo.

Una dintre mese fusese eliberată, probabil de Summerset. În clipa aceea, pe un blat strălucitor și tapetat cu hârtie, trona un tort imens.

Era, mai degrabă, o operă de artă, cugetă Eve.

Orașul New York se prezenta acolo în toată splendoarea lui, cu străzile sale, clădirile sale, cu râurile și parcurile sale, cu tunelurile și podurile sale. Taxiuri rapide, maxi-autobuze, biciclete de mare

viteză, scutere, mașini de marfa și alte vehicule erau îngrămădite pe străzile cu pricina. Oamenii se îmbulzeau și ei pe trotuare sau pe scările rulante. Magazinele dispuneau de vitrine micuțe și strălucitoare, în vreme ce vânzătorii ambulanți vindeau hotdogi cu soia și chiftele pentru vegetarieni.

Se aștepta, din clipă în clipă, să-i vadă punându-se în mișcare, *să audă* tot acel vacarm.

— Sfântă harababură!

— Dar e frumoasă, nu? întrebă Ariei.

Doamne, e incredibil. Ia uite, pe Jane Street are loc un matrapazlâc, murmură Eve, și tipul ăsta tocmai e luat și dus la secție, din Central Park.

— Ei, se întâmplă.

Mută de uimire, Eve se lăsă pe vine ca să poată admira propria ei imagine, creată de Ariei. Se afla într-un turn îngust, deasupra orașului. Purta haina sa lungă, neagră, pe jumătate ridicată, ca un val de mare, și cizme… și putea observa cum acestea aveau tocurile ușor uzate. Într-o mână ținea legitimația - pe care se putea vedea atât funcția, cât și numărul acesteia - iar în cealaltă arma.

— Uaaauuu. Pur și simplu uaaaaaaau. Doamne, ce lucru incredibil, nebunesc. Vezi? i se adresă ea lui Roarke.

— Da, văd. Și cred că am făcut o investiție excelentă. E de-a dreptul spectaculos, Ariei.

— A lucrat săptămâni întregi la design, le mărturisi Erik, apăsând mândru pe fiecare cuvânt. L-a tot modificat. Partea bună e că am mâncat eu bucățile pe care le-a considerat ca nesatisfăcătoare.

— E de departe cel mai neobișnuit lucru pe care l-am văzut în viața mea. Voi fi singurul polițist care va păpa Manhattanul. Râzând, Eve se ridică din nou în picioare. Fiți atenți, am doi amici care se vor căsători cât de curând. Sunt convinsă că o să-și dorească să ia legătura cu tine.

— Louise și Charles? Mâine vom hotărî cum va arăta tortul, în forma sa finală.

Eve se uită la Roarke.

— Mereu cu un pas înainte, nu-i așa, amice?

— Nu-mi place niciodată să rămân în urmă. Aaaa, șampanie, rosti el în clipa în care Summerset intră înăuntru, aducând cu el o tavă. Aș zice că se potrivește de minune.

— Da, cred că mă descurc. Până la urmă, o să aleg o felie de Upper East Side, din moment ce… Eve se opri, mijind ochii. După care se lăsă iar pe vine.

— S-a întâmplat ceva? se îngrijoră Ariei, mușcându-și buza și aplecându-se.

— Nu. Zona asta? Clădirile și străzile astea sunt reproduse aidoma ca în realitate - ori pe aproape? Sau ai ales ceea ce ai crezut tu că îți va ieși mai bine?

— Glumești? interveni Erik. A folosit hărți și holograme, a socotit totul matematic. Ari era de-a dreptul obsedată.

— Nu e ca pe hartă. Nu e ca și cum ai fi acolo, ca și cum ai fi o parte componentă a acestui design. E… e ca și cum Dumnezeu însuși ar fi privit de sus într-acolo.

Ea se ridică, ocoli tortul, după care se aplecă.

— Granițele se schimbă datorită oamenilor. Depinde cine vine, cine pleacă. Acum cincisprezece-douăzeci de ani, teritoriul celor de la Soldados se întindea în zona de est, între numerele 96 și respectiv 120. Cincisprezece străzi mari și late de la East River și până dincolo de Fifth. Iar cei de la Skull dețineau controlul de la numerele 122 până la 128, având și o parte din zona de vest, Fifth Avenue, acolo unde se războiau pentru granițe cu cei din banda Blood. Dar partea aceasta, zona aceasta de est dintre Străzile 118 și 124, reprezenta zona beligerantă, aici își dorea fiecare dintre ele o părticică în plus din teritoriul respectiv. Acolo au avut loc cele două explozii.

— Explozii? Ochii lui Ariei se măriră brusc, iar ea se aplecă și mai mult deasupra tortului ca să poată studia zona cu mai multă atenție. N-am auzit despre nicio explozie cu bombă.

— Au avut loc cu șaptesprezece ani în urmă, îi explică Roarke.

— Oooo!

— Uitați, aici avem biserica, casa parohială fiind situată chiar în spatele ei, continuă Eve. Se află chiar pe teritoriul bandei Soldados. Centrul pentru tineri - în partea de nord-vest a bisericii, dar totuși se încadrează în granițele stabilite. Ei, dar aici, mai sus… Ce se întâmplă aici, la câteva străzi distanță, la nord de locul în care a fost construit centrul pentru tineri?

— Ce? Ariei se aplecă și mai mult.

— O bifurcație. Există case și alte proprietăți care sunt situate chiar la capătul parohiei St. Cristóbal. Unele existau acolo dinainte, cele care au rămas în picioare în timpul și după Războaiele Urbane. Dar în ultimii zece, doisprezece ani, au apărut proprietăți și clădiri noi. Oameni de afaceri de succes și alții asemenea lor s-au stabilit în zona aceea, curățind-o și dându-i o valoare nouă, cu mult mai mare. Iar el a văzut acest lucru, zi după zi. Cineva care a locuit în zonă, care a venit și a plecat de la centru, care a mers pe la casele enoriașilor - care s-a împrietenit cu membrii familiei Ortiz - a putut vedea acest cartier, casele, vilele, blocurile cu apartamente zi de zi. Probabil că le văzuse și cu douăzeci de ani în urmă. Probabil că vedea zilnic zona aceasta. Dar voia să o dețină. Voia mai mult.

— Iar ne lovim de cele șapte păcate mortale, comentă Roarke.

— Poftim?

— De invidie. Să vezi așa ceva zi de zi? începi să râvnești.

— Da. Avem de-a face cu marea parte a acestor păcate. Poftă, lăcomie, mândrie și, în cazul de față, invidie. Interesant.

— Nu pricep absolut nimic.

— Îmi cer scuze. Mi-a venit o idee, totul m-a făcut să mă gândesc la unul dintre cazuri. Ea își îndreptă poziția, dar nu-și luă privirea de la Upper East Side. S-ar putea să aleg o felie din Lower West. SoHo arată suficient de îmbietor ca să fie mâncat.

Eve mâncă tort, bău șampanie, petrecând aproape o oră întreagă făcându-și datoria - străduindu-se ca o parte cât de mică a mințit sale să rămână concentrată asupra conversației. Imediat ce oaspeții lor ieșiră pe ușa de la intrare, ea reveni lângă tort.

— Bun, deci o să trebuiască să decupez acest sector și să-l iau cu mine la birou. E o imagine vizuală extrem de potrivită pentru…

— Eve, pentru Dumnezeu, e un tort. Pot să-ți construise o hologramă a acestui sector în mai puțin de douăzeci de minute. Ba chiar în mai puțin de atât.

Fruntea ei se încreți brusc.

— Da, poți? Oooo. Cred că ar fi mult mai bine.

— Și ar avea și un număr mai mic de calorii. Dar înainte de a mă apuca de treabă… El își îndoi degetul, după care începu să urce scara. Care e rostul?

— Nu sunt sigură, sută la sută. Pur și simplu am privit în maniera aceea, dintr-o perspectivă cu totul nouă. Ai posibilitatea să te uiți, limpede, cum sunt schițate granițele între teritorii, cum se intersectează, unele parcele fiind situate în zona disputată. În plus, poți observa modificările survenite în cartierul respectiv. Totul se află comasat acolo. Biserica, casa parohială, central pentru tineri, casa familiei Ortiz, restaurantul. Tot acolo este și blocul în care a locuit Lino. Iar eu mă duc cu gândul la ce le-a declarat Lino mamei lui și lui Penny. Că se va întoarce atunci când va poseda o mașină mare și o casă asemenea. Mașina o poți cumpăra de oriunde, dar casa…

— Ai vrea să fie situată în cartier. El nu avea de gând să apară în altă parte, ci doar în cartier. Dar dacă tot avea o casă mare în cartier, atunci ce rost mai avea să locuiască în casa parohială?

— Nu sunt convinsă că-și cumpărase casa aceea sau doar și-o dorea cu disperare. Dar cu siguranță el aștepta ceva. A așteptat ani de zile, alegând în mod intenționat zona fostului său cartier. Dacă tot așteptase atât, în circumstanțele pe care le cunoaștem deja, nu se subînțelege că avea de gând să rămână definitiv?

— O casă imensă, o avere considerabilă, o poziție importantă și o iubită. Dând aprobator din cap, Roarke străbătu coridorul alături de ea. Plus cartierul, terenul pe care l-ai considerat mereu proprietatea ta.

— Și după ce ar fi obținut ceea ce-și dorea - bani ori ceva prin care ar fi obținut acești bani - ce rost ar fi avut să mai plece? Nu venise aici pentru nimicuri și zâmbete. Avea un scop. Nu l-am căutat în zona asta, fiindcă am crezut că el venise aici ca să se ascundă. Da, e posibil, e și asta una dintre variante.

Își trecu mâna prin păr, intrând în biroul său.

— E posibil. Dar s-ar putea ca el să-și fi dorit ceva specific în zona asta. Ceva ce vedea în fiecare zi și-l deranja. Lucrul acela l-a impulsionat să continue, să joace rolul acela care pusese stăpânire pe el.

Se plimbă în jurul panoului, gândindu-se la toate aceste posibilități, încercând să le ordoneze și să le înțeleagă.

— Cât din strada Grafton îți aparține?

Ea îl fixă cu privirea o secundă, după care el clătină ușor din cap.

— O bucățică ici, o bucățică dincolo. Da, mi-am dorit să posed ceea ce, în vremea copilăriei mele, am putut doar să privesc cu invidie.

— Rosa l-a cunoscut, dar mi-a spus foarte clar că el i-a lăsat în pace - în mare parte a timpului. El îl simpatiza pe bătrânul Ortiz, îl

respecta. Îl invidia poate, dacă ne gândim iar la păcatele capitale, tot ce-i posibil.

Ea își vârî degetele mari în buzunare, întorcând ideea pe toate părțile, ocolind panoul de prezentare a datelor cazului său.

— Familia Ortiz e mare și foarte unită. Ca un soi de bandă? Au grijă unii de alții, știu să-și apere teritoriul. El s-a apropiat de ei sub numele de Flores, i-a căsătorit, i-a condus la groapă, i-a vizitat în casele lor frumoase. Casa cea mare. Râvnea la ceea ce era al lor. Și cum ar fi reușit să obțină toate acestea?

— Crezi că el l-a ucis pe Hector Ortiz?

— Nu, nu, bătrânul a murit din cauze naturale. Am verificat informația respectivă de mai multe ori. În plus, el îl respecta pe Hector Ortiz. În felul său, îl admira. Dar nu numai cei din familia Ortiz aveau case frumoase, nu numai ei aveau case impozante și erau legați cumva de biserică. Trebuie să verific câteva dintre proprietăți, câteva date, să trec dincolo de linie și să văd în perspectivă. Mi-ar fi de mare folos hologramа aceea.

— Atunci ar fi cazul să trec la treabă. Luă de pe tort mascota care o înfățișa pe Eve. Uite, asta va fi răsplata talentului și efortului meu, a timpului acordat acestei sarcini.

Amuzată, ea înclină capul.

— Ai de gând să mă mănânci?

— Are prea multe detalii care îmi creează o senzație neplăcută. Dar să știi că am de gând să te păstrez, nu să te mănânc.

El se aplecă, sărutându-și femeia.

— Dar ce vrei să știi despre proprietățile acelea?

— Sper să aflu și eu răspunsul în clipa în care îl voi găsi.

19

Avea să dureze ceva vreme, Eve era conștientă de acest lucru - mai mult decât ar fi muncit Roarke la holograma lui magică până ce avea să găsească și să verifice proprietățile respective și pe proprietarii acestora, desigur. Optă să verifice mai întâi triunghiul de bază, aflat între biserică, centrul pentru tineri și casa familiei Ortiz.

Urma să fie probabil o pierdere de vreme, își zise ea. Un drum greșit, o aiureală, cum vrei să-i spui.

Dar a fost întotdeauna vorba de o escrocherie, corect? în esență, gândi ea, în vreme ce computerul procesa datele pe care le solicitase, Lino Martinez pusese la cale o mare escrocherie. Și ca să faci asta, trebuie să-ți alcătuiești un plan, să te dedici lui, să faci cercetări, și să-ți aștepți răsplata.

Gândindu-se la toate aceste aspecte, ea își luă linkul, vrând să stea de vorbă cu o bună prietenă a sa care era în temă în privința aceea.

Mavis Freestone, cu părul precum frunzele în soarele de primăvară, umplu ecranul cu veselia sa.

— Bunăăă! M-ai prins bine. Copilul e bine mersi, aranjat, și Leonardo a dat o fugă să cumpere niște înghețată. Aveam poftă să mănânc niște Momdo-Mucho-Mocha, și nu mai aveam deloc prin frigider.

— Sună grozav. Voiam să… Poftă? Eve simți cum sângele i se scurge cu totul din creier. Sper că nu ești iar gravidă.

— Gravidă? Nu, nu, e imposibil. Ochii lui Mavis licăriră, nuanța lor fiind de un verde incert, la fel ca și părul. Pur și simplu mi-a fost poftă să mănânc înghețata aceea cu trei de M în denumire.

— Bun. Hopaa. Am o întrebare rapidă. Cam care a fost cea mai lungă perioadă a vieții tale în care ai făcut escrocherii?

— Ahhh, măiculiță, trebuie să mă duc cu gândul la trecut. Devin nostalgică, să știi. Ia să vedem. A fost treaba cu Carlotta, care a primit numele unei vechi și bune prietene. Cred că acum e în Vegas II. Dar pentru asta a fost nevoie să…

— Nu intrăm în detalii. Spune-mi doar perioada.

— Ooooo. Mavis se strâmbă. Cred că vreo patru luni. Afacerea Carlotta a necesitat mult efort.

— Știi pe cineva care a făcut treaba asta ani de zile? Nu luni.

Ani.

— Știu multe persoane. Trebuie să fie vorba de aceeași afacere și aceeași persoană?

— Da, asta ar fi ideea.

— Am cunoscut un tip, un geniu, nu altceva. Slats. A avut afacerea Crosstown Bob pentru trei ani de zile. După care s-a evaporat. Pentru cinci ani de zile. Acum s-a întors, așa am auzit. S-a mutat la Paris, în Franța, și-a schimbat numele, și cine știe ce alte porcării. Precis că Slats a trăit pe picior mare cu ceea ce a obținut din Crosstown Bob. A băgat mâna în grămadă, că nu s-a putut abține.

— De ce s-a întors?

— Ei, știi tu, odată ce ai stat în New York…

— Da. Da. Așa e. Dar despre escrocheriile de tip religios, ce poți să-mi spui?

— Astea-s ca cireașa de pe tort. Dulci, cu cremă, merg la fix. De exemplu, Ave Maria, Laudă Domnului, Cușer, Mântuire…

— În regulă. Ai auzit vreodată de un vagabond pe nume Lino? Lino Martinez?

— Nu, nu-mi sună cunoscut. Dar eu am renunțat de mult la jocurile de felul acesta. Acum sunt și eu mămică.

— Ai dreptate. Eve realiză că nu întrebase ce face fetița. Hei, ia zi-mi, ce face Bella?

— E vrăjitoarea-șefa, e cea mai cea. În regatul somnului, unde o duc chiar acum. Nimeni nu scoate zgomotele ei.

— Daaa. În fine, dă-i un pup zgomotos și din partea mea. Îți mulțumesc pentru informații.

— Nu-i bai. Ne vedem la întâlnirea fetelor, dacă nu cumva mai devreme. Visăm să nu purtăm nimic de la brâu în sus.

— Grozav. Și totuși să-ți pui ceva pe tine. Mulțam, Mavis.

Ea se răsuci, dând nas în nas cu biserica St. Cristóbal, o machetă la o scală tocmai potrivită. După care rosti:

— Iisuse.

— Am auzit că el trece destul de des pe acolo.

— Cum ai reușit să faci așa ceva? Nu ți-a luat nici douăzeci de minute.

— Uneori, sunt mai bun decât îmi imaginez.

— Nimeni nu-i mai bun decât îți imaginezi tu că ai putea fi.

El așeză hologrma pe podea, dar construcția era cu mult mai mare decât tortul pregătit de Ariei. Numai crucea de pe vârful bisericii, de exemplu, ajungea până la genunchiul lui Eve. Ea păși în mijlocul hologramei și începu să cerceteze.

— E o machetă mult mai extinsă.

— Pot s-o fac de dimensiunea unei încăperi, dacă vrei totul la mai mare.

— Nu, așa e perfect. Biserica, bodega, casa parohială, începu ea cercetarea, mișcându-se în interiorul hologramei. Centrul, casa lui Hector Ortiz. Locul unde a avut loc prima explozie. Se mișcă de la sud către est. Tot ca școală funcționează. Locul celei de-a doua. Acum s-o luăm de la vest la nord. Înainte era un magazin de tip sandvici, acum e unul de tip 24/7.

Roarke studie la rândul său hologrma.

— Aș putea face una identică, în aceeași perioadă de timp, programând una care să se încadreze anului 2043, sau care să facă referire la orice alt an.

— Tu ai face asta doar în joacă, socoti ea. Dar el a văzut aceste lucruri exact așa cum se prezintă ele acum, zi de zi. Orice s-ar fi petrecut cu… ani în urmă, decise ea, exprimându-se asemenea lui Mavis, el le-a vizualizat ca în forma actuală. Poate cu mici modificări. Dar ceva ce-și dorea atunci, râvnea și acum.

— Chiar am înțeles acest aspect, comentă Roarke.

— Peabody și cu mine va trebui să-i localizăm pe supraviețuitori și pe membrii familiilor lor, după care să-i interogăm. În cea de-a doua explozie au murit cinci persoane. Se încruntă privind atent magazinul non-stop vopsit în galben și roșu-aprins. El nu face parte din parohia St. Cristóbal. E în afara acesteia și în mod clar e situat pe acel teritoriu disputat, localizat mai mult pe teritoriul celor de la Skull în clipa când a fost ținta atacului. E aproape de granițele celor două bande. Lui Lino îi plăcea să alerge, alături de celălalt preot, Freeman, când aveau ocazia. Ruta de bază era: plecarea din dreptul casei parohiale, cotirea spre zona estică, după care o porneau către nord, înainte de a o lua iar înspre vest, asta însemnând că traseul îi făcea să treacă prin această parte a Harlemului Spaniol - pe lângă proprietățile clasei de mijloc, dar, în același timp, și ale celor bogați, prin dreptul vilei lui Hector Ortiz, după care o luau spre sud și ajungeau la centrul pentru tineri. Da, el a crescut acolo, dar ocolea mereu strada pe care era situat blocul de apartamente în care crescuse. Blocul acela există încă. Nu era interesat de el, nu simțea nevoia să-l vadă. Îi plăcea să se uite la proprietățile care aveau stil, eleganță.

Roarke vru să adauge ceva, dar se hotărî să tacă și să o urmărească lucrând. Între timp, își turnă un pahar de coniac, pentru a savura și mai mult acel moment.

— Obiceiurile se formează dintr-un motiv anume, mormăi ea. Faci ceva, faci acel lucru constant, iar el devine rutină dintr-un motiv anume. Poate că aceea a devenit ruta lui obișnuită fiindcă îi convenea cel mai mult, și uite așa s-a transformat în rutină, într-un obicei. Dar putea parcurge aceeași distanță, în același număr de minute, alegând diferite rute, alternându-le, amestecându-le, și majoritatea celor care aleargă preferă să procedeze în felul acesta, de obicei. Ca să fie mereu altfel. Putea face asta, luând-o prima dată spre vest, după care ar fi cotit-o spre sud, ca în final să execute bucla aceasta, însă părintele Freeman a declarat că el nu și-a schimbat niciodată ruta. Deci, ce vede el când parcurge ruta cu pricina? Și cine îl vede pe el? în mod obișnuit.

Se lăsă pe vine, plimbându-și palma printre clădirile care sclipeau sau tremurau la simpla ei atingere.

— Vede tot ceea ce există aici, toate aceste clădiri, casele, apartamentele. O parte din parohie, o parte din teritoriul aferent școlii. Probabil că toți cei din zona asta ar trebui să-l cunoască pe Lino. Marele nemernic. Sigur, au mai avut loc și răsturnări de situație. Oamenii se mai mută din zonă, alții vin să se stabilească aici, în cartier, unii mor, alții se nasc. Dar sunt și destui, cum e de exemplu familia Ortiz, care au rădăcini foarte adânci în această zonă. Iar rădăcinile lor se adâncesc zi de zi, murmură ea. Bună, părinte. Bună dimineața, părinte. Ce mai faci, părinte? Pariez că-i plăcea la culme. Părinte. Seamănă cu o patrulare, nu? Un soi de patrulare zilnică. Pe bucățica lui, pe teritoriul lui. Ca un câine care-și marchează teritoriul. Ea pocni cu degetul în casa familiei Ortiz. Cât valorează ea astăzi pe piața imobiliară? O casă care aparține unei familii, situată în sectorul acesta?

— Depinde. Dacă o consideri ca fiind o reședință…

— Nu, fără să ne lăcomim. Un preț de bază. O casă în care locuiește o singură familie, care a fost construită înainte de Războaiele Urbane. Care este foarte bine întreținută.

— Cu o fundație mare? Dacă ții cont de materialele utilizate? Depinde, insistă el, văzând că ea se strâmbă în direcția lui. Dar dacă vrei o evaluare în mare… Se lăsă pe vine asemenea ei, studiind acea zonă liberă, după care rosti o cifră care o făcu să se holbeze la el.

— Îți bați joc de mine.

— Nu chiar. De fapt e un preț total oarecum mult mai mic, pentru că nu am studiat cu adevărat această proprietate. Iar estimarea ar crește cu siguranță și mai mult, având în vedere că această intersecție continuă să se extindă. Acum, dacă te gândești la o vânzare de la proprietar la cumpărător, proprietar la rândul său, prețul ar varia în funcție de dotările interioare. E vorba de bucătărie, de băi, de înălțimea casei, de cât la sută din materialele de construcție originare mai există și astăzi, și tot felul de alte detalii.

— O mulțime de tacos de plăcinte cu came.

— Tacos à la New York, iubita mea Eve. O altă casă ca asta într-o locație diferită… Să zicem… Baltimore sau Albuquerque? Valorează un sfert până la trei sferturi din prețul pieței.

— Geografie. Ea clătină din cap. Odată ce ai locuit în New York, adăugă ea, cu gândul la remarca lui Mavis. Deci el aleargă pe aici și prin restul zonei precizate, zi de zi. Își patrulează teritoriul, zi de zi. Și cel care l-a ucis îl cunoștea, cel sau cea care I-a ucis merge de obicei la biserica St. Cristóbal, cel sau cea care l-a ucis a locuit aici pe vremea când și Lino locuia tot aici sub adevărata lui identitate. O știe pe Penny Soto, fiindcă scorpia aceea e amestecată în crima comisă. În întreaga poveste. Cine l-a ucis a fost suficient de deștept ca să aștepte momentul unei ceremonii grandioase, așa cum a fost slujba dedicată lui Ortiz, sau a avut suficient noroc ca să poată da lovitura. Eu cred că a fost deștept. Cred că despre deșteptăciune a

fost vorba. Cianură. Nu-i un produs ieftin. Nu am reușit să aflăm nimic de la sursele noastre de pe piața neagră, dar, la dracu', nici nu mă așteptam să avem succes în direcția asta.

— Pot să apăs și eu câteva butoane în zona aceea.

— Ooo, pariez că poți. Dacă e cazul, poate că o vom face, dar, oricum, piața asta e una scumpă. Cel care l-a ucis a fost suficient de catolic ca să fie atras de ideea de a se spovedi preotului său. Nu știu, nu știu, dar eu înclin să cred că această persoană, cine o fi, nu e chiar una tânără. Asta dă de înțeles că nu e vorba de vreun puști, ci de o persoană matură. Mda, Mira spunea că e vorba de cineva matur, rosti ea, pe jumătate pentru sine. Suficient de matur ca să ducă totul la capăt, ca să aibă remușcări în urma faptei sale. Nu a făcut-o pentru a obține o sumă de bani, nu, nu pentru bani a făcut-o, varianta asta e o idioțenie. Dacă ucigașul voia să obțină vreun profit, era suficient să-l înjunghie.

Se lovi ușor cu degetele peste genunchi, revăzând fiecare mișcare, imaginându-și cum se petrecuse totul.

— Dacă e vorba pur și simplu de profit, sau de cea mai simplă răzbunare posibilă, ori de instinctul de supraviețuire, pui la cale totul împreună cu Penny și-l atragi în capcană, după care îl ciopârțești, exact așa cum el și Penny l-au înjunghiat și ciopârțit pe tatăl ei. Faci ca totul să semene cu o tâlhărire - fiindcă ești suficient de deștept ca să faci așa ceva.

— Dar nu o faci, sublinie Roarke, fiindcă planul tău nu e unul simplu.

— A mers mult prea departe ca să fie atât de simplu. Penny… ea a intrat în povestea asta de dragul profitului. Acesta a fost singurul ei motiv. Dar tu? Tu nu ai făcut-o doar pentru asta. Voiai ca el să plătească, să fie pedepsit. Un soi de „ochi pentru ochi". Pe cine a ucis el, cui i-a făcut el rău? Cuiva din familia ta, din cercul tău. Dar tu nu-l înfrunți, nu-l dai pe mâna autorităților, nu-l arăți cu degetul.

Ea se ridică încet în picioare.

— Pentru că, data trecută, chestia asta nu a dat rezultat. Data trecută, el a plecat. Nu a plătit, nu a fost pedepsit, nu s-a căit. Planul trebuia dus la capăt, trebuia împlinit chiar în Casa Domnului. Tu ți-ai păstrat credința nealterată în toți anii ăștia. Ai rămas la fel de credincios chiar dacă pierderea suferită e una vitală. Și iată-l aici, revenind acasă, fără nicio apăsare, defilând prin biserică, alergând liber, zi de zi. Chiar sub nasul tău, afurisit să fie. A făcut-o vreme de cinci ani, dar tu habar nu ai avut. Până nu ți-a spus Penny cum stă treaba.

Se încruntă cu ochii la hologramă, aproape auzind acele șoapte conspirative.

— De ce, de ce în felul acela? Trebuie să revin la varianta asta. Pentru că eu cred că de aici a pornit totul. Penny l-a atras în capcană pentru tine, iar tu ai fost nevoit să reacționezi. Ai fost obligat să echilibrezi situația.

Se retrase câțiva pași.

— La dracu'. E acolo, chestiile acelea sunt acolo. Iar eu nu-mi pot da seama despre ce e vorba. Da, văd cele două puncte, dar cum au ajuns să se intersecteze?

— Analizează mai departe. Dacă e valabilă varianta „ochi pentru ochi", atunci pe cine voia Martinez să lichideze?

— Soto. Nick Soto, pentru ceea ce a făcut el și pentru ceea ce-i făcea lui Penny. Și cu gândul la ea, la ceea ce a însemnat toată povestea asta pentru ea, el l-a bătut de I-a năucit pe Solas. Dar nimănui nu i-a păsat de soarta Iui Soto, nimeni nu s-a uitat atent la cei doi copii, în vârstă de paisprezece-cincisprezece ani, care au ciopârțit un om în halul acela. Probabil că unii chiar au sărbătorit, în cadrul unor petreceri private, faptul că individul a dat ortul popii. Poate că a fost prima lui crimă - prima crimă comisă de Lino. Așa a obținut semnul specific pe brat. Ca perioadă, se potrivește de

minune, iar polițistul cu care am stat de vorbă și care atunci era în exercițiul funcțiunii, își amintește că băiatul era cunoscut ca un copil-problemă, ca o mare belea, dar nu au reușit niciodată să-l prindă și să-l interogheze în legătură cu comiterea unei crime - nici în cazul lui Soto, nici mai înainte. După…

Se duse să-și verifice notițele.

— Acte violente comise de bandă. Membrii acesteia au fost de nenumărate ori interogați în privința unor decese și a unor dispariții din cadrul unor grupări rivale. Nu au existat însă dovezi, toți beneficiind de alibiuri.

— E vorba de membri ai parohiei?

— Nu. Dar granițele puteau fi încălcate cu ușurință. Ea reveni în apropierea hologramei. Putea fi vorba de prieteni, de familii prezente de-o parte și de alta a granițelor, de cunoștințe care locuiau în cadrul parohiei, care frecventau biserica respectivă. Dar… O întrebare pentru un catolic.

— Nici nu știu de ce dracu' mi-o adresezi mie.

— Uite așa. Poate fi vorba de o răzbunare - ochi pentru ochi -, de o pedeapsă, dacă victima a fost un membru al unei bande, o persoană cunoscută, care a făcut cam tot ce a făcut Lino. Dacă a fost ucisă sau rănită într-o altercație cu o bandă rivală?

— Dacă a fost vorba de cineva pe care l-ai iubit, nu văd de ce ar conta acest amănunt. Dragostea nu cântărește lucrurile la modul acesta.

— Din punct de vedere al religiei catolice, insistă Eve.

El oftă, luă o gură de coniac, încercând să-și pună mintea la treabă.

— Se pare, dacă luăm în considerare viziunea ta asupra lucrurilor, că pentru a avea justificare în privința comiterii unui asasinat - chiar dacă a fost vorba de unul sângeros - actul trebuie să fie un răspuns la moartea unei ființe nevinovate. Sau, cel puțin, să fie vorba de

cineva care-și vedea de treabă la momentul respectiv, și nu a ucis pe nimeni. Însă…

— Așa văd eu lucrurile. Da, înțeleg că există și un „însă", adăugă ea, rotindu-și mâna prin aer. Crima nu are o logică anume, ea nu urmărește un traseu foarte clar, niște reguli precise. Cei care se pregătesc să ucidă stabilesc propriile lor reguli. Dar, încercând să alung acel „însă" al tău…

— Iisuse, nu-i de mirare că te iubesc.

— Povestea asta *a avut* o anume logică, și s-a ghidat după câteva reguli. A ucis preotul în biserică, în timp ce acesta bea sângele Domnului. În fine, din punct de vedere tehnic, era vorba de vin, fiindcă Lino nu era un preot cu acte în regulă, așa că transsubstanțierea nu era valabilă.

— Și mai ai tupeul să-mi pui întrebări care fac referire la religia catolică, când tu ești în stare să vorbești de transsubstanțiere.

— Am studiat problema. Ideea e că motivul trebuie să se potrivească metodei folosite. Părerea mea e…

Se opri în secunda în care computerul ei anunță: Procesare încheiată.

— Mă gândesc, continuă ea ideea, că ucigașul e un membru de bază al bisericii. Unul dintr-aceia care nu lipsesc niciodată de la slujba de duminică și care are obiceiul să se spovedească… Cam cât de des ar trebui să te spovedești?

Adoptând o mutră nemulțumită, el își vârî mâinile în buzunare.

— De unde naiba vrei să știu eu așa ceva?

Ea îi zâmbi, extrem de tandru.

— Dar de ce devii așa de nervos în momentul când ți se pun astfel de întrebării?

— Și tu te-ai enerva la fel de tare dacă ți-aș pune întrebări care te-ar face să simți în ceafă flăcările fierbinți ale Iadului.

— Dar tu nu vei ajunge în Iad.

— O, dar cum de știi tu asta?

Te-ai însurat cu o polițistă. Te-ai însurat cu mine. Eu sunt salvarea ta, ce naiba. Computer, afișează datele de bază, pe monitorul numărul 1. Avem aici proprietarii sau chiriașii caselor pe lângă care trecea Lino când făcea jogging.

— Tu, tu ești salvarea mea? El o prinse de talie, trăgând-o în brațele sale. În cazul acesta, eu ce-o să fiu pentru tine?

— Bănuiesc că și tu ești salvarea mea, amice. Ei, dacă mă înșel? în fine, în cazul acesta, vom ajunge amândoi în flăcările Iadului. Acum, ia încearcă tu să fii spășit, și verifică alături de mine datele acestea.

El mai întâi o sărută, apăsat și lung.

— Nu înțeleg ceva când vine vorba de Iad.

Ce anume?

— Acolo o să poți face sex la greu, având în vedere că toți cei care ajung în locul acela sunt niște păcătoși, sau, dimpotrivă, celibatul este pedeapsa eternă?

— Dacă ajung pe acolo, îl întreb pe părintele López. Și acum, să trecem la date.

El o ascultă, răsucind-o cu fața spre monitor, după care, lipind-o de el, privi spre ecran pe deasupra capului ei.

— Și ce ne indică aceste date?

— Am făcut rost de informații suplimentare - date despre proprietari sau chiriași, de când locuiesc ei la adresele respective, ori cât au locuit la adresa precedentă. Ortega… Rosa O'Donnell a pomenit acest nume. Computer, afișează datele secundare, monitorul nr. 2.

— Deci, urmându-ți instinctul, cauți pe cineva care a locuit multă vreme în cartierul respectiv. O persoană ori o familie care a locuit acolo încă de pe vremea când Lino era căpitan în banda Soldados.

— Da, aceasta e una dintre variante. Cealaltă e ruta de jogging. Ceea ce se află acolo de atâta vreme are legătură cu Lino, sau l-a

interesat. Profitul. Profitul și orgoliul, asta îl caracterizează. Prima variantă e răzbunarea. Iar la punctul acesta s-ar putea înscrie destul de mulți, observă ea. Ia privește aici. Ortega. Trei generații care au locuit în aceeași casă. Și uită-te și dincoace. Acum șaizeci de ani, aici se afla o mică fabrică - probabil că producea mulți verzișori și folosea mulți muncitori angajați ilegal. Acum acolo se află un bloc de locuințe și niște depozite, proprietarul fiind același. Hmmm. Care, de fapt, deține și casa situată chiar alături de proprietatea familiei Ortiz. Computer, afișează toate datele referitoare la Ortega Jose.

Procesez...

— Numele acesta mi-e cunoscut, rosti Roarke încet. Știu ceva despre numele acesta. Aaaa… O altă clădire, East Side, la mijlocul bulevardului Nineties. Un spațiu în care se desfășoară tranzacții comerciale, la etajul unu, la același nivel cu strada, iar la etajul doi se află un studio. Iar spațiile de locuit - cred - sunt situate la etajele trei și patru. Acum câțiva ani, am vrut s-o achiziționez.

— Ai vrut?

— Nu-mi mai amintesc toate detaliile, dar știu că nu am mai cumpărat-o. Am avut o divergență de ordin legal cu Ortega.

Procesare încheiată

— Ia să vedem. Computer, împarte ecranul în două părți egale, afișează noile date. Jose Ortega apare pe listă ca fiind un bărbat în vârstă de treizeci de ani - la fel ca și victima. Cum dracu' a reușit el să dețină proprietatea aceea cu șaizeci de ani în urmă?

— O rudă cu același nume, aș zice eu. Țin minte că Jose Ortega a murit acum câțiva ani. Da, uite acum mi-am adus aminte,

divergența aceea legală a avut legătură cu proprietatea lui. Cred că acesta e nepotul lui, moștenitorul bătrânului.

Eve ordonă computerului să înceapă verificarea, clătinând din cap în clipa în care datele își făcură apariția pe ecran.

— Bun, Jose Ortega, mort în 2052, la vârsta de nouăzeci și opt de ani. Un copil, Niko, mort în 2036, alături de mama și de soția sa într-un incendiu izbucnit la un hotel din Mexico City. Bătrânul a supraviețuit, și la fel s-a întâmplat și cu nepotul său în vârstă de unsprezece ani.

— Bătrânul l-a crescut. Da, acum mi-aduc aminte câte ceva. Și, în mod firesc, când bătrânul a murit, nepotul său l-a moștenit. Ideea e că - în clipa în care eu m-am arătat interesat de acea proprietate - s-a dovedit că tânărul Ortega nu avea simțul afacerilor la fel de dezvoltat ca al bunicului său. Iar unele dintre dotările acelei proprietăți dovedeau acest fapt. Mi-a plăcut clădirea situată în East Side, așa că i-am înaintat o ofertă.

— A refuzat-o?

— Când am înaintat toate documentele, el nu a putut fi localizat. După aceea, am găsit o clădire care mi-a plăcut și mai mult.

— Nu a putut fi localizat. Adresa curentă este listată ca fiind East 120.

— Tot ce-i posibil, dar acum patru ani - ori poate că sunt deja cinci ani de atunci -, când eu îmi doream acea clădire, Ortega nu se afla în New York. Era obligat să lucreze prin intermediul unui avocat, care - dacă nu mă înșală memoria - se simțea frustrat din cauza dispariției clientului său.

— Computer, caută la Departamentul Persoane dispărute date referitoare la Jose Ortega, domiciliat la adresa sus-menționată.

— Nu am spus că ar fi lipsit atât de mult, încât să nu mai fi putut comunica cu nimeni, își începu Roarke explicația, dar, în secunda

următoare, înălță din sprâncene, urmărind datele afișate pe ecran. Ei, nu-i așa că ești o fetiță deșteaptă foc?

— Dispariția lui a fost anunțată la poliție de către Ken Aldo, „soția" sa, în septembrie 2053, în Las Vegas, Nevada. Computer, afișează datele și fotografia lui Aldo, Ken. Ea așteptă, simțind apoi cum totul se leagă. Ei, salutare, dragă Lino.

— Victima din cazul tău.

— Mda, e Lino. Și-a schimbat culoarea părului, și-a lăsat barbă, și-a modificat și culoarea ochilor, dar e Lino Martinez.

— Care s-a căsătorit cu Ortega cu puțin înainte de decesul bătrânului, potrivit acestor informații.

— Ceea ce nu e decât o imensă farsă. O nouă escrocherie. Nu dețin nici măcar o dovadă din care să reiasă că Lino era homosexual sau bisexual. Era heterosexual. Îi plăceau femeile. Probabil că-l cunoștea deja pe Ortega. Precis. Crescuseră în același cartier. Computer, afișează toate datele referitoare la numitul Ortega Jose, data nașterii 2025. Aceeași vârstă, aceeași școală. Sunt sigură că bătrânul le-a plătit învățământul public. Și, ia fii atent aici, are câteva amenzi pentru posesie ilegală și uz ilegal de droguri. A stat pe la dezintoxicare.

Ea își urmă instinctul:

— Computer, afișează tatuajele purtate de subiect.

Sarcină preluată. Procesez… Subiectul are un tatuaj pe brațul stâng. Îl descriu sau îl afișez?

— Afișează.

— Ia privește, zise Eve, în secunda în care crucea, având în centru o inimă străpunsă de cuțit, apăru pe ecran. Ortega era un Soldado. Era unul dintre oamenii lui Lino. Nu a fost „soția lui", nu a fost niciodată așa ceva, la dracu'. E o făcătură. Lino era căpitanul lui.

— Poate că datele de la starea civilă au fost falsificate, fiind înregistrate cu mult după aceea. A fost floare la ureche pentru unul ca el, din moment ce s-a priceput să-și însușească identitatea lui Flores.

— Mda. Destul de simplu. Cine e avocatul? vru Eve să afle. Cine e avocatul care a intermediat afacerea cu Ortega?

— O să mă interesez.

— Pun pariu pe bani frumoși că Ken Aldo a solicitat consiliere legală, că a cercetat cum trebuie să procedeze ca să-și declare „partenera" moartă din punct de vedere legal. Șapte ani. Atâta durează, șapte ani. Deja trecuseră șase, și el se pregătea să se întoarcă acasă. Câtă răbdare, spuse ea. Încă vreo câteva luni, și, dacă proceda corect până la capăt, continuând să se ascundă, ar fi reușit să-l moștenească, împlinindu-și promisiunea. O casă mare, câteva afaceri, mai multe clădiri. Milioane. Multe, multe milioane.

— Și fiind vorba de o sumă atât de mare, sublinie Roarke, îți dorești să nu o scapi din ochi, eu, cel puțin, așa mi-aș dori. Da, ai vrea să ții totul sub control, să te asiguri că totul e coordonat așa cum se cuvine.

— Cam în aceeași perioadă a dispărut și părintele Flores. În plus, acesta era momentul în care Flores a fost văzut ultima dată, potrivit declarațiilor existente, și perioada în care Lino, sub identitatea de „Flores", a cerut transferul la biserica St. Cristóbal.

— Între timp, a avut vreme să-și remodeleze față, aprobă Roarke printr-o mișcare a capului. A avut timp să cerceteze, să facă planul, să-și înlăture tatuajul, să schimbe datele. A avut câteva luni la dispoziție. E mai mult decât suficient, dacă faci totul temeinic.

— Ce altă modalitate ai mai fi avut să ții totul sub control, fără ca nimeni să facă legătura cu tine, cu adevărata ta identitate sau cu cine intenționezi să devii, la momentul oportun?

— Proprietatea e listată ca aparținând lui Ortega, dar se specifică faptul că la adresa respectivă locuiește un chiriaș. Roarke arătă spre ecran. Sau mai mulți. Hugh și Sara Gregg. Locuiesc acolo de aproape cinci ani.

Eve solicită datele lor.

— Par să nu aibă probleme. Doi tineri. Amândoi sunt medici. La un moment dat, va trebui să stau de vorbă cu ei. Simt nevoie să beau o cafea.

Se duse fuga la bucătărie ca să programeze cafeaua, punându-și și gândurile în ordine.

— Ortega și Lino se cunosc din copilărie, au crescut în același cartier, au frecventat aceeași școală. Ortega se înscrie în gruparea Soldados, devenind astfel camaradul lui Lino. Nu se remarcă cu nimic, din moment ce niciuna dintre sursele mele nu l-a trecut pe lista mea de cercetări. Ori a activat ca simplu soldat, ori, din pricina averii bunicului, a fost un soi de „protejat" cu buzunarele doldora. S-au regăsit peste ani, ori poate că au păstrat legătura unul cu altul. Dar după ce bunicul lui Ortega dă ortul popii, lăsându-l pe acesta putred de bogat, lui Lino încep să i se învârtă rotițele la viteză maximă.

Bău din cafea, după care agăță pe panou fotografia lui Ortega.

— Lino reușește să-l ducă pe Ortega în Vest. Se ocupă cu jocurile de noroc, mai fac și alte năzbâtii. După care scapă de Ortega, face rost de documentele falsificate, raportând la poliție dispariția bărbatului. Totul frumos și legal. Vreau să obțin toate datele legate de dispariția cu pricina.

După care Martinez a luat legătura cu avocatul, completă Roarke. Probabil că avea deja actele necesare. Hei, surpriză. Eu sunt Ken, „soția" lui Jose, un tip de același sex cu mine, iar el a dispărut. Probabil că și-a asigurat spatele, solicitându-i avocatului să-l

contacteze în caz că ia legătura cu Jose sau are informații legate de acesta. La urma urmei, e extrem de îngrijorat.

— Ca „soție" legală, ai acces la anumite fonduri bănești și poți solicita alte sume de bani. Dar nu acesta e motivul îngrijorării sale. El are un plan. Și trebuie să aibă răbdare. Șapte ani de răbdare. Dar după aceea, ce se va întâmpla? Va obține potul cel mare. Numai că el nu poate sta departe de Penny. Chiar o iubește. Vrea să împartă cu ea averea asta mărișoară. S-a întors - ori urmează să se întoarcă - și are de gând să trăiască pe picior mare.

— Sub numele de Ken Aldo?

— Nu, nu, chestia asta ar răpi tot farmecul. Iar el vrea acel farmec, vrea să strălucească. La sfârșit, trebuie să se întoarcă acasă purtând numele său adevărat. Plănuise deja totul. Oare cum avea de gând să-și ducă ideea la îndeplinire? îl întrebă ea pe Roarke.

— Prin transferarea proprietăților respective - pe hârtie. Îmi imaginez că, sub numele de Ken Aldo, el avea o împuternicire testamentară din partea lui Ortega, ca unic beneficiar. După ce obținea acel document, făcea o tranzacție falsă în privința unora dintre proprietăți. Aldo îi vindea lui Martinez.

— Daaa, da, totul se desfășura pe hârtie. E vorba de niște manevre post-testamentare. Lino își recapătă înfățișarea anterioară, după care revine acasă ca un om bogat, cu niște mizerii la activ, uciderea cuiva acolo, în Vest. Șapte ani de cumințenie și urma să aibă tot ce a visat.

Ea reveni la studierea hologramei.

— Tatăl lui l-a părăsit când era mic. În cele din urmă, mama lui se decide să-l declare mort în mod oficial, ca să-și poată reface și continua viața. Nu cred că Lino ar fi putut să uite vreodată așa ceva. În plus, e vorba de șapte ani. De ce i-ar fi dat târcoale polițiștii din Vest lui Ken Aldo, din moment ce nu au găsit niciun cadavru și nici

nu au vreo dovadă că a fost vorba de o farsă? Dar tu ai deja niște porcării la activ, niște ilegalități rămase la dosar, așa că te cari.

— Însă polițiștii l-au supravegheat pe acest Aldo, nu? Roarke luă ceașca ei de cafea, bând puțin din ea. Nu asta ai făcut și tu? Ai suspectat-o mai întâi pe „soția" lui Ortega?

— Așa e regula. Ei l-au urmărit, i-au luat un interogatoriu. A fost deștept, a fost deștept că a ales Las Vegasul pentru planul său. Jocuri de noroc, sex, s-a asigurat că ei vor vedea imaginea completă. Poate că a stat de vorbă cu Ortega într-un moment tensionat. A câștigat, a pierdut, nu contează. Banii, fie că-i câștigi, fie că-i pierzi, sunt motiv de despărțire. Cred că a jucat „rolul" perfect în fața polițiștilor, cugetă ea. A admis, probabil, că nu se mai înțelegeau atât de bine, că au avut câteva probleme în cuplu, dar că ei doi se iubeau. E atât de îngrijorat. Vrea pur și simplu să știe că Jose nu a pățit nimic. Dar în mod sigur a „lucrat" puțin la varianta asta, pregătind terenul. Dacă polițiștii aceia nu au fost niște idioți iremediabili, au verificat anturajul victimei, anturajul celui care anunțase dispariția acesteia.

— Trebuie să dai peste oamenii potriviți și să știi bine cât costă ei.

— Da, ai pus punctul pe i. E o oră matinală acum la Las Vegas. Povestea asta cretină cu fusul orar e în avantajul meu de data aceasta. Până diseară, fac rost și de rapoartele anchetatorilor.

— Și de ucigașul ucigașului?

— Lucrez și la asta. Am cu ce să o presez mai mult pe Penny. Ea știa toate aceste amănunte. Cred că el i-a prezentat toate detaliile. Și dacă a luat și ea parte la crima asta - și precis că a luat - atunci sigur s-a ales și ea cu o felie din averea lui Ortega. Nu cred că a renunțat ea la atâtea milioane de dragul lui Lino. L-a ajutat să-l elimine ca să poată pune mâna pe tot. Neapărat trebuie să aflu numele avocatului.

— Gata, mă duc să fac rost de el. El se întoarse spre biroul său, privind peste umăr. E doar o feliuță de tort, locotenente.

Ea rânji cu hotărâre, ducându-se să-și ia linkul.

— Daaa, dar ce mai tort.

În scurt timp, reuși să citească raportul inițial, declarațiile și interogatoriile. Nu fu foarte surprinsă să constate că una din declarații aparținuse lui Stephen Jorge Chavez, identificat ca un vechi prieten al persoanei dispărute, care venise la Las Vegas tocmai pentru că victima îșI dorise o întâlnire cu el.

— Chavez, și el căpitan în Soldados, a confirmat declarațiile în cazul Ortega, îi spuse Eve lui Roarke. Așa cum declara și Ken Aldo, el se născuse în Baja și își petrecuse copilăria în California și New Mexico, deci nu există niciun motiv să căutăm în zonele respective o legătură între Ken și Chavez. Acesta le-a declarat polițiștilor că, într-o noapte, Ortega îi mărturisise că se simțea ca în colivie, izolat, apăsat - de mariajul său și de responsabilitățile pe care și le asumase, în Est. Că și-ar fi dorit, pur și simplu, să „dispară".

— Cam pute a minciună, comentă Roarke.

Mda, dar polițiștii au mușcat momeala. Nu aveau niciun motiv să n-o facă. Și, în plus, era vorba de niște mize mari. Ortega câștigase vreo două sute de mii de dolari, la masa de blackjack, cu două zile înainte ca dispariția să fie raportată poliției.

— Ei, da, mare noroc, de bun sau de rău augur, depinde cum vrei s-o iei.

— Putea fi un motiv perfect ca să-i faci de petrecanie.

— În orice caz - Roarke studie atent panoul pe care acum erau înghesuiți toți „jucătorii" - îți ajung ca să-ți faci o reconstrucție facială.

Restul banilor neputând ajunge repejor în buzunarul „partenerei de viață", pentru că poliția avea nevoie de un cadavru, iar persoana dispărută putea fi considerată vie și nevătămată. Vreme de șapte ani.

Roarke privi spre locul în care se afla Eve. Era plină de viață, observă el. Incitată. Ajutată de adrenalină și de cafea, rezistase deja până la jumătatea nopții.

— Iar Chavez, după ce a dat declarația, a dispărut din nou.

— Și el, și Flores s-au evaporat. Ia uite ce scrie aici. În notițele anchetatorilor se precizează că Aldo era atât de tulburat, încât a cerut să stea de vorbă cu un preot, cu un preot militar.

— Și s-a întâmplat ca Flores să fie prin preajmă.

— Cred că Flores nu și-a ales când trebuie anul sabatic, și nici locația nu a fost cea mai potrivită. Cred că atunci când Lino pregătea o escrocherie, o făcea în cele mai mici amănunte. A doua zi, când s-a dus la poliție pentru a vedea care era situația, era însoțit de Flores. Raportul precizează că acesta s-a prezentat oficial ca Miguel Flores, iar Aldo i se adresa cu apelativul „părinte". Polițistul și-a făcut datoria, a verificat datele lui Flores, a verificat cu atenție, inclusiv trecutul acestuia. Ba mai mult, a mai venit încă de două ori cu Flores, după care a declarat că acesta voia să se întoarcă acasă, în Taos, lăsându-le, însă, anchetatorilor datele sale de contact. Trei luni de zile, l-au verificat săptămânal, iar în anul următor, o dată pe lună. După care au renunțat la aceste verificări.

Ea căzu pe gânduri.

— Cred că vom restrânge aria căutărilor în privința lui Flores, în privința rămășițelor sale, la zona Nevada. Sunt suficiente zone părăsite în jurul Las Vegasului. Ai suficient spațiu ca să îngropi un cadavru. Ba chiar două. O să ne concentram asupra rutei Vegas - Taos, gândindu-ne că în cazul în care l-a convins pe Flores să i se alăture, atunci înseamnă că a respectat traseul pe care îl indicase polițiștilor.

— Nu vei reuși să închei cazul acesta, cel puțin în mintea ta, până nu vei descoperi ce s-a întâmplat cu Flores. Sau cu rămășițele sale.

Ea reflectă câteva clipe. Nu avea nevoie de panou, de fotografie ca să și-l poată imagina pe Flores. Imaginea lui exista deja în mintea ei.

— Peabody spunea că acest tip de cazuri o face să-și dorească ca băieții răi să fie doar răi, și cu asta basta. Sunt cu grămada, i-am răspuns eu. Un om ca Flores e genul acela de persoană care nu e în stare să facă rău cuiva. Da, a primit o palmă, una de dimensiuni cosmice, când băieții cei răi i-au distrus familia, dar el nu ar fi fost capabil să le facă rău. Ba mai mult, el a încercat să ducă o viață care să dovedească exact opusul.

— Vinovații sunt mai rar prinși la mijloc, nu-i așa?

— Daaa, ai dreptate, iar el era genul de om care voia să-și analizeze viața. Credința, după părerea mea. Așa rezultă din tot ceea ce știu despre el. I-au luat viața fiindcă voia să sară în ajutorul cuiva pe care el îl crezuse la ananghie. Nu, Eve nu avea nevoie de panou, de fotografia lui. Trebuie să aflu cine l-a ucis pe Lino Martinez. Asta e misiunea mea. Dar și Flores merită ca cineva să se îngrijească de soarta lui. Merită lucrul acesta. Ea privi atent la memo-cubul pe care Roarke tocmai îl așezase pe biroul ei.

— El e avocatul?

— Da, el e.

Ea luă memo-cubul și se întoarse spre linkul său.

— Eve, tu și cu el vă aflați pe același fus orar, prin urmare ne apropiem de miezul nopții.

Ea se mărgini să surâdă.

— Daa, am o satisfacție, una mică și jalnică, așa e, la gândul că voi trezi un avocat. Nu e bine, știu, dar satisfacția există.

20

Avocatul nu aprecie deloc faptul că-l apelase la miezul nopții, dar Eve reuși să-i stârnească interesul.

— Eu și domnul Aldo țineam legătura în mod regulat, și asta din momentul în care a dispărut domnul Ortega.

— L-ați cunoscut pe domnul Aldo.

— Nu în came și oase. De obicei, corespondăm prin e-mail. Locuiește în New Mexico și mai are încă o reședință în Cancun. Călătorește foarte mult.

— Pun pariu. Domnul Ortega deține câteva proprietăți în New York, afaceri, casa în care locuiește, alte câteva proprietăți închiriate. Cum sunt administrate finanțele aferente acestora?

— Nu înțeleg cum o informație de felul acesta ar putea fi una relevantă, sau cum de se emit mandate potrivit cărora poți fi deranjat la miezul nopții.

— Poate că ancheta cu privire la dispariția domnului Ortega nu mai e de actualitate, dar cazul e încă deschis. În calitatea sa de partener de viață și de unic beneficiar, domnul Aldo a moștenit, prin urmare, o avere frumușică, imediat ce domnul Ortega a fost declarat mort în mod legal. Nu ați avut niciodată îndoieli în privința asta, domnule Feinburg?

Era greu să fii arogant când erai somnoros, dar Feinburg își dădu toată silința:

— Domnul Aldo a rezolvat toate aceste aspecte, din punct de vedere legal, dar nu numai.

— Am dovezi că acest Ken Aldo era în realitate Lino Martinez, un criminal extrem de violent, pe care eu îl suspectez de păcălirea și de eliminarea fostului dumneavoastră client. Da, în mai puțin de oră,

pot să fac rost de mandat, astfel încât să am acces la conturile aferente proprietăților domnului Ortega, dacă nu cumva vă decideți să-mi răspundeți la întrebări, ca să vă continuați somnul cât mai repede.

— Doar nu vă așteptați să cred că…

— Și cum Lino Martinez zace într-un recipient frigorific Ia morgă, nu cred că clientul dumneavoastră a rămas în viață. Domnule Feinburg, vreți să trezesc din somn și un judecător?

Feinburg clipi precum o bufniță care iese brusc la soare.

— Eu aș solicita mai întâi o verificare…

— Permiteți-mi să vă adresez următoarea întrebare, zise Eve, urmându-și din nou instinctul: Aldo v-a contactat în ultima vreme? Să spunem acum câteva săptămâni, ca să vă comunice că are deja un beneficiar? O doamnă. Pe care voia s-o numească partenera sa legală, acordându-vă puteri depline ca avocat.

Urmă o tăcere lungă.

— Și ce motiv ați avea să-mi adresați o asemenea întrebare?

— Fiindcă cel care a înșelat a fost înșelat la rândul lui. Adică clientul dumneavoastră a murit, domnule Feinburg, iar ucigașul său a continuat să corespondeze cu dumneavoastră atât sub numele lui real, cât și sub alt nume, ales de ea. Răspundeți cu da sau nu: profitul obținut de proprietățile lui Ortega este transferat printr-un soi de angajament scris, și - de îndată ce Ortega e declarat mort în mod legal - toate aceste bunuri îi revin lui Aldo.

— Da, aceasta ar fi procedura obișnuită.

— Când a luat Aldo ultima dată legătura cu dumneavoastră?

— Acum vreo lună și două săptămâni. Însă m-a contactat noua lui… parteneră, chiar ieri. Am înțeles că domnul Aldo plănuiește o călătorie de câteva luni de zile.

— Vă pot garanta că nu poate călători decât în Infern.

— Doamnă locotenent. Feinburg își schimbă poziția, îmbrăcând halatul de casă, pe care probabil îl luase din dulap înainte de a debloca comunicarea video. Remarcile dumneavoastră sunt de-a dreptul supărătoare.

— Serios?

— Dar de data asta, am la îndemână confidențialitatea avocat - client, care mă protejează. Nu vă pot oferi astfel de informații.

— Ei, o să rezolvăm și problema aceasta. Puteți face și chestia asta. Să nu corespondați și să nu luați legătura cu clienții dumneavoastră până nu mă voi lămuri cum stau lucrurile. Dacă veți fi contactat de doamna care pretinde că e partenera lui Aldo, nu trebuie să-i răspundeți. Contactați-mă pe mine. Nu cred că ea va face una ca asta, deocamdată nu, dar - și credeți-mă că așa va fi - voi găsi o cale prin care să vă acuz de obstrucționarea justiției și alte infracțiuni conexe, dacă îi veți oferi suspectei mele cel mai neînsemnat indiciu care se află pe ecranul meu. M-ați înțeles?

Neputând să mai facă pe arogantul pentru a doua oară, Feinburg se arătă jignit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu, ca avocat, mă ocup de proprietăți și de achitarea taxelor. Nu am făcut nimic care să mă aducă în vizorul poliției.

— Perfect. Țineți-o tot așa. Mai vorbim.

Ea puse capăt transmisiei, după care se încruntă spre bolul pe care Roarke îl așezase în fața ei.

— Ce-i asta?

— Mâncare. Dacă ți-aduci aminte, la cină ne-am delectat cu câte-o felie de tort. Și cum tu nu dai semne ca ai vrea să mergi la culcare, atunci e cazul să mâncăm ceva.

Se strâmbă nemulțumită, dând cu ochii de supă. Ar fi putut paria, în schimbul salariului ei pe o lună, că în supa aceea pluteau niște legume, dar aroma acesteia era plăcută.

— Bine. Mulțumesc. Nu ești obligat să rămâi și tu.

— Nici dacă m-ai jupui cu laserul dermatologic nu ai reuși să mă alungi. El se așează pe scaunul de vizavi, începând să mănânce din propriul bol cu supă. Tu crezi că Lino și-a făcut-o cu mâna lui, din moment ce a declarat-o pe Penny partener legal și moștenitoarea sa?

Eve se apucă să mănânce. Avusese dreptate în privința legumelor.

— Tu așa crezi?

— Ai spus că el o iubea. Dragostea te orbește, devii orb cu acte în regulă, și, în multe cazuri, de-a dreptul dobitoc. Așa că răspunsul este afirmativ. Mai mult ca sigur că ea a fost cea care l-a îndemnat să facă pasul acesta, folosindu-se de sex sau de puterea magică a acestuia - pentru că sexul ne prostește adesea mai mult decât dragostea. Probabil că el i-a povestit tot, până în cel mai mic detaliu. De fiecare dată câte puțin, dar nu au avut la dispoziție cinci ani, la urma urmei? Probabil că i-a prezentat întregul lui plan. Cât de isteață e femeia asta?

— Nu prea, aș opina eu. E mai mult temperamentală. Dar el, da, Lino cred că era foarte isteț. Și tot ce avea ea de făcut era să prindă din zbor funcționarea Jocului" pus la punct de el. El ar fi scăpat neprins, adăugă ea. După numai câteva luni, proprietățile și asigurarea ar fi fost transferate pe numele lui Aldo - totul cât se poate de legal. Iar Aldo i le vindea lui Martinez. Martinez urma să se opereze iar și să revină acasă - de data asta ca un om bogat și important. Da, era un tip cât se poate de deștept, dar Penny asta a fost pentru el un fel de „călcâi al atletului".

— „Al lui Ahile."

Roarke făcu o pauză.

— Faci chestia asta în mod intenționat? Povestea asta cu alegerea greșită a numelor?

— Poate. Câteodată. Oricum, eu cred că ea știe ce s-a întâmplat cu Flores.

Roarke îi zâmbi.

— Și ce vrei să-i oferi în schimbul acestei informații?

— Nu-i ofer nimic. Nu am cum. Dar voi afla informația cu pricina. Zarzavaturile nu aveau un gust chiar atât de rău atunci când erau deghizate în mici ghemotoace pleoștite, peste care plutea un strat gros de supă. Daaaa, el i-a povestit tot. Cu capul pe pernă, gâfâind deasupra ei. Iar ea și-a zis la un moment dat în sinea ei: „Mai am oare nevoie de el?" Dacă proceda cum trebuie, putea obține absolut totul. Așteptase la fel de mult ca și el, nu? De ce să împartă totul cu un ratat ca el?

— El o mai părăsise o dată, corect? punctă Roarke. Ce l-ar fi putut împiedica să-i dea iar papucii odată ce reușea să pună mâna pe avere? Așa că urma să-l îndepărteze ea. Definitiv.

— După părerea mea, exact așa a procedat. Mai întâi a pus laba pe el pentru a-și satisface plăcerile și a-l vrăji. Dacă mă iubești, mă respecți. Dacă mă iubești, trebuie să mă faci partenera ta. Dacă m-ai iubi, ai face în așa fel încât eu să fiu în siguranță. Nu ai încredere în mine, nu mă iubești, Lino - și tot așa, în timp ce îi satisfăcea poftele, probabil. Eve mișcă lingura în direcția lui Roarke. Bărbații privesc totul prin prisma „uneltei" pe care o au în dotare.

— Eu o pot folosi pe a mea fără să și gândesc cu ea.

Eve rânji pe deasupra lingurii cu supă.

— Dacă mă arunc acum asupra ta, o să-mi dai absolut tot ce-ți cer.

— Pune-mă la încercare.

În secunda aceea ea fu cea care izbucni în râs.

— Tu vrei să faci rost de o partidă, iar eu am treabă în momentul acesta.

Fără a rosti o vorbă, el își scoase memo-cubul, notând ceva în el. După care surâse, văzând că ea înclină capul, întrebându-l astfel despre ce e vorba.

— Pur și simplu mi-am notat că-mi datorezi o partidă ca la carte prin care să-ți dovedești teoria.

Amuzată, ea termină de mâncat supa.

— Bun, dacă tot ai de gând să rămâi prin preajmă, pasul următor este verificarea familiilor și a apropiaților celor care au avut de suferit, care au murit sau au fost răniți în timpul celor două explozii cu bombă din 2043. Încerc să dovedesc că Lino a fost creierul ambelor explozii. O să încep cu cea de-a doua, dacă tot pomeneam de răzbunarea de tip „ochi pentru ochi".

— Fiindcă majoritatea oamenilor - dacă nu cumva toți, - cred că Martinez nu ar fi avut motiv să-și bombardeze propriul teritoriu.

— În afara celei de-a doua, aprobă Eve. Oamenii știu, ori au o bănuială cât se poate de puternică cum că el a fost, în cazul acesta, omul din umbră. El chiar a avut grijă ca zvonul respectiv să circule, în afară de asta, fata care a decedat în urma primei explozii nu avea nici prieteni apropiați și nici rude care să locuiască în zona respectivă. Familia sa s-a mutat la Barcelona la trei ani de zile de la moartea sa.

— Deci ai cercetat victimele celei de-a doua explozii, pentru că moartea a lovit acolo cu mai multă sete.

— În cazul în care copilul tău, fratele, tatăl, cel mai bun prieten, ce o fi el pentru tine, este rănit cu șaptesprezece ani în urmă și tu ai acum, poate, șansa să te răzbuni, găsești o cale să-i pedepsești pe vinovați așa cum se cuvine. Îi dai de gol, le dai niște șuturi zdravene în dos. Dar să-i omori? Moartea e finalul. Pentru că și pedeapsa trebuie să fie la fel, una definitivă.

— Mda. Iar legea e uneori permisivă.

Ea știa că el se gândea acum la Marlena, la tot ce se întâmplase, la tot ce făcuse el. Roarke îi întâlni privirea.

— Dacă eu aș fi stat deoparte, dacă nu i-aș fi pedepsit pe cei care au torturat, violat și ucis o fetiță nevinovată, Jenny ar fi și acum în

viață. Totul explodează brusc, și nu știi niciodată unde se poate ajunge.

— Legea e permisivă adesea și, chiar și așa, valurile stârnite ajung uneori prea departe sau în direcția greșită. Dar fără lege cred că, în fine, ne-am îneca cu toții.

— Unii dintre noi suntem niște înotători excelenți. Dar sunt înclinat să cred în lege, din moment ce o privesc în ochi în fiecare zi, și, la urma urmei, eu am făcut ce-am făcut, înainte să dau cu ochii de ea. El vârî mâna în buzunar, scoțând de acolo nasturele de culoare gri care-i căzuse ei de la costum în ziua în care se cunoscuseră. În ziua în care ea îl considerase un posibil ucigaș. În afară de asta, am mereu la mine talismanul meu norocos.

Nasturele acela o emoționa de fiecare dată - și, într-un sens cu mult mai profund, era încântată să știe că îl purta la el, mereu.

— Hei, apropo, ce s-a întâmplat, la urma urmei, cu costumul acela?

Unda de umor apăru brusc în ochii lui.

— Era urât, așa că a primit soarta binemeritată. Dar el - ridică nasturele în aer - era partea lui cea mai reușită.

Probabil că avea dreptate.

Ei bine, pauza s-a încheiat, anunță ea. Computer, afișează lista celor decedați în urma exploziei din strada East 19, caz care a fost anchetat de detectivul Stuben.

Sarcină preluată. Procesez...

— Precis au mai fost și altele, comentă Roarke. Alți morți, și de-o parte și de alta a acestei dispute, din moment ce Lino era căpitan. Deci, el era cel care decidea totul.

— Daaa, asta am stabilit deja. Stuben o să-mi ofere mâine toate informațiile pe care le are la dispoziție.

— Afișează informațiile, pe ecranul nr. 1. Cinci victime, rosti Eve. Mai e o victimă care a suferit răni grave, și va trebui să-i cercetez situația cu atenție. Tipul și-a pierdut un braț. Trei dintre victime erau membri Skull. Dintre cele două, unul era director, iar celălalt era un vânzător care lucra cu jumătate de normă. Victimele erau minore, cu excepția directorului.

— Au murit patru copii.

— Mda. În fine, doi dintre membrii bandei, după cum precizează dosarul lui Stuben, au stat o vreme la casa de corecție, fiind arestați pentru atac soldat cu morți - eliberați în momentul în care victimele nu au putut fi identificate - și suspectați, în afară de asta, de uciderea sângeroasă a unui membru Soldados.

— Băieții tot băieți.

— Iar nemernicii tot nemernici. Directorul… Computer, afișează datele victimei adulte. Kobie Smith, câteva năzbâtii în adolescență și după ce a împlinit douăzeci de ani. Nu a stat la închisoare. A lucrat la școala aceea vreme de trei ani, deținând funcția de director timp de șase luni. A lăsat în urmă o soție cu care era căsătorit de un an și șase luni și un copilaș. Copilul avea doi ani în momentul în care tatăl său a decedat, ceea ce înseamnă că acum are aproape douăzeci de ani. E prea tânăr, dacă ne orientăm după profilul alcătuit de Mira ori după intuiția mea, dar îl vom verifica. Ea ordonă afișarea informațiilor.

— Măi, măi, ca să vezi, comentă Roarke în vreme ce citea. Se pare că a absolvit Academia de Poliție din Orlando, Florida. Potrivit speculațiilor existente, tatăl lui a fost ucis în timpul unei altercații violente între două grupări rivale, astfel că fiul a decis să devină polițist. Pentru a fi în slujba oamenilor și pentru a-i proteja.

Eve se încruntă, cu gândul la datele afișate pe ecran.

— Nu are cazier. Are doi frați vitregi. Mama lui s-a recăsătorit. Hmmm. S-a măritat cu un polițist după ce s-a stabilit în Florida, la trei ani după moartea fostului soț. Nu prea o văd pe Penny capabilă să-i ia urma, să reușească s-o înșele atât de tare încât femeia să revină aici și să-l otrăvească pe Lino. Dar victima avea și părinți, precum și un frate.

Le verifică datele, cercetându-le atent, cântărind și această posibilitate. Părinții au divorțat, observă ea. Mama s-a stabilit în Philadelphia, tatăl în Bronx, la fel ca și unul dintre frați lui. Cel de-al doilea e stabilit în Trenton. Niciunul dintre ei nu a rămas să locuiască în cartier. Criminalul probabil că locuia în cartier.

— Da, cred că e foarte posibil, sunt de acord cu tine, dar e Ia fel de posibil să fie Penny cea Rea…

— Haa, haaa.

— E posibil ca ea să fi plecat din cartier ca să pună o distanță și mai mare între ea și crimă. Eu așa aș fi procedat.

— Ea nu e la fel de deșteaptă ca tine.

— Deh, milioane de oameni nu sunt la fel de deștepți ca mine, dar e o strategie extrem de potrivită, iar ea a avut suficient timp la dispoziție ca să o elaboreze.

— Mda. La dracu'. Parcă mă văd pornind la drum, spre Bronx și Trenton, și asta cât de curând. Posibil via Philadelphia pentru că e vorba de otravă și, după cum se știe, în majoritatea cazurilor, otrava e arma femeilor. Și, ia fii atent, mama nu s-a recăsătorit niciodată, lucrează ca asistentă într-un azil. Personalul medical are mult mai ușor acces la substanțele otrăvitoare în comparație cu alții.

— Ea nu și-a pierdut doar fiul, ci și nepotul, din moment ce mama lui l-a luat cu ea în Orlando, unde s-a recăsătorit. I-o fi fost greu să împace pe toată lumea, asta e adevărat.

— Sau poate nu, încheie Eve reflecția respectivă, oftând lung. Bun, o vom așeza în fruntea listei pe Emmelee Smith. Poate reușim să facem rost de mandat și să-i verificăm convorbirile și călătoriile efectuate în ultimele două, trei săptămâni. Ea cască. Am nevoie de cafea.

— Ai nevoie de somn.

Ea clătină din cap, după care se ridică.

— Vreau să arunc o privire și peste datele celorlalți. Mâine îi voi verifica pe cei care mi se par implicați.

Se duse în bucătărie, comandând cafea pentru amândoi la AutoChef.

— Am cerut informațiile referitoare la tânărul vânzător, o anunță Roarke în secunda când reveni alături de el. Nu împlinise nici măcar șaisprezece ani.

— Quinto Turner. Quinto. Pare un nume de origine hispanică. Mama: Juanita Rodrigez Turner. Hmmm. Tatăl: Joseph Turner. Era un amestec de mexican și afro-american, stabilind un fel de graniță între cele două bande, atât din punct de vedere al rasei, cât și din punct de vedere geografic. Fără frați și surori. Tatăl: decedat. Ia uite: s-a spânzurat la un an de la moartea fiului său.

— Deci femeia asta a pierdut două ființe dragi.

— Computer, afișează pe ecran toate datele referitoare la Juanita Rodrigez Turner.

— Locuiește la trei străzi distanță de biserică, începu Roarke.

— Hei, ia stai. Ia stai. Eu am văzut-o pe femeia asta. Computer, mărește fotografia în procent de 25%. Am văzut-o, repetă Eve. Unde oare? Fusese ceva rapid, doar o… La dracu', la dracu', la centrul pentru tineri. Femeia aceasta lucrează acolo. Se ocupă de supravegherea pe timp de zi a copiilor, din punct de vedere medical. Nu era iritată sau scoasă din sărite, era agitată, neliniștită. De aceea stătea cu spatele la mine. Magda nu i-a spus Juanita, ci Nita, își

aminti Eve. Da, așa i-a spus, Nita. Cred că l-a văzut zilnic, ori aproape zilnic în ultimii cinci ani. A lucrat alături de el, a glumit cu el, l-a ajutat să-i consilieze pe copii. I-a mărturisit păcatele sale, în timp ce el… în timp ce el îi ucisese fiul. Iar soțul ei s-a sinucis din pricina asta. Cinci ani de zile, zi de zi, ea l-a respectat, fiindcă el era preot. După care, dintr-odată, a aflat cine e și ce e.

— Hei, ce aud acolo? se întrebă Roarke. O, da, un „clic".

— Asta înseamnă că acea călătorie la Trenton și prin împrejurimi va trebui să mai aștepte, spuse ea. Femeia a trecut mereu pe la bodega unde lucrează Penny, ori de câte ori a venit la biserică, și precis că aceea e biserica pe care o frecventează de obicei - pun pariu pe orice -, de o viață întreagă. O clientă fidelă, șopti ea. Dar pentru Penny e doar „semnul", semnul care anunța sfârșitul. Acum, trebuie să o aduc pe femeia asta în boxa acuzaților, să o fac să-mi mărturisească totul. Și după aceea, va trebui să o bag după gratii.

— Uneori legea e permisivă, repetă Roarke. Câteodată întoarce spatele adevăratei dreptăți.

Eve clătină din cap.

— A curmat o viață, Roarke. Da, poate că era vorba de o viață anapoda, dar ea nu avea acest drept. Se întoarse cu fața spre el. Polițiștii nu au luat nicio măsură în cazul Marlenei. Au fost niște proști care au picat acolo într-un moment nepotrivit. Dar femeia asta putea să anunțe pe cineva ceea ce i se mărturisise ori ceea ce descoperise. Detectivul Stuben? A făcut tot posibilul. I-a păsat. Îi pasă. O parte a ființei lui nu a încetat niciodată să lucreze la cazul acela și nu a uitat niciodată victimele acelor explozii sau familiile lor.

— Câți ca el sunt pe lumea asta?

— Niciodată suficienți. Indiferent ce era Lino Martinez, ea trebuie să dea socoteală pentru moartea lui. Pentru Jimmy Jay Jenkins nu va trebui să dea socoteală, dar actul ei de răzbunare a dus, în final, și la moartea lui. A plantat sămânța. Sau… a aruncat-o în praful

drumului. Valurile, îi aminti ea. Nu putem ști sigur niciodată până unde vor ajunge. Cineva trebuie să încerce să le oprească.

— Dar băiatul nu împlinise nici măcar șaisprezece ani. Roarke postă din nou pe ecran fotografia copilului cu fața senină și cu ochii limpezi. Și acum ce urmează?

— Acum, o să iau legătura cu Peabody și am s-o anunț că mâine-dimineață ne vedem aici, ca s-o pun la curent, după care mergem acasă la Juanita Turner și o ducem la secție pentru interogatoriu. O să-i las un mesaj pe mesageria vocală, replică Eve în clipa în care îi surprinse privirea.

— Și după aceea?

— Noi mergem la culcare. Aruncă o privire rapidă spre ecran. Ea nu merge nicăieri.

Eve avu parte de un somn chinuit de vise, de imagini ale acelui copil pe care nu-l cunoscuse niciodată, dar care murise pentru simplu fapt că se aflase, atunci, de mult, la locul nepotrivit. Chipul acela tânăr și senin era schimonosit și distrus, iar ochii limpezi deveniseră tulburi și lipsiți de viață.

Auzi plânsul mamei care se prăbușise deasupra cadavrului fiului ei. Hohote fără noimă și sfâșietoare care păreau să dureze o veșnicie.

În timp ce ea privea într-acolo, Marlena - plină de sânge, bătută și distrusă sufletește, precum în holograma pe care Roarke i-o arătase mai demult - se îndrepta încet spre trupul sfârtecat al băiatului.

— Ce tineri eram amândoi, zise Marlena. Abia dacă știam ce-i viața. Eram prea tineri ca să fim folosiți drept unelte. Folosiți, distruși, dați la o parte.

Întinse mâna spre Quinto Turner și el i-o apucă. Chiar dacă sângele lui se scurgea deja pe podeaua bisericii, el o prinse de mână și se ridică.

— Îl iau cu mine, îi zise Marlena lui Eve. Nevinovații au un loc al lor. O să-l duc acolo. Oare ea ce putea să facă? Făcu semn spre mama împietrită de durere, plină de sângele fiului ei. Poți să pui capăt? Pot să oprești toată nebunia asta? Tu nu ai putut pune capăt nenorocirii tale.

— Nu pot să pun capăt întregii nebunii. Dar crima nu e soluția finală. Crima nu reprezintă o soluție.

— Era mama lui. Asta a fost soluția ei.

— O crimă nu se rezolvă comițând o nouă crimă. Asta ar însemna să se perpetueze la nesfârșit.

— Și cu noi cum rămâne? Cum rămâne cu noi? Pe mine nu m-a apărat nimeni. Nimeni în afară de Roarke.

— Și tot nu s-a sfârșit. El trăiește și acum cu povara acelei clipe.

— Și tu la fel. Acum, tu vei duce mai departe pierderea suferită de ea, durerea ei, în numele dreptății. Și o să porți și tu pe umeri aceeași povară.

Ținându-l de mână pe Quinto, Marlena îl conduse pe drumul știut.

Eve privi atent la bălțile de sânge, micile valuri pornite dinăuntrul lor, care se extindeau încet, încet.

Se trezi agitată, fără a simți energia specifică iminentei încheieri a unui caz. Aflase răspunsurile, cel puțin în marc parte, văzuse clar calea prin care se acționase, înțelegând și acceptând ceea ce avea de făcut de-acum înainte.

Dar acceptarea, împreună cu somnul agitat și de scurtă durată aduseseră cu ele o durere de cap persistentă.

— Ia un calmant, îi ordonă Roarke. Văd că durerea asta afurisită te dă peste cap.

— Hei, doar nu ești dotat acum și cu raze X, domnule Super-Roarke.

— N-are rost să mă iei peste picior. El se ridică și pomi spre baie. Să știi că nu-ți voi răspunde cu aceeași monedă. Ai și așa destule pe cap.

— Nu vreau afurisitul acela de calmant.

El veni cu calmantul, îndreptându-se spre ea chiar în momentul când își aranja teaca armei pe șold.

— Ori îl ei de bunăvoie, ori mă ocup eu de asta.

— Hei, fa un pas în spate, altfel…

El îi prinse ceafa în palmă. Ea se propti cu brațele în pieptul lui, opunând rezistență. În realitate, acceptă provocarea lui și ideea unei lupte. Primind, în schimb, o sărutare.

Brațele pregătite să lupte alunecară încet-încet pe lângă ea, iar buzele o sfidară, oferind o tandrețe infinită.

— La naiba, replică ea, în vreme ce buzele lui se ridicară, mângâindu-i obrazul.

— N-ai dormit aproape deloc.

— Sunt bine, doar că vreau să închei cazul acesta, să duc treaba la bun sfârșit.

— Ia calmantul.

— Nuu, nu și nu. Dar, până Ia urmă, luă pastila și o înghiți. Nu pot să las cazul acesta neterminat. Nu pot să mă prefac că nu am aflat adevărul. Nu pot s-o las să ucidă și apoi să-și vadă nestingherită de drum.

— Nu. N-ai cum, nu.

— Și chiar de-aș putea, chiar dacă aș găsi o cale prin care să trăiesc cu povara asta, dacă aș lăsa-o să scape, ar însemna să scape și Penny Soto. Cum aș putea să fac așa ceva?

— Eve. El îi masă umerii, încercând să alunge tensiunea acumulată. Față de mine nu trebuie să te explici. Nu trebuie să explici nimănui nimic, dar mai ales mie. Eu am avut șansa să întorc foaia. Am putut face asta. Am reușit să fac asta și să găsesc o cale în

afara legii ca să mă asigur că celălalt va plăti. Tu nu ai fi niciodată în stare să faci așa ceva. Aici apare diferența dintre noi doi. Nu știu dacă chestia asta ne influențează în bine sau în rău. Dar pur și simplu ne face să fim noi înșine.

— Ba am pășit și eu în afara legii. Ți-am cerut și ție să încâlci legea când a fost vorba de Robert Lowell. Am făcut-o ca să mă asigur că va plăti pentru femeia pe care a chinuit-o și apoi a ucis-o. Pentru că îmi dădusem cuvântul față de Ariei că individul acela va plăti.

— Nu a fost același lucru, știi bine.

— Am încălcat legea.

— Granițele între legal și ilegal se mai mută și ele uneori. Îi zgudui umerii, repede și apăsat. Dacă justiția nu ar mai ști ce-i mila, nu ar mai avea fluiditate, nu ar avea caracter umanitar, atunci care ar mai fi rostul ei?

— Ideea aceea nu mi-a dat deloc pace. Nu am putut trăi cu gândul că el va scăpa atât de ușor, lăsând chiar legea să-i ofere acea cale simplă de scăpare. Așa că am trecut dincolo de linie.

— Și s-a făcut dreptate, Eve?

— Eu așa cred.

— Atunci, gata, du-te la treabă. El îi luă mâinile și i le sărută. Fă-ți meseria.

— Mda. Ea pomi spre ușă, dar se opri și se întoarse. Am visat-o pe Marlena. Am visat-o pe ea și pe Quinto Turner. Erau exact așa cum i-au găsit după ce au fost uciși.

— Eve.

— Dar… mi-a zis că o să aibă grijă de el, și chiar a avut, să știi. A spus că nevinovații au un loc special, și că o să-l ia cu ea, acolo. Tu chiar crezi că există cu adevărat un asemenea loc? Un loc al celor nevinovați?

— Da, chiar cred. Da.

— Sper că ai dreptate.

Îl lăsă singur, ducându-se în biroul ei pentru a pune la punct detaliile acțiunii viitoare.

În clipa în care sosiră Peabody și McNab, ea le făcu semn spre bucătărie. Se auziră două chiote de fericire în clipa în care ei se repeziră spre AutoChef, căutând înfrigurați comoara ascunsă acolo. Eve se rezumase la cafea. Calmantul își făcuse efectul - și poate că și conversația cu Roarke o liniștise, măcar în parte.

Ridică din sprâncene în secunda în care Peabody și McNab reveniră în birou cu farfuriile pline ochi și cu cănile cu cafea aburinde.

— Hei, credeți că ați luat suficientă mâncare ca să nu cumva să muriți de foame în timpul scurtei noastre ședințe?

— Vafe belgiene cu afine de sezon. Peabody luă loc pe scaun, pregătită să înfulece repejor bunătățile din farfurie. Nu m-aș sătura nicicând de așa ceva.

— Atâta timp cât urechile sunt la fel de căscate ca și gurile voastre.

Începu cu cazul Ortega, prezentându-le varianta ei.

— Iar la sfârșitul celor șapte ani, el urma să moștenească peste 685 de milioane de dolari - asta fără să punem la socoteală și proprietatea acestuia și profiturile provenite de la proprietatea aceea închiriată și de pe urma afacerilor.

— Ce de bănuți, comentă McNab.

— Nu-i mai trebuia nimic toată viața, aprobă Peabody. În fine, dacă ar mai fi trăit.

— Dar partenera lui de pat nu voia să împartă nimic cu nimeni. Voia absolut totul. O să dovedim chestia asta, o să dovedim că a avut de-a face cu moartea lui Ortega și a lui Flores, că a fost capabilă de fraudă și că a conspirat în vederea uciderii lui Lino, dovedind, în

plus, că nu e decât o scorpie mizerabilă și vulgară. Azi după-amiază avem întâlnire și cu avocatul, așa că pregătim un scenariu.

— O punem la podea, adăugă Peabody, și o facem să mărturisească totul despre conspirațiile la care a luat parte.

— Nu-i nevoie. Pornește monitorul nr. 1, comandă Eve, iar datele Juanitei apărură în secunda următoare pe ecran. Juanita Turner. Fiul ei a decedat în urma celei de-a doua explozii cu bombă.

— Cum ai reușit să… Peabody se opri, mijind ochii spre imaginea cu pricina. Parcă o știu de undeva. Am interogat-o cumva? A participat la slujba de înmormântare a lui Ortiz?

— Dacă a participat, ceea ce cred că s-a și întâmplat, atunci a intrat și a ieșit de la fața locului înainte ca poliția să securizeze zona. Am întâlnit-o la centrul pentru tineri. Ea e asistenta.

— Daaa! Acolo nu m-am uitat prea atent la ea. Fiul ei?

— Și soțul, la un an distanță - în aceeași zi -, s-a sinucis.

Eve îi puse repede la curent, fără să omită nimic.

— Penny a avut nevoie de o armă, concluzionă ea. Și Juanita s-a dovedit alegerea perfectă.

— Dumnezeule, cred că a fost oribil pentru ea să descopere că cel în care avusese încredere… era responsabil de moartea fiului ei.

— Mda. E foarte greu. Dar asta nu trebuia să-i influențeze munca. Am luat legătură cu Reo, anunță ea, pronunțând numele procurorului cu care-i plăcea să colaboreze. Ea crede că avem suficiente dovezi ca să punem mijloacele de comunicare sub supraveghere. De aici încolo, sarcina e preluată de unul dintre tehnicieni. Vreau să controlezi totul cu mare, mare atenție, i se adresă ea Iui McNab care tocmai mușca dintr-o vafa. Cea mai mică pârâitură care dovedește că aparatul e conectat la priză. Noi ne ducem s-o luăm pe Juanita. Și până când ajungem noi la secție, tu trebuie să găsești o legătură între ea și Penny, indiferent ce, orice

amănunt. Un memo-book, un jurnal, o sticluță cu cianură. Caută ceva solid, și caută cât poți tu de repede.

Peabody înghiți bucata de vafa cu afine.

— Și o săltăm înaintea lui Penny?

— Penny a fost orchestratorul. Juanita a fost executantul. Am luat legătura cu Baxter. El și Trueheart o supraveghează pe Penny. Acum, dacă ați păpat destul, să trecem la treabă.

Peabody nu scoase o vorbă în timp ce coborâră scara. După ce se urcă pe locul pasagerului, ea se întoarse cu fața spre Eve.

— O putem acuza pe Penny de conspirație, așa e, dar șansele sunt cam mici. Mai degrabă, s-ar putea să descoperim că fapta ei a fost doar ceva tangențial. Și asta e doar o posibilitate. Poate să pretindă că povestea cu Lino i-a scăpat pur și simplu ori că s-a simțit vinovată și că acesta a fost motivul pentru care i-a povestit Juanitei Turner.

Peabody făcu ochii mari, ducându-și palma la piept, în dreptul inimii.

Jur, onorat juriu, că nu am știut că ea va comite o crimă. Cum să fi știut una ca asta? Lăsând mâna în jos, ea scutură din cap. Juanita va fi acuzată de omor cu premeditare, nu am nici cea mai mică urmă de îndoială, asta în cazul în care Reo nu va dori să dispună altceva. Dar Penny? Ea s-ar putea chiar să scape.

— Asta nu depinde de noi.

— Numai că pare cam aiurea. Juanita și-a pierdut fiu, și-a pierdut soțul. Și acum, în toți acești ani, cineva se folosește de ea. Și, pe deasupra, se alege și cu cea mai grea pedeapsă posibilă.

— Hei, hei. A omorât un om, Peabody, rosti McNab de pe bancheta din spate. Dacă Dallas a obținut datele corecte, și, după toate aparențele, se potrivesc de minune - ea a comis omor cu premeditare… l-a ucis cu sânge rece.

— Știu asta. Dar i s-a întins o capcană. Iisuse, ar trebui să vezi cum arăta locul acela după explozie. Din fiul ei nu mai rămăsese mai nimic.

— Victima noastră e un nemernic cu state vechi, asta-i foarte clar. Și pot să-ți garantez că vestea aceea a fost cea mai grea lovitură a vieții ei. Dar, hai să fim serioși, asta îi dădea dreptul să-l otrăvească?

— N-am spus asta, nătărăule, ideea mea era că…

— Tăceți odată și nu vă mai certați atât, le ordonă Eve.

— Doream doar să subliniez, începu Peabody pe un ton care voia să demonstreze că numai niște cretini ar fi fost în stare s-o contrazică, că Juanita a primit de la viață niște lovituri extrem de grele, iar Penny - care mai mult ca sigur a avut un amestec în toate astea - a profitat de situație. Și…

— Iar *eu* vreau să subliniez, hei, atenție, că avem de-a face cu o ucigașă.

Peabody se răsuci într-o parte ca să-l poată privi în ochi pe McNab.

— Ce nesuferit ești.

— Inimă frântă, asta ești.

— Gura!! Ordinul lui Eve îi reduse imediat la tăcere. Amândoi aveți dreptate. Așa că nu vă mai înțepați unul pe celălalt ca doi idioți. Azi-dimineață de-abia am reușit să scap de o durere cumplită de cap. Dacă mă pricopsesc iar cu ea, vă dau pe amândoi jos la colțul străzii, și mă duc singură unde am treabă.

Peabody își încrucișă brațele la piept, ținându-și nasul în vânt, în vreme ce McNab se trânti nervos pe bancheta din spate. Da, ce atmosferă plăcută o să fie, își zise Eve, tot drumul, până vor ajunge în East Side.

21

Eve parcă automobilul pe spațiul a două locuri de parcare, chiar în fața centrului pentru tineri, aprinzând luminile care arătau că e în misiune. Același grup de copii sărea de colo-colo prin curte, în timp ce adulții se strecurau printre ei cu cei mici, împingându-i sau trăgându-i rapid înăuntrul centrului.

Viața de zi cu zi a copiilor era tare stranie, își zise Eve. Cei mari te târăsc după ei în diverse locuri, te lasă acolo, după care te iau cu ei din nou la sfârșitul zilei. Între timp, socializezi în diverse grupulețe, care fie sunt prea neînsemnate, fie nu au nimic de-a face cu viața ta de-acasă. Așa că, la urma urmei, nu ajungi să te adaptezi, să te readaptezi unor noi reguli, unor noi autorități, unei puteri mai mari sau mai mici?

Nu era de mirare că acei copii erau atât de ciudați.

— Să aștepți eliberarea mandatului, îi spuse ea lui McNab. Imediat ce aflăm că Juanita se află aici sau ni se confirmă adresa ei, Peabody o să-ți transmită informația cu pricina. Și abia atunci o pornești către apartamentul ei.

— Nu văd cum aș putea transmite o informație din moment ce am primit ordin să tac… și chiar de n-ar fi fost așa, cu el tot nu mai am ce discuta.

— Ascultă, nu vrei să vezi cum e când îți dau un șut în dos atât de tare că-ți învinețesc până și amigdalele? Să nu îndrăznești, îl repezi Eve în clipa în care McNab se apropie. Detectiv Nesuferitu' - tu rămâi aici. Detectiv Inimă Frântă, tu vii cu mine.

Ea se îndepărtă cu pași grăbiți. În câteva miimi de secundă, Peabody fu alături de ea, demonstrând cu fiecare pas cât de ofensată se simțea.

— Ei, ar fi cazul să te enervezi mai târziu, o avertiză Eve. Ceea ce ne pregătim noi să facem nu-i nici plăcut, nici nu-ți oferă satisfacții. Așa că acum îți faci meseria, după care n-ai decât să tc enervezi.

— Eu cred, totuși, că ar trebui să fiu lăsată să-mi exprim părerea fără să mi se…

Eve se opri, întorcându-se cu fața spre ea. Ochii ei scăpărau și aruncau flăcări în timp ce încercau s-o facă scrum pe Peabody.

— Tu chiar îți imaginezi că eu sunt nerăbdătoare să pun cătușele unei femei care a îngropat rămășițele contorsionate ale fiului ei sau, mai bine zis, ce s-a mai putut aduna de pe podeaua aceea? Crezi că-mi lfec palmele de fericire că o s-o târăsc în camera de interogare, obligând-o, după aceea, să mărturisească cum că ea l-a ucis pe bărbatul pe care eu îl consider responsabil de moartea fiului ei și de planificarea exploziei respective?

— Nu. Umerii lui Peabody se pleoștiră. Nu, nu cred.

Focul din privirea lui Eve dispăru, iar ea adoptă răceala specifică unei polițiste.

— Părerile personale, sentimentele și compasiunea… nu-și au locul în povestea asta. Asta e misiunea noastră și, ca atare, ne-o vom îndeplini.

Eve deschise ușa centrului, pășind în mijlocul haosului specific dimineții. Copii care plângeau, puști care țipau, părinți stresați rotindu-se de colo-colo și un bărbat încercând să-l prindă pe unul dintre copii care se străduia să-și facă loc chiar printre ei - spre marea surpriză a celor patru adulți.

Peabody îl prinse înainte ca el să ajungă în dreptul ușii, predându-l apoi în grija celui care alerga în urma lui.

Eve reuși să-și facă loc prin toată această debandadă, captând atenția Magdei.

— Juanita Turner.

— O, Nita și-a început activitatea devreme. O găsiți în direcția aceea, îi indică Magda. Treceți de ușile duble și urcați la etajul unu. A doua ușă pe stânga. E deschis.

În secunda în care Peabody intenționă să scoată stația de emisie-recepție din buzunar, Eve clătină din cap.

— Mai întâi să dăm de ea. În toată nebunia asta de aici, poate că a și plecat.

Eve urmări direcția indicată, orientându-se și după zgomot, în încăperea unde cei mici își desfășurau de obicei activitatea, se aflau mese, scaune și rafturi pline cu obiecte cu ajutorul cărora, probabil, cei mici își desfășurau respectivele activități. Soarele se strecura prin ferestre, răspândindu-și cu generozitate lumina și scoțând în evidență culorile de bază, folosite în tonuri mult prea agresive. Șase copii erau așezați la mese, desenând, compunând puzzle-uri, vorbind, cât îi țineau plămânii, unii peste alții.

Juanita se plimba printre ei, privea peste umerii lor, îi mângâia pe cap. Zâmbetul ei fără griji dispăru îndată ce dădu cu ochii de Eve. Dacă vina avea cumva o întrupare, atunci Juanita era exact întruchiparea acesteia, gândi Eve.

Eve îi făcu semn, pășind apoi dincolo de prag.

— Ia legătura cu McNab, mormăi ea către Peabody. Să sară peste etape.

Așteptă ca Juanita să ajungă aproape de ușă.

— S-a întâmplat ceva? Vă pot ajuta cu ceva?

— Va trebui să rugați o colegă să vă țină locul, doamnă Turner.

— Și pentru ce, mă rog?

— Știți bine de ce. Va trebui să veniți cu noi. O putem face fără mare tam-tam. Eve privi pe lângă Juanita, la cei șase copii. E mai bine pentru dumneavoastră, pentru copii, să plecăm în liniște.

— Nu-i las singuri pe copii. Nu…

— Vreți ca acești copii să vadă cum vă iau de aici cu forța? Eve așteptă două secunde, observând cum ea cade pe gânduri. Găsiți pe cineva să vă țină locul, doamnă Turner, iar eu o să am grijă să fiți condusă la Sediul Central. Mă veți aștepta acolo până voi veni să vă interoghez.

Pielea subțire a furiei lăsa la vedere oasele hidoase ale fricii. Ele o pătrundeau, ascuțite și crude.

— Nu văd de ce aș merge cu dumneavoastră din moment ce nu știu despre ce e vorba.

— Până la finalul acestei zile, Penny Soto va fi în custodia mea, doamnă Turner. Eve dădu din cap, observând cum ea tresare ușor în clipa în care recunoscu numele respectiv. Înțelegeți perfect despre ce e vorba. Acum dumneavoastră alegeți cum doriți să ajungeți la secție.

Juanita traversă coridorul și vorbi câteva clipe cu tânărul aflat acolo. Acesta păru de-a dreptul bulversat și ușor iritat, dar se îndreptă imediat spre încăperea în care se aflau copiii.

— Nu sunt obligată să spun absolut nimic. Buzele Juanitei tremurară în vreme ce ea rosti fraza respectivă.

— Nu, nu sunteți obligată. Eve o luă de braț, o conduse în jos pe scară și apoi în afara clădirii. Avu răbdare până ce ajunseră pe trotuar, departe de copiii care săreau și strigau, după care îi citi Juanitei drepturile.

La Sediul Central, ea se asigură că Juanita va fi condusă în una dintre camerele de interogatorii, grăbindu-se apoi spre biroul ei. Avea câteva detalii de pus la punct. În clipa în care se grăbea într-acolo, dădu cu ochii de Joe Inez și de soția lui care așteptau pe o bancă. Joe se ridică.

— Ah, tânărul acela spunea că sunteți în drum spre serviciu, așa că…

— Perfect. Vrei să stai de vorbă cu mine, Joe?

— Mda, eu… O privi pe soția sa, care aprobă printr-o mișcare a capului, ca într-un gest de susținere. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat cu ani din urmă. E vorba despre trecut. Despre exploziile cu bombă care au avut loc în 2043.

Eve ridică brațul în aer.

— De ce ați venit la secție? De ce vă aflați aici din proprie inițiativă?

— Noi doi am avut o discuție. Soția puse o mână pe brațul lui Joe. După ce ați venit pe la noi, eu și Joe am stat de vorbă și el mi-a povestit ce s-a întâmplat. Am venit aici pentru a proceda așa cum se cuvine. Eu și Joe. Amândoi.

— Răspunde-mi, te rog, la următoarea întrebare. Se apropie ceva mai mult de el, astfel că fața îi era și mai aproape de chipul lui Joe. Vorbi pe un ton scăzut, cu privirea ațintită în ochii lui: Nu ți-am citit drepturile. Știi ce înseamnă asta?

— Da. Dar…

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, înainte să-mi oferi o declarație oficială. Ai ucis pe cineva, ai participat la asasinarea cuiva?

— Nu, Iisuse, nu, asta e…

— Nu mai adăuga nimic. Nu-mi mai spune nimic. Va trebui să vă conduc într-o cameră pentru interogatorii. Va trebui să mă așteptați acolo până rezolv câteva chestiuni. Băgă capul înăuntru, chemându-l pe unul dintre polițiști. Condu-i, te rog, pe domnul și doamna Inez în camera de interogatorii B. Rămâi acolo. Eve se întoarse spre ei. Nu trebuie să declarați absolut nimic până nu vă voi cere eu acest lucru.

Se duse țintă în biroul ei, contactând-o pe doamna procuror Cher Reo.

— Va trebui să vii la secție, dar înainte de asta, am nevoie să aprobi acordarea imunității în privința unui martor.

— Sigur. Frumoasa blondă flutură din mâna sa grațioasă. Dă-mi voie să-mi iau bagheta magică cu care pot acorda imunități.

— Am aici un martor, unul care a venit la noi din proprie inițiativă, ceea ce ar putea duce la închiderea a două cazuri rămase nesoluționate vreme de șaptesprezece ani, cazuri care au implicat șase decese. Martorul îmi va oferi niște informații care, în cele din urmă, vor duce la arestarea unui suspect.

— Ce…

Eve n-o lăsă nici măcar să respire.

— În afară de asta, sunt gata să închei cazul St. Cristóbal care se va lăsa cu două arestări. Martorul era minor în cazul primului dintre incidente, așa că s-ar putea să fie protejat de idiotul acela de Ordin de Clemență, sau ar putea fi atacat dacă i s-ar aduce acuzații. Dacă faci afaceri cu nemernici, cu fiecare zi care trece, devii și mai nemernic, draga mea Reo. Eu mă refer aici la un om care are acum propria sa familie, care a schimbat completamente direcția destinului său. Dacă nu-i aprobi imunitatea de care vorbeam, atunci îl las să plece.

— Eu nu pot să…

— Nu-mi spune tocmai mie că nu poți. Fă tot posibilul și aprobă imunitatea aceea. Caută-mă după aceea. Eve închise, contactând-o apoi pe Mira la biroul ei. Nu mă interesează ce face în secunda asta, vorbi ea în clipa când la apelul ei răspunse secretara ei cea feroce. Trebuie să vorbesc cu ea în secunda asta. Fă-mi legătura cu ea imediat, dacă nu, vin eu acolo.

Ecranul deveni de un albastru-intens, semn că transmisia era în așteptare.

Peste câteva secunde, Mira răspunse la aparatul ei.

— Eve?

— Am nevoie de tine în camera de supraveghere, începu Eve, după care îi explică situația. Poate mă înșel. Tu o să-ți dai seama dacă mă înșel cumva.

— Aș putea ajunge la secție în douăzeci de minute.

— Te aștept.

Ultimul apel fu cel către Feinburg, punând la punct cel din urmă plan al său. În clipa în care Reo îi întoarse apelul, Eve ridică linkul cu nerăbdare.

— Sunt în drum spre voi. Imunitatea rămâne o chestiune posibilă, dar am nevoie și de alte detalii.

— Martorul avea pe atunci aproape șaptesprezece ani, iar, în 2043, când au avut loc cele două explozii, el era membru Soldados.

— Iisuse, Dallas, dacă el a fost implicat în așa ceva…

— Cred că participarea lui la eveniment, în caz că a existat, a fost una minoră și ulterioară evenimentului. Și mai cred că el ne poate oferi informații despre capii acțiunii. Azi după-amiază mă duc să-l ridic pe unicul participant care, după părerea mea, a mai rămas în viață, asta fiind una dintre arestările legate de cazul St. Cristóbal. Da, ei pot să alunece printre degete, Reo, dar eu sunt convinsă că ceea ce îmi va oferi el, te va ajuta și mai mult să-i prinzi pe vinovați.

— Mizeria aceea de Ordin de Clemență a fost revocat. Dacă un suspect nu a fost arestat sau acuzat la momentul respectiv, sau dacă acele informații au fost folosite după re…

— Nu mă lua cu chestii avocățești, Reo. O să-mi dai imunitatea aceea. Nu, nu avea cum să-i oprească pe toți, cugetă Eve. Nu avea cum să-i salveze pe toți. Dar pe câțiva dintre ei îi putea salva. Eu nu am de gând să-l sacrific pe omul acesta pentru ce s-a întâmplat atunci.

— Care e numele martorului?

— Până nu-mi obții imunitatea aceea afurisită, o să spunem că îl cheamă „Domnul X”.

— Doamne, Dumnezeule, dar cine e el, fratele tău? Bine, imunitate condiționată. Dar dacă a ucis pe cineva, să știi de la mine, Dallas, că nu-l voi absolvi de vinovăție.

— E bine și așa.

— Ajung și eu în cinci minute.

— Camera pentru interogatorii B. Ar trebui să-ți anulezi restul sarcinilor pe ziua de azi. Te așteaptă o zi lungă.

Încheie conversația, ieși din birou, se întâlni cu Peabody, după care intrară împreună în camera pentru interogatorii ca să discute cu Joe Inez.

— Pornim înregistrarea. Dallas, locotenent Eve și Peabody, detectiv Delia îi interoghează pe Joe Inez și soția sa Consuela. Vă voi citi drepturile. Imediat ce îndeplini și această sarcină, se așează la masă, față în față cu ei. Ați înțeles, amândoi, care sunt drepturile și obligațiile voastre în cazul de față?

— Da, eu am înțeles, dar Connie nu are niciun amestec.

— Procedăm astfel pentru a o proteja. Domnule Inez, ați venit aici, în vederea prezentului interogatoriu, de bunăvoie și nesilit de nimeni?

— Da.

— De ce?

— De ce?

— Aș vrea să-mi spuneți, de data asta în mod oficial, de ce ați ales să veniți astăzi aici și să dați o declarație.

— Eu… am comis o mulțime de chestii de care nu sunt mândru, cu ani în urmă. Dar acum am o familie. Am trei copii, trei băieți.

Dacă eu nu îndrept lucrurile în cazul acesta, atunci cum aș putea să le spun lor ce trebuie să facă și ce nu?

— Bun. Doriți ceva de băut?

— Eu… nu. În mod evident rușinat, își drese glasul. Sunt OK.

— Doamnă Inez?

— Nu, mulțumesc. Vrem doar ca povestea asta să se încheie o dată pentru totdeauna.

— Povestește-mi cum a fost, Joe. Ce s-a întâmplat atunci, în primăvara lui 2043?

— Ei, o mare parte dintre noi, chiar dacă nu mergea la școală, se ducea la școala de dans. Poate că făceau asta ca să danseze, ca să caute ceartă, ca să mai facă vreun târg, ca să caute recruți.

— Ce înseamnă, mai exact, acest „noi"?

— Aaa. Gruparea Soldados. Lino și Steve erau la vremea aceea căpitani. Ei, de fapt, în marea parte a timpului, Lino a fost căpetenia bandei. Steve era mai mult cu „mușchii". Lino voia să adune mai mulți recruți și, după părerea lui, reușeai să faci rost de recruți mult mai bine în timpul unui scandal. Când ai, de exemplu, un dușman comun. Acesta era stilul lui de a vorbi, adăugă Joe. Dar eu nu am aflat, jur pe Dumnezeu, nu am aflat decât mult mai târziu.

— Ce anume?

— Despre cele două explozii. Nu am știut. Eu eram membru de un an, un an și jumătate, cam așa, și lui Lino îi plăcea că mă descurcam foarte bine când aveam ceva de meșterit. Fiindcă știam să repar tot soiul de lucruri. Fiindcă mă pricepeam să fur mașini. El expiră aerul cu putere. Obișnuia să spună că voi deveni un om important. Că el o să mă transforme într-o persoană importantă. Dar că, pentru asta, trebuia să am semnul.

— Semnul.

— Semnul ucigașilor. Nu puteam să trec la nivelul următor până nu comiteam o crimă, până nu mă remarcam printr-un asasinat.

— Încă mai porți tatuajul grupării Soldados, sublinie Eve. Dar nu include și semnul ucigașilor, acel X tatuat sub cruce.

— Nu, nu am comis niciodată acel asasinat. Nu-mi stătea în fire să fac asta. De la o bătaie nu mă dădeam în lături, la dracu', îmi

plăceau bătăile. Să ies în față, să vărs puțin sânge. Să-mi ies din pepeni. Dar nu mi-am dorit niciodată să ucid.

— Și, cu toate asta, tu și Lino ați fost prieteni, i-o întoarse Eve.

— Mda, sau cel puțin așa am crezut eu. Lino mă tot tachina pe tema asta, dar… știți, așa cum se tachinează amicii pentru tot soiul de porcărioare. Bănuiesc că de aceea nici nu am știut ce punea la cale.

— Nu ți-a spus despre bombă.

— Nu-mi spunea niciodată nimic. Mi-a spus că ne întâlnim acolo, la școala de dans. Când cu bomba de la școală, când a explodat, eu mă aflam acolo. Chiar acolo. Ronni Edwards a fost ucisă. A zburat la vreo treizeci de metri față de locul în care mă aflam eu. O cunoșteam.

Se opri, frecându-și fața cu palmele. Când le dădu la o parte, Connie îl luă de mână.

— O cunoșteam, repetă Joe. Din moment ce am fost împreună la grădiniță, sigur că o cunoșteam, iar trupul ei a sărit în aer chiar sub ochii mei. Niciodată nu am… El lăsă capul în jos, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Îmi cer iertare.

— Nu te grăbi, îi spuse Eve.

— În numai câteva clipe… în numai câteva clipe locul acela s-a transformat într-un Iad. Cânta muzica, copiii dansau sau stăteau, așa, îmbrățișați. Pe urmă Iadul a coborât pe pământ. Zgomotele asurzitoare, focul. Au fost răniți și alți copii, alergau de colo-colo și țipau înnebuniți, speriați de moarte, și, în haosul acela infernal, s-au mai rănit și alții. Lino, Chavez și Penny au început să scoată copiii afară, făcând pe eroii și dând vina pe cei de la Skull, strigând că nemernicii ăia de la Skull fuseseră vinovați.

— Joe.

— Scuze. El se șterse la gură cu dosul palmei. Dar ei nu se aflau acolo, nu erau acolo când a explodat bomba.

— Lino, Steve și Penny nu erau acolo, concluzionă Eve.

— Mda. Adică nu, ei nu au fost acolo când școala a sărit în aer. Eu tocmai îl căutam pe Lino. Aveam cu mine doi băieți care voiau să se înscrie în grupul nostru, așa că eu tocmai îl căutam pe Lino. Dar nu-l văzuse nimeni. Cu câteva minute înainte de explozie, nu-i văzuse nimeni nici pe el, nici pe Penny și nici pe Steve. El nu rata niciodată o petrecere dansantă. În fine, mi-am închipuit că întârziase. Și chiar a avut mare noroc, mi-am zis eu mai târziu. A avut noroc, mi-am zis, fiindcă noi ne-am imaginat că el fusese ținta. Mult mai târziu mi-am dat seama că el lansase apoi zvonul, cu mare tam-tam… că el ar fi fost ținta.

— Ai fost rănit în urma acestei prime explozii?

— Am suferit câteva arsuri și niște mici tăieturi din pricina tuturor acelor obiecte care zburau prin aer. Dar nu a fost nimic grav. Dacă aș fi stat eu în locul unde stătuse Ronni… m-am tot gândit la chestia asta. Mi-a revenit mereu în minte momentul când Ronni a sărit în aer, așa, deodată. M-a copleșit, m-a pus pe gânduri, mda, mi-am zis în sinea mea că cei de la Skull meritau și ei câteva victime. Deci, eu eram pornit rău, mă gândeam că din pricina asta merită să-mi „fac intrarea" și să obțin astfel semnul ucigașilor, și în plus i-am auzit și pe Lino și pe Penny discutând despre asta.

— Unde erai când i-ai auzit?

— Noi aveam un loc al nostru, un soi de comandament. Baza noastră se afla într-una dintre clădirile situate pe Second Avenue, chiar lângă Strada 101. Era un subsol uriaș, semăna cu un labirint. Un soi de ascunzătoare, de capcană, zise el, surâzând cu tristețe. L-au pus la punct cu vreo zece ani înainte. Cu vreo zece ani mai devreme l-au aranjat. Acum, acolo se află un bloc de apartamente. Niște apartamente tare drăguțe.

— Pentru propria mea curiozitate, știi cumva cine e proprietarul?

— Sigur. Părea nedumerit de întrebarea respectivă. Jose Ortega cel bătrân -, un fel de boss al zonei aceleia. Jose era unul de-al nostru. Era un Soldado - adică nepotul bătrânului era unul dintre membri bandei noastre. Dar ideea e că Lino ne-a declarat că locul acela era al nostru.

Valuri, cugetă Eve.

— Bun. Deci, când ai coborât în subsol, la comandament, i-ai auzit pe Lino și pe Penny discutând.

— Cum vă spuneam, era un loc imens, cu multe încăperi și coridoare. Tocmai mă îndreptam spre camera unde aveau loc dezbaterile. Eram înfierbântat și voiam război. La naiba, voiam să fiu capul viitoarei operațiuni. Dar am trecut pe lângă una dintre camerele de pe coridor și i-am auzit vorbind despre cum decursese operațiunea anterioară. Discutau despre ce efect avusese explozia aceea de la școala de dans asupra comunității - despre faptul că Lino fusese autorul plasării bombei -, despre cei implicați. Discutau despre planul lor de a-i lovi pe cei de la Skull, fiindcă lumea se va bucura pentru asta. Cei de la Soldados urmau să fie priviți ca niște adevărați eroi, deoarece toată lumea urma să-și închipuie că cei de la Skull inițiaseră atacul, provocând vărsări de sânge pe un teren neutru. Iar Penny spunea că de data asta trebuiau să folosească o bombă mult mai mare.

Privi în jos, la palmele lui, după care privi iar în ochii lui Eve. Ochii lui erau plini de lacrimi.

— Așa a spus. Că Lino trebuia să confecționeze de data asta o bombă mult, mult mai puternică, pentru ca să moară mai multe persoane, nu cum murise, de data asta, doar scorpia aceea nefericită de Ronni. Se lăuda că oamenii vor fi mai ațâțați, mai încântați dacă de data asta vor fi mult mai multe cadavre. Iar el a râs. El a râs și i-a spus: Ai și tu răbdare câteva zile.

O luă de mână pe soția lui.

— Aș putea să beau puțină apă? Cred că mi-ar prinde bine un pahar cu apă.

Peabody se ridică, ducându-se să umple un pahar cu apă.

— Ia-o încet, domnule Inez, i se adresă ea.

— Nu-mi venea să cred, nu-mi venea să cred că fuseseră în stare de așa ceva. Că făcuseră așa ceva alor noștri. Chaz Polaro era internat în spital și nimeni nu știa dacă avea să mai scape sau nu. Iar ei stăteau acolo, înăuntru, și râdeau. Aș fi putut să fiu și eu printre ei, în seara aceea, mort sau pe moarte. Putea fi oricare dintre noi, iar el fusese cel care pusese totul la cale. Ei doi. Am intrat înăuntru, plin de nervi. Ei doi se aflau întinși pe o saltea veche pe care noi o amenajaserăm acolo, iar ea era aproape goală. Am zis: „Ce puțoi nemernic ești, Lino"… iartă-mă Connie, dar așa m-am exprimat.

Joe începu să vorbească pe un ton precipitat, zvârlind cuvintele din gură, impulsionat de năvala acelor amintiri.

— I-am strigat: „Nemernicul dracului, tu ai pus bomba aia pe teritoriul alor noștri". El a început să mă roage să mă calmez, să las lucrurile așa cum căzuseră. Că era vorba de o strategie, pentru binele bandei, și tot soiul de *aiureli* de felul acesta. L-am trimis la dracu' și am plecat. El a venit după mine. Ne-am strigat o mulțime de chestii… și Connie precis o să se enerveze dacă mă apuc să vi le spun pe toate. Partea cea mai importantă e că mi-a strigat că el era căpitanul, că eu trebuie să execut ordinele date și să-mi țin gura, altfel avea să-l trimită pe Chavez să mă aranjeze. Mi-a spus că aveam să-i atacăm pe cei de la Skull, să-i lovim tare de tot, și că el deja pregătise bomba pentru următoarea explozie. Mi-a spus că dacă nu voiam cumva să-mi frâng gâtul și să-mi găsesc astfel sfârșitul, atunci era mai bine să nu spun nimănui nimic. Cred că nu a fost prea convins că pricepusem cum stăteau lucrurile, fiindcă, peste numai câteva ceasuri, m-au bătut măr. Eu mi-am ținut pliscul.

Am tăcut, iar a doua zi Lino și Chavez au șters-o din oraș. Am tăcut și în momentul în care Penny a venit după mine și mi-a zis că nu trebuie să uit că Lino e într-adevăr cel care a pregătit bomba, dar că ea era acum cea care conducea, care apăsa pe trăgaci, și că dacă nu îi execut ordinele, atunci o să ajung exact ca tatăl ei, în ziua când îl înjunghiaseră ea și cu Lino.

— Așteaptă o clipă, îi spuse Eve. Ți-a povestit Penny Soto ce i-au făcut ea și cu Lino tatălui ei?

— Ei, la naiba, păi ei se lăudau mereu cu asta. Se lăudau că l-au făcut bucățele pe Nick Soto. Cum obținuseră împreună semnul ucigașilor.

Bun. Continuă.

— Nu cred că ar mai fi prea multe de spus. La două zile după plecarea lui Lino, cea de-a doua bombă a explodat la restaurant. Dar eu nu am spus nimic nimănui. N-am spus o vorbă nimănui și, din cauza asta, cinci oameni și-au pierdut viața.

— Știai cu anticipație de cea de-a doua bombă?

— Da, știam. El strânse paharul de apă între palme. Nu știam nici unde va avea loc, nici când, dar cunoșteam planul lor. Știam că vor exista victime, fiindcă Penny își dorea cadavre, iar lui Lino îi plăcea foarte mult să-i îndeplinească dorințele lui Penny. Iar eu am stat cu mâinile în sân. M-am dus și m-am îmbătat, și beat am rămas zile în șir.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Lino Martinez?

— În ziua când a plecat din oraș. Am tot sperat că se va întoarce, dar nu s-a întors. Chavez, la fel. Penny a rămas o vreme în banda Soldados, dar, până la urmă, aceasta s-a destrămat. Eu am făcut o vreme pușcărie fiindcă am furat dintr-un magazin non-stop. După ce am ieșit de acolo, Penny m-a căutat și mi-a spus că trebuie să țin minte că pot păți ceva cu mult, mult mai grav decât o bătaie pe cinste, dacă nu-mi țin gura.

— OK, Joe, hai să mai recapitulăm o dată câteva aspecte.

Eve îl luă din nou la întrebări, insistând pe anumite detalii.

După ce constată că aflase tot ce se putea, ea mișcă din cap în semn de consimțământ.

— Vreau să-ți mulțumesc că ai venit astăzi aici. Ne-ai fost de mare ajutor.

El ridică privirea spre Eve în momentul în care aceasta se ridică de pe scaun.

— Asta-i tot?

— Da, dacă nu cumva mai ai ceva de adăugat.

— Nu, dar… sunt arestat?

— Pentru ce?

— Pentru, habar nu am, ascunderea unor informații… colaborare, chestii de genul acesta.

— Nu, Joe, nu ești acuzat de nimic. E posibil să fii citat la tribunal, ca martor, pe baza declarațiilor de astăzi. Și dacă va fi cazul, accepți să depui mărturie la tribunal?

Avem trei copii, trebuie să-i învăț cum să facă lucrurile în mod corect.

— Momentan, asta a fost tot. Puteți pleca acasă.

Eve părăsi încăperea, intrând rapid în camera de supraveghere, acolo unde se afla Reo.

— Da, el nu va fi acuzat de nimic, vorbi Reo, dar dacă tu îți imaginezi că putem deschide și câștiga un caz împotriva lui Penny Soto pe baza mărturiilor și a amintirilor unui fost membru al unei bande, un fost…

— Nu-ți face probleme în privința asta. O să-ți ofer mult mai multe informații. Câte poftești. Următoarea noastră suspectă e Juanita Turner, mama uneia dintre victimele pe care Penny le dorea cu atâta nesaț, cea care l-a otrăvit pe Lino Martinez. E în camera pentru interogatorii A. Am chemat-o pe Mira, ca să fie și ea aici

când va avea loc interogatoriul, ca să poată evalua de ce am fost în stare și de ce nu.

— Azi, tu ești și polițist, și avocat, dar și psihiatru. În fiecare cuvânt se ghicea o undă de sarcasm. Cum de reușești?

Da, o vei trimite la închisoare, Reo, și dacă, după interogatoriu, o acuzi de omor de gradul I, te trimit în vacanță, pe banii mei, în Portofino.

— Mereu mi-am dorit să ajung acolo.

Eve bău mai întâi o cafea, după care se întoarse spre Peabody.

— Ești pregătită?

— Da.

— Preia conducerea.

— Poftim? Ce spui? Peabody o pomi repede pe urma lui Eve. Ai spus cumva că trebuie să conduc eu acest interogatoriu?

Drept răspuns, Eve intră în camera respectivă, se așeză pe scaun, dar nu rosti o vorbă.

— Ăăăă, pornesc înregistrarea, spuse Peabody, recitând toate formalitățile aferente. Doamnă Turner, vi s-au citit drepturile?

— Da.

— Și ați înțeles care sunt drepturile și obligațiile dumneavoastră?

— Da, da.

— Doamnă Turner, sunteți membră a bisericii catolice St. Cristóbal?

— Da.

— Și îl cunoașteți pe părintele Miguel Flores?

— Nu. Juanita ridică privirea, mijindu-și ochii negri. Pentru că părintele Flores nu s-a mai întors niciodată aici, la biserica St. Cristóbal. În locul lui a venit un mincinos și un ucigaș care a împrumutat înfățișarea lui. Cred că a murit, părintele Flores. Probabil că a fost ucis. Ce părere aveți? Ce faceți în legătură cu asta?

Peabody își păstră sobrietatea și tonul calm al vocii - lăsându-și propriile gânduri și păreri în afara acelei încăperi.

— Îl cunoșteați pe bărbatul care și-a asumat identitatea părintelui Flores?

— Lino Martinez. Un criminal.

— Cum ați aflat adevărata sa identitate?

— Mi-am dat seama. Ea ridică din umeri, ferindu-și privirea.

Prima minciună, cugetă Eve.

— Cum? întrebă Eve. Cum v-ați dat seama că era vorba de el?

— După felul cum vorbea, după cum se purta, după felul lui de a privi. Ce mai contează?

— Ați lucrat alături de el la centrul pentru tineri, mai mult de cinci ani de zile, adăugă Eve. Ați mers la biserică. De cât timp ați aflat cine era el în realitate?

— Știam ce știam. Ea își încrucișă brațele în dreptul pieptului, privind fix spre perete. Dar gestul acela de sfidare își pierdu din importanță în momentul în care trupul ei fu scuturat de un scurt fior, aproape inobservabil. N-are importanță de când.

— Doamnă Turner, nu-i așa că cineva v-a dezvăluit adevărata sa identitate? Peabody o determină să se uite din nou la ea. Nu v-ați dat seama de una singură. Vocea lui Peabody deveni mai blândă, parcă te invita să ai încredere în ea și să mărturisești, ceea ce Eve considera a fi unul dintre cele mai rafinate haruri ale partenerei ei. Doamnă Turner, ați fost amenințată de Penny Soto?

— Ce motiv ar fi avut să mă amenințe?

— Ca să se asigure că nu veți spune nimic. Ca să se asigure că vă veți asuma în totalitate uciderea lui Lino Martínez, nu-i așa?

— Nu sunt obligată să vă spun nimic.

— Pe dracu'. Eve se ridică de pe scaun atât de brusc, încât scaunul ei sări înapoi. Ei, Juanita dragă, dacă vrei spectacol, atunci spectacol să fie. Penny Soto ți-a mărturisit că Lino Martínez te-a

păcălit, că a păcălit pe toată lumea. Lino Martínez, cel care era vinovat de moartea fiului tău, se dădea drept preot. După aceea, ai reușit să-ți dai seama cum stăteau lucrurile. După ce ți-a mărturisit ea, ai reușit să vezi cine era el în realitate. După ce ți-a spus totul despre cum a pus el bomba în locul acela și din cauza asta fiul tău a fost sfârtecat în bucăți.

Eve își trânti cu zgomot palmele pe masă, sprijinindu-se în ele și aplecându-se spre ea. Gestul și vorbele sale o făcură pe Juanita să tresară și, în ciuda aerului aceluia de sfidare, ochii ei străluciră, înotând în lacrimi.

— Și uite așa, ea te-a ajutat să pui totul la cale, să-ți planifici răzbunarea pas cu pas. Ți-a ghidat pașii, nu-i așa?

— Dar voi unde erați? întrebă Juanita. Unde ați fost când el mi-a ucis copilul? Unde erați când soțul meu și-a luat viața de atâta durere? Și-a luat viața, și n-are să-l mai vadă niciodată pe Dumnezeu, pe Dumnezeu sau pe băiatul nostru. Asta a făcut criminalul acela nemernic. Voi unde ați fost atunci?

— Tu ai găsit plata perfectă. Eve lovi cu pumnul în masă. Trebuia să-l faci să plătească pentru Quinto. Dacă poliția nu reușise, trebuia s-o faci tu.

— Mi-a ucis singurul copil, singurul nostru băiat. Am stat de vorbă cu el, l-am învățat să nu ia niciodată seama la piele - l-am învățat că nu contează care e culoarea pielii tale sau a altora. Că toți suntem copiii Domnului. Era un băiat cuminte. I-am spus, i-am spus că trebuie să muncească, l-am învățat că fiecare dintre noi trebuie să ne câștigăm un rost în viață. Așa că el și-a luat o slujbă acolo… acolo unde l-au ucis. Fiindcă eu l-am sfătuit să facă asta.

Lacrimile năvăliră pe obrajii ei, dând glas suferinței.

— Credeți că are importanță ce spuneți sau ce faceți dumneavoastră? Eu mi-am trimis copilul în locul în care a fost ucis. Credeți că mai contează dacă în secunda asta o să mă ucideți, dacă

mă băgați la închisoare pentru câte zile mai am de trăit? Nici eu nu mai pot ajunge la Domnul, la fel ca și soțul meu. Nu ai cum să fii salvat dacă nu plătești. Eu nu pot spera și implora adevărata iertare. Eu l-am ucis pe ucigașul fiului meu. Și *nu*-mi pare rău. Sper că o să ardă în focul Iadului.

— Doamnă Turner. Vocea lui Peabody o liniști, o calmă. Dumneavoastră erați mama lui Quinto. El avea doar șaisprezece ani. Cred că pierderea suferită a fost de-a dreptul devastatoare. Cred că la fel de devastator a fost momentul în care Penny v-a mărturisit că omul pe care-l credeați părintele Flores era, în realitate, Lino Martinez.

— Nu am crezut-o. La început, nu am crezut-o. Juanita își lăsă capul în palme. Eve mișcă din cap către Peabody, semn că totul era în ordine. De ce să-mi spună ea mie una ca asta? Fusese concubina lui, cu ani în urmă. Oare puteam să cred vorbele ei, să cred în ea? Am lucrat cu el, m-a împărtășit, m-am spovedit lui. Dar…

— Ea v-a convins, punctă Peabody.

— Lucruri fără importanță. Felul în care mergea, felul cum se legăna. Baschetul, mândria lui nemăsurată. Se lăuda atât de mult cu talentul lui sportiv și cu priceperea lui deosebită în folosirea Internetului. Ochii lui. Dacă te uitai bine, dacă priveai cu mare, mare atenție, observai. Observai ce era acolo, dincolo de privirea preotului.

— Dar era posibil ca ea să fi mințit, insistă Eve. Ai ucis un om, bazându-te *pe vorbele* acestei femei? Pe vorbele târfei cu care umbla Lino Martinez?

— Nu. Nu. Ea avea o înregistrare, îl înregistrase în timp ce stătuse de vorbă cu ea. Vorbea acolo despre cum îi păcălise el pe toți. Cum făcuse el pe preotul, deși rămăsese un păcătos. Ea îi ceruse să-și spună adevăratul nume, iar el a izbucnit în râs. Lino

Martinez, a spus el. Și a mai spus că nici măcar mama lui nu știa adevărul. Însă, cât de curând, avea să afle toată lumea, respectându-l și invidiindu-l. Peste puțin timp, aveau să afle toți.

— Penny a făcut înregistrarea asta pentru tine.

— A spus că a înregistrat discuția pentru ca eu să pot avea o dovadă. Că-i era rușine de ceea ce o pusese el să facă. Pentru ceea ce-o obliga și acum să facă. Ea îl iubise pe vremea când era o puștoaică, iar acum, când el se dusese din nou la ea, se îndrăgostise iar de el. Dar după aceea, el îi mărturisise tot ceea ce făcuse. Despre explozie… iar ea nu fusese în stare să suporte o asemenea povară.

Juanita își șterse lacrimile.

— Cine ar fi fost în stare? Numai un diavol ar fi putut. Ea nu era în stare. Ea îl descoperise pe Dumnezeu, își recăpătase forțele, așa că a venit la mine.

— Și v-a ajutat, zise Peabody, pe un ton foarte scăzut, blând. Și-a dat seama cât de zguduită și deznădăjduită erați, așa că s-a hotărât să vă dea o mână de ajutor.

— El nu avea de gând să dea socoteală pentru Quinto. Nu avea să plătească niciodată. Decât dacă eu îl omoram. Am reușit să fac rost de otravă. Aveam acces în biserică, în casa parohială, la chivot. Și cu toate astea, am așteptat. Am mai stat pe gânduri, fiindcă a curma o viață, oricât de meritat ar fi, e un lucru îngrozitor. După aceea, Penny mi-a arătat o nouă înregistrare, una în care el vorbea despre explozia cu bombă, lăudându-se cu ceea ce făcuse. Povestea acolo cum se prefăcuse că pleacă din oraș cu câteva zile mai devreme, rămânând însă pe loc și urmărind cum magazinul sărise în aer. Sărise în aer în timp ce băiatul meu era și el înăuntru. Povestea cum urmărise totul în clipa aceea și plecase apoi la volanul mașinii sale. Își îndeplinise misiunea.

Amintirea aceea o făcu să-și îndrepte spatele. Sfidarea apăru din nou în privirea ei în secunda în care se uită în ochii lui Eve.

— Oare Dumnezeu voia să-l lase nepedepsit?

— Povestește-ne în detaliu, Juanita, rosti Eve. Spune-ne cum ai procedat.

— Bătrânul Ortiz tocmai murise. Ce om bun și iubit era! Am luat clipa asta ca pe un semn. Știam bine că biserica va fi plină de oameni, iar în altar se va afla ucigașul. M-am dus în casa parohială înainte ca Rosa să ajungă acolo, în timp ce părintele López și individul acela oficiau slujba de dimineață. Am luat cheile chivotului. Am așteptat plecarea părintelui López de la slujbă, după care m-am strecurat înăuntru și am turnat otrava în vin.

Trupul Juanitei începu să tremure din creștet până în tălpi.

— Era vin, nu sângele Domnului, niciodată sângele Domnului. Iar eu eram Mâna Domnului, așa mi-a spus ea.

— Penny a spus asta?

— Da, ea a spus că voi fi mâna Domnului, cea care-l va doborî. Așa că am rămas în biserică și l-am urmărit rostind acele rugăciuni false închinate acelui om minunat, după care am urmărit cum bea din vin. L-am văzut murind. Și la fel cum a făcut și el după moartea fiului meu, am plecat de acolo.

— Te-ai confesat părintelui López, spuse Eve. Nu, el nu mi-a spus absolut nimic. Nu ar fi făcut așa ceva niciodată. Dar te-ai spovedit lui. De ce?

— Am sperat, cumva, că aș putea fi iertată. Însă părintele mi-a spus că trebuie să merg și să spun totul la poliție, că trebuie să mă căiesc în adâncul inimii mele. Dar nu mă căiesc. Cum să fac așa ceva? Dacă voi putrezi în Iad asemenea lui Lino, înseamnă că asta e voința lui Dumnezeu. Eu știu că băiatul meu e acum în Rai.

— De ce nu ai povestit la poliție sau părintelui López tot ceea ce îți mărturisise Penny?

Furia îi coloră pomeții.

— Ea fusese la poliție. Nu a crezut-o nimeni. Nu aveau cum s-o creadă. Și, în afară de asta, mi-a spus că el intenționa s-o omoare. I-a declarat că o va ucide în caz că îl trădează. Mi-a arătat vânătăile, locurile unde o lovise. Nu voiam s-o am pe conștiință.

— Te-a păcălit, zise Eve fără menajamente, după care se ridică și se duse să-și umple un pahar cu apă. L-a păcălit pe Lino, te-a păcălit pe tine, iar voi doi ați acționat exact așa cum își dorise ea. El confecționase bomba care l-a ucis pe fiul tău? Da, putem fi aproape sigure de acest lucru. El plănuise respectiva explozie? Sigur că da. Dar ceea ce lăsase Penny în urmă în clipa în care „îl descoperise pe Dumnezeu" era faptul că ea fusese aceea care-i ceruse ca explozia să fie una puternică, astfel ca victimele să fie în număr mare, ea fusese, de fapt, persoana care apăsase pe buton, coordonând totul. Ea l-a ucis pe fiul tău, Juanita. Iar tu ai fost unealta cu care ea l-a ucis pe Lino.

Furia și pata de culoare dispărură brusc de pe chipul femeii, dar ea clătină din cap.

— Nu vă cred.

— Nici nu e nevoie. O să ți-o dovedesc. Ideea e că nu ai îndeplinit voia Domnului, ci ai îndeplinit dorința lui Penny Soto. Nu ai fost mâna Domnului, ci a lui Penny Soto. Cea care e la fel de responsabilă ca și Lino Martinez pentru moartea copilului tău. Pentru gestul sinucigaș al soțului tău.

— Mințiți.

— Și totul pentru bani. Eve tăcu, lăsând gândul acela să-și facă efectul. N-ai întrebat-o niciodată, nu te-ai întrebat niciodată ce l-a făcut pe el să se întoarcă, de ce s-a dat drept preot timp de cinci ani de zile?

— Eu…

— Nu ți-ai pus întrebarea. Nu ai făcut-o, fiindcă nu te puteai gândi decât la un singur lucru, la fiul tău. Dar întreabă-te în secunda

asta. De ce ar fi ales un om ca el un asemenea stil de viață? Banii, Juanita, o groază de bani. Banii pe care i-a așteptat atâta amar de vreme, banii pe care dorea să-i împartă cu singura femeie pe care o iubise vreodată. Cu Penny Soto. Mulțumită ție, ea nu mai trebuie să împartă nimic cu nimeni.

— Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat. Penny se temea că el o va ucide. O bătea, o obliga să facă tot felul de lucruri, și avea de gând s-o omoare.

— Minciuni. Minciuni. Minciuni. Dacă era adevărat, de ce nu a plecat? Nu o mai reținea nimic aici. Nu avea familie, nu avea prieteni adevărați, iar slujba pe care o are, o putea găsi oriunde în altă parte. De ce nu s-a suit în autobuz, plecând unde vedea cu ochii?

— El a povestit că a urmărit momentul exploziei, după care a râs. Și-a spus și numele adevărat.

— Și a făcut toate astea de bunăvoie? Ar fi spus așa ceva femeii pe care urma s-o amenințe, s-o bată, s-o forțeze să facă anumite lucruri? *Ia gândește-te!*

Respirația femeii deveni sacadată și șuierătoare.

— Ea… Ea…

— Mda, așa este. Ea. Dar de data asta, eu voi fi mâna Domnului.

O dădu pe Juanita în grija lui Peabody, închizând ușa și lăsând în urmă hohotele de plâns ale femeii. Și, preț de o clipă, se rezemă pur și simplu de ușă. Când intră în camera de supraveghere, îi găsi acolo pe Reo, pe Mira și pe părintele López.

— Aș putea vorbi cu Juanita, doamnă locotenent? întrebă López. Ca să o pot sfătui.

— Deocamdată nu, dar dacă puteți aștepta câteva minute pe coridor, o să aranjez s-o puteți vedea.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc că mi-ați dat voie să fiu aici. El se întoarse spre Reo. Sper că legea poate fi temperată cu ajutorul compasiunii.

Eve așteptă plecarea lui López.

— Care va fi acuzația? o întrebă ea pe Reo.

— Omor de gradul II. Aruncă o privire spre Mira. Cu circumstanțe speciale. O să cer între zece și cincisprezece ani, cu securitate minimă. În plus, va beneficia de o evaluare psihiatrică completă.

Eve dădu din cap în semn de aprobare.

— Nu va executa toată pedeapsa. Aici nu e vorba de reabilitare. Ci de salvare.

— Trebuie să plătească, Eve. Mira o privi atent pe femeia aflată dincolo de geamul-oglindă, care continua să plângă. Nu de dragul legii, ci și pentru binele ei. Doar dacă își va ispăși pedeapsa, va putea suporta greutatea propriei fapte. Salvarea și-o va găsi odată cu iertarea.

— Am înțeles. O vom aresta.

— Mă nemulțumește foarte mult faptul că voi fi nevoită să renunț la vacanța aceea plătită de alții, oftă Reo. Cunosc un avocat care ar accepta s-o apere pro bono. Dă-mi voie să mă ocup de acest aspect. Între timp, dă-mi-o mie pe scorpia aia de Soto, și să vezi ce ți-o leg.

— Da, da, lucrez intens la asta.

— Ținem legătura. Doctore Mira, noi ne vedem la petrecerea lui Louise.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spuse Eve doctoriței, că i-ai împărtășit lui Reo punctul tău de vedere.

— Cred că ar fi ajuns și singură la aceeași concluzie. Te-ai descurcat de minune, iar, la sfârșit, ai făcut-o praf, când i-ai dovedit că Penny e cea care a orchestrat totul. Acum ea va apela la confesorul său. Va încerca să obțină salvarea sufletului.

— Numai de ea depinde. Am condus interogatoriul în așa fel încât să-mi ofere toate informațiile legate de Penny.

— Da, și multe altele.

Eve înălță din umeri.

— Tot ce-i posibil.

22

Prin mulțimea de birouri de la Departamentul Omucideri, McNab își făcu loc cu grație aruncându-i lui Peabody o privire răutăcioasă. Aceasta își exprimă mirarea printr-o ridicare de sprâncene. Fără să se lase impresionat, el continuă periplul șerpuitor până la biroul ei, după care își trânti dosul pe blatul acestuia.

— Ia-ți fundul ăla amărât de aici. Lucrez.

— Tu iubești fundul ăsta amărât. Încă mai am urmele dinților tăi, pe care i-ai înfipt acolo azi-noapte.

Ea mârâi, dându-se într-o parte.

— Treaba asta n-are nicio legătură cu sexul.

— Hai să luăm o mică pauză.

— Ți-am spus deja că am treabă. Se întoarse din nou cu fața spre el. Poate că tu ai tot timpul din lume să te fâțâi pe aici, dar eu nu am. Cred că vei fi fericit să afli că în clipa asta redactez raportul bazat pe interogatoriul pe care i l-am luat Juanitei Turner, astfel că pe străzile New Yorkului nu o să mai umble o mamă îndurerată pe care o scorpie lacomă și fără inimă a folosit-o drept armă pentru a-și îndeplini propriile scopuri.

El pocni cu degetele în genunchi, atent la fața ei roșie și plină de furie.

— Bine. Hai să luăm o mică pauză și să lămurim lucrurile.

— Capul tău e la fel de slab ca și dosul. Ți-am spus, sunt ocupată.

— Bun. McNab se uită spre biroul de vizavi. Hei, Carmichael, ți-ar plăcea să vezi cum eu și Peabody ne certăm, ca apoi să ne jucăm puțin de-a împăcarea?

— Sigur. Carmichael făcu semn din mână, cu ochii la datele afișate pe monitorul din fața lui. Dar, mai întâi și mai întâi, să nu uitați să vă dezbrăcați.

— Ce pervers, mormăi Peabody, ridicându-se totuși de la birou și ieșind pe coridor.

McNab îi zâmbi larg lui Carmichael, urmând-o apoi pe Peabody.

— Hei! Asta înseamnă că nu vă mai dați jos hainele? strigă Carmichael în urma lor.

— Poate că ție ți s-a părut distractiv… începu Peabody, dar se trezi cu spatele lipit de perete, chiar lângă aparatul cu răcoritoare, și sărutată apăsat. Căldura i se ridică din pântec până în creștetul capului. Reuși să-și țină respirația chiar în secunda în care doi colegi în uniformă trecură pe lângă ei, oprindu-se apoi pentru a aplauda.

— Iisuse! încetează. Ce Dumnezeu e cu tine?

— Nu m-am putut abține. Buzele tale erau acolo, iar mie mi-era dor de ele.

— Doamne, că prost mai ești. Ea îl luă de mână, trăgându-l după ea pe coridor. Vârî apoi capul într-o sală de ședințe, după care îl trase înăuntru. Ascultă-mă.

De data asta, se trezi cu spatele lipit de ușă, iar în timp ce buzele ei erau prizoniere, mâinile lui își făceau de lucru cu febrilitate. Ea uită de sine suficient de mult încât să-l apuce de fese și să-l strângă cu putere. După care, dându-și seama ce e cu ea, îl împinse.

— Termină. Doamne, ce cocoș mai ești.

— Cred că și pe cocoșel am urmele dinților tăi. El înclină capul. Dar tu nu ai vrut să spui că povestea asta n-are de-a face cu sexul, ai vrut să spui, de fapt, că nu vrei să aibă și conotații sexuale.

El făcu un pas înapoi, strecurându-și palmele - spre regretul ei parțial și secret - în două din multiplele sale buzunare.

— Ești încă furioasă din pricina întâmplării de azi-dimineață, așa că dă-mi voie să te întreb următorul lucru: Vrei să fiu de acord cu tine în toate privințele?

— Nu, dar… Poate că da. Tu vrei să fiu de acord cu tine în toate privințele.

— Nu e chiar așa. Îmi place când ești de acord cu mine, fiindcă după aceea suntem foarte apropiați, ceea ce ne conduce la o partidă de sex - sau doar la un sentiment extrem de plăcut, știi tu despre ce vorbesc, și anume despre solidaritate. Dar, într-un fel, îmi place și când mă contrazici, fiindcă atunci ești așa de nervoasă și temperamentală, iar eu sunt nervos și îmi crește libidoul, ceea ce, iar, ne poate conduce la o partidă de amor, care acum nu-și are rostul. Dar, de obicei, când tu nu ești de acord cu mine, chestia asta mă face să reflectez. După care, îmi zic că și dacă nu-mi schimb părerea, ca să fiu de acord cu tine, tot e bine. Și, în fond, asta e femeia pe care o iubesc.

— Ei, la dracu', zise ea peste câteva secunde. La naiba. A trebuit să fii lucid și deștept. Dar oricât ar fi încercat, se părea că nu era una dintre zilele ei bune. Și să mai ai și dreptate. Vezi tu, cred că mi-a fost milă pentru ea, pentru Juanita, și faptul că m-ai contrazis m-a făcut să mă gândesc că poate nu sunt un polițist chiar atât de bun.

— Dar nu înseamnă deloc că nu ai fi. El o lovi ușor și cu drag peste umăr. Ești deșteaptă, Peabody.

— Adesea am impresia că nu sunt făcută pentru meseria asta. New York, Sediul Central al poliției, Dallas, o armată de polițiști. Și

știi cum e, cineva se uită deodată cu atenție și zice: Ce mama dracului, ia trimiteți-o înapoi la fermă.

— Ia gândește-te puțin, gândește-te de câte ori ai ajutat tu la prinderea unor nemernici.

— Mda. Ea inspiră adânc. Daa. Dar… Juanita nu e unul dintre nemernicii ăștia. Nu e genul de om pe care reușești să-l bagi la închisoare și după aceea strigi: Mamăăă, ce treabă bună am făcut, hai să bem o bere. E greu să uiți, știind că ai făcut ceea ce trebuia să faci.

El o înghionti iar, privind-o direct în ochi.

— Ați soluționat cazul?

— Mda.

— Asta-i tot ce contează. Tu nu poți să fii și procuror, și judecător și membru al juriului. Tu îți faci meseria.

— Știu. Știu asta. Dar în cazul de față… Dallas a rezolvat câteva aspecte. Le-a avut de partea ei pe Reo, pe Mira, și până și preotul a dat o mână de ajutor. Juanita va trebui să-și ispășească pedeapsa, e adevărat, dar nu va fi chiar atât de groaznică cum ar fi putut fi.

— Ei, celeilalte îi va fi mult, mult mai greu. Asta voiați tu și Dallas, la urma urmelor, nu am dreptate? Și eu am ceva care s-ar putea să vă ajute.

— Ce anume?

— Tocmai mă duceam s-o anunț pe Dallas, și în secunda aceea te-am văzut. Și Doamna Trupușor mi-a luat mințile.

— Hai să mergem.

— Ei, ce-ai zice dacă mai rămânem cinci minute și…

— Nu. Însă pufni în râs, strângându-l din nou de fese. Categoric nu. Dar în seara asta? Urmele acelea de dinți vor fi și mai adânci.

— La naiba, câtă pasiune.

Aflată în biroul ei, Eve studia harta afișată pe monitorul computerului ei. Există mai multe variante prin care se poate întinde o capcană. Problema era - iar ea se putea ocupa și de problema asta, la nevoie că fiecare dintre proprietățile Ortega era ocupată. Dacă ea intenționa să înceapă o acțiune în incinta uneia dintre ele, fie ea cât de simplă și de eficientă, așa cum avea de gând, atunci trebuia să-i evacueze pe toți cei aflați în clădire.

Dacă s-ar fi întâmplat ceva, dacă un civil ar fi fost rănit, toată răspunderea ar fi căzut asupra ei.

Dar existau variante, multiple variante, cugetă ea. Se răsuci cu fața spre link, după care-l contactă pe Roarke la biroul său. Știind care era rutina, ea făcu o mică conversație, de obicei obligatorie, cu Caro, administratoarea lui Roarke.

— E într-o ședință, îi răspunse Caro, dar dacă e ceva important, vă fac legătura cu el.

— Nu. Ar putea fi important, își zise ea! Ai idee când termină?

— Peste treizeci de minute are programată o nouă întâlnire. Așa că nu cred că va dura mai mult de atât.

— E perfect dacă mă va contacta într-o jumătate de oră. Dacă însă va dura ceva mai mult, s-ar putea să apelez la ajutorul tău ca să-l întrerupi, așa că-ți mulțumesc anticipat.

— Mă bucur că vă pot fi de folos, doamnă locotenent.

Eve își programă o cafea, după care reluă studierea hărții.

— Dacă nu aveți nimic pentru mine, spuse ea în clipa în care Peabody și McNab intrară în birou, atunci mai bine ștergeți-o de aici.

— Ce zici de un link aruncat la coș, pe care nu l-a aruncat Juanita?

Eve înălță brusc capul, privindu-l febril pe McNab.

— Dacă ai acolo o conversație în care Penny Soto vorbește despre crimă, atunci, data viitoare când vă jucați de-a iubițeii la serviciu, o

să mă fac că nu văd. Și, poate, cine știe, o să te apuc chiar eu de poponeț.

— Ei, dar câtă atenție a mai primit dosul meu astăzi. McNab scoase din buzunar linkul sigilat, împreună cu un CD. Transcrierea e copiată pe CD. Apelantul a blocat, în cele din urmă transmisia video, dar vocea se aseamănă destul de bine. Așa că, anticipând, am ascultat interviul dintre voi două și Penny Soto. Se potrivește de minune.

Eve smulse CD-ul din mâna lui, introducându-l în dispozitivul special al computerului ei.

— Ultima dintre transmisii e cea concludentă, îi comunică McNab.

— Computer, deschide ultima transmisie de pe CD.

Sarcină preluată… Transmisia e doar vocală. Se derulează…

— *Bună, Pen…*

— *Fără nume, ții minte? Și să nu uiți. E foarte important să arunci linkul în dispozitivul de reciclare, atunci când totul se va termina. Să nu uiți.*

Zâmbetul lui Eve se lăți.

— Nu uit, dar…

— Mă gândeam că poate ai tu nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, ca să știi că ai o prietenă, cineva care înțelege ce ai mâine de făcut.

— M-am rugat, m-am rugat toată ziua, toată ziua, ca Dumnezeu să mă ajute. Ca să-mi dea puterea de a face totul așa cum trebuie. Să văd ce e bine. Nu sunt sigură…

— În seara asta, m-a violat iar.

— Nu, ooo, nu.

— Am reușit să trec și peste asta. Cu ajutorul rugăciunii, știind că nu o să se mai repete. Nu se va mai repeta una ca asta, fiindcă tu îl vei împiedica. Mi-e teamă, dacă nu aș ști asta, n-aș rezista. Adică, cred că mi-e teamă, mi-e teamă că sunt gata să-mi iau viața, ca să scap de calvar.

— Nu, Pen… nu, nu trebui să te gândești niciodată, niciodată la așa ceva. Niciodată nu ar trebui să curmăm cel mai prețios dintre daruri. O viață. O viață. Și tocmai de aceea mă întreb, îl întreb pe Dumnezeu. Chiar și după tot ce s-a întâmplat, am eu dreptul să-i iau viața?

— El l-a omorât pe fiul tău, pe soțul tău. A ucis atât de mulți oameni, și nimeni nu a reușit să-l oprească. Acum el își bate joc de Dumnezeu. Și… astă-seară, după ce m-a violat, mi-a spus că s-a plictisit. S-ar putea să plece… și să mă ia cu el. Dar, înainte de asta, are de gând să pună o bombă în biserică. Vrea să sară în aer. Într-o duminică, așa mi-a spus, fără ca nimeni să-și dea seama de nimic, în clipa în care biserica va fi plină de oameni, atunci are el de gând s-o pună.

— Nu. Nu. Oooo, Doamne, nu.

— Tu ești singura noastră speranță. Dumnezeu ți-a încredințat ție această misiune. Ești singura care poate face asta. Tu ești acum Mâna Domnului. Mâine. Promite-mi că mâine îl oprești definitiv, altfel nu știu dacă voi supraviețui acestei nopți. Spune-mi, promite-mi că vei pune capăt acestui coșmar, astfel ca el să primească în sfârșit pedeapsa Domnului.

— Da. Da. Mâine.

— Promite-mi. Jură-mi pe fiul tău. Pe fiul tău care nu mai e.

— Îți jur. Îți jur pe Quinto al meu.

— Distruge linkul. Nu uita. Când termini ce ai de făcut, distruge linkul.

— Dumnezeu să te binecuvânteze.

— Vocile se potrivesc de minune - apelant: Penny Soto, apelat: Juanita Turner. Sunt absolut sigur, zise McNab. Mie mi se pare a fi o conspirație în vederea comiterii unui asasinat.

— Da, toți ne-am dat seama de acest lucru. Și acesta va fi și punctul de pornire a acuzării pe care o vom formula.

— Gata, dosul meu e pregătit să primească acele îmbrățișări, anunță McNab, dar femeile îl ignorară complet.

— Cred că Juanita a uitat să arunce linkul, comentă Peabody.

— Nu. Nu a uitat. Avea nevoie, avea nevoie să mai asculte înregistrarea înainte să-i ia viața, și după aceea. Avea nevoie să asculte tot ceea ce-i declarase Penny, iar asta o ajuta să-și ușureze conștiința. Da, cu ajutorul înregistrării, vom reuși să o aducem în boxa acuzaților pe Penny și s-o facem responsabilă, în parte, pentru cele două explozii. Dar asta nu înseamnă că reușim s-o închidem.

Va trebui să învârtim cheia mai mult în broască, își zise Eve. Puțin, puțin mai mult.

— Atunci, poate fi acuzată, retroactiv, și de moartea lui Flores și a lui Ortega, de frauda respectivă, continuă ea. Iar frauda va atrage după sine și celelalte fapte. Dacă facem totul ca la carte, ea nu va mai vedea niciodată lumina zilei. Așa că e musai să facem totul ca la carte, fir-ar să fie.

Linkul ei emise un bip scurt. Aruncând o privire spre apelul afișat pe ecran, ea realiză că Roarke era cel care o căuta.

— Rezervați-mi una din sălile de întruniri, vreau să-i chemați și pe Baxter și pe Trueheart.

— Se ocupă de Penny.

— Eliberați-i de sarcina respectivă și chemați-i aici. În treizeci de minute avem ședință. Hai, la treabă, adăugă ea, și ia-ți și dosul cu tine. Răspunse la link: Dallas.

— Cu ce te pot ajuta, locotenente?

— Deții vreo proprietate - comercială sau rezidențială de preferință situată în Upper East Side, care să nu fie închiriată?

— Cred că da. De ce?

— Am nevoie de ea câteva ore.

— Dai vreo petrecere?

— Cam așa ceva. În El Barrio sau în apropierea zonei respective. Ar fi glazura.

— Ce spui de un duplex cu patru etaje pe East 95, care a fost renovat de curând?

— Dar de unde l-ai scos, dintre fese?

— Nu. Am căutat. El îi surâse rapid și amuzat. E ceea ce voiai?

— Da, se potrivește destul de bine. Am nevoie de adresa exactă, de situația legală a clădirii, de valoarea ei de piață la ora actuală, prostii de felul acesta. Dacă reușesc să fac rost și de coduri ca să pot intra… Ea se uită la ceas… până Ia ora 16:00, ar fi perfect.

— Hei, credeam că noi avem treabă doar cu glazura de pe tort. În orice caz, te caut eu mai târziu.

Eve studie din nou harta. Era posibil să funcționeze. Trebuia să funcționeze. Ea îl apelă din nou pe Feinburg.

— Va trebui să veniți la secție.

— Doamnă locotenent, cum am încercat să vă explic și mai devreme, am clienți programați pe parcursul întregii zile.

— Va trebui să reprogramați toate aceste activități. Am nevoie de dumneavoastră aici, la Departamentul Omucideri, în mai puțin de o oră. Doar nu vreți ca acei clienți ai dumneavoastră să afle că ați luat parte la o fraudă de proporții, care include și câteva crime, comise în ultimii șase ani. Am dreptate?

— O să vin la secție cât pot de repede.

— Sigur că veți veni, mormăi Eve după ce încheie convorbirea.

Adună tot ceea ce-i era necesar, verifică numărul sălii de

Întruniri rezervate de Peabody, după care îl sună pe comandant, punându-l la curent cu ultimele noutăți în timp ce se îndrepta într-acolo.

— Înregistrarea vocală și declarația doamnei Turner sunt suficiente pentru o a aresta pentru crima de la biserica St. Cristóbal.

— Da, domnule.

— Vrem ca acest caz să se rezolve, locotenente. Mulți vor simpatiza cu Turner, presa va dezbate și ea intens subiectul. Iar arestarea lui Soto va liniști puțin lucrurile.

— Am de gând s-o închid, dar nu numai atât. Operațiunea de față mă va ajuta în acest scop. O să muște momeala. Lăcomia a îndemnat-o să-i ceară Juanitei să-l omoare pe Lino. Tot de lăcomie mă voi folosi și eu ca s-o determin să pice în capcană. Nu mai are scăpare. Și odată ce pică, va fi închisă pentru fraudă, iar frauda aceea o va determina să fie acuzată și de dispariția lui Ortega și a lui Flores, și posibil și a lui Chavez. Încă trei crime pe răboj.

— Ca suspectă.

— Da, domnule. O parte din povestea asta o pot folosi, o pot folosi ca să ung roțile și s-o fac să mărturisească implicarea sa în cele două explozii cu bombă.

— Ai la dispoziție și ziua, și operațiunea de care pomeneai. Dacă ceva începe să meargă prost, atunci încearcă s-o prinzi în gheare pentru omorul de la St. Cristóbal. Și să nu-i dai drumul, fie ce-o fi.

— Da, domnule. Ea închise și intră în sala de întruniri.

— Ușurarea plutește ușor către centrul orașului, locotenente, începu Peabody. Baxter și Trueheart trebuie să sosească. Va dura mai mult de treizeci de minute.

— În regulă. Ia legătura cu detectiv Stuben de la 46 și întreabă-l dacă el și fostul lui coleg vor să ia parte la operațiune.

— Pot să-i spun despre ce e vorba?

Spune-le că acele cazuri ale lor își găsesc, în sfârșit, rezolvarea. Tu ești încă aici? i se adresă ea lui McNab.

— Ai spus că e ședință, dar nu mi-ai spus că eu ar trebui să plec.

— De fapt, s-ar putea să-mi fii de folos. Am dat de avocatul nemernicului și omul vine în clipa asta la secție. Trebuie să pui la cale o D&C, ca și cum transmisia ar veni de la aparatul lui. Poate că ea știe să verifice o chestie de genul acesta, poate că Lino i-a arătat cum se verifică o transmisie. Iar eu o vreau chiar aici. Vreau ca toate mesajele, convorbirile să fie puse sub urmărire și copiate - și mai vreau să faci tot ceea ce fac așii IT-ului ca să identifice o unitate anume, locația sau contul.

— Mă descurc.

— Atunci, la treabă. Eve așeză fotografia lui Penny Soto în centrul panoului. Asta pentru că azi o prindem.

În mai puțin de un ceas, încăperea fii pusă la punct, în timp ce McNab se ocupa de amenajarea unui centru IT. Pe panou, fuseseră așezate fotografii ale tuturor victimelor care aveau sau puteau avea legătură cu Penny.

În clipa în care Feeney intră în încăpere, Eve ridică din sprâncene, surprinsă.

— Salut.

— Salut. Dacă tot îi furi pe unii dintre băieții mei pentru operațiunile tale, măcar să știu și eu de ce.

— Scuze. Ea își dădu părul pe spate. Ar fi trebuit să te sun. Am avut foarte multă treabă.

— Am auzit. El făcu o tură prin stația IT, examinând opera lui McNab. Mâinile lui erau înfundate în buzunarele mari ale pantalonilor mult prea largi. Așa că m-am gândit să particip și eu.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Baxter, Trueheart, rosti ea în clipa în care cei doi bărbați intrară pe ușă. O să sosească și doi anchetatori de la 46. Îi aștept înainte de a începe scurta noastră ședință. Va

trebui să… Se întrerupse, încruntându-se în secunda în care Roarke intră cu pas grăbit în încăpere. Îi ieși în întâmpinare. Era suficient să-mi dai datele necesare.

— E vorba de datele mele, de proprietatea mea. El îi zâmbi. Voiam să particip și eu. Îi oferi un CD, după care plecă repede spre stația IT, pentru a verifica situația alături de Feeney.

După sosirea lui Stuben și a colegului acestuia, Kohn, ea făcu prezentările, apoi expuse pe scurt, pentru toată lumea, profilul lui Penny Soto.

— Deocamdată menținem sub tăcere arestarea Juanitei Turner. Vreau ca Penny să aibă o surpriză în privința asta, imediat ce vom reuși s-o aducem aici. Avem înregistrarea cu avocatul. Dacă McNab își face treaba ca la carte, atunci vom reuși să copiem pe computerele de la secție toate transmisiile și convorbirile ei, aflând de unde, cum și ce comunică. O altă capcană. Și uite așa o ademenim aici.

Ea descărcă în computer informațiile de pe CD-ul lui Roarke, cercetând imaginile care înfățișau clădirea respectivă și derulându-le pe ecran.

— O proprietate care nu e închiriată - deci acolo nu există civili. Avocatul o să ia legătura cu ea, o să-i vorbească despre această proprietate - insinuând că partenerul ei știa de existența acesteia - ea adăugându-se la moștenirea care rezultă în urma morții recente a vărului bătrânului Ortega. E vorba de chestiuni avocățești, ea n-o să facă prea multe cercetări. Atâta vreme cât Jose Ortega va fi numit moștenitor etc., etc.… ea va primi toate profiturile aferente. El o să facă un periplu abil, pomenind de escrocherii, de asigurări, de valorile de piață, de taxe și alte chestiuni asemenea. Și după aceea va declara că ezită în privința transmiterii codurilor de acces. Ea o să și le dorească, o să le ceară. Și cât ai clipi, se va aduce acolo, ca să arunce o privire la fața locului. O să le folosească. Și în clipa aceea, o

prindem. O să-i luăm urma. Eve postă harta pe ecran, solicită o mărire a imaginii în zona străzii 95. Baxter și Trueheart vor supraveghea aici și aici. Vestimentația nu trebuie să dea de bănuit. Domnilor Stuben și Kohn, veți supraveghea partea asta a duplexului?

— Cu mare plăcere.

— Peabody și cu mine ne vom posta aici. Echipa IT și mașinile, dincoace. O atragem înăuntru și apoi o săltăm. Trebuie să fiți foarte atenți în caz că ea devine agitată. O aduceți la secție și o arestați pentru evenimentele din 2043. Întrebări?

Mai trecură douăzeci de minute până ce reuși să-l aducă pe avocat la secție.

— Acesta e textul pe care trebuie să-l spuneți. Eve îi oferi o foaie imprimată. Puteți folosi propriile dumneavoastră vorbe, punând accentul pe aspectele legale, dar textul acesta trebuie să fie folosit și el. Înțelegeți?

— Nu în totalitate. Dacă ar fi fost vorba de o proprietate aflată în probe, cu siguranță l-aș fi informat imediat pe domnul Aldo… sau, în fine, pe persoana pe care o credeam a fi domnul Aldo.

— Dar de unde știe ea că nu ați luat legătura cu ea? Puteți fi cât de vag doriți. Avocații se pricep să fie cât de evazivi și de neînțeleși vor ei. Vreau ca ea să-și dorească să cumpere această proprietate. Duplexul acesta, la un preț de piață corect de 8,3 milioane. Vreau ca ea să fie atrasă de ofertă, să ceară informații suplimentare. Aceasta e tot ceea ce trebuie să faceți.

— Da, da, dar…

— Aș putea să renunț la ajutorul dumneavoastră, domnule Feinburg, dar nu-mi doresc ca ea să miroasă, absolut deloc, care sunt regulile acestui joc. O să creadă că ideea e a dumitale, fiindcă chiar așa va fi. Și o să creadă și ceea ce se spune despre această

proprietate, fiindcă, hei, ea valorează 8,3 milioane de dolari. Treci la treabă și rezolvă.

— Folosiți mesageria vocală sau mesajele scrise? îl întrebă McNab.

— Ăăăă, mesageria vocală.

— Bun. Faceți ce aveți de făcut, dar nu autorizați trimiterea. De asta mă voi ocupa eu. Când o fi cazul, adăugă McNab.

— În ordine. Feinburg se așeză, expirând aerul cu putere. Dictă numele destinatarului, numele contului, după care trecu la dictarea textului.

Eve mișcă din cap aprobator în timp ce el vorbea. Da, folosea stilul avocățesc, pentru că utiliza zece cuvinte, deși era suficient unul singur. Știa cu exactitate ce spunea, dar, cu toate astea, abia dacă înțelegea jumătate din text.

Îi făcu semn lui McNab să expedieze e-mailul.

— Și acum? întrebă Feinburg.

O să mutăm stația IT pe portabil. Ea nu are acum nici adresa, nici codurile de acces. Dar o să le vrea. În clipa când face rost de ele, noi suntem deja acolo. Haideți, mergem acolo, pregătim totul, după care o prindem și încheiem și capitolul acesta.

La duplex, Roarke le conduse pe Eve și pe Peabody la intrarea cea mai vestică a clădirii cu pricina. Urmări atent cum cele două polițiste aleseră, în cele din urmă, cea de-a doua intrare.

— Crezi că ea va veni mai întâi în partea asta.

— Vreau să vizualizez momentul când o vor prinde. Dar, ai dreptate, cred că pe aici o să treacă mai întâi. Dar tu nu trebuia să fii în mașina celor de la IT?

— Mai degrabă aș rămâne cu tine și cu Peabody. El roti privirea de-a lungul holului de mici dimensiuni, studiind atent coridorul și încăperea aflată pe partea stângă. Mai trebuie puțin lustruit pe ici, pe colo, dar cred că arată destul de frumos, nu?

— Aranjamentele sunt originale, nu-i așa? Fratele meu ar face în pantaloni, nu altceva.

— Iisuse, Peabody. Dacă vrei să faci un tur pe aici, de ce… Se întrerupse, scoțând imediat stația din buzunar. Dallas.

— A mușcat momeala, îi spuse Feeney. McNab e pregătit să prelucreze răspunsul avocatului.

— Mai dați-i răgaz vreo douăzeci de minute. Lăsați-o să transpire puțin. După care îi expediați răspunsul. Luă legătura apoi cu ceilalți membri ai echipei. Acum, stăm în așteptate. Și nu va dura mult, oricum.

Felinarele stradale se aprinseră. Eve tocmai urmărea cum acestea străluceau în lumina palidă a asfințitului, în clipa în care Baxter îi dădu un bip, exact o oră mai târziu.

— Suspecta se apropie de Strada 95, venind din direcția vest. E fără automobil. Cămașă roșie, pantaloni negri, geantă neagră de mână. Merge în pas grăbit. Cred că în mai puțin de un minut ajunge la locația respectivă.

— Am înțeles. Rămâi pe poziție. Nimeni nu se mișcă până ce ea nu intră în clădire. Haide, intră, adăugă Eve. Haaaai, hai, vino încoace.

— Dallas, a ajuns la ușă. E pe terenul tău.

— Rămâneți pe poziții. Hai, scorpie, apropie-te, îi zise ea în gând. Văzu, din poziția în care se afla, că luminițele sistemului de securitate își schimbă culoarea din roșu în verde în momentul în care încuietorile se deschiseră. Ea așteptă, rămânând în aceeași poziție, și după ce Penny intră, închise rapid ușa în urma ei.

Penny se uită în direcția scării, în timp ce pe chip îi apăru un rânjet imens. După aceea, Eve aprinse lumina.

— Surpriză.

— Ce mama dracului e asta? Penny se îndreptă repede spre ieșire.

— E o mică petrecere pe care eu am intitulat-o „Te arestez!" - pentru fraudă, pentru falsificarea unor documente oficiale, pentru folosirea unei identități false, pentru fraudă pe Internet, ca să spunem lucrurilor pe nume. Pentru conspirație la crimă. La acuzația respectivă se mai adaugă multe altele. Și suntem abia la început.

— Toate astea sunt niște mizerii. Tu ești o mizerie.

— Dacă încerci să ieși pe ușa aceea, asta înseamnă că te opui arestării.

— Ai mai încercat o dată să mă amenințI cu mizeria asta, nu-i așa? Așa că scutește-mă. Penny se răsuci pe călcâie, deschizând ușa. În clipa în care Eve se repezi în direcția ei, ea se întoarse din nou, scoțând la iveală un cuțit.

Cuțitul agață mâneca de la bluza lui Eve, vârful atingându-i pielea și pătrunzând-o. Încercă s-o atace din nou, iar Eve abia apucă să evite lovitura.

— Și tu ai mai încercat o dată să lovești cu mizeria *asta,* îi aminti ea lui Penny.

Aflat în urma ei, Roarke puse palma pe brațul lui Peabody.

— Nu, îi spuse el, în clipa în care Peabody vru să scoată arma. Eve își dorește să rezolve singură situația.

— Iisuse, tu chiar ești idioată. Eve scoase arma din dotare. Cuțit. Încărcare la maxim. Hei, tu alegi. Ori îl lași jos, ori te pun la pământ. Și să știi că abia aștept.

— Dar eu nu am nevoie de cuțit ca să te distrug, scorpie.

Penny aruncă cuțitul, iar acesta alunecă cât colo pe podea.

— Se pare că ai nevoie de o bătaie bună.

— Aaa, mă provoci? Ador provocările. Așa că, la naiba. Roarke.

Cu o privire peste umăr, Eve îi aruncă acestuia arma.

— Ia pune-mă la încercare, o invită ea.

Ura și încântarea se iviră deodată pe chipul ei în secunda în care Penny o atacă. Simți cum sângele se ridică tot în inimă și apoi

năvălește în creier. Durerea rănii din braț o ajută să se concentreze. Reuși să evite pumnul lui Penny, deși știa bine că dispunea de o forță incredibilă. Primi o lovitură - o izbitură puternică în șold - și simți cum unghiile femeii se înfig și apoi alunecă rapid pe maxilarul ei.

Eve se mișcă încolo și încoace, pară loviturile, primind câte o lovitură ici și colo. Între timp, citi plăcerea sălbatică ce strălucea în ochii lui Penny.

— Nu ești în stare să lupți, zdreanță ce ești, țipă Penny. Copoi fricos.

— Oooooo. Ne luptam? Nici nu mi-am dat seama că am început. Fie, atunci.

În clipa aceea se repezi spre ea. Brațul ei lovi scurt capul lui Penny, dându-i-l pe spate, asemenea unei mingi care se balansa când înainte, când înapoi. După care urmă o rundă frumușică de lovituri în stomac. Upercutul o făcu din nou să sară. Și, în final, croșeul de dreapta, lovitura de grație, o trânti la podea.

— Ultima lovitură? Eve se aplecă, în vreme ce Penny zăcea inconștientă la picioarele ei. Lovitura asta a fost pentru Quinto Turner. Chemați o dubă, ordonă ea, după care îi făcu semn lui Roarke să-i înapoieze arma.

— Nasul îți sângerează, locotenente.

— Mda. Peabody, ai notat că nasul meu sângerează?

— Da, șefa, și brațul la fel.

— Iar rănile respective au survenit în clipa în care suspecta încerca să scape de arestare, căreia i s-a și opus, ceea ce înseamnă că a atacat un ofițer de poliție, încercând să-l omoare?

— Da, peste toate cele, da.

— Perfect. Mulțumesc, spuse ea în clipa în care Roarke îi oferi o batistă.

El se apropie, acoperind cu palma recorderul fixat la reverul hainei ei.

— Tu ai vrut ca ea să te atace. Te-ai jucat cu ea, provocând-o să te atace, ca să poți avea drept dovadă vânătăile și tăieturile acestea.

— Tot ce se poate. Dar chestia asta va fi foarte greu de dovedit. Trebuie s-o duc la secție, s-o arestez.

— Vin și eu cu tine. S-ar putea să fie nevoie de mine. În plus, trebuie să mă ocup și de brațul tău.

Penny solicită prezența aceluiași avocat, acuzând poliția de brutalitate și de comiterea unei false arestări. Montoya, ca un bun avocat, începu să urle că-i dă în judecată, chiar și în clipa în care Eve sosi la secție, purtând pe braț o rană sângerândă și proaspătă și câteva zgârieturi frumușele pe maxilar.

— Ia să mai privim noi o dată înregistrarea asta, ca să lămurim lucrurile, nu de altceva. Derulați înregistrarea. În timp ce pe ecran se derulau imaginile surprinse la duplex, cu Penny care se repezea spre ieșire, lovind apoi cu cuțitul, Eve continuă: Din moment ce ne pregăteam de o arestare, evident că recorderul era pornit, iar înregistrarea dovedește cât se poate de clar că suspecta m-a atacat cu un cuțit pe care îl avea asupra sa. De fapt, a mai făcut și altă dată exact aceeași manevră.

De aceea m-am și gândit că va repeta gestul, își zise Eve.

Ea închise recorderul.

— Acuzațiile sunt: atac cu o armă albă și tentativă de omor asupra unui ofițer de poliție. Asta înseamnă ca va primi cincizeci de ani de detenție.

— E o mizerie.

— Ooo, Penny, e a treia oară când spui chestia asta. Avem înregistrarea, avem martori, avem raportul medicilor, avem tot ce ne trebuie. Tehnicienii noștri IT - care au avut autorizația necesară -

au reușit să pună sub urmărire PC-ul tău portabil, și am verificat transmisiile semnate de Feinburg și răspunsurile date acestuia.

— Toate astea nu au nicio valoare.

— Penny, încercă să intervină avocatul.

— Absolut nimic!

Ea îl lovi pe Montoya în umăr, dându-l la o parte.

— Era afacerea lui Lino. Eu doar am preluat-o. La dracu', și de ce nu? Nu am făcut altceva decât să mă duc acolo, ca să vizitez casa aceea afurisită. Nu e crimă să intri într-o clădire, din moment ce blestematul de avocat îți oferă codurile cu ajutorul cărora poți intra acolo.

— Te-ai înșelat. Ai comis o nouă fraudă. Dar, poate că o să-mi doresc să rezolvăm cumva aspectul acesta, povestea aceea cu atacul asupra mea, dacă îmi spui unde se află Miguel Flores, Jose Ortega și Stephen Chavez. Vrem să închidem și acest caz.

Eve se ridică, asigurându-se că Penny observă iritarea întipărită pe chipul ei.

— Șefii mei își doresc mult să închidem cazul acesta, așa că putem încheia o înțelegere în privința faptului că m-ai atacat cu un cuțit și că ai comis o nouă fraudă.

— Ce fel de înțelegere?

— Vom renunța la acuzația de fraudă în favoarea falsificării de documente. Iar acuzația de tentativă de omor asupra unui polițist o vom preschimba în opunere în vederea arestării. Așa că iei doar câțiva ani, nu vreo șaptezeci.

— Propunerea se înregistrează.

— Da, așa e. Sper că nu vei accepta. Sper că nu.

— O clipă, vă rog. Montoya se apropie, șoptind ceva la urechea lui Penny. Ea înălță din umărul osos.

— Poate că Lino mi-a povestit câte ceva.

Eve se trânti în scaun, prefăcându-se supărată, decepționată și plină de nervi.

— Datorită superiorilor mei, ai avea șansa să faci o adevărată afacere, Penny. Dar, în caz că acest „câte ceva" nu dă rezultate, atunci afacerea pică, să știi.

— Bun, am o mulțime de informații, așa că ia de aici și papă, rosti Penny printre dinți, aplecându-se peste masă. Lino și Chavez s-au împrietenit cu Ortega, dându-și seama că-i pot fura o parte din ce-i lăsase babacul. S-au jucat cu el o vreme și i-au luat vreo două sute de mii de dolari. Chavez a dat din nou de urmele lui, așa că l-au mai păcălit o dată. Lino a spus pe urmă că a pus la cale o înscenare, gândindu-se cum să-i fure lui Ortega sediul unde se afla cartierul nostru general. Acesta e prețul - sau era, mă rog fiindcă idiotul moare. Ei se pricopsesc cu un cadavru, iar Lino e extrem de furios.

Se rezemă de spătarul scaunului, pufnind în râs.

— Asta până își dă seama cum trebuie să acționeze. Îl duc departe, în deșert, și-l îngroapă. Iar Lino face, imediat, schimbarea aia de identitate. Are talent, mai ales că are și o parte frumușică de la nemernicul ăla, din ceea ce câștigase Ortega în Vegas. Investește banii, după care face rost de un certificat de căsătorie pe numele său și al lui Ortega. Oricum, Ortega îl îndrăgise în mod deosebit și, vreme de aproape trei luni de zile, locuiseră împreună în casa lui cea mare și elegantă.

Penny își privi alene unghiile vopsite în roșu și negru.

— Certificatul de căsătorie e antedatat, fiindcă el îi plătește pe niște țipi pe care îi cunoscuse în Taos, mai de mult, ori ceva de genul ăsta, ca să-i determine să vină până aici și să declare că-i cunoscuseră cu ceva ani în urmă pe așa-zisul Aldo și pe Ortega. Și că cei doi aveau un mariaj fericit.

Ea își dădu capul pe spate, pufnind în râs.

— Da, Lino știa să se protejeze, așa era el. Sau, mă rog, în cea mai mare parte. Așa că se duce și anunță dispariția lui Ortega. Acum, gata, s-a aranjat destul de bine. Ba chiar foarte, bine, fiindcă aici, în oraș, Ortega deține o grămadă de milioane de dolari, investiți în proprietăți și alte porcării de genul ăsta.

— Dar e obligat să aștepte șapte ani.

— Desigur. Își dă seama că va păstra numele de Aldo, numai că nu poate să revină aici cu numele respectiv - își schimbase doar puțin barba, tunsoarea. Oricine ar fi dat cu ochii de el, și-ar fi dat seama. Imediat după aceea, preoțelul ăla îi cade în plasă. Lino mi-a declarat că nu avusese de gând să-l ucidă. Dar chestia asta i-a dat ideea, înțelegeți? Avea de gând să-și facă niște documente false, să găsească ceva, poate chiar să revină aici sub identitatea unui preot indian, ceva de felul ăsta. Dar Chavez a vorbit prea mult, preotul a început să priceapă despre ce e vorba, și-a vârât nasul unde nu trebuie, și Chavez l-a ucis. L-a ciopârțit rău de tot, așa zicea Lino. Lino era, într-un fel, un om credincios, știați? Nu-i plăcea ideea de a ucide un preot în felul ăsta. Ghinion, mânia lui Dumnezeu, fie ce-o fi.

— Mda, cred și eu că s-a simțit prost.

— Suficient de prost ca să-l lichideze pe Chavez. A spus că a încercat să-l împiedice pe Steve să-l ucidă pe preot și să-l taie în bucăți și, uite așa, dintr-odată, s-a întâmplat. În afară de asta, se cam săturase s-o tot dea în bară. I-a îngropat tot acolo unde îl îngropaseră și pe Ortega.

— Unde anume?

— Vreți să știți locul? Privirea lui Penny căpătă un aer șmecher. Pot să vă spun și locul, dar acuzațiile pică… toate, toate.

— Clienta mea deține o informație valoroasă, sublinie Montoya. Cooperează cu dumneavoastră. Dacă vreți și alte informații, dacă vreți să fie și în continuare la fel de cooperantă, atunci părerea mea e

că trebuie să renunțați la acuzații. Sunt convins că familiile acestor oameni vor dori ca acest caz să fie închis, soluționat.

Eve nu a fost nevoită să simuleze o privire dezgustată.

— Îmi spui care e acel loc și, după ce vom recupera cadavrele lui Miguel Flores, Jose Ortega și Steve Chavez, vom renunța la acuzația de falsificare de documente și de rezistență opusă în momentul arestării.

— El a declarat că i-a îngropat, pe toți trei, la vreo 80 de kilometri distanță de Vegas, în zona aceea pe care localnicii o numesc Biserica Diavolului, din cauza acelei stânci care pare să aibă o cruce în vârf. I-a îngropat chiar acolo, la baza ciudățeniei ăleia. El a avut mereu o legătură cu religia, vedeți? I-a plăcut să-i îngroape chiar sub crucea aceea.

Penny rânji, lăsându-se iar alene pe spătarul scaunului.

— Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, copoi fricos.

Eve îi cercetă cu atenție chipul. Acesta era adevărul, atât cât îl știa Penny.

N-am terminat încă. Hei, acum ne întoarcem, Penny, revenim acasă și după aceea plecăm din nou. Exploziile din 2043.

— Lino s-a ocupat de ele. Și din moment ce nu mai sunt acuzată de nimic, în mod oficial, pot să mă car, scorpie.

— Ba nu poți, scorpie. Știai dinainte de cele două explozii. Știai că el pregătea montarea celor două bombe și că avea de gând să dea vina pe cei de la Skull pentru prima dintre ele. Asta se numește complicitate.

— Hei, eu aveam atunci vreo… vreo cincisprezece ani, de unde să fi știut așa ceva?

— Suficient ca, potrivit martorului meu, s-o pui la cale și s-o pui în aplicare pe prima și s-o plănuiești, mai târziu, pe cea de-a doua, împreună cu el. După care, cea care a apăsat pe buton ai fost chiar tu.

— N-ai cum să dovedești.

— Am un martor, care vrea și poate să depună mărturie. Asta te acuză, automat, de moartea a șase oameni.

— Aiurea. Aiurea. Ea îl pocni pe Montoya în secunda în care acesta vru să intervină. Mă descurc singură, idiotule. Eram minoră. Și ce dacă am apăsat pe buton, ce mai contează, la dracu'? Chiar dacă ar fi murit și doisprezece nemernici când am apăsat eu pe afurisitul ăla de buton și s-ar fi dus cu toții în Iad, nu ar fi contat nici cât o sculă bleagă. Sunt apărată de Ordinul de Clemență.

— Așa crezi tu, dar doamna procuror tocmai s-a hotărât să schimbe chestia asta, din moment ce nu ai fost arestată sau acuzată de crimă înainte sau după emiterea Ordinului de Clemență, așa că totul e acum în ordine.

— Ce porcăria dracului mai e și asta? E o minciună, un balon de săpun. Ea se uită rapid spre avocat. E o tâmpenie. Atunci eram minoră.

— Pur și simplu nu declara nimic. Doamnă locotenent, începu Montoya, adoptând un ton scandalizat, clienta mea…

— N-am terminat. În plus, mai ești acuzată de conspirație în vederea uciderii lui Lino Martinez. Ea nu a aruncat linkul acela la gunoi, Penny. Și din moment ce a aflat că tu ai fost cea care a apăsat atunci pe buton, cooperează cu noi sută la sută.

— Scorpia de Juanita l-a omorât pe Lino. Penny zvâcni de pe scaun, împungând aerul cu degetul. Eu nu m-am atins de el, niciodată. N-am intrat nici măcar o dată în afurisita aia de biserică. Juanita Turner l-a omorât pe Lino, așa că n-are de ce să dea vina pe mine.

— Dar eu nu am pronunțat numele *ei*, comentă Eve.

— Puțin îmi pasă mie ce-ai spus tu. Juanita l-a otrăvit pe Lino, ca să se răzbune pentru moartea copilului ei. Nu poți să mă acuzi pe mine de așa ceva. Eu nu eram acolo, *ce mama dracului.*

— De aceea i se și spune conspirație în vederea comiterii unui asasinat.

— Vreau să încheiem o înțelegere. Încheiem înțelegerea și după aceea îți spun cum a procedat. *Dar mai taci* dracului din gură! țipă ea la Montoya, în secunda în care el încercă să o întrerupă. Ascultați, ascultați-mă puțin. Se așeză din nou pe scaun. Scorpia a înnebunit de tot când a aflat că Lino s-a întors în oraș, când a descoperit că el se întorsese mai demult și se dădea drept preot, ca să se poată ascunde.

— Cum a aflat?

— Ei, uite cum a fost, într-o zi, nu mi-am ținut gura, și așa a aflat. Mi-a scăpat. Nu e o crimă. Ea e cea care a comis o crimă. Și ca să-și acopere spatele, a ales ziua în care l-au înmormântat pe bătrânul Ortiz, și așa a reușit să intre în casa parohială și să fure cheile. A turnat otravă în vin. A făcut asta fiindcă fiul ei a murit în explozie, iar bărbatul ei și-a luat zilele.

— Mulțumesc că-mi confirmi toate acestea, în mod oficial… și tocmai de aceea, repet, se numește conspirație la crimă. La care se adaugă și conspirația și participarea, constatate retroactiv, la asasinarea lui Miguel Flores, Jose Ortega și Stephen Chavez.

— Ce mama dracului e asta! Ce mama dracului mai e și asta! De ce nu zici nimic? îl întrebă ea, poruncitor, pe avocat.

— Cred că s-a pleoștit de tot, săracu'.

— Avem o înțelegere. Înregistrată…

— Da, referitor la fraudă, la atacarea unui ofițer de poliție. Dar, pentru restul, nu am făcut nicio înțelegere. Acum fu rândul lui Eve să stea relaxată pe scaun. Mi-am permis să trec cu vederea acele acuzații, dându-mi seama că vei rămâne la pușcărie pentru, pentru cât? Ooo, pentru vreo două vieți puse cap la cap. Fără contact cu exteriorul, într-o celulă, fără posibilitatea de a fi eliberată

condiționat. Și chiar așa fiind, mie tot mi se pare că nu ai primit tot ceea ce meriți. Domnilor detectivi.

Auzindu-se strigați, Stuben și Kohn pășiră în încăpere.

— Sunteți acuzată de omor de gradul I, vorbi Stuben, pentru uciderea lui…

El rosti toate numele victimelor, numele tuturor celor care pieriseră în 2043. Când Penny sări ca arsă de pe scaun, Eve îi răsuci pe neașteptate mâinile la spate și i le prinse în cătușe.

— Mi-am zis că poate veți dori s-o conduceți la dumneavoastră la secție și s-o arestați, se adresă ea celor doi detectivi.

— Asta ar însemna o încheiere fericită a cazului nostru. Vă mulțumim, doamnă locotenent. Vă mulțumim.

Ea ascultă cum Penny tuna și fulgera, aruncând tot felul de obscenități în timp ce era târâtă afară de cei doi polițiști.

— Întrerupeți înregistrarea. Cred că e mai mult decât ați negociat, i se adresă ea avocatului. Ce-aș face în locul dumitale? Aș fugi.

Ea se răsuci apoi pe călcâie, părăsind încăperea. Roarke ieși în aceeași clipă din camera de supraveghere.

— În seara asta plecăm spre Nevada? întrebă el.

Nu prea era de mirare că era îndrăgostită lulea de bărbatul acesta.

— Da, așa ar fi cel mai bine. Și cred că aș prefera să nu fiu singură, în caz că vei fi de acord să mă însoțești.

EPILOG

Crucea formațiunii de piatră își profila umbra pe nisipul ce prinsese o nuanță aurie datorită soarelui dogoritor. Soarele dădea

bolții cerești o tentă albicioasă, răspândind în aer o arșiță de-a dreptul sufocantă.

Eve stătea acolo, jumătate la umbră, jumătate la soare. Echipa tehnică descoperise incredibil de repede cele trei cadavre, după care groparii le deshumară, scoțând la iveală rămășițele a ceea ce odată, de mult, fuseseră trei bărbați. Și într-unul dintre morminte, alături de oseminte, se afla o cruce și un medalion de argint. Medalionul ce o înfățișa pe Sf. Anna, așezat acolo în memoria mamei preotului decedat.

Era o dovadă suficientă.

Totuși, efectuară și testul ADN, și proba coroanei dentare. Ea rămase alături de ei, amintindu-și vorbele unui polițist din localitate, cel care se ocupase de dispariția lui Ortega.

— Știți cum e când simți un miros anume, dar nu ai idee de unde vine? în cazul acesta am mirosit ceva. Dar tipul ăsta - identitatea, datele sale, martorii - nu am descoperit nimic.

— Nu aveați de ce să credeți că ar fi altcineva.

— Da, numai că exista mirosul acela. Am verificat casa pe care o închiriaseră cei doi. Un loc frumos, vă mărturisesc. Aranjat cu mult gust, elegant. Și nu părea a fi ceva în neregulă cu el. Am verificat și în privința asta cu mare, mare atenție. Așa îmi place mie să cred, că am fost atenți. Și n-am găsit absolut nimic, fir-ar să fie. Hainele persoanei dispărute, sau cel puțin o mare parte a lor, nu mai erau acolo, iar tipul acesta, Aldo - Martinez -, părea un robinet care nu se mai poate închide. Am cercetat trecutul celui dispărut, ca să văd dacă avusese probleme cu legea. Îți imaginezi că a șters-o, că a dispărut așa, tam-nesam. Iar celălalt, celălalt a cerut să stea de vorbă cu un preot, cu cineva cu care să se poată sfătui. Iisuse, eram acolo când el și preotul au plecat împreună. Iar eu i-am lăsat să plece.

S-a aflat exact unde nu trebuia, își zise Eve. La momentul nepotrivit. La fel ca și micuțul Quinto Turner.

Doamne, rea și afurisită era moartea.

Reveni la umbra acelei cruci, lângă mormintele săpate în nisip sub soarele acela dogoritor. Fiindcă preotul îi solicitase acest lucru.

Era conștientă că în secunda aceea el se ruga, aplecat deasupra acelor morminte goale. Și bănuia că se ruga pentru toate cele trei suflete cu aceeași devoțiune. Lucrul acesta îi dădea o senzație stranie, așa că se retrase ceva mai departe, alături de Roarke.

López se întoarse cu fața spre ea, ațintind-o cu ochii lui triști și sobri.

— Vă mulțumesc. Pentru tot ce ați făcut.

— Nu mi-am făcut decât meseria.

— Fiecare dintre noi avem o meserie. Vă mulțumesc amândurora. V-am ținut destul sub dogoarea soarelui.

Se îndreptară toți trei spre avionul mic care îi aștepta pe fâșia de nisip.

— Beți ceva, părinte? întrebă Roarke după ce își ocupară locurile.

— Ar trebui să vă cer un pahar cu apă, dar mă întrebam dacă nu cumva aveți puțină tequila.

— Sigur că da.

Roarke se duse personal să ia sticla și paharele.

— Doamnă locotenent, i se adresă López. Pot să vă spun pe nume?

— Cei mai mulți îmi spun Dallas.

— Numele dumneavoastră este Eve. Numele primei femei create de Dumnezeu.

— Mda, cea care nu are o reputație tocmai bună.

Pe buzele lui se ivi umbra timidă a unui zâmbet, un zâmbet ce licări vag și în ochii săi triști.

— Cred că vina pe care o poartă pe umeri nu a fost doar a sa. Eve, am solicitat ca slujba funerară dedicată părintelui Flores să aibă loc în biserica St. Cristóbal, urmând ca el să fie înmormântat în

secțiunea specială dedicată preoților noștri. Dacă o să mi se acorde acest privilegiu, vei asista și tu?

— Aș putea încerca.

— Tu ești cea care l-a descoperit. Nu oricine ar fi plecat în căutarea lui. Nu era datoria ta să-l găsești.

— Ba da, era.

El zâmbi, sorbind prima înghițitură de tequila.

— Am și eu o întrebare, spuse Eve. Eu nu sunt catolică și nici de alt rit - el, da, într-o oarecare măsură, este.

Roarke se fâțâi pe scaunul său, sorbind din pahar.

— Ei, nu chiar.

— Adică… mi-aș dori, înțelegeți, părerea unui reprezentant al Bisericii…

— Și care e întrebarea?

— E vorba de o afirmație pe care a făcut-o Juanita Turner, în timp se afla la secție, în camera pentru interogatorii. Ceea ce a afirmat ea nu-mi dă pace. Credeți că un sinucigaș poate nu ajunge în Rai, asta dacă acesta există cu adevărat, așa cum se presupune?

López sorbi din nou din paharul său.

— Biserica e destul de strictă în privința sinuciderilor, cu toate că suicidul s-a legalizat în majoritatea statelor, în diverse părți ale globului, fiind considerat drept un act permis.

— În concluzie, răspunsul e unul afirmativ.

— Regulile bisericești sunt foarte clare. În afară de asta, ele ignoră adesea factorul uman și pe cel individual. După părerea mea, Dumnezeu nu ignoră absolut nimic. Cred că mila Lui față de copiii Săi e infinită. În adâncul inimii mele, nu pot crede că El ar fi în stare să închidă poarta în fața acestor suflete îndurerate, disperate. Am reușit să-ți răspund la întrebare?

— Mda. Dumneavoastră nu respectați întotdeauna regulile. Ea îl privi rapid pe Roarke. Și mai știu eu pe cineva care procedează la fel.

Roarke își strecură mâna într-a ei, iar degetele lor se înlănțuiră tandru.

— Iar eu știu pe cineva care se gândește mult prea mult la ele. Granițele devin uneori neclare, se întrepătrund, nu sunteți de acord, părinte?

— Spune-mi Chale. Dar așa e, ai dreptate, granițele pot și chiar trebuie să se întrepătrundă, devenind neclare.

Ea surâse, ascultându-i pe cei doi bărbați. Dezbaterea era fascinantă, te intriga, mai ales că se desfășura la un pahar de tequila.

După aceea, se uită pe geam la nisipul auriu și uscat care rămânea din ce în ce mai mult în urmă, în timp ce avionul lor pornise spre est, pregătit să-i ducă acasă.

Sfârșit

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025